JOHN LAWTON

BLACK OUT

PALADIN
NOIR MASTERS

JOHN
LAWTON

NOIR MASTERS

„*Black Out* este o carte despre conspirații și jocuri de putere, pe care am apreciat-o mai ales pentru atmosfera sumbră."

– romansurcanape.fr

„O fuziune de thriller polițist și roman de spionaj, realizată cu fidelitate documentară."

– *Los Angeles Times*

„Captivant și emoționant."

– *Booklist*

„Romanul de debut al lui John Lawton este un uimitor thriller de război, o dramă în care se întrezărește incertitudinea Europei în zorii epocii postbelice."

– groveatlantic.com

„...descrieri bogate, caracterizări strălucitoare, analize politice subtile și mult suspans. Un thriller plin de farmec."

– Mark Danner

„Deși personajele sunt fictive, ele interacționează firesc cu personalități din viața reală, insinuându-se în episoade decisive ale istoriei."

— nytimes.com

„O bijuterie printre romanele a căror acțiune se petrece în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Un thriller extrem de inteligent și de original."

– hebban.nl

„Povestea este complexă, iar evenimentele se succed în ritm rapid. Fundalul istoric în care are loc acțiunea corespunde întru totul realității."

– blackravenpress.com

JOHN
LAWTON

BLACK OUT

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Dromereschi

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAWTON, JOHN
Black Out / John Lawton; trad. din lb. engleză şi note de Iulia Dromereschi. – Bucureşti: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-8673-99-8

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

John Lawton
Black Out
Copyright © John Lawton, 1995
Copyright © as stated in the original English language edition.
Published by arrangement with Grove/Atlantic, Inc.

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru
WPC Patricia Angadi
Forțele Auxiliare Feminine ale Poliției Oxfordshire
1941–1943
Pictoriță, romancieră și polițistă

Februarie 1944

Capitolul 1

În cartierul londonez Stepney nu mai rămăsese mare lucru din Cardigan Street, nici din Balaclava Street, Alma Terrace sau din Waterloo Place, care purta un nume atât de nepotrivit.

Campania Blitz le făcuse una cu pământul spre sfârșitul lui 1940. Patru străzi întregi fuseseră spulberate într-o masă mare de moloz colțuros. În primăvara lui 1941, natura își ceruse drepturile: pământul fusese luat în stăpânire de tufe de mur și de soc, urzicile își înfipseseră rădăcinile galbene printre cărămizi, iar printre ruine apăruseră insulițe de liliac de vară și de volbură. În 1943, o grădină sălbatică făcuse uitată sălbăticia războiului.

În primele luni ale anului 1944, câțiva copii jucau șotron, desenat cu creta pe dalele albastre și roșii care fuseseră cândva pardoseala unei bucătării.

Un băiat gras, cu ochelari fixați cu un bandaj Elastoplast, era prea stângaci pentru a fi lăsat să joace. Obligat să asiste, stătea pe margine, plictisit, privind din când în când spre est. Numărul bombardierelor era din nou în creștere. Îi fusese dor de ele. Ca orice alt băiat de vârsta lui, putea deosebi un Dornier de un Heinkel[1] sau un Hurricane de un Spitfire[2]. Dacă acestea nu ieșeau la înaintare, exista un joc mai puțin de urmărit. Băiatul privi în jos, spre zidul lung,

[1] Companii germane producătoare de avioane de luptă.

[2] Avioane de luptă britanice.

din cărămidă neagră, care separa ceea ce fuseseră cândva Alma Terrace și Cardigan Street. O corcitură de câine sărise peste zid, ținând între dinți ceva lung și flasc. Băiatul cel gras urmări cu privirea câinele ce începu să alerge în jurul zonei bombardate, urmând un drum propriu, neregulat, de-a curmezișul pardoselilor, peste ziduri, prin rămășițele fragmentate de ferestre, înăuntrul și în afara camerelor deschise, agitându-și ocazional trofeul și scuturându-și blana maronie, pătată, în extazul încântării.

— Ați văzut câinele ăla? își întrebă el prietenii.

Aceștia îl ignorară, înecându-i vorbele în strigăte. Câinele nu se opri, nici măcar pentru a se ușura. Parcursul circular părea să se micșoreze, tinzând spre un centru necunoscut. Nebunia sa era metodică.

— Are ceva în gură!

Fu din nou ignorat. Câinele țopăi și își scutură blana, iar când băiatul cel gras se întoarse pentru a-i urmări cercul care se tot micșora, îl înconjură cu o mișcare rapidă și îi depuse la picioare prețiosul dar. Băiatul se holbă, venindu-i greu să creadă ceea ce putea vedea limpede pentru prima dată: câinele lățos îi lăsase ciotul zdrențuit al unui braț omenesc.

Capitolul 2

Troy opri mașina sub calea ferată Ludgate Hill. Era beznă și un ger cumplit. Îl supăra cicatricea recentă de pe braț, îi amorțiseră degetele și îi curgea nasul. Începu să-și dorească să fi făcut drumul la lumina zilei, însă Londra scăldată în întuneric avea pentru el un farmec inefabil. Încercase, cândva, să le explice colegilor de ce îi plăcea munca de noapte.

— E ca mersul pe apă, spusese, neprimind nicio reacție. E ceva jungian, cred. Mă simt ca și cum mi s-ar permite accesul deplin în inconștientul colectiv al orașului.

Urmase o rafală de râsete. Blasfemia primei remarci a lui Troy era dincolo de înțelegere, iar cea de-a doua impunea râsul, cu atâtea cuvinte polisilabice. Dacă nu era atent, Troy avea să devină un bătrân josnic, chiar mai rău, spuseseră, un terchea-berchea desăvârșit.

Se simțea în largul său în respirația plină și sufocantă a nopții, însă nu singur. Scânteia pe care o întrevăzuse se concretiză în forma unei lanterne. Un gardian ARP[1] agita lanterna în direcția lui, în timp ce se apropia cu mașina. Troy lăsă geamul în jos și așteptă pomelnicul de clișee obișnuit.

— Nu poți merge mai departe! Au ratat Catedrala la milimetru. Ar fi trebuit să întorci la Ludgate Circus.

---

[1] Air-Raid Precautions, organizație britanică dedicată protejării civililor de raidurile aeriene, fondată înainte de al Doilea Război Mondial.

Troy răspunse încet:

— E blocat drumul? Trebuie să trec.

— Așa spun toți.

Gardianul făcu o pauză. „În următoarea secundă", se gândi Troy, „se va produce inevitabilul".

— Drumul acesta... este într-adevăr necesar?

Troy era conștient că, într-o zi, un asemenea aforism îl va determina să reacționeze violent.

— Sunt polițist. De la Scotland Yard. Trebuie să ajung la secția de poliție Stepney.

— Pot să văd legitimația?

Troy avusese strâns în mână actul de identitate. Ridică mâna stângă din poală și ținu legitimația în bătaia lanternei. Gardianul privi de la figura lui Troy la act și înapoi.

— Când eram de vârsta ta, luptam în tranșee.

Troy îl privi drept în față. Omul era înghițit de întuneric aproape în întregime, însă vârsta îi era evidentă. Mustața tunsă, accentul englezesc standard, încheieturile care trosneau – toate descriau un om la cincizeci de ani, o generație pe care Troy ajunsese să o disprețuiască. Era generația care se justifica mereu pentru ce făcuse în război, care susținea cu fervoare naționalistă că și fiii lor ar trebui să își riște viața într-un alt război cu germanii, o generație de trântori de salon, naivi ai Ligii Națiunilor, crescători de orătănii veșnic nemulțumiți. Troy încetase cu multă vreme în urmă să mai considere ARP și Home Guard[1] drept altceva decât inconveniențe patriotice.

— Sunt polițai. Cred că e suficient.

În mintea lui, Troy își arse o palmă. De ce răspunsese la acuzația de lașitate?

— Războiul e acolo, băiete!

[1] Organizație de apărare înființată de Marea Britanie în al Doilea Război Mondial.

„Nu", gândi Troy, călcând demarorul automat și intrând în marșarier cu vechiul Bullnose Morris, „e chiar aici. Războiul, precum actele de caritate, începe acasă". Întoarse spre sud la Ludgate Circus și conduse încet în josul New Bridge Street. După opt ani ca polițist, dintre care cinci petrecuți aproape integral rezolvând cazuri de crimă, ajunsese să definească orice relație interumană în termeni de conflict. Craterele de la Blackfriars și Puddledock se căscau în dreapta lui. În 1938, o femeie străpunsese cu o andrea ochiul soțului său infidel. Trecu pe sub Upper Thames Street și boltele bombardate ale gării Cannon Street. În 1941, un maior din Regimentul de Infanterie East Kent își tăiase în bucăți cu o baionetă soția presupus adulterină. Presupus, însă nu dovedit: fusese spânzurat drept ucigașul chinuit de remușcări al unei femei nevinovate. Asemenea cazuri nu trebuiau rezolvate. Făptașii nu părăseau scena crimei sau, dacă o făceau, dădeau buzna într-o secție de poliție câteva zile mai târziu și mărturiseau. Troy privi spre sud, peste Tower Pier – deasupra zonei Bermondsey, noaptea fu despicată de trosnetul profund al unei bombe și o flacără impunătoare se înălță într-o strălucire satanică spre cerul lipsit de stele. Aici, sau suficient de aproape, londonezii se îmbăiaseră și înotaseră în apa sărată a Tamisei, în verile fierbinți dinainte de război, pe plaja artificială scobită departe de atingerea fluviului, chiar lângă Tower Bridge. În 1939, un băiat de opt ani se înecase, în ultimele ore de pace, ținut sub apă cu forța de sora lui în vârstă de unsprezece ani. Troy extrăsese cu răbdare mărturisirea faptei în prezența părinților incapabili să creadă și rezistase unui interogatoriu furios în boxa martorilor. Pomelnicul nu avea sfârșit. Cu doar trei săptămâni înainte, un bărbat din Uxbridge îl ciopârțise cu toporul pe amantul soției sale. Se aruncase și asupra lui Troy în cursul arestării, ciupindu-i o bucată de carne de pe braț. Mașina intră în viteza a treia, hurducăindu-se către vârful Tower

Hill, în timp ce un grup de bombe sfâșie din nou noaptea deasupra zonei Bermondsey.

Atras de zgomot și de lumină, Troy ieși de pe podul pustiu și opri mașina. Londra părea să fi ieșit din funcțiune. Se îndepărtă de mașină și rămase în picioare pe caldarâm. În aval, avioanele Luftwaffe[1] roiau dinspre sud pentru a dezlănțui o ploaie de bombe deasupra districtului Rotherhithe și a docurilor Surrey. Părea să fie unul dintre cele mai puternice raiduri ale anului. Un alt trosnet puternic, un alt stâlp de lumină înălțându-se către cer, și o limbă de foc se răspândi de-a curmezișul apei. Țintiseră rezervoarele de combustibil aflate în partea sudică și, cu siguranță, le găsiseră. Flăcări albăstrui și portocalii dansau asemenea unor demoni multicolori, îndreptându-se către pod, unde Troy stătea și privea spectacolul de o fascinație absurdă al pirotehnicii războiului, magia prin care mingea de foc transforma cea mai neagră dintre nopți într-o parodie tremurătoare, clarobscură, a zilei. Cerul trosnea de focurile ca de pușcoci ale tunurilor antiaeriene, explodând ușor și inutil, ca niște pungi de hârtie umflate și pocnite în mâinile unor copii. Gloanțele trasoare se avântau spre cer, lăsând în urmă dâre de carmin strălucitor. Cu o vreme în urmă, în timpul campaniei Blitz, Troy privise dintr-un loc deschis ploaia metalică a lui Hitler, preferând să-și încerce norocul astfel decât în găurile întunecate de sub pământ. Cerul presărat cu nestemate din timpul unui raid nocturn nu își pierduse fascinația. În zilele în care imaginația și intuiția cântăreau mai puțin decât rațiunea și analiza, Troy era înclinat să înțeleagă că această fascinație ar putea părea într-adevăr grotescă, parte, poate, dintr-o nebunie nu foarte pozitivă. O nebunie, constatase el, departe de a fi unică. Începuseră să circule zvonuri despre Churchill, care își

[1] Termen generic referitor la forțele aeriene germane.

zăpăcise garda de corp stând deasupra Storey's Gate[1], în capătul îndepărtat al Paradei Gărzii de Cavalerie, și privind spectacolul întocmai cum o făcea Troy acum. Firește, nu era decât un zvon, însă Troy văzuse cu propriii ochi hoardele de soldați americani adunați în capul străzii Haymarket sau pe treptele Galeriei Naționale, cu pupilele dilatate de ce se petrecea în sud-est, ca niște băștinași ai zonelor arctice uimiți de prima izbucnire a luminii de primăvară. Stătuse cu un grup de subofițeri în Trafalgar Square, împărtășindu-le nebunia. Unul dintre ei se întorsese către Troy.

— Nimic nu se compară cu asta, spusese el. N-am văzut niciodată așa ceva în Kansas.

[1] Adăpostul subteran al lui Winston Churchill în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Capitolul 3

Până și polițaiul din spatele biroului din secția Stepney arăta de parcă ar fi fost scos de la naftalină pentru a înlocui un bărbat mai tânăr, trimis să facă instrucție de front în Aldershot sau Catterick.

— Da? spuse el.

„De ce", se întrebă Troy, „nimeni nu mi se adresează cu «domnule»?" Măcar o dată, cineva ar putea alege să ignore vârsta și să respecte gradul.

— Sergent Troy. Am venit să-l văd pe George Bonham.

Își prezentă din nou legitimația. Polițistul o privi mijindu-și ochii. Troy ar fi putut la fel de bine să țină în mână un pește mort. Se întoarse către ușa deschisă din spatele lui și strigă:

— Dom'le sergent! A venit cineva să vă vadă.

Din camera din spate ieși un om cât un urs. Purta ghete numărul 49 și măsura binișor doi metri cu tot cu cascheta.

— Ce bine c-ai apărut, Freddie, spuse Bonham zâmbind larg. Ridică placa mobilă a tejghelei și trecu. Mâna întinsă a lui Troy fu prinsă pe moment, înainte să primească pe umăr o bătaie familiară, care păru să îi sfărâme coloana vertebrală.

— Hai să bem o ceașcă de ceai. Cred că ești înghețat. Nu te-am mai văzut pe-aici de secole! Secole, zic.

Leman Street fusese prima secție în care lucrase Troy, un soi de alma mater. Îl avusese pe George Bonham ca superior direct la vârsta de douăzeci și unu de ani – încă bucuros

că fusese acceptat în Poliție în ciuda celor doi centimetri sub înălțimea minimă. Fusese instruit și protejat de către Bonham din motive pe care nici măcar nu se încumeta să le ghicească. Bonham fusese cel care îl îndrumase către misiunile sub acoperire. În 1939, Scotland Yard ceruse prezența lui Troy în rândurile sale. Soluționarea rapidă a unui caz spinos și lipsa de oameni îl urcaseră în grad ca sergent la câteva luni după izbucnirea războiului. Acum, la aproape douăzeci și nouă de ani, o întâlnire cu Bonham încă îl făcea să se simtă ca un copil.

În camera din spate, Bonham puse apă la fiert și luă de pe raft o cutie de ceai. Troy știa că plăcerea lui Bonham de a respecta ritualul de modă veche putea să prelungească prepararea ceaiului la nesfârșit. Privi în jurul său. Nu se schimbase nimic de când plecase la Yard: pereții aveau aceeași culoare a cojii de ou, întunecată în toate nuanțele de crem și de ocru din cauza fumului de țigară.

— Cred că ești înghețat, repetă Bonham.

— George, spuse Troy, sperând că nerăbdarea cu care trata ritualul nu era prea evidentă. Pot să-l văd?

— Nu pleacă nicăieri.

— Totuși, aș vrea să-l văd.

Bonham merse încet până la fereastră, răsuci zăvorul și luă de pe pervaz un pachet lung, învelit în hârtie maro.

— Cum nu aveam gheață, m-am gândit că era singurul loc unde îl puteam ține. Nu s-ar putea strica într-o noapte ca asta, nu?

Așeză pachetul înghețat pe masa din mijlocul încăperii și trase de un colț al hârtiei. Conținutul se rostogoli țeapăn către capul mesei. Era un braț omenesc, aparținând unui bărbat, hăcuit fără finețe chiar deasupra cotului. Era brațul stâng, integral, cu tot cu degete, al treilea purtând încă un inel de aur. Antebrațul era acoperit cu o mânecă de haină din lână, purtând urmele unor colți de câine. Dedesubt

se ițea o mânecă de cămașă care își pierduse albeața, încă prinsă cu un buton de argint. Troy privi atent. Apoi înconjură masa de două ori. Se opri, întoarse brațul cu palma în sus și studie mâna. Câteva minute se scurseră în tăcere. Când se sprijini de dulap și își desprinse privirea de braț, ceainicul fluieră, tulburând liniștea. Bonham îl goli și luă o porție din rația de ceai în scădere.

— Cine l-a găsit? întrebă Troy.

— Un pușți. În după-amiaza asta.

— De unde l-a luat?

— Dintr-o zonă bombardată. Departe, spre est, către Green. A apărut din senin, l-a trântit cu pleosc și a fugit. Oricum, nu contează. Îl cunosc de când era în scutece. N-o să avem probleme să-l găsim. Părinții lui sunt vecinii mei de bloc.

— Va trebui să discut cu el.

Bonham așează lângă braț ceainicul și două cești și privi în jos spre Troy.

— Cu siguranță nu în seara asta, Freddie. Nu poate fi atât de urgent.

— Cât de urgentă este o crimă?

— Cine a spus ceva despre crimă?

— Cine a trimis după Scotland Yard?

— E doar o măsură de precauție. M-am îngrijorat când s-a dovedit a nu fi unul dintre ai noștri.

— N-au apărut cadavre fără mâini? întrebă Troy.

— Am ținut o evidență strânsă. I-am verificat pe toți. Nu e localnic, aș putea să jur.

— Luna asta au fost raiduri masive. Londra e înțesată de cadavre. Am putea construi un zid din morții noștri.

— Nu e de-al nostru, îți spun.

— Oamenii mor în toată Londra, George.

— Nu și ăsta. Am pierdut câțiva săptămâna asta, prea înceți sau prea proști ca să ajungă la adăposturi. Dar sunt

luați în evidență. Nu lipsește nimeni în zona mea. Am scos la suprafață și am identificat fiecare cadavru. Niciunul dintre ele nu avea un braț smuls.

— Brațul ăsta nu a fost nici smuls, nici sfâșiat de o bombă. A fost tăiat.

— M-am gândit să mă uit îndeaproape la asta.

— Cel puțin patru lovituri de lamă. Troy se aplecă mai aproape de capătul tăiat al ciotului, sprijinindu-și coatele pe masă. A fost ceva greu, cu un singur tăiș și lamă lată, care se îngustează treptat.

— Un satâr?

— Mai degrabă o macetă sau un cuțit Bowie.

Bonham îi dădu o ceașcă lui Troy. Mâna i se dezmorți dureros în contact cu căldura ei. Tresări și se întoarse din nou spre braț. Unghiile erau îngrijit tăiate, nici rupte, nici roase. Vârfurile degetelor erau puternic îngălbenite de nicotină – Troy ar fi putut jura că dăduse peste un fumător de Capstan –, dar lucrul curios erau semnele micuțe, petice întunecate de piele pătată și întărită. Un fel de arsuri sau de cicatrice provocate de opărire. Cele mai multe se vindecaseră deja, însă vreo două păreau mai recente, vechi de cel mult o lună. Troy simți o înțepătură de durere în vârful despicat al degetului mare. Sorbi băutura neplăcută la gust, o amintire vagă a unei cești de ceai zdravene, dinainte de război. Înconjură încă o dată vechea masă de ulm și se opri lângă Bonham, umăr la umăr – doar că umărul lui Bonham îl depășea cu mult pe al său.

— Ah, adăugă Troy, era deja mort când i s-a făcut asta.

Bonham sorbi zgomotos din ceai.

— Să fiu al naibii, zise el încet.

— Unde e zona bombardată? întrebă Troy.

— Puștii îi spun *grădina*. E către Stepney Green. În mare parte a fost Cardigan Street, înainte ca Hitler să aibă grijă de ea.

— Era una dintre zonele mele de patrulare.

— Ei bine, poți să patrulezi din nou pe-acolo mâine.

— Băiatul locuiește în blocul tău?

— La parter, în partea din spate. Îl cheamă Terence Flanagan, zis și Tub. N-a avut necazuri, din câte știu. Bătrânu-său le cam trage la măsea, dar mai degrabă îl răsfață pe băiat decât să-l ia la curele când se îmbată. Cunoști genul. Când îl apucă amocul, îl îngroapă pe puști în tot ce are în buzunar, de la un sfert de penny la patru pence. Mamă-sa e soi bun, în schimb – îl ține pe calea cea dreaptă.

— Pot să vorbesc cu el dimineață?

— Dacă te trezești destul de devreme. Vrei să rămâi peste noapte?

— Ar fi în regulă, George?

— Nicio problemă, e spațiu destul. În fond, locul e pe jumătate gol.

Troy știa cum stau lucrurile, de fapt. Bonham și soția sa, Ethel, crescuseră trei copii în tot atâtea camere. Două dormitoare prin care se putea trece și o sufragerie mai mică de nouă metri pătrați, cu o bucătărie liniară care includea și baia. Singurul motiv pentru care lui Bonham nu i se părea înghesuit era că nu locuise niciodată altundeva, iar singurul motiv pentru care descrisese locul drept pe jumătate gol era că cei trei fii ai săi erau în marină, iar soția sa fusese ucisă în campania Blitz din 1940. Troy mâncase de multe ori acasă la soții Bonham la sfârșitul anilor 1930, pătrunzând în viața lor drept cel mai tânăr băiat care intrase la Portsmouth. Familia îl adoptase, îl hrănise și, din punctul de vedere al lui Troy, îl educase în timpul primului său an ca polițist.

Bonham își îndesă cascheta sub braț ca pe un cap de stafie și se pregăti de plecare. Troy luă brațul.

— Cred că glumești, spuse Bonham.

— Deloc. Îl luăm cu noi.

— Fă-ți pe plac.

Troy rulă brațul înapoi în hârtia maro și îl puse subsuoară, ca pe o baghetă franțuzească.

Bonham deschise dulapul și puse în caschetă un pachet mic, învelit cu hârtie de ziar pătată de sânge.

— O mică tratație. Îi zâmbi lui Troy. Zâmbetul se transformă într-un rânjet atotștiutor. Măcelarul mi-e prieten. Ne-am văzut chiar săptămâna asta. Ar trebui să ne-ajungă la amândoi.

Atinse cascheta la fel cum și-ar fi atins nasul, de parcă ar fi împărtășit cu Troy un secret vital.

— Ăstami-e de-ajuns, spuse Troy atingând brațul înghețat.

— Acum îți arde ție de glume, răspunse Bonham.

Capitolul 4

Bonham locuia în Cressy Houses, la câțiva metri de Stepney Green. Clădirea avea o fațadă splendidă, deși înnegrită, de cărămidă și țiglă roșie, cu patru etaje, purtând cu mândrie firma companiei East London Dwellings. Acolo unde clădirea întâlnea caldarâmul, în Union Place, era încă proptită cu bârne și schelărie, amintiri ale raidului care o costase viața pe Ethel Bonham.

— Numai o secundă, spuse Bonham aruncând un mănunchi de chei către Troy în timp ce își scotea din mașină trupul uriaș. Intră singur și pune ceainicul pe foc. Merg să discut cu părinții tânărului Flanagan.

Troy urcă scările până la ușa apartamentului lui Bonham, aflat la etajul al doilea. Locuința părea mai mult decât pe jumătate goală. Mirosea vag a legume fierte și, deși era în perfectă ordine și curățenie, părea lipsită de viață – mai degrabă ocupată decât locuită. Intră în bucătăria mică și aprinse gazul. Remarcă primul lucru în care recunoscu mâna lui Ethel Bonham: un săculeț împletit pentru cârlige de rufe care atârna pe spatele ușii. Foarte puțin rămăsese în urmă, de parcă Bonham ar fi îndepărtat voluntar orice urmă a existenței soției sale decedate. Dulapul cu vitrină, care conținuse cândva un set întreg de porțelanuri, de la un cățel din ghips până la câteva farfurii marca Derby hidoase, roșu cu auriu, se sprijinea acum gol de peretele sufragerie. În primăvara lui 1936, Troy fusese cel mai necopt dintre recruți, încă atât de pătruns de aerul de la

țară, încât tramvaiul și taxiul păreau mai degrabă amenințări la adresa membrelor și vieții lui decât orice criminal. Ethel îi deslușise tainele vieții de oraș – unde și când, dacă nu și cum să meargă la cumpărături, cum să-și cârpească ciorapii, cum să spargă un ou cu o singură mână și cum să-l întoarcă păstrând gălbenușul întreg. În luna octombrie a aceluiași an, Bonham îl adusese acasă după lupta de pe Cable Street, când comisarul de poliție fusese suficient de necugetat să încerce să deschidă un drum pentru fasciștii lui Mosley trimițând întregul corp călare al Poliției metropolitane împotriva unui număr copleșitor de peste o sută de mii de londonezi. Scăpând de sub control, un cal îngrozit îl lovise pe Troy deasupra ochiului stâng cu o copită potcovită. Ethel spălase și bandajase rana. Troy mai avea cicatricea, abia sesizabilă de-a lungul sprâncenei. Ethel îl învățase să fie independent și îl încurajase involuntar să trăiască o viață solitară la oraș, viață pe care Troy o definea acum, irevocabil, ca aparținând firii sale.

— Totul e-n regulă, strigă Bonham din bucătărie. Tub a primit învoire să lipsească mâine-dimineață de la școală ca să ne arate unde a găsit brațul.

Silueta lui Bonham umplu cadrul ușii dintre hol și sufragerie, iar bărbatul intră, aplecându-se pentru a evita pragul de sus. Își descheie tunica uniformei și o agăță pe spătarul unui scaun. În cămașă și bretele, își dezlegă nodul de la cravată. Pantalonii de uniformă cu talie înaltă îi strângeau coastele, scoțând în evidență începutul de burtă al unui bărbat musculos care avansa încetișor spre vârsta de cincizeci de ani. Troy detesta să poarte uniformă și adora anonimitatea modestei sale haine negre.

— O bucată bună de carne de vită, spuse Bonham cu simplitate și își răsuci butonul din spate al gulerului. O arunc în tigaie. Câțiva cartofi și niște legume… deschidem și o sticlă până sunt gata. Haide, Freddie, scoate-ți haina.

Îngenunche lângă sursa de gaz și trezi focul la viață, sfârâind, cu un chibrit Swan Vesta, în timp ce Troy își descheia încet haina.

Bonham se așeză lângă foc, cu genunchii aproape atingându-i bărbia, ținând cu delicatețe în mâinile uriașe un pahar cu bere neagră.

— N-ai pierdut încă pe cineva și sper să nu treci prin asta vreodată. Însă n-ai de unde să știi cum e. Oamenii se descurcă fiecare în felul lui. Eu... mi s-a părut mai ușor să accept că sunt pe cont propriu, după douăzeci și trei de ani de căsătorie, după ce am scăpat de toate flecușteţele și accesoriile. Cum spuneam, n-ai de unde să știi.

— Mai devreme sau mai târziu, vom ști cu toții, spuse Troy.

Bonham luă afirmația abstractă drept ceva mai specific.

— Crezi că războiul va continua la nesfârșit? întrebă el.

— Nu, răspunse Troy, tocmai invers. Războiul e pe terminate. Londra se umple de soldați. Nu poți să te urci în tren dintr-o gară principală fără să-i vezi, șiruri după șiruri. Tot mai des sunt americani. Cred că putem considera prezența lui Eisenhower în Anglia drept un semn sigur. În curând, va exista un al doilea front.

Bonham vorbi în numele Europei:

— Ar cam fi timpul, mormăi el în pahar.

— Și poate că atunci bătrânii vor înceta să mă mai acuze de lașitate.

— Cum? În mod direct?

— Nu, dar orice chip sub patruzeci de ani privește unul peste patruzeci de parcă ar trebui să fie în uniformă. Mi se întâmplă tot timpul.

— Un polițai rămâne polițai, declară Bonham fără echivoc.

Troy fusese tentat să se înroleze, și nu doar o dată. Nu că s-ar fi înghesuit alții. Al doilea război nu urmărise modelul celui dintâi. Acesta își pusese propria amprentă

de confuzie, parțial manifestată printr-un val xenofob care dusese la arestarea a mii de străini după Dunkirk și căderea Norvegiei. Printre aceștia se numărase și fratele mai mare al lui Troy – o diferență de opt ani suficientă pentru a fi fost născut în Viena (parte a Reich-ului de la Anexarea[1] din 1938) din părinți ruși care își croiau cu dificultate drum prin Europa în ajunul unei alte mari confuzii cunoscute în istorie drept revoluția din 1905. Eliberat în toamna aceluiași an, fratele lui Troy servea acum suveranitatea și patria ca locotenent-comandor cu noul avion de vânătoare Tempest. Pica pe care nu o purta țării sale adoptive se transmisese, printr-un mecanism necunoscut, asupra lui Troy, care nu cunoștea o altă patrie, însă, din numeroase motive pe care nici nu se gândea să le exprime în afara cadrului familial, nu dorea să o servească altfel decât ca polițist.

— Nu pot să înțeleg de ce nu ești supărat, îi spusese fratelui său, Rod.

— N-are sens, fusese răspunsul. N-are rost să resping Anglia pentru felul în care m-a tratat. Consider totul un accident.

— Un accident! protestase Troy.

— Întocmai, o greșeală. Orice aș simți, subiectiv fiind, pentru țara mea adoptivă – se oprise cu emfază –, căminul meu, din punct de vedere obiectiv, este de partea celor buni.

— Lupți pentru cei drepți? rânjise Troy către fratele lui.

— Dacă vrei s-o spui așa, i se răspunsese, este o trăsătură definitorie a familiei: *laissez-penser*.

— Te lasă cu un gust amar, nu crezi?

Rod nu îi răspunsese.

— Fără de țară, spusese Troy.

---

[1] Ocuparea și anexarea Austriei de către Germania nazistă.

Rod aşteptase, întrebându-se unde voia să ajungă fratele său.

— Nu înseamnă prea mult. Nimic din toate astea nu înseamnă prea mult, continuase Troy. Cămin, patriotism – nu înseamnă prea mult pentru cei fără de ţară.

— Ştiu, spusese Rod, gândindu-se că fratele său devenise, în sfârşit, coerent.

— Fără de ţară... în suflet, completase Troy, spulberând orice urmă de coerenţă.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Fusese rândul lui Troy să nu aibă un răspuns.

Capitolul 5

Carnea fiartă de vită cu garnitură de cartofi și legume cu origine nedefinită – fără morcovi – îl făcu pe Troy recunoscător pentru generozitatea lui Bonham și totodată curios: de ce oare regretata doamnă Bonham nu reușise să-și transmită talentele culinare soțului ei în aceeași măsură în care Troy beneficiase de această ucenicie? Bonham pescuise o a doua sticlă de bere neagră și căuta deschizătorul, când se auzi o bătaie puternică în ușă.

— 'nă seara, domnule Bonham.

Troy identifică o voce bărbătească venind dinspre prag, al cărei posesor îi era ascuns de spatele lui Bonham. Într-un colectiv de docheri, zarzavagii, vânzători ambulanți de vechituri și zilieri, Bonham reprezenta legea și ordinea, decența în care credeau toți, deși nevoiți să nu i se supună, uneori – unul dintre noi, și totuși nu de-al nostru. Vocea era respectuoasă, fără a arăta considerație. Era dreptul deplin al lui Bonham să fie numit „domn".

— Auzii c-ați fi găsit ceva.

Troy se ridică în picioare ca înțepat. Bonham îi spunea omului să intre, atâta vreme cât nu avea de gând să le iroseasc ă timpul. În cameră se strecură un ins scund, îmbrăcat într-o jachetă zdrențuită și pantaloni groși de pânză. Era aproape la fel de lat pe cât era de înalt, cu umeri lați de aproape un metru, un metru șaptezeci de mușchi. Bonham îl prezentă pe sergentul Troy de la Scotland Yard domnului Michael McGee și îi indică omului un scaun pe care să stea.

— Auzii deci c-ați fi găsit ceva, spuse din nou McGee.

— Mick, știi prea bine că nu așa merg lucrurile.

McGee își puse șapca pe genunchi și își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

— Wolinski a dispărut, spuse el sec.

— A dispărut, repetă Bonham. Cum adică a dispărut?

— Adică nu l-a văzut nimeni de trei zile.

Bonham își înclină ușor capul, uitându-se în jos către Troy. Stăteau unul lângă celălalt, cu spatele la foc.

— E prima dată când aud despre asta, spuse el. N-a raportat nimeni dispariția.

— Cine e Wolinski?

— Locuiește deasupra. Bonham îndreptă către tavan un arătător imens.

Troy i se adresă direct lui McGee:

— De ce nu ați raportat?

McGee ridică din umeri.

— Wolinski e unul dintre camarazi, explică Bonham. Lucrează în docurile George V, împreună cu domnul McGee aici de față, când are chef. Iar când nu are, o șterge. E drept că nu am auzit vreun sunet deasupra, dar n-am dat atenție. Locuiește singur și nu face mult zgomot.

— Așadar, a dispărut de trei zile și nimeni nu a spus un cuvânt până acum? Troy vorbi de parcă îi venea greu să creadă.

— Așa e el, spuse Bonham. Toți sunt așa. Nu au încredere în poliție. Suntem dușmanii poporului și alte asemenea baliverne.

McGee nu dădu atenție.

— Se spune c-ați găsit un cadavru în Cardigan Street.

— Nu tocmai, precizează Troy.

— Dar ați găsit ceva.

— Crezi c-ar putea fi Wolinski?

— Cum aș putea ști până nu-l văd?

Troy făcu o pauză și schimbă abordarea.

— De cât timp lucrați ca docher, domnule McGee?

— Cu întreruperi, de când cărămidăria s-a dus la fund în '29.

— Și domnul Wolinski?

— Cred că tot cam de-atunci. A venit din Polonia în '34 sau în '35.

— Arătați-mi mâinile.

McGee îi aruncă lui Troy o privire mirată, dar făcu întocmai, întorcându-și palmele în sus pe fața de masă din mușama. Cu colțul ochiului, Troy observă că și Bonham înregistra întrebările cu o ridicare mirată din sprâncene. Mâinile lui McGee erau un amestec de cicatrice vechi cu bătături recente și întărite, îngroșate și galbene, asemănătoare celor de pe tălpile polițiștilor care patrulează.

— Cadavrul nu este al lui Wolinski, spuse Troy. Mâna pe care am examinat-o nu are bătături. Mortul nostru nu a lucrat niciodată într-un doc și nu a depus vreodată muncă fizică. Domnul Wolinski ar putea fi în viață sau ar putea fi mort, însă nu pe el l-am găsit – sau vreo parte a lui. Vreți totuși să raportați oficial dispariția lui?

Exactitatea formală a cuvintelor lui Troy păru să-l zăpăcească pe McGee pentru prima dată. Se uită la Bonham, căutând ajutor.

— Las-o așa o zi sau două, Mick. Peter a venit și a plecat de multe ori. Probabil că nu e nimic grav și nici nu-ți va fi recunoscător că m-ai amestecat în povestea asta.

McGee nu păru dispus să accepte încurajări, de parcă nu ar fi împărțit suficientă dreptate.

— Ați putea să vă uitați, mormăi.

— Să ne uităm, repetă Bonham. La ce?

— La apartament. Ar trebui să căutați indicii, nu-i așa?

McGee scutură în fața lor un set de chei strălucitoare. Bonham reuși în sfârșit să scoată capacul sticlei de bere și

spuse că ar fi o pierdere de vreme, dar Troy interpretă totul ca pe o curiozitate simplă, pe care cu greu o putea refuza – nu când era atât de bine mascată de ideea de a-și face datoria.

Refugiații, indiferent de origine, țineau enorm la amintirile din copilărie, la legendele familiei, la poveștile doicilor și la o multitudine de nonsensuri despre țara de baștină. Acea parte a minții lui Troy gata să refuze asemenea absurdități era mereu hipnotizată de puterea acestor mituri.

McGee se așeză în așa fel încât să nu stinghereacă, pe un scaun înalt, chiar la intrarea în camera de zi; încerca, parcă, să evite clar amestecul în tot ceea ce Troy ar fi putut considera dovezi. Deși apartamentul era la fel cu al lui Bonham, contrastul era izbitor. Dintr-o privire, Troy putu estima că în încăpere se găseau cinci sau șase mii de cărți, așezate pe toți cei patru pereți, inclusiv pe pervazuri, din podea până în tavan. Când nu mai avusese spațiu, Wolinski legase cu grijă cărțile în teancuri și le stivuise sub scaune. Sub masă se găseau sute de exemplare din *Daily Workers*, *Picture Posts*, *Manchester Guardians*, chiar și câteva numere rătăcite din *Pravda* – toate legate atent cu sfoară și așezate astfel încât să nu fie lovite cu genunchii.

Troy mătură cu privirea rafturile. Colecția integrală a *Comediei umane* de Balzac, în franceză. Dostoievski, aproape integral, tot în franceză. Tolstoi – douăzeci și patru de volume – în original. *Capitalul* în germană. Câte un volum al lui Kropotkin în engleză (aproape o erezie pentru un marxist, gândi Troy) și așa mai departe. Peter Wolinski părea să fi citit, sau cel puțin să dețină, majoritatea operelor literare importante în toate limbile europene. A doua încăpere adăpostea un birou, cu un stilou, cerneală și un carnețel de notițe aranjate cu o precizie militărească, precum și alte rafturi cu cărți.

Chimie, fizică, noțiuni complet străine lui Troy; avu însă revelația unui model privind rafturile din jurul biroului. Volume prăfuite, nedeschise de multă vreme, în germană,

lăsară loc lucrărilor recente, în engleză, majoritatea tratând presiunea metalelor sau dinamica propulsiei chimice. Pe un perete, Wolinski găsise loc pentru fotografii, două sau trei duzini, poate mai multe, unele nu mai mari decât vederile, altele – cât farfuriile. Tineri surprinși în fața cafenelelor stradale, un tânăr purtând tocă și robă negre și ținând strâns un sul simbolic, o amestecătură de tineri și de bătrâni așezați ca pentru a comemora o adunare academică – amestecătura familiară a vieții sociale și a evenimentelor oficiale din viața unui student antebelic, un polonez străin în Republica de la Weimar.

Troy se uită lung la o fotografie șocantă a Führerului, în plină dezlănțuire a furiei, gesticulând către cer cu arătătorul rigid, într-una dintre aparițiile sale atent regizate. Purta mesajul „Hei, tu, ăla de la galerie!" Zilele în care Hitler fusese o țintă a amuzamentului păreau foarte îndepărtate. Lângă fotografie, Wolinski surprinsese tranziția într-un instantaneu dezolant, de o frumusețe îmbrăcată în teroare: o dimineață timpurie de vară, pe o stradă a unui oraș bavarez fără nume, nici urmă de oameni, doar o înșiruire de case acoperite de steaguri; o coloană infinită, un tunel tăcut de svastici.

Troy îl întrebă pe McGee:

— Cu ce se ocupa Wolinski înainte de a veni aici?

— Preda într-una dintre facultățile nemțești.

— La universitate?

— Totuna. Cred că era în München. Până l-a alungat Hitler.

Mai rămăsese dormitorul. Dacă primele două camere nu ar fi spus povestea unui om meticulos, Troy ar fi zis că aceasta fusese scotocită și prădată. Cearșafuri răsucite și soioase, praf peste tot, haine în maldăre haotice. Nu găseai loc să te așezi, abia dacă aveai spațiu să stai în picioare, iar ca să te întinzi, cu greu. Părea că Wolinski ignora totul în favoarea activității

mentale. Troy nu ar fi putut să închidă un ochi în asemenea praf și mizerie. Pe masa de lângă pat, cu cotorul în sus, se afla lectura dinainte de culcare a lui Wolinski. Troy zâmbi: era *Codul de onoare al Wooster-ilor* de P.G. Wodehouse, carte în care, aflat în căutarea cănii pentru smântână în formă de vacă a mătușii sale Dahlia, Bertie Wooster reușește să învingă fascismul britanic.

— Domnule McGee, veniți aici, vă rog.

McGee întrebă din prima încăpere:

— N-o să încurc lucrurile?

— Cu greu ați putea face mai multă dezordine decât am făcut eu. Încercați doar să nu atingeți nimic.

McGee păși în încăpere.

— Întotdeauna arată așa? întrebă Troy.

— Da. Mereu a trăit ca într-o cocină.

— Ați ști dacă lipsesc ceva haine sau dacă și-a făcut vreun bagaj?

McGee arătă deasupra unui dulap cu furnir de mahon crăpat și umflat.

— Dacă ar fi aici, acolo ar sta valiza.

Troy îl conduse pe McGee înapoi în bucătărie.

— Iar aparatul de ras ar fi aici? Troy arătă spre brâul din plăci de faianță de lângă chiuvetă. Înțeleg că domnul Wolinski se bărbierește, nu-i așa?

— Întocmai, răspunse McGee. Uneori se duce la bărbier, pe Mile End Road, dar are un aparat de ras. De asta sunt sigur.

— Îl vedeți aici? întrebă Troy.

McGee ridică din nou din umeri.

— Cred că putem presupune că domnul Wolinski a plecat de bunăvoie oriunde o fi plecat. De obicei, răpitorii și criminalii nu te roagă să-ți faci bagajul înainte. Cât despre Luftwaffe, nu dă prea mare importanță dacă victimele sale sunt sau nu bărbierite.

— Deci Peter o să se întoarcă?

— Nu a abandonat o casă plină de cărți în München. Mă îndoiesc că ar face asta în Stepney.

McGee păru mai degrabă dezumflat decât ușurat de cuvintele lui Troy.

— Și atunci, ce să fac?

— Lăsați-i cheile sergentului Bonham, iar dacă Wolinski nu se întoarce până la sfârșitul săptămânii, raportați oficial pe Leman Street. Cu greu ar putea rătăci prea mult prin Anglia în momentul de față.

— Bineînțeles, răspunse McGee gânditor. Doar e război.

— Așa am auzit, spuse Troy.

Capitolul 6

Troy tremura la intrarea din spate a imobilului, privind norișorii pe care respirația sa îi forma în aer.

— Și să nu fi obraznic cu unchiul George, își avertiză doamna Flanagan fiul – Terence, zis Tub.

Troy și Bonham avură un schimb de priviri când auziră de „unchiul George". Doamna Flanagan îi încheie băiatului nasturii de la haină și îi îndreptă șosetele în zona de obicei încrețită dintre genunchi și gleznă.

— N-are sens să-l sperii pe pușți, mormăi Bonham.

— Dacă zici tu, unchiule George, îi răspunse Troy, mormăind și el.

— Am făcut rost de braț, nu-i așa?

Doamna Flanagan i se adresă direct lui Bonham.

— Dacă-ți face necazuri, dă-i un dos de palmă, George.

— Așa am să fac, Patsy, răspunse Bonham.

Băiatul se uită pieziș în sus, către sergent, care se înălța la peste doi metri cu tot cu caschetă, asemenea unei veverițe care măsoară din priviri un stejar. Un ochi i se rotea alert, celălalt fiind ascuns sub o bucată nouă de Elastoplast. Se îndreptă spre stradă fără să arunce măcar o privire înapoi, spre mama sa. La ieșire, în Union Place, o priveliște neplăcută îi întâmpină pe Troy și pe Bonham. Șapte pușți se aliniaseră de-a curmezișul pavajului, toți privind expectativ către Bonham.

— Ah, nu, spuse el. Ce credeți că faceți?

Nimeni nu răspunse. Privirile copiilor păreau fixate undeva între bucurie și lacrimi. Sergentul Bonham deținea controlul asupra celui mai important și mai misterios eveniment din scurta lor experiență. Troy privi în jos la o amestecătură de haine de ploaie din gabardină, jachete supradimensionate prinse cu sfoară, ghete maro, tunsori castron, genunchi învinețiți și jupuiți. Colecția de haine la mâna a doua deloc pe măsură evoca imaginea celor șapte pitici, tăgăduită numai de prospețimea chipurilor. La capătul șirului, un roșcovan soios, fără îndoială poreclit Morcoveață, jongla cu o cutie de cacao fumegândă – un cuptor portabil improvizat. Troy își dori să fi avut și el așa ceva.

— Ar trebui să fiți la școală, știți doar, insistă Bonham. Haideți, valea!

Băieții rămaseră pe poziții. Un exemplu clasic de impas fără ieșire.

O viață petrecută pe margine, exclus, însă atent, îi lăsase lui Tub loc de puține dubii despre cum ar trebui să acționeze un lider dacă i se oferă ocazia. Recunoscu ocazia și știu cum să profite de ea. Păși printre Bonham și Troy, iar grupul băieților se despărți în fața lui, parcă loviți de toiagul lui Moise. Tub preluă conducerea în direcția Cardigan Street. Băieții îl urmară într-o ordine prestabilită: nimeni nu îl depăși, nici măcar nu încercă să îl ajungă pe Tub în parcursul său magistral. El nu rosti niciun cuvânt și nu privi înapoi. Bonham și Troy îi urmară, la capătul șirului, având un aer vag stupid și simțindu-se ca niște uriași. Troy își vârî mâinile adânc în buzunare, pentru a-și ține degetele departe de mușcătura înțepătoare a înghețului. Se întrebă dacă roșcovanul ar putea fi convins, pentru un șiling, să se despartă de invenția lui.

Tub se opri pe un petic neted de zăpadă proaspătă și așteptă ca Bonham și Troy să își facă drum printre dărâmături, în „grădină". Puștii se aliniară, evitând cu respect porțiunea alocată jocului de șotron – furci caudine printre

care Troy ar fi fost nevoit să treacă pentru a ajunge la Tub. Troy se opri stângaci la capătul coloanei.

— Aici? întrebă el. Aici l-ai găsit?

Tub încuviință. Troy privi în jur. Zona bombardată, cu dâmburile și gropile ei, părea neclară și uniformă sub stratul de zăpadă. Bonham apăru și el, înaintând din greu și răsuflând șuierat.

— Dacă vânăm cai verzi pe pereți…

Troy îl întrerupse.

— Cum de ești atât de sigur? îl întrebă pe Tub.

Tub scormoni în zăpadă cu vârful ghetei, descoperind o dală albastră. Parcă la un îndemn invizibil, toți puștii începură să lovească zăpada, împrăștiind-o departe de vechea pardoseală. Troy se oferi să țină cutia roșcovanului, câtă vreme acesta lucra, însă copilul o strânse mai aproape de haina de ploaie și se uită urât la polițist, fără să se oprească din loviturile aplicate cu talpa metalică a ghetei.

Troy privi în jos la podeaua bucătăriei și la pătratele șterse ale șotronului.

— Aici? repetă el.

— Aici era, spuse Tub.

— Am înțeles. Dar aici l-ai găsit?

Troy ezita să numească obiectul, însă opt perechi de ochi păreau să-l provoace să o facă.

— Brațul, cedă el. Ai găsit brațul aici?

— Nu, îngână Tub. Aici eram noi când mi l-a dat câinele.

Troy îl auzi pe Bonham mormăind „Hristoase".

— Care câine? întrebă el.

— Câine, răspunse Tub, de parcă ar fi fost o explicație suficientă.

Troy se uită la Bonham, Bonham se uită la Troy. Amândoi se simțeau tot mai mult ca Mutt și Jeff[1].

---

[1] Personajele principale ale unei benzi desenate foarte populare în SUA, al cărei creator a fost, în 1907, Bud Fisher.

— E prima dată când aud asta, spuse Bonham. Lui Troy i se păru deja o afirmație foarte familiară.

— Altă mizerie, Stanley, șopti el. Vrei să spui că un câine a venit și ți-a dat brațul în timp ce te jucai aici?

— Nu se juca, se băgă în vorbă băiatul cel mai mare. Nu-l lăsăm, pentru că se împiedică.

— Deci nu ai găsit brațul?

— Ba da, protestă Tub. Eu am fost. Doar eu. Nu știa. Câinele a venit și mi l-a dat. Nu l-a dat altcuiva. Mie mi l-a dat!

— Ai idee de unde a apărut câinele?

Tub nu păru să înțeleagă.

— Unde l-ai văzut prima dată?

Tub arătă către zidul dintre Cardigan Street și Alma Terrace, unde se ridicau încă bucăți de case, unde câteva cărămizi rămăseseră în ordinea în care le așezase zidarul.

— Arată-mi, spuse Troy. Aceeași procesiune structurată ca într-un ritual se deplasă către Alma Terrace. Troy se uită peste ciotul de zid. Zăpada căzută dimineață acoperise orice urme pe care câinele le-ar fi putut lăsa. George, spuse el, căutăm un afurisit de ac într-un car cu fân. Simți în picior lovitura ghetei numărul patruzeci și nouă, avertizându-l să își controleze limbajul. Va trebui să căutăm peste tot.

— Freddie, glumești. Nu am suficienți oameni.

— Cum altfel am putea găsi ceva?

— Ce te aștepți să găsești?

— Restul corpului. Mai exact, bucăți din el.

Troy privi către puști, întrebându-se cât de mult auziseră și cât de mult înțeleseseră. Opt chipuri îngerești și șaisprezece ochi duri, nemiloși îi întoarseră privirea. Păstrarea inocenței părea un ideal lipsit de sens.

— V-ar plăcea să câștigați niște bani? întrebă el.

— Cât? se interesă cel mai mare.

— Un șiling, răspunse Troy.

— Jumătate de coroană, negocie băiatul.

— Nici nu știi pentru ce este!

— Tot are să te coste jumate de dolar, răspunse copilul.

— OK, OK, spuse Troy, o jumătate de coroană pentru cel care găsește restul.

— Freddie, pentru Dumnezeu, îl întrerupse Bonham. Nu se poate!

Îl prinse pe Troy de umăr și-l trase deoparte, în încercarea de a discuta cu el departe de băieți.

— Ți-ai ieșit din minți?

— George, ai altă soluție?

— Hristoase! Sunt copii! Ar trebui să fie la școală!

— E destul de clar că nu intenționează să meargă. Și nu prea seamănă cu Freddie Bartholomew, nu crezi?

— Hristoase, repetă Bonham.

— Nu-ți face griji, spuse Troy.

— E păcatul tău.

Troy se întoarse spre băieți, aranjați într-un semicerc larg în jurul lui.

— Vreau să căutați... Ezită, nesigur cum să numească un cadavru. Orice ar putea ține de ce a găsit Tub. OK?

Încuviințară.

— Iar dacă găsiți ceva, nu-l atingeți. Veniți direct și îi spuneți domnului Bonham. Nimeni, absolut nimeni nu are voie să se apropie până când el nu a văzut despre ce este vorba. S-a înțeles?

Încuviințară din nou.

— Dacă nu, s-a dus jumătatea de coroană, conchise Troy.

Tub vorbi.

— Un șiling pentru mine fiindcă l-am găsit și șase pence de căciulă pentru căutări sau puteți s-o ștergeți, spuse el.

— Fie, spuse Troy, mulțumit de turnura clară pe care o luaseră lucrurile. Trebuie să ajung la Hendon, îi zise apoi

lui Bonham. Cu cât obținem mai repede un raport al legistului, cu atât mai bine.

— Mă lași cu ei pe cap?

— Îmi pare rău, George.

— E scandalos, Freddie. Dacă apar mamele...

— Le cunoști, George. E posibil?

— Știi, Freddie, spuse încet Bonham, mă gândesc uneori că nimic nu-ți poate împietri sufletul la fel ca o perioadă petrecută la Yard.

— Îmi fac meseria. Sună-mă la birou după-amiază dacă apare ceva.

Troy își croi drum de-a curmezișul zonei bombardate, spre Bullnose Morris, cu pachetul macabru din portbagaj. Băieții se răspândiră în toate direcțiile, visând la bogății nemăsurate. În spatele său, Troy îl putu auzi pe Bonham oferindu-i roșcovanului șase pence pentru încălzitorul de mâini.

Capitolul 7

Ladislaw Kolankiewicz fusese patolog-șef al laboratorului secției de poliție din Hendon de la deschiderea acesteia, în 1934. Unul dintre primii recruți ai științei macabrului, recomandat de însuși Sir Bernard Spilsbury[1], Kolankiewicz era considerat de mulți drept un personaj înfiorător. Troy îl întâlnise în 1937; de atunci, părul i se rărise până la dispariția completă, doar pentru a-i crește din nou, viguros, din urechi și din nas, precum și de-a lungul dosului degetelor. Se îngrășase și se încovoiase în urma aplecării zilnice deasupra cadavrelor, iar engleza sa nu se îmbunătățise deloc. Dacă subiectele tehnice erau tratate cu precizie și fără greș, vorbirea curentă îi era fracturată în mod obscen. Polițiști din întreaga Londră și din comitatele din jur se bucurau să viziteze Hendon doar pentru că își înnoiau rezerva de anecdote marca Kolankiewicz. Acesta înghesuia cuvintele unele în altele, obținând combinații fără sens, de-a dreptul scabroase, de genul „Cară-te naibii, pește nenorocit de polițai!" sau celei aruncate lui Troy:

— Ce moașă-ta vrei, deșteptule?

Troy se bucură să găsească încăperea goală. I se întâmplase de prea multe ori ca patologul să îl forțeze să poarte conversații în timp ce tăia cu ferăstrăul un craniu omenesc sau lătra către Anna, asistenta și stenografa sa, care stătea pe scaunul din colț, rezumate rapide ale conținutului unui stomac. Însă în ziua asta stătea liniștit pe același scaun, fără șorț, cu mâinile nepătate de sânge, mâncând un sandvici

[1] Patolog englez (1877–1947). A rezolvat numeroase cazuri de crimă faimoase.

cu pește și citind *News Chronicle*. Era o atmosferă aproape plăcută, în ciuda mirosului greu de substanțe chimice, un adevărat ucigaș al simțurilor.

Troy trânti pe masă pachetul maroniu și trase de capătul liber. Brațul se rostogoli până la jumătatea mesei. Kolankiewicz se lansă din colțul său asemenea unui păianjen alunecând pe pânză. Păru să se holbeze cu lăcomie la trofeu timp de câteva secunde, apoi ridică din umeri și se uită la Troy.

— Ce-i rahatul ăsta?

— Un braț.

— Al dracului de deștept, mormăi Kolankiewicz. Unde e restul? urlă patologul.

— Asta-i tot ce am.

Kolankiewicz își ridică brațele spre cer.

— Ah! Ah! Ah! Ce crezi că aș putea face doar cu ăsta?

— Tot ce poți. Căutăm restul. Ai suficient material. Chiar și un buton.

— Ah! Îmi plac butonii. Sigle. Inițialele artizanului. Proporțiile distinctive ale metalelor fine de la bază – toate foarte informative. Ce știi despre locul unde a fost găsit? Pe ce sau în ce a stat?

— Nu știu nimic.

Troy întinse o mână și ținu brațul îndreptat în jos, cât timp Kolankiewicz tăie mâneca de lână cu o foarfecă mare. O durere bruscă îl înjunghie în partea superioară a brațului stâng. Frecă ușor locul cu pricina. Aplecat peste braț, Kolankiewicz se uită în sus pe sub sprâncenele stufoase, neîngrijite.

— Frumoasă lucrătură, remarcă el. Argint de bună calitate. Ce ai pățit la braț?

O propoziție într-o engleză perfectă aproape îl sperie pe Troy. Absența accentului în vocea lui Kolankiewicz îl făcu să pară, momentan, departe de piticul dement pe care îl cunoștea. Patologul se îndreptă de spate.

— Ăla e? Acolo ai fost lovit cu toporul? O prostie din partea ta.

Înconjură masa și se apropie de Troy.

— Să văd, spuse.

— E în regulă, m-a văzut un doctor.

— Și eu sunt doctor.

— Știu, dar, spre deosebire de majoritatea pacienților tăi, se întâmplă ca eu să fiu viu.

— Snobul dracului. Dacă te doare, arată-mi. Nu te juca de-a eroul.

— Te rog să te speli mai întâi pe mâini.

— Ce?

— Nu știu ce-ai făcut cu ele, nu-i așa?

— Mâncat sandvici cu pește și băut ceai.

— Și înainte?

— Hristoase. OK! OK!

Kolankiewicz se postă lângă chiuvetă, își suflecă mânecile și se spălă ostentativ pe mâini. Troy tresări când degetele boante, păroase și reci îi apăsară brațul.

— Să știi că ești foarte norocos că n-ai pierdut brațul. A fost o rană foarte adâncă. Ai avut un chirurg bun. Minunată treabă.

— De ce mă doare?

— Ai avut brațul aproape tăiat în două și mă întrebi de ce te doare?

— Nu. De ce mă doare acum? Ce nu e în regulă?

— S-a umflat locul unde au ieșit copcile – poate o mică infecție a găurilor de ac, nu a rănii. Îți dau niște alcool chirurgical și vreau să speli rana timp de câteva zile. O să fie bine. Când ți-au scos copcile?

— Acum trei zile.

— Nu te îngrijora. În schimb, ar trebui să te întrebi de ce te-ai lăsat încuiat în aceeași cameră cu un dezaxat care mânuia un topor.

Kolankiewicz luă de pe un raft de deasupra chiuvetei o sticluță maronie, împrăștie un pic din conținut pe un tampon și spălă cicatricea lungă de zece centimetri.

— Tipul ăsta, continuă el. Cel din ziare. L-a ucis pe amantul nevesti-sii. I-a tăiat poștașului două degete. A rupt încheietura unui polițist. Iar tu mergi la el acasă și îi spui să se predea. Ești nebun! Ăsta din Oxbridge...

— Uxbridge, interveni Troy.

— Tipul ăsta din Uxbridge, cu toporul lui, ar fi putut să te omoare.

Kolankiewicz rulă mâneca lui Troy în josul brațului și îi încheie butonul cu un gest ciudat de patern.

— Nu... nu cred.

— Mereu faci naibii pe eroul.

— N-are legătură cu eroismul. Totul s-a rezumat la a-l citi pe om.

— Psihologie?

— Dacă vrei.

— O drăcovenie de ghiceală, mai degrabă.

— Fie cum spui tu. Dar odată ce m-a ciupit...

— Ciupit. Troy, mănânci rahat.

— M-a ciupit! Și gata. A primit ceea ce-și dorise. A văzut sânge. Vederea sângelui era punctul culminant pentru el... îl satisfăcea și-l calma. După aceea, a trebuit doar să stau acolo și să discut cu el. Nu avea de gând să mă toace în bucăți. Singura persoană pe care avea s-o ciopârțească vreodată fusese amantul soției sale.

— Și în timp ce tu, dom'le Deșteptovici, vorbeai cu el, unde era toporul?

— Pe podea, între noi.

— Și ce ai făcut? Ai stat acolo, cu un garou improvizat, sperând să se predea înainte să-ți dai duhul sângerând?

— Vechea cravată de la școală. A fost prima dată când i-am găsit utilitatea.

Kolankiewicz îi aruncă sticla.

— De două ori pe zi până trece durerea. Acum dispari! Îți dau raportul cât de repede pot.

Capitolul 8

Focul pe gaz din biroul lui Troy bolborosi și refuză chibritul. În toată Londra, rezervoarele de gaz se aliniau la orizont ca niște clacuri gigantice. Unul dintre ele fusese probabil lovit în raidul din noaptea anterioară, presupuse Troy. Învârti robinetul înainte și înapoi, sperând să trezească focul la viață. Auzi sunetul ușor al ușii deschizându-se și privi în sus. Era comandantul de brigadă, superintendentul de poliție Onions. Acesta se sprijini de marginea biroului lui Troy și își încrucișă brațele.

— Am întrebat de tine, spuse el încet, cu o voce de bariton cu accent de Rochdale.

Troy se ridică și își scutură pantalonii de praf. Se întrebă dacă era un reproș. Onions avea o constituție de taur: un metru optzeci, pachete de mușchi – împrumutând parcă și firea animalului. Era imprevizibil, încăpățânat și nu avea o înfățișare plăcută. Troy nu fusese niciodată sigur de vârsta lui, însă bănuia că avea în jur de cincizeci de ani. Părul, încărunțit de multă vreme, era tăiat fără milă la spate și în părți, lăsând în vârful capului o cărare ca peria. Ochii de un albastru strălucitor erau încă plini de viață pe chipul ridat. Onions avea un aspect ascuțit și capul rotund, intensitatea privirii completându-i masivitatea și aspectul aproape nepăsător. Se îmbrăca de obicei în stilul generației mai în vârstă, cu un costum gros, la două rânduri, într-o nuanță fadă de roșu-cafeniu, animată doar de o dungă subțire, stacojie, și contrastată de ghetele regulamentare ale Poliției

Metropolitane. Era, se gândi Troy, tipul de costum preferat de Hitler, cu excepția faptului că acesta părea să întâmpine dificultăți dimineața în găsirea pantalonilor asortați. Troy știa cu siguranță că firea complexă a lui Onions cuprindea și un element de nesiguranță: purta și curea, și bretele. Onions fusese cel care îl salvase pe Troy din Leman Street și îl făcuse sergent. Susținerea pe care i-o acordase îl adusese pe Troy în pragul promovării în funcția de inspector. Se putea întâmpla oricând. Însă relația lor avea și momente delicate. Anticiparea corectă a comportamentului lui Onions era inutilă. Mai tot timpul, în intimitatea birourilor, se tutuiau. Existau însă zile în care nu respectau obiceiul. Și dacă nu îl respectau, era un lucru stabilit.

— Am fost la Hendon, Stan, îi spuse Troy lui Onions, vocea reflectându-i dispoziția. A trebuit să îl văd pe Kolankiewicz.

— Face progrese?

— Vocabular murdar, ca întotdeauna. N-ai zice că spune direct ce gândește.

Onions se sprijini cu palmele pe imitația de piele sfâșiată și crăpată care acoperea biroul lui Troy. Sigur acum de dispoziția superiorului său, Troy mai încercă o dată să aprindă focul. De data aceasta îl aduse la viață, deși anemic, sfârâind și scuipând.

— Nu-și va vedea capul de treabă în curând, comentă Onions.

— O crimă? întrebă Troy.

— De aceea aveam nevoie de tine. În timpul raidului de ieri-seară, un soldat american s-a ales cu gâtul tăiat, la nici două sute de metri de aici.

Cuvintele lui Onions îl străbătură pe Troy ca un curent electric.

— Unde?

— În Trafalgar Square. Un caporal de infanterie a ieșit dintr-o crâșmă din Strand, în jur de ora 10, și a fost găsit de polițistul de patrulă, cam o oră mai târziu, cu gâtul tăiat.

— O sticlă?

— Fragmente de sticlă verde erau încă înfipte în carnea victimei.

Focul pe gaz pocni brusc, odată cu revenirea presiunii. Troy așează cutia de chibrituri pe polița de deasupra căminului și se îndreptă spre partea cealaltă a biroului, lângă geam, ocolind grinda provizorie care sprijinea tavanul încă de la explozia unei bombe în 1941. Știa ce urmează și se întreba cum ar putea fi evitat, cum să-și susțină cazul. În jocul mizelor, Onions opunea un întreg cadavru brațului de care dispunea Troy – nici măcar nu le avea pe amândouă.

— Și asta-i crimă, Stan, spuse el.

— Ce e crimă?

— Cazul Stepney. De aceea m-am dus la Hendon. I-am dus brațul lui Kolankiewicz.

— Cu siguranță victima unui raid, spuse Onions urmărindu-l pe Troy în timp ce se plimba prin încăpere.

— Nu. Crimă. O crimă sofisticată și violentă.

Onions se postă la geam, lângă Troy, și privi afară. Oamenii care aveau vedere spre Tamisa păreau întotdeauna să aștepte mai mult decât avea să le ofere vreodată priveliștea.

— Sofisticată? reluă Onions.

— Victima a fost ucisă și apoi dezmembrată, sistematic aș spune, cu intenția de a scăpa de cadavru. Nu a fost vorba despre adrenalină, nici despre panică, ci totul a fost calculat cu sânge rece. Cumva, ceva nu a mers cum trebuia. Brațul a fost ratat, sau câinele l-a furat, sau... Din fericire, animalul nu l-a mâncat – un miracol în sine – și a ajuns la noi. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, un biet nenorocit ar fi dispărut pur și simplu fără urmă.

— Ce ai până acum?

— Doar brațul. Bonham cercetează locul unde a fost găsit. Astăzi sau mâine voi primi un raport al medicului legist și, bineînțeles, un set complet de amprente ale mâinii stângi.

— Nu e cine știe ce.

— E o crimă. Nu e vorba despre fapta unui om furios, disperat, care o ia razna și ucide. Făptașul a planificat totul pentru a scăpa cu fața curată. Îi curge gheață prin vene și are o tărie de fier, suficient cât să-i permită să-și dezmembreze victima cu răbdare, suficient cât să treacă peste ororile comise. Omul acesta nu fuge din fața morții. De obicei, am profitat de faptul că majoritatea criminalilor vor să fie prinși. Sunt, într-un fel, responsabili pentru un accident înfiorător, mai degrabă decât criminali. Fug și apoi se predau sau lasă urme pe care le-aș putea citi cu ochii închiși. Mă vor. Eu sunt simbolul căinței. Sunt o parte necesară a acceptării actului comis, chiar dacă, de fapt, sunt doar un pas în plus spre spânzurătoare. Am văzut oameni care au rămas pe loc, îmbrățișând cadavrul și cerându-i să revină la viață; am văzut oameni mărturisind azi și negând mâine – orice pentru a anula fapta, orice pentru a repeta confesiunea. Acesta nu e la fel ca ei. Oricine a putut face asta o dată o poate face din nou.

— Și toate astea… dintr-un braț?

Troy ridică din umeri.

— Vrei să spui că avem un maniac în libertate?

Chiar și pe buzele lui Onions, expresia suna, neîndoielnic, a titlu de ziar ieftin de mare tiraj.

— Dimpotrivă, Stan. Avem în libertate un criminal calculat. Nu așa definesc eu mania.

Onions străbătu spațiul dintre geam și birou și înapoi, repetând în acest timp unul dintre gesturile sale obișnuite: își trecu mâinile de-o parte și de alta a capului, de parcă ar

fi avut o coamă deasă de păr, nu țepii încărunțiți ai tunsorii sale scurte. De obicei, acest gest denota actul gândirii.

— Cum rămâne cu Trafalgar Square? întrebă el într-un târziu.

— Americanul a fost jefuit?

— Nu. Avea în portofel mai mult de cincizeci de lire.

— Alb sau negru?

— Alb.

— Vârsta?

— Douăzeci și doi.

— Cred că există două posibilități. Americanii au două vicii: vând din propriile magazine pe piața noastră neagră și au legături cu englezoaicele. Oricare dintre acestea ar fi putut avea același rezultat.

— Piața neagră? Onions cântări ideea. Dacă ar fi supărat vreun contrabandist, caporalul Duvitski ar fi fost ucis pe o alee dosnică. Nici în timpul camuflajului n-ar fi riscat vreun scandalagiu să comită o crimă într-un loc atât de public precum Trafalgar Square.

— Atunci cred că ar fi indicat să vorbești cu oamenii din plutonul său. O s-o țină pe-a lor o vreme, dar în curând ne vor spune cine era iubita lui Duvitski. Undeva pe-acolo se află un soț sau un iubit. A urmărit probabil victima încă din crâșmă, poate chiar și înainte, o zi sau două, așa că vor exista martori care să-l identifice.

— Clasat fără probleme, Freddie? Onions ridică o sprânceană încărunțită, reacționând la decizia rapidă a lui Troy cu privire la caz.

— Nu, răspunse Troy sprijinindu-se de pervaz și vârându-și mâinile în buzunare. Doar rutină.

— Nu are nevoie de un detectiv?

— Nu spun că nu. Dar nu are nevoie de mine.

— Între timp vei vrea să te ocupi de propriul tău puzzle, să refaci cadavrul din Stepney, presupun.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

— Te-ai gândit vreodată că te vei întinde într-o zi mai mult decât ți-e plapuma, Freddie?

Troy ridică din nou din umeri și nu spuse nimic. Onions îl bătu pe umăr, îl numi ticălos obraznic și se îndreptă spre ușă. Se opri însă și privi spre Troy.

— Și dacă nu e o crimă pasională? Dacă e vorba despre contrabandă?

— Atunci îmi chem agenții.

Onions plecă. Troy își încălzi mâinile la foc, care ardea acum cu flacără mare, și se întrebă cât din ceea ce îi spusese superiorului era de fapt adevărat și cât ar fi putut să dovedească. Fiecare fibră a instinctului, fiecare dram de intelect îi spunea că intuise bine, însă rămânea numai o presupunere.

Capitolul 9

Kolankiewicz telefonă mai repede decât anticipase Troy.

— Făcut tot ce pot cu brațul tău, spuse el. Îți dau detaliile acum. Poți trece să iei raportul mâine.

Troy găsi un carnețel și aprinse lampa de birou.

— OK, spuse el. Dă-i drumul.

— Era mort când l-au ciopârțit. Prea mult sânge încă în vase ca să interpretez altceva. Cu toate astea, a existat pierdere de sânge, firește. Aș spune că l-au tăiat cam la o oră după deces, dar nu pot garanta. Și nu mă întreba cum a murit. Pot declara că nu a murit din pricina brațului tăiat, dar asta-i tot ce am. Aș spune că avea cam patruzeci și cinci de ani, deși ar putea fi cu zece ani mai tânăr sau mai bătrân. Un braț nu e tocmai cel mai indicat organ pentru asemenea deducții. Dacă îi găsești ficatul, mai vorbim. M-am descurcat mai bine cu înălțimea și cu greutatea. Era un tip micuț și slab. Cam un metru șaizeci și cinci, mai puțin de cincizeci și opt de kilograme. Nu foarte musculos – nu și-a folosit niciodată mușchii ca să-și câștige existența.

Kolankiewicz făcu o pauză. Troy auzi foșnetul hârtiilor; patologul își verifica însemnările.

— Ah, da. Arsurile. Cele de pe jachetă sunt la fel cu cele de pe mână. Mâna a fost arsă în mod repetat. Unele cicatrice sunt vechi de câteva luni, chiar de câțiva ani. Una sau două sunt doar de câteva săptămâni. Au fost provocate de acid, nu de flacără. Marginile sunt prea clar conturate. Pricepi?

— Bineînțeles, spuse Troy.

— Acum, hainele. Jacheta este din lână, în stare bună, nu a fost cârpită sau peticită, nu e roasă la cot. După cum se uzează hainele în ziua de azi, aș spune că era destul de nouă. Cine își poate permite să aibă o jachetă și să nu o poarte? Numai tipul care imprimă cupoanele. Țesătura se distinge ușor: un model preferat de bavarezi. Butonul ne susține. Are o emblemă a Münchenului pe spate, datând din 1907, și inițialele W.W.L. Dacă nu am fi în război, ar fi suficient să scriem breslei argintarului și să aflăm cine a făcut butonul și pentru cine. Dar așa... Ultimii doi centimetri de mânecă, la încheietură, sunt înțesați de fragmente microscopice de metal. Pare să fie un fel de aliaj. Ca să fiu sigur, ar fi nevoie de teste pe care nu le pot efectua. Mâneca e acoperită cu praf și cenușă de cărbune. Avea grupa sangvină O. Și am un set clar de amprente pentru tine. Multe cicatrice pronunțate. Asta e tot ce-ți pot spune. Vrei să țin brațul la gheață până când găsești restul?

— Dacă poți. Mulțumesc. Ar fi fost potrivit să spună „Mulțumesc, Ladislaw", dar Troy nu auzise pe nimeni adresându-i-se vreodată lui Kolankiewicz pe numele mic.

— Cum ți-e brațul? Te mai doare?

— Nu... e bine, minți Troy.

— OK, păstrez eu carnea. Raportul și amprentele le încredințez lui Dumnezeu și curierilor.

Închise. Troy își privi îndelung notițele. Era uluit de ce îi dezvăluiau. Un german în Stepney? Erau sute, mii de germani în Stepney, dar niciunul dintre ei nu ar fi putut avea o jachetă germană nouă.

Capitolul 10

La lăsarea întunericului, Troy se consolă cu ideea că își făcuse măcar ordine în birou: înaintase cu mormanul de hârțogăraie care se strânsese în timp ce îndeplinea ordinele lui Onions și se refăcea după atacul ucigașului din Uxbridge. Neliniștit, se gândea că ar putea șofa înapoi la Stepney, când sună Bonham.

— Sapă adânc în buzunar, Freddie, spuse el. Îi datorezi o jumătate de dolar unuia dintre puști.

— George! L-ai găsit!

— Păi, nu e tocmai un obiect și nu l-am găsit eu. A fost tânărul Robertson, cel căruia i se spune Crevete.

— Cum adică nu este un obiect? E bucăți?

— Mai rău, spuse Bonham. E un nenorocit de mozaic. Vino să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 11

Detașamentul de justițiari urbani îl aștepta pe Troy în locul unde fusese intersecția dintre Cardigan Street și Waterloo Place. Salutul îi fu întâmpinat de aceleași priviri de copii suspicioși în preajma adulților. Erau cu opt ore mai în vârstă, câștigaseră epoci de înțelepciune și așteptau să devină bogați. Nu era, desigur, *de rigueur* să întindă mâna – un gest înjositor, postura cerșetorilor; șapte perechi de mâini rămaseră ferm înfipte în buzunarele jachetelor, în timp ce a opta tot mai jongla cutia de cacao fierbinte.

Bonham și Troy se întoarseră cu spatele la băieți, calculându-și mărunțișul din buzunare. Apoi Bonham merse de-a lungul șirului cu o stivă de monede de șase pence, pe care le împărți ca un preot al lui Mamon într-o ceremonie satanică. Mâinile fulgerară asemenea limbilor de șopârlă, îndesând abil prada în buzunarele pantalonilor. Troy se apropie de băiatul pe care i-l indicase Bonham, îi mulțumi pentru efort și îi înmână o jumătate de coroană uzată, cu figura lui Edward al VII-lea. Crevete Robertson scoase de sub jachetă o lanternă Ever Ready și o îndreptă spre moneda de argint care i se odihnea în palmă. Îl țintui pe Troy cu o privire îndrăzneață și provocatoare, ochi în ochi, pe care Troy își dorea deseori să o aibă chiar el. Dacă ar fi putut privi așa, ar fi devenit, în foarte scurt timp, omul dur al Yardului.

— E autentică, spuse Troy. E doar un pic uzată.

Justițiarii galopară pe cai imaginari, lovindu-și coapsele și chiuind. Crevete îi urmă încetișor, privind din când în

când în urmă la Troy, de parcă ar fi crezut că fusese escrocat. Troy vedea lumina lanternei târându-se pe pământ. Nu putea dura mult până când un idiot purtând o caschetă ARP avea să îi spună să o stingă.

Bonham arăta spre o groapă. Câteva uși sparte fuseseră date deoparte, dezvăluind o scară de piatră care cobora în măruntaiele pământului.

— Mă îndoiesc că aș fi găsit-o, spuse el. Tânărul Robertson s-a dus să mănânce de prânz acasă și s-a întors cu cel mai de preț lucru pe care îl deține: lanterna aceea. I-a dat deoparte pe toți și a coborât. Are curaj puștiul. Grămada aceea de-acolo... Bonham făcu un semn neglijent spre locul unde un ciot înnegrit de horn de fabrică, înalt de doisprezece metri, țâșnea dintre dărâmături ca un picior al statuii lui Ramses. Are legătură cu pivnița. Nu că m-aș fi gândit la asta. Nu mi-ar fi trecut prin cap.

Aprinse o lanternă cromată și coborî primul. Un miros puternic de carbid gâdilă nările lui Troy, accentuând impresia că se apropia de cel dintâi cerc al iadului. Cu siguranță iadul putea? Un polițist în uniformă îngenunchease lângă o lampă, ajustând fluxul apei. O jumătate de duzină de lămpi cu carbid erau aranjate într-un semicerc stângaci pe podeaua pivniței, aruncând o lumină albăstruie, începătoșată, care tremura la fiecare curent. Dărâmăturile pivniței, împrăștiate pe podea, proiectau pe pereți umbre gigantice, neregulate și neliniștite.

Polițistul se ridică, abia făcându-se remarcat, cu mâinile lipite de cusătura pantalonilor. Nu putea avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Era un tânăr înalt și subțire, cu mărul lui Adam proeminent, mișcându-se continuu deasupra nasturelui de sus al tunicii. Pentru moment, Troy îl privi așa cum știa că îl privește pe el generația mai în vârstă: acest bărbat, acest copil purtând uniforma albastră a Poliției, va primi pe neașteptate apelul pentru marea

încercare, pentru Calais, pentru Normandia sau pentru orice altă fâșie de nisip și măcel hotărâtă de Eisenhower. Din acest punct de vedere, se gândi Troy, moartea își pusese deja pecetea asupra lui.

— La naiba, Corker, îi reproșă Bonham. Asta-i tot ce poți? Lămpile astea par să fi venit de pe Arcă.

— Îmi pare rău, domnule sergent, răspunse polițistul cu o voce ascuțită. Cei de la ARP au luat luna trecută tot ce aveam mai bun. Asta e tot ce-am putut găsi.

Mirosul devenea familiar, mai degrabă nostalgic decât demonic, amintindu-i lui Troy de prima lui bicicletă, din 1926, și de prima bombă fabricată acasă de fratele său, în 1927.

— Privește, începuse Bonham, au scos chiar și un glonte din perete.

La jumătatea peretelui mai îndepărtat, murdăria și mucegaiul fuseseră curățate, formând un cerc larg în jurul unei găuri de mărimea unui pumn. Troy își vârî mâna prin gaură și fărâmiță praf de cărămidă între degete.

— Ca la carte, comentă el. Aproape meticulos.

Observă un robinet vechi de alamă atașat la o conductă răsucită, care șerpuia în afara podelei, până în colțul unde un jgheab de piatră ducea la un mic grătar din fier.

— Doamne, îi spuse lui Bonham, locul ăsta a fost creat pentru crimă. Presupun că nu e nici urmă de vreun cartuș.

Bonham făcu un semn către grămada de dărâmături care fusese cândva tavanul, acum putrezind sub murdărie de șobolan și mucegai.

— Glumești, spuse el. Chiar și presupunând că a fost o armă automată...

Corker ajustă unghiul fiecărei lămpi cât de bine putu, pe rând, îndreptându-le către cuptorul victorian din fontă, care ocupa un întreg perete al pivniței. Acest dinozaur industrial alimentase cândva o fabrică mică și purta cu mândrie inscripția lobată Wrigley și Butterworth, Runcorn, 1888. Ușa

focarului se afla cam la înălțimea șoldului. Bonham o deschise și îi dădu lui Troy vătraiul, o tijă lungă din oțel care se termina cu o semilună sudată.

— Vezi și singur, spuse el.

Deși Bonham ținea lanterna îndreptată spre interior, îi fu aproape imposibil să vadă ceva în grota de cărămidă. Troy scotoci orbește și câteva mâini de cenușă se răspândiră sub formă de fulgi la picioarele lor, împestrițând pantofii lui și ghetele lui Bonham. Corker se apropie, privind în expectativă de la grămada de cenușă la Bonham și la Troy, zâmbind vag în nervozitatea sa. Troy agăță ceva solid în interiorul cuptorului și smuci brusc. Un os zbură din focar și ateriză pe podea, unde se rupse în două.

Corker căscă gura fără să scoată un sunet.

— E un femur, îi comunică Troy.

Corker îl privi lipsit de expresie.

— Un os al coapsei, explică sergentul.

Căută mai adânc în cuptor, stârnind din nou un nor de cenușă la fel de fină precum pudra de talc, cu un miros proaspăt, chinuitor de carne gătită. Tibia, peroneul, clavicula, rotula, osul humerus și miriade de vertebre și de oscioare ale gleznei și încheieturii se revărsară într-un șuvoi de praf și de moarte, învăluite în mirosul înșelător al unui prânz de duminică. Tot ce mai rămăsese dintr-o viață de om căzu în cascadă, formând o grămăjoară la picioarele lui Bonham.

Troy și Bonham avură un schimb tăcut de priviri. Corker devenise tot mai palid pe măsura trecerii minutelor. Troy se gândi că, indiferent ce instructaj îi făcuse Bonham, Corker abia făcea legătura între carnajul sfărâmicios și un cadavru.

— Hai să terminăm treaba, spuse Bonham.

În mai puțin de zece minute aveau un schelet aproape complet, așezat în neorânduială pe podeaua pivniței. Multe dintre oase erau rupte sau arse, iar între altele doar ochiul antrenat al unui specialist în anatomie ar fi putut

face diferența. Cu toate acestea, Troy era sigur că făcuseră toate parte dintr-un singur corp și nu observase nimic care să-l îndepărteze de la teoria că în grămadă se găsea un singur braț. Chirurgul amator își făcuse bine treaba. Se alesese doar praful din îmbrăcămintea victimei, iar dovezile mai solide, cum ar fi fost un dinte de aur sau butonul de argint al manșetei stângi, se topiseră formând pete diforme, neidentificabile nici dacă ar fi căutat zi și noapte în muntele de cenușă.

Ceva solid, foarte solid, se izbi de partea din spate a focarului. Troy zgâlțâi vătraiul și trase cu putere. O minge albă fu lansată în afară. Corker o prinse instinctiv, ca pe o minge de rugby. Aruncă o privire spre captură și rânjetul triumfal i se șterse de pe față. Urlă, îi aruncă lui Troy craniul și fugi spre grătarul din fier din colțul îndepărtat.

— Nu acolo! strigă Troy. Pentru Dumnezeu, unde crezi că au scăpat de sânge?!

Corker își ajustă ținta în ultima fracțiune de secundă și vomită deasupra unei grămezi înverzite de șipci și ghips.

Troy ținu craniul la lumina lanternei lui Bonham. Era cald încă. Mandibula și o parte a pometului stâng lipseau. În spatele craniului se căsca o gaură mare, iar în față, una mai mică. Bucăți de creier copt mai atârnau încă de interiorul craniului și gelatina lucioasă a ochilor topiți îmbrăca orbitele.

— Drept între ochi, spuse Troy. I-a zburat partea din spate a capului la ieșire.

— Urât, comentă Bonham fără emoție.

Sunetele făcute de Corker în timp ce vomita întrerupseră reveria descoperirii. Bonham îl cântări din priviri pe tânăr: devenise verde la față, așa că îl trimise să aștepte afară și să respire aer curat.

— E prima dată pentru el, îi spuse lui Troy. Am încercat să-l avertizez... dar nu are rost să îi spun că va trece peste asta. Eu nu am reușit.

Troy încă mai ținea craniul în mână, jucându-se de-a Hamlet lângă mormântul lui Yorick. Un mozaic, îl numise Bonham. Părea o subestimare care îl făcu să se îndoiască de propriile afirmații către comandantul de brigadă.

— Știi, George, abia ce i-am spus lui Onions că nu avem de-a face cu un maniac.

— Crezi că nu e opera unui dereglat?

— Nu înseamnă că nu sunt dereglați. La niciun kilometru de aici, cu nici zece ani înainte să mă nasc, Jack Spintecătorul a ciopârțit în stânga și în dreapta cu cuțitul și a scăpat cu fața curată. Nu ar fi reușit fără să plănuiască, fără să fie meticulos, așa cum spui tu. Sunt încă mulți prin preajmă care își mai aduc aminte.

Troy încercă robinetul de alamă, dar nu îl putu răsuci. Un țurțur atârna de jgheab. Ridică grătarul și introduse mâna dedesubt, scoțând-o maronie și lipicioasă, acoperită cu murdărie urât mirositoare.

— Hristoase! spuse Bonham.

Troy își mișcă încet mâna prin fața ochilor, iar Bonham îndreptă lanterna spre el. Un sediment coagulant îi acoperea mâna de la vârfurile degetelor la podul palmei și își începu alunecarea vâscoasă către încheietură.

— Robinetul înghețat. Scurgerea înghețată. Căldura unui cadavru arzând a fost insuficientă ca să dezghețe locul, așa că nu au putut evacua sângele, spuse Troy, zâmbind în urma micului triumf și ținându-și mâna pentru ca Bonham să o poată vedea.

— Las-o, Freddie.

— Asta înseamnă că a fost ucis cândva în timpul ultimului îngheț, adică săptămâna trecută.

— Mai puțin chiar, spuse Bonham. Nu a înghețat decât în urmă cu cinci zile.

Troy extrase cu grijă o batistă curată din buzunarul hainei, își șterse mâna și lăsă batista să cadă în punga de oase. La capătul scărilor îl găsiră pe Corker, fără caschetă, cu o țigară în colțul buzelor și culoarea feței revenindu-i cu dificultate. Lăsă țigara să cadă și încercă să stea drept în prezența celor doi sergenți, dar postura i se înmuie și privirea îi fu atrasă ca prin magie de punga din mâna lui Troy.

— Termină-ți țigara, băiete, și strânge-ți lămpile, îi spuse Bonham cu simpatie. Deocamdată am făcut tot ce se putea.

Troy puse punga în portbagajul mașinii sale Bullnose Morris. Când se întoarse, dădu cu ochii de Crevete, la doar câțiva metri de el, încă privindu-l intens, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor.

Troy știa, știuse întotdeauna că nu avea darul de a ști cum să se poarte cu copiii.

— Ar trebui să umbli pe afară la ora asta? întrebă el pierit.

Crevete întoarse o bucată de cărămidă cu vârful ghetei sale maronii și privi în pământ.

— Pot să-mi port de grijă, spuse el.

Troy nu se îndoia.

— Dorești ceva? insistă Troy cu blândețe.

— Parcă ești imbecilul ăla de la radio, remarcă băiatul.

— Care imbecil?

— Sam Costa.

— Ascultă, vrei sau nu ceva?

— Depinde.

— De ce? Ți-ai primit jumătatea de coroană. Poți să te uiți urât la ea cât îți place – e autentică. Poți s-o cheltuiești pe toate lanternele din lume.

— E-n regulă, comentă băiatul. E-n regulă. Banii nu-s o problemă.

— Ei bine, asta e tot ce-ai primit.

Troy întoarse cheia în portieră, o deschise și se pregăti să intre.

— După cum spuneam, continuă băiatul, depinde.

— Depinde de ce? întrebă Troy, cu un picior înăuntru.

— De cât de mult îți dorești ce am eu.

Troy trânti portiera și luă o poziție de atac față de micul șantajist.

— Ai ceva? Ceva găsit acolo jos? Ți-am spus doar să nu atingi nimic!

Băiatul ridică din umeri, departe de a fi intimidat.

— Tăinuirea dovezilor nu e doar stupidă, ci și împotriva legii.

— Puțin îmi pasă. Ce am o să te coste încă jumate de dolar sau poți să te ștergi pe bot. Și nu încerca chestii dure... taică-meu halește polițai la micul dejun.

De câte ori, se gândi Troy, auzise asemenea cuvinte?

— Ar face bine să merite.

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Arată-mi banii.

Troy scoase o jumătate de coroană și o ținu la o lungime de braț. Băiatul se deplasă la o distanță convenabilă. Troy își retrase brusc brațul. Băiatul își scoase încet mâinile din buzunar, cu pumnii încleștați și articulațiile în sus. Întinse mâinile, își lovi ușor pumnii unul de altul și îl deschise pe dreptul. Era gol. Își ciocni din nou pumnii. Îl deschise pe stângul. Și acesta era gol. După a treia ciocnire deschise din nou pumnul drept și rânji. În palma mică și soioasă fusese strivită o batistă de copil. Troy luă boțul de material și îi întinse cutele pe care se uscaseră mucii. În mijloc se afla un cartuș lucios, de calibru mare, cel puțin .45 sau .44 după aspect.

Troy depuse jumătatea de coroană în palma băiatului. Fu vârâtă în buzunarul pantalonilor cu viteza unei salamandre.

— Vezi, spuse băiatul, nu l-am atins.

Troy puse cartușul într-un plic și înapoie batista.

— Unde? întrebă el.

— Lângă treapta de sus, răspunse Crevete. M-a convins să cobor. Ne mai vedem.

Și dispăru în noapte. Lumina lanternei puștiului apăru încă o dată și se bălăngăni la fel ca mărul lui Adam al lui Corker. Lui Troy i se păru că sălta în batjocură tot drumul până la Stepney Green.

Capitolul 12

Primirea fu rece. Hendon era întunecată și pustie. Troy trebui să izbească puternic în ușă până când gardianul de noapte se trezi din somnul celor drepți și consimți morocănos să semneze pentru punga de oase. Plecarea – la fel de rece. Troy își lăsă mașina la Yard și alese să meargă pe jos prin noapte, o rută a polițistului implicat, curios, care sfidă zborul de linie și îl purtă în voia picioarelor și nu a propriilor decizii. Urcând pe Lower Regent Street spre Piccadilly Circus, își aminti că era vineri seara. În fața Eros Newsreel Theatre și London Pavilion erau cozi. Un zumzet cald provocat de zgomote umane ademenitoare venea dinspre Restaurantul Criterion, în timp ce același sentiment de vitalitate și de eliberare iradia dinspre celălalt capăt al scării sociale, prin ferestrele camuflate ale Lyon's Corner House. Ușile de la The Monico, lângă Saqui și Lawrence, unde se servea ceaiul de după-amiază de șapte pence și jumătate, se izbeau neglijent în fluxul continuu al oamenilor care intrau și ieșeau. Cu siguranță Luftwaffe nu avea nevoie să vadă luminile Londrei – o putea auzi. Refuză invitația și se îndreptă spre Coventry Street.

Se întorsese la lucru de doar două zile și i se păruse că sfârșitul săptămânii ar fi trebuit, în mod rațional, să fie încă departe. Își dădu seama și că, dacă era vineri, trebuia să se prezinte la tribunal lunea următoare; tocmai când ar fi trebuit să investigheze cazul Stepney. La capătul Haymarket, trecând de Cinematograful Gaumont, lângă birourile de

mult defuncte, sigilate cu scânduri, ale Air France, crezu că aude pe cineva strigându-l pe nume și se întoarse, dar nu văzu nimic în întuneric, deoarece oamenii se pierdeau încercând să se evite sau încercând să nu se evite – în funcție de necesitatea și de promisiunea unei nopți de vineri pe timp de război. Războiul, alături de inevitabila creștere a ratei criminalității, dăduse naștere unui nou fel de obscuritate și unui nou libertinaj sexual: eliberarea de o problemă apăruse ca sfidare a tuturor celorlalte. Versiunea cea mai necizelată – s-o facem astăzi, pentru că mâine s-ar putea să fim deja morți. Troy traversă Leicester Square spre Wyndham's Theatre, ajungând la St Martin's Lane pe aleea din spate, și se întoarse spre intrarea în Goodwins Court, o poartă atât de îngustă că nu i-ar fi permis lui Sidney Greenstreet să treacă, spre căsuța în care locuise de când plecase din Stepney. O emblemă a vremurilor, prostituata care stătea de obicei de gardă la colțul dintre Court și St Martin's Lane tocmai pleca în direcția Trafalgar Square, braț la braț cu un bărbat în uniformă, atât de nedefinit, încât Troy n-ar fi putut spune dacă era polonez sau canadian, din forțele aeriene sau din infanterie. Mersul său degajat, rotirea țanțoșă a posteriorului, era inconfundabilă chiar și în timpul camuflajului. Înainte de război, orice târfă ar fi fost de zece ori mai discretă și de zece ori mai necesară. Ruby se simțea și se purta de parcă s-ar fi aflat dincolo de reproșuri și de constrângeri. Știa prea bine că Troy era polițist, dar când nu încerca să flirteze deschis cu el, se străduia să îi paseze vreo prietenă, afirmând că îi plăcea ca „toți prietenii ei să fie prieteni" – în aparență, așa îl cataloga și pe Troy.

Cina era o perspectivă vagă. Troy era capabil să gătească și să facă ordine mai bine decât majoritatea bărbaților de vârsta lui. Burlăcia nu reprezenta, pentru el, o perioadă de așteptare, de bălăcire în mizeria plăcută a propriei incompetențe. Mezin al unei familii cu patru frați, fusese

obișnuit de la o vârstă fragedă să se bazeze pe propriile resurse și pe propria companie. Avusese un frate cu mult mai în vârstă, intangibil, și două surori gemene, care își creaseră, practic, o lume doar a lor. Fusese suficient ca Ethel Bonham să mizeze pe tendința naturală către independență a lui Troy. Din nefericire, această autonomie nu putea pregăti o masă cu baracudă sau carne de balenă. Prin comparație, cinci pâini și treisprezece pești reprezentau ceva cu care te puteai deprinde mai ușor. Troy, la fel ca restul națiunii, era plictisit și iritat de lipsurile cauzate de război. I se părea că, pe măsură ce acesta se prelungea, regimul alimentar se înrăutățea. Pâinea națională, îl asigurase unchiul său, era aproape perfectă din punct de vedere nutritiv, însă avea gust de ziare ude. Ocazional și în mod bizar, regimul era revitalizat de disponibilitatea bruscă, de scurtă durată, a tot soiul de fructe. Cu ani în urmă, fuseseră cireșele, apoi portocalele; zile întregi după aceea, străzile Londrei fuseseră presărate cu coji, în amintirea orgiei. Troy deschise dulapul din bucătărie și își căută salvarea într-un cofraj de ouă primite de la mama sa. Pe înălțimile din Hertfordshire, Maria Mihailovna își transformase peluza dinspre est în poiată și mărise de patru ori grădina de legume în ziua în care se declarase război. În primăvara lui 1941, renunțase la frivolități și începuse să folosească sera din livadă pentru roșii. În 1942, cedase peluza dinspre sud, care îi era extrem de dragă, pentru cultivarea cartofilor. În 1943, nu prea mai exista mare lucru pe care l-ar fi putut dona. Tratația obișnuită pentru copii era oricând o jumătate de duzină de ouă, susținută de praz proaspăt în toamnă și de felurite sortimente de cartofi cu miros de pământ, cât era vara de lungă. Pe neașteptate, una sau alta dintre surorile lui Troy apărea la ușă, dotată cu echivalentul a jumătate de cărucior plin cu delicatese ca de la Covent Garden, de la cartofii obișnuiți până la ardeiul atât de rar, proaspăt culese din seră. Îi reproșa apoi lui Troy că

nu sună și nu își vizitează mai des mama. În special Maşa avea o plăcere deosebită să i se uite în dulapul din bucătărie și să îl certe pentru că nu îi respecta standardele. Troy era de părere că era treaba lui, nicidecum a ei, și considera că își purta de grijă suficient.

Găsi în dulap o ceapă, un pic verzuie pe dinafară, câțiva cartofi King Edward și trei ouă mari, maronii cu picățele. Era cazul, se gândi Troy, să prepare o omletă spaniolă; ce n-ar fi dat pentru un ardei în afara sezonului! Ar fi fost considerată o tratație în orice restaurant, doar că puține localuri din oraș mai pregăteau omletă din trei ouă. Disperarea de a umple un meniu era atât de mare, încât Troy cunoștea cel puțin un restaurant care servise friptură de cioară. Sub chiuvetă păstra câteva sticle de vin provenind dintr-o pivniță construită de tatăl său înainte de război. La moartea acestuia, la sfârșitul lui 1943, mama lui Troy împărțise pivnița în mod egal celor doi fii ai săi. Troy nu dăduse atenție ocaziilor frecvente în care tatăl său încercase să îl învețe despre vinuri sau când băuse suficient ca să trateze poetic subiectul. Troy nu știa dacă fratele său Rod făcea vreo diferență; tot ce încerca el era să își amintească dacă anul acela sau celălalt avuseseră o vară bună și să urmeze cele mai vagi reguli cu privire la potrivirea felului de carne sau de pește. Nu că ar fi existat o regulă cu privire la ouă. Luă un Pauillac din 1927, fără să-și poată aminti cum fusese vremea. Fusese însă, aproape sigur, vara în care fratele său aruncase în aer șopronul cu dispozitivul pe care îl încropise din cutii de cacao și carbid.

Troy băuse un pahar – un vin atât de bun, încât era sigur că pătrunsese într-o veche ascunzătoare a tatălui său, atacând o rezervă specială – și călise legumele în tigaie, când auzi o bătaie la ușă. O pală de aer rece pătrunse înăuntru. Wildeve rămase în prag, adulmecând aromele care pluteau dinspre bucătărie și zâmbind plin de speranță.

— M-am gândit eu că tu ești. Tocmai ieșisem de la Joe Lyon's și m-am gândit că tu ești. Te-am strigat, dar nu cred că m-ai auzit.

Troy închise ușa.

— Hai înăuntru până nu iese toată căldura.

Wildeve îl urmă pe Troy în bucătărie, încă adulmecând, zâmbind și făcând aluzii.

— Dumnezeule! Ouă. Ouă adevărate. Sunt chiar ouă adevărate?

— Da. Și dacă nu te-ai fi îmbuibat la Corner House, aș spune că ajung pentru doi.

— Ah... De fapt, nu am mâncat. Mi-a tras clapa, așa că am plătit pentru ceașca de ceai mizerabil și am plecat. Atunci te-am văzut.

Troy luă o altă farfurie, puse un pahar înaintea lui Wildeve și împinse sticla în fața sa.

— Credeam că nu trebuia să te întorci până luni, spuse Wildeve.

— M-am simțit bine și am primit un telefon de la Stepney. Era fostul meu sergent de secție, cu un cadavru pe cap. Fără obiecții din partea lui Onions, deși a încercat să-mi pună în brațe alt caz. Mă așteptasem să te văd. Presupun c-ai stat la cutie.

— La tribunal. Am stat două zile de pomană la Bailey.

Troy aruncă ouăle în tigaia încinsă. Wildeve luă o jumătate de coajă și o mângâie.

— Ouă adevărate!

Wildeve putea fi când enervant, când inspirat. Era în stare să bârfească într-un moment în care ar fi fost necesar un maximum de concentrare sau să intre în discuție cu o remarcă profundă de parcă ar fi fost aproape irelevantă și ar fi considerat că nu merită mai mult de o clipă de atenție. Se jucă fascinat cu pielița transparentă a cojii.

— Uită-te la picățelele de pe coaja asta! N-am mai văzut așa ceva de luni de zile! Iar aia e ceapă adevărată!

Troy hotărî să nu ia taurul de coarne. Puse masa în fața lui Wildeve, îl lăsă să mănânce, să bea și să vorbească despre frumoasa Wren, care îl lăsase în compania unei cești de ceai rece într-o seară de vineri, amintind printre picături de treburile zilei, care îl purtaseră în boxa martorilor de la Old Bailey. Își rulă omleta prin gură de parcă l-ar fi fript sau ar fi fost efervescentă precum cel mai fin vin roșu, apoi înghiți hulpav cel mai fin vin roșu de parcă ar fi fost bere de ghimbir.

În timp ce Wildeve își ținea paharul pentru a fi umplut din nou, Troy îl ținu de vorbă și se lansă într-un rezumat rapid al cazului. Al doilea pahar rămase neatins în timp ce Wildeve asculta.

— Straniu, spuse el. Al naibii de ciudat. Polițaiul ăla are toată simpatia mea. Să fi fost în locul lui, nu sunt sigur că n-aș fi vomitat.

— Problema e, continuă Troy, că trebuie să fiu la tribunal luni. E rândul lui Bernard Leahy pentru strangularea din Portsmouth la Winchester. Cred că există șanse suficiente să pledeze nevinovat și să nege mărturisirea.

— Ah, spuse Wildeve, așa că ai nevoie de mine să te salvez?

Dădu peste cap al doilea pahar cu o viteză care l-ar fi îngrozit pe răposatul Alexei Troy.

— Nu tocmai, Jack. Vreau să verifici lista de înregistrare a străinilor la B3, la Scotland House. Și la Biroul de Înregistrări. Ai putea încerca și la organizațiile pentru refugiați, deși primul lucru pe care l-ar putea vrea de la noi este cel pe care-l vrem noi de la ei: un nume. Am un set integral de amprente ale mâinii. Se află în sertarul din stânga sus al biroului. Kolankiewicz le-a adus cu bicicleta în timp ce eram la Stepney.

— La naiba.

— Haide, Jack. E singura cale să începem de undeva.

— Doamne, toată hârțogăraia! Nu m-aș fi gândit că un german e atât de greu de găsit. Nu-i niciunul prin preajmă când ai nevoie.

— Dacă era aici în 1940, cu siguranță a fost săltat în valul de arestări de după căderea Norvegiei. E posibil să fi fost chiar încarcerat. Asta înseamnă amprente.

— E puțin probabil să fi ajuns între timp, nu?

— Tocmai posibilitatea asta mă îngrijorează, spuse Troy.

Capitolul 13

Când Troy coborî din boxa martorilor, avocatul apărării se ridică și se adresă judecătorului. Dori să îi amintească sergentului Troy să nu părăsească tribunalul în cursul zilei sau Winchester în timpul nopții. Acuzarea fu luată pe nepregătite. Sir Willoughby Wright se ridică și se lansă într-o criză prefăcută de tuse, în timp ce îl privea pe Troy peste marginea unei batiste albe cât un cort de pânză supradimensionat. Troy făcu un gest circular cu arătătorul mâinii drepte, după cum văzuse făcându-se către artiștii de la Windmill când depășeau timpul acordat.

— Onorată instanță, începu Sir Willoughby, cred că sergentul Troy trebuie să se ocupe de alte cazuri urgente la Scotland Yard. Curtea nu se poate aștepta...

— Dar Curtea se așteaptă, Sir Willoughby, spuse judecătorul cu severitate. Se uită la Troy și adăugă: Veți rămâne, domnule Troy, și cred că nu este nevoie să vă reamintesc că vă aflați sub jurământ și că nu vă este permis să discutați cazul cu nimeni.

În sala de așteptare, Troy înjură cu voce tare. Un omuleț care purta o haină de ploaie soioasă și o pălărie Homburg îl privi din spatele exemplarului din *News Chronicle* pe care îl citea. Era Kolankiewicz. Troy se uită în jur după ofițerul de gardă, care trăgea cu ochiul în interior prin crăpătura ușii, și se așeză pe bancă, lăsând un loc între el și Kolankiewicz. Nu se cădea să fie prins discutând cu un alt martor dacă ofițerul de gardă se dovedea a fi un tipicar al protocolului.

— Ce faci aici? Credeam că raportul medicului legist a fost scris de șeful local, șopti el.

— Partea greșită, spuse Kolankiewicz misterios, fără să privească în direcția lui Troy.

— Cum adică partea greșită?

— Aici pentru apărare.

— Poftim? Ești medicul patolog al Poliției!

— Pot să accept cazuri private, ca Harley Street. N-a făcut-o Leahy. Mâna aceea a lui e inutilă de ani buni. Și-a prins-o într-un fel de mașină în urmă cu zece ani. Nu ar fi putut strangula pe nimeni. Și noi nu ar trebui să avem conversația asta, după cum știi, la naiba!

Kolankiewicz dădu un adevărat spectacol din desfășurarea ziarului și pretinse că îl citește când un ofițer de gardă trecu pe lângă ei. Ușile către sala principală se deschiseră și o mulțime de reporteri cu pălării trilby și fețe punctate de acnee năvăliră afară, căutând telefoane care încă funcționau.

— Au făcut pauză de prânz, spuse Troy. Hai să găsim un loc unde să stăm de vorbă la un ceai.

Troy alese a treia cafenea pe lângă care trecură, destul de departe de tribunal. La fel ca peste tot, era plin de soldați în afara serviciului care fumau țigară după țigară și flirtau cu chelnerițele. În fața lui la coadă, un ofițer de infanterie chipeș, blond, se plângea amiabil de frig, adoptând obiceiul englezesc de a prefața orice conversație cu o remarcă despre vreme; nu i se mai întâmplase niciodată să își vadă respirația înghețând în interior. Accentul i se rostogolea melodic, aproape tărăgănat.

— De unde ești, drăguță? o auzi Troy pe chelneriță întrebându-l.

— Ghicește, răspunse soldatul sprijinindu-se de tejghea. Fata își încercă orbește norocul.

— Dodge City?

— Fort Smith, Arkansas, domniță.

Chelnerița n-avu nicio revelație.

Troy își croi drum înapoi la masă, ducând două căni cât jumătate de halbă, pline cu ceai slab.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el în timp ce Kolankiewicz turnă înapoi în cană ceaiul vărsat în farfurie și sorbi zgomotos.

— Foarte nepotrivit.

— La naiba cu Leahy! Nu despre el vorbesc, iar dacă tu crezi că nu ar fi capabil să stranguleze pe cineva, ar fi trebuit să-mi vezi vânătăile pe care nenorocitul mi le-a făcut pe brațe când s-a luptat cu mine când l-am arestat. Amprentele lui mi-au rămas ca niște stigmate, zile întregi. Mi s-a părut suficient de puternic pentru un tip cu o mână inutilă.

— Ai inspirația să fotografiezi vânătăile?

— Nu... și nu despre Leahy vreau să discut.

— Ai tot zis asta, dar tot despre el vorbim. Conspirația unui pervers, așa-i?

— Vrei să spui o conspirație pentru pervertirea cursului justiției. Iar eu vreau să discut despre german.

— Ah, răposatul Herr Buton.

— Întocmai, spuse Troy. Cum ai aflat că butonul este fabricat în Germania?

— Ți-am spus. Avea emblema unei bresle din München, răspunse Kolankiewicz. Domnișoară, se adresă el unei chelnerițe aflate în trecere, nu ar fi cumva o brioșă cu unt?

Fata îl privi timp de o fracțiune de secundă, făcându-și loc, și strânse mai tare platoul cu brioșe cu unt.

— Exact, spuse ea, nu avem.

Trânti întreg platoul în fața a șase-șapte tineri americani care râdeau și o priveau cu insistență. Kolankiewicz privi cu tristețe după brioșele pierdute, în timp ce chelnerița își asigura o întâlnire multiplă pentru seară. Troy bătu în masă pentru a-i atrage atenția.

— De regulă, durează zile întregi până când afli asemenea informații. Cum s-a întâmplat să-ți fie la îndemână?

— Floare la ureche. Am păstrat rapoartele și arhivele pe care le-am folosit anul trecut.

— Anul trecut?

— Celălalt german. Cel pe care l-au găsit pe plaja Tower cu o gaură de glonte în obraz. Am aflat atunci totul despre materiale, embleme și tot soiul. L-am identificat ca fiind german după haine. Chiar și cu etichetele tăiate, materialul l-a dat de gol. Se întâmplă că nu am trimis nimic înapoi. Mă cunoști: lucrez cel mai bine când e haos în jur.

— Anul trecut – când?

— Poate aprilie sau mai.

— Cum de nu am auzit despre asta? Unde eram?

— De unde dracu' să știu eu? Nu a fost în zona metropolitană. Poliția Orășenească. Cred că omul lor s-a ocupat de caz. Un idiot pe nume Malnick.

— Doamne. Nu Malnick.

Malnick fusese inspector în uniformă al Poliției londoneze în 1939, când Troy se afla în primele zile la Yard. Superintendentul din City ceruse ajutorul Yardului când cazul băiatului de opt ani care murise înecat se împotmolise. Inspectorul Malnick fusese șocat când Onions îl trimisese pe Troy, pe atunci în vârstă de douăzeci și patru de ani și încă simplu polițist, în calitate de specialist. Își atrăsese dușmănia perpetuă a lui Malnick, rezolvând cazul în patruzeci și opt de ore.

— Eram la Liverpool în aprilie. Poate că s-a întâmplat atunci?

— Posibil. Dar nu au trimis după Scotland Yard. Omul lor a insistat să se ocupe personal. Dar, cum spuneam, era un idiot.

— Au prins pe cineva?

— Din câte știu eu, nu. Dacă s-a ajuns vreodată la proces, nu au trimis după nimic la Hendon. Dosarul meu e încă deschis.

— De ce nu mi-ai spus asta vineri?

Kolankiewicz își dădu ceaiul peste cap și trase de timp.

— Am uitat, ridică el din umeri. Asistenta mea, Anna, și-a adus aminte.

— Altă asemănare în afară de îmbrăcăminte?

— Ar trebui să mă uit. Ținând cont că îmi ceri să compar un cadavru întreg cu un singur braț și o adunătură de oase, aș spune că n-o să găsesc prea multe.

— Împușcat în față, zici?

— Oh, asta îmi amintesc. Mitocănesc, cum ați zice voi, englezii. Deloc sportiv.

— O împușcătură în frunte prost țintită?

— Nu-mi cere să ghicesc. Pișat în ploaie.

— Vreo încercare de dezmembrare?

— Nu. Un cadavru întreg. Troy, de ce nu discuți cu Anna? Poate găsi dosarul și-ți poate spune tot ce vrei să știi.

În spatele cafenelei, Troy prinse legătura cu Hendon la telefon. Însă Anna nu găsi dosarul și îi spuse că va suna mai târziu. Troy acapară telefonul și rămase lângă el pentru a împiedica pe altcineva să sune. Îl privi pe Kolankiewicz schimbându-și cu șiretenie cana goală de ceai cu cana plină a lui Troy, iar când sună telefonul, polonezul înșfăcă de pe o tavă brioșa râvnită, cât timp chelnerița avea capul și simțul realității sucite de remarca provocatoare a unuia dintre soldați. Lui Troy nu i-ar fi plăcut să fie prins între încrederea țanțoșă a oricărui tânăr soldat și siguranța de sine a lui Kolankiewicz.

— Nu e aici, spuse Anna. Nu știu ce a făcut cu el. Lipsesc până și fișele. Cred că de aceea nu a vrut să-ți spună, dar l-am avertizat că vei întreba.

— Ce fișe?

— Una conține metodele lui Spilsbury, pe care le-am copiat. Tot ce intră la dosar se transcrie și pe o fișă de referință. Eu le completez pe ale lui Kolankiewicz. Însă au dispărut; sau le-a scos el și nu le-a mai pus înapoi.

— Îți amintești ceva despre caz?

— Da. În special ce măscărici a fost Malnick. Kolankiewicz i-a ieșit pe nas, după cum îți poți închipui. În afară de asta, cadavrul era un bărbat de patruzeci de ani, aș spune. De obicei, verific personal hainele și articolele. Nimic de ajutor în buzunare, etichetele tăiate cu forfecuța de unghii. Împușcătura în față l-a ucis instantaneu. Un fragment de os i-a ajuns direct în creier, dar nu a fost doar asta. Avea o rană agravată la picior. Nu pot să-mi aduc aminte la care.

— Agravată? În ce fel?

— De parcă ar fi fugit sau, mai bine zis, s-ar fi bălăngănit o vreme după ce fusese împușcat. Glonțul a trecut direct, așa că nu am idee dacă a fost împușcat de două ori cu aceeași armă. Dar avea o traumă agravată a țesuturilor cauzată de folosirea mușchilor piciorului după rănirea inițială. Trebuie să fi durut îngrozitor. De ce nu-ți spune Kolankiewicz asta? A tulit-o?

— Nici pe departe. Se preface că nu mă cunoaște.

Kolankiewicz se retrăsese în spatele ziarului, ca să nu fie văzut mâncându-și brioșa furată. Troy o văzu pe chelneriță întorcând spatele plăcerii conversației cu americanii și punând o mână în șold. Știa ce urmează. În vreme de război, oamenii erau în stare să moară pentru o ceapă sau să ucidă pentru o brioșă.

— Trebuie s-o șterg. Te sun când pot.

— Hei, spuse chelnerița, nație de pungași! Unde e?

Trase în jos ziarul. Kolankiewicz semăna cu un hamster cu fălcile umflate. Chiar și prins cu colții în dovadă, rumegă nepăsător, îi întoarse privirea îndoit și-și smulse ziarul din mâna ei. Troy își croi drum printre rândurile de mese ca să ajungă la Kolankiewicz, iar tânărul din Arkansas se ridică de pe scaun și-și oferi ajutorul.

— A șparlit-o. Pe bune, nenorocitul a șparlit-o!

— Cine spui tu nenorocit? spuse Kolankiewicz, care înghițise dovada, iar accentul i se accentuase – revenea la

identitatea poloneză pentru a-și întări atitudinea sfidătoare. Nu știam că ștoarfele pot insulta clienții în așa hal.

— Ascultă, tipule, stai așa, interveni americanul, nu știu exact ce ai spus, dar nu-mi sună a cuvinte adresate unei doamne!

— Ștoarfă, răspunse Kolankiewicz, prin definiție o persoană de gen feminin care caută compania unui grup organizat de bărbați, sperând că va obține și va oferi favoruri sexuale. Cred că vei constata că a devenit un hobby național.

Americanul se opri, pe jumătate curios, pe jumătate furios.

— Ce-a zis?

Până să răspundă chelnerița, Troy se strecură între ei și îl prinse pe Kolankiewicz de cot, obligându-l să se ridice.

— A zis, interveni el, că îi pare foarte rău că v-a cauzat neplăceri și că speră că banii aceștia ne acoperă consumația.

Troy trânti pe masă un florin și îl mână pe Kolankiewicz spre ieșire. În spatele său, o auzi pe chelneriță ținând un discurs previzibil, care cuprindea expresii precum „nenorocit neobrăzat" și „să nu mai calci pe-aici".

Kolankiewicz se scutură din strânsoarea lui Troy și își aranjă pălăria cu mare pompă. Troy știa că ar arăta mai mult a polițist dacă ar purta și el pălărie. La fel de bine însă ar fi putut arăta la fel de prostesc precum Kolankiewicz, care își scutura de praf orgoliul rănit și își potrivea simbolul vizibil al demnității.

— Glonțul care ți-a ucis germanul... Ce calibru avea?

— Gloanțe, trențe. Nu mă întreba, Troy. Sunt făcut din carne și oase. Asemenea detalii tehnice îmi rămân în minte doar cât să i le dictez Annei. Întreabă-mă despre starea unui ficat la doi ani după ce l-am scos și s-ar putea să-mi amintesc.

— Ai avut ocazia să te uiți la cartușul pe care ți l-am lăsat înainte să vii?

— Era calibrul .45, cu siguranță.

— Calibrul .45 automat? Există un Colt .45 automat care face parte din dotarea standard a forțelor militare americane.

— Da, însă și pe piața neagră din zilele noastre. Știu o crâșmă în Mill Hill unde poți cumpăra legal un Howitzer. Kolankiewicz arătă spre geamul cafenelei. Majoritatea verilor noștri colonialiști ți-ar vinde orice, de la o pereche de ciorapi de nailon până la o autoșenilată. Ai nevoie de un Flying Fortress la mâna a doua? Încearcă Railwayman's Arms în Mill Hill. Iar banii pe care îi primesc îi cheltuiesc apoi pe monopolizarea brioșelor cu unt din bătrâna Anglie!

Soldatul din Arkansas zâmbi prin geam, lăsând loc bunelor maniere. Fură irosite pe Kolankiewicz, care își răsuci prompt mâna și îi arătă două degete. Considerându-l gestul lui Churchill, americanul făcu înapoi cu mâna, afișând V-ul victoriei. Kolankiewicz călcă apăsat pe pavaj. Troy se simți ca și cum ar fi asistat la o confruntare națională în miniatură.

Capitolul 14

Era joi dimineața când Troy se întoarse la Yard. Kolankiewicz nu vorbise cu el de aproape trei zile. Wildeve ieșise, dar îi lăsase un mesaj pe birou: „A sunat Anna Pakenham. Nu poate găsi dosarele. Avem în țară mai mulți refugiați germani decât oi. J.W.".

Troy o sună pe Anna.

— Care a fost verdictul? întrebă ea.

— Nu am vrut să știu. Dovezile prezentate de Kolankiewicz m-au făcut să par un prost.

— Nu, Troy, el e prostul. Va trebui să explice cum poate dispărea un dosar întreg. Tot ce am sunt stenogramele mele și mă tem că nu au prea mult sens. Folosesc un creion, al cărui scris se estompează după douăsprezece luni, iar eu am învățat să stenografiez numai când fata care lucra de obicei pentru noi a plecat la ATS.

— Calibrul glonțului ar fi de folos.

— Patruzeci și cinci. Numerele se notează întotdeauna în engleza obișnuită.

— Automat?

— Nu pot fi sigură. Și înainte să întrebi, glonțul era împreună cu hainele și cu articolele personale, iar acestea au dispărut.

— Kolankiewicz nu a pus nimic aiurea, spuse Troy. Nu sună mai degrabă ca și cum ar fi fost furate?

— Nu știu. Am fost jefuiți o dată și am bănuit c-ar fi fost opera unui dezaxat. Tot ce am pierdut au fost șaptesprezece litri de alcool pur. Dosarul unei persoane neidentificate nu are nicio valoare.

— Doar dacă cineva vrea să se asigure că rămâne neidentificată.

Capitolul 15

Vremea se îmbunătăți. Ianuarie fusese o lună incredibil de blândă, februarie adusese un ger aberant, iar martie părea să ofere promisiunea unei primăveri timpurii și umede. La sediul din City, Troy stătea într-un subsol umed și îl privea pe sergentul de la birou care săpa în teancurile de dosare, căutându-l pe cel din 1943 al unui necunoscut care fusese găsit mort pe plaja Tower. Vânturile lunii martie băteau ploaia în rafale, izbind picăturile de geamurile murdare, groase ca sticlele de lapte, de la nivelul pavajului, în timp ce zăpezile iernii se topeau și curgeau în șuvoaie spre Tamisa, prin conductele din fier.

Auzi pași grei, inegali răsunând de-a lungul rafturilor, cu mult înainte ca sergentul Flint să apară șchiopătând în raza sa vizuală.

Bărbatul se opri lângă masa la care stătea Troy și puse jos un morman de dosare înalt de vreo treizeci de centimetri. Respira greu și se răsturnă în scaun suspinând ușurat.

— Nu șchiopătai ultima dată când ne-am întâlnit, spuse Troy.

— Șrapnel, răspunse sergentul. În 1941. Doctorii au spus că nu voi mai merge bine niciodată. Înainte de război, ar fi însemnat că nu mai puteam fi polițist. Dar... lucrurile sunt cum sunt.

Tăie stiva în două ca pe un pachet de cărți gigantic.

— Dacă nu te superi... Am încercat să mai elimin din ele, dar n-am putut să găsesc nimic sigur. Ciudat, știind cât e

de recent. Bine că domnul Malnick a plecat. Era obsedat de ordine. Dacă lăsam să-mi scape ceva, făcea scandal.

Troy se afla deja la jumătatea lunii aprilie, punând dosarele deoparte cu o viteză de trei ori superioară celei afișate de sergent.

— Unde s-a transferat domnul Malnick? întrebă el.

— Nu a fost vorba despre un transfer. A fost primit în RAF.

— Poftim? La vârsta lui? Trebuie să aibă cincizeci de ani. Fusese refuzat de RAF când mă aflam aici, în timpul invaziei Poloniei.

— Nici măcar n-a fost prima dată. Dorința i-a fost îndeplinită.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a tras cineva niște sfori pentru el. A plecat din Poliție cu o viteză care a surprins pe toată lumea. Îmi amintesc că superintendentul a remarcat asta. Vineri era încă polițist, luni era deja locotenent de aviație.

— Când s-a întâmplat asta?

— Imediat după cazul pe care îl căutăm. Cred că a fost în mai, anul trecut.

Troy terminase de sortat maldărul său și îl privea pe Flint alegând din teancul din luna mai. Se mișca extrem de încet, de parcă a căuta și a vorbi în același timp îl depășea.

— Ne-a surprins pe toți, îți închipui. Nu mi-a părut rău să îl văd plecând, totuși. Am lucrat cu el timp de opt ani. Ai văzut cum se purta, atunci când te-au trimis aici, încă având caș la gură.

— Mulțumesc, spuse Troy.

— Îi ziceam Mătușa Fanny. Se plângea mereu. Nici măcar n-o făcea cu motiv. N-ar fi putut să-și găsească bastonul în pantaloni fără lanternă – știi și tu cum se vorbește la vestiar.

— Dar era meticulos?

— O, da. Asta da.

Flint începuse să-și umezească arătătorul și degetul mare pentru o aderență mai bună și înainta încetișor spre ultimele dosare din mai.

— Lucrurile lăsate în urmă de domnul Malnick ar trebui să fie ordonate?

— O, da.

Troy aștepta, încercând să aibă răbdare cu un om care nu beneficia, în mod vizibil, de o bună stare de sănătate; încerca să nu grăbească aflarea unui răspuns evident. În fond, nu mai era mult de așteptat.

— Ciudat, spuse Flint. Nu l-ai găsit.

— Nici tu nu l-ai găsit.

— Mă depășește.

— Nu sunt surprins, dar sunt curios. Ce fel de putere, ce fel de acces ar fi necesare pentru a face să dispară orice urmă a unei persoane?

Flint respiră adânc, prefăcându-se că evaluează o situație aflată dincolo de experiența sa.

— Nu știi cumva, se aventură Troy, cărui aerodrom i-a fost repartizat domnul Malnick?

— Știu. Ne-a trimis o felicitare anul trecut de Crăciun. Ne spunea că nu poate divulga unde se află, dar a precizat că este implicat în probleme de importanță națională.

— Toți suntem.

— Însă felicitarea era timbrată. Bradwell, în Essex. Știu că RAF are o bază acolo pentru că nepotul meu, Henry, se află acolo. Crede că cei mai mulți sunt polonezi și canadieni. Cei câțiva englezi... fac legătura, cred că-i zice el.

Capitolul 16

Troy petrecu mai toată dimineața următoare încercând să-l convingă pe cel de la stația de alimentare să îi facă plinul la Bullnose Morris cu suficientă benzină pentru a ajunge la Bradwell-on-Sea și înapoi. În garajul de la Yard, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă slinoasă se uitase peste aprobarea lui de parcă Troy ar fi imprimat-o chiar el.

Troy se afla în biroul său, umplând o servietă pentru călătorie, când sună telefonul.

— Aha. Te-am găsit, spuse Anna. Am o potrivire perfectă pentru grupa sangvină. Batista aceea dezgustătoare pe care ai lăsat-o mustește de grupa O. Cu Kolankiewicz nu se poate vorbi, dar mi-a spus să-ți transmit că oasele din pungă ar putea face parte din același corp ca brațul, adică nu există oase ale brațului stâng printre ele, iar brațul drept este de aceeași dimensiune – deși lipsesc multe alte oase mici. Ar trebui să stea în picioare la tribunal.

— Ai vești despre cadavrul de pe plaja Tower?

— Mai rău. Totul. Lipsește fiecare mărunțiș. Singura opțiune rămasă era cadavrul în sine, așa că m-am interesat de posibilitatea exhumării. Uită de ea. Cimitirul a fost bombardat acum șase săptămâni.

— S-a terminat cu locul liniștit și intim.

— La naiba cu Marvell, spuse Anna, mai degrabă Hieronymus Bosch. Un osuar în noroi. Îmi pare rău.

— Unde e Kolankiewicz, apropo?

— Pregătește o disecție. Poliția din Cambridgeshire are un caz dificil. Și-a petrecut o parte din dimineață cu brațul acela al tău și a tot mormăit despre pantaloni.

— Pantaloni?

— Mie așa mi s-a părut.

Troy închise, sperând că nefericirea caracteristică națiunii lui Kolankiewicz va genera un rezultat constructiv. Căută prin sertarul din birou pastă de dinți și o lamă de ras, în cazul în care ar fi trebuit să rămână peste noapte. Privi în sus. Onions intrase în tăcere în birou, ținând strâns permisul. Se așeză în scaunul înalt din partea îndepărtată a biroului și își scărpină obrazul cu mâna în care ținea permisul.

— Înțeleg că nu poți să rezolvi prin telefon, spuse el.

— L-ai întâlnit pe Malnick. Orice răspunsuri aș primi de la el n-ar însemna nimic dacă nu-i pot vedea fața când discutăm.

— Am ajuns să ne numim colegii mincinoși?

— Nu. Însă acesta este prost și nesincer, o combinație periculoasă.

Onions scoase din buzunarul de la piept un stilou și mâzgăli o semnătură pe permis. Troy își închise servieta și speră să găsească o portiță de scăpare. Periferiile Londrei puteau fi blocate de convoaie, iar un drum putea dura de două ori mai mult decât înainte de război.

— Hendon? întrebă Onions, iar Troy știu că nu poate scăpa.

— Totul a dispărut. N-a rămas nici măcar o agrafă.

— Aha. Îți miroase a conspirație?

— Să-mi miroasă? Stan, pot s-o ating, e tangibilă, solidă, inevitabilă. Dacă Malnick e amestecat, lucru de care, de altfel, mă îndoiesc foarte mult, va fi alunecos ca un țipar. Probabil își va juca inocența jignită și se va gândi că îl acuz în mod direct.

— Și nu asta faci?

Ușa se deschise brusc. Wildeve, cu răsuflarea tăiată, năvăli înăuntru și începu să bolborosească fără să observe prezența lui Onions.

— Știi câți germani, austrieci și alte feluri de inamici se află în țara asta?

— Cam șaptezeci și cinci de mii, răspunse Troy.

— Oh. Chiar știi.

Onions se ridică.

— Nu mă luați în seamă, spuse el.

Troy ar fi putut jura că Wildeve roși când Onions se uită direct la el. Își aduse aminte că, în primele zile, privirea de gorgonă a lui Onions fusese extrem de misterioasă, exprimând în aceeași măsură simplă curiozitate și reproș tăcut.

— Fratele meu a fost încarcerat, continuă Troy. M-am interesat. Ce ai aflat?

— I-au amprentat doar pe cei încarcerați în 1940, majoritatea din categoriile A și B, adică mai puțin de o treime din total. Chiar și atunci, presupun ei, erau mult peste cinci sute pe care nu i-au înregistrat. Au spus că nu puteau căuta, dar am trimis pe unul de-al nostru, așa că se va face.

— Cât va dura?

— Câteva zile. Poate o săptămână, cel puțin. N-am găsit nimic în CRO. Oricine o fi fost, nu avea formular.

Onions îi întinse permisul lui Troy și plecă fără să mai scoată un cuvânt.

— L-am supărat? întrebă Wildeve.

— Nu. Tocmai l-am confruntat cu o situație pe care o detestă. Cred că-i putem exclude pe Hitler și Luftwaffe din conspirație, spuse Troy, însă toți ceilalți rămân.

— Ce vrei să spui?

— Complotul se încurcă. Din păcate, multe depind acum de Malnick și de aceea nu-l avertizez. Dacă îi telefonez, poate să închidă și să născocească o poveste. Nu dau totul pe

față de dragul lui Stan, dar nu i-aș încredința nici măcar o bătrână ca s-o ajute să treacă strada.

— Crezi că un polițist ar fi capabil să distrugă dosare? întrebă Wildeve, aproape în șoaptă, de parcă ar fi fost o erezie de nerostit.

— Cineva a făcut-o.

Capitolul 17

Troy își conduse încă o dată Bullnose Morrisul prin împrejurimile puternic afectate ale Londrei de Est – mai bine zis, se târî în jurul gropilor și al dărâmăturilor, trecând prin cartierele mărginașe de fiecare parte a văii Lea, unde străzi întregi aveau casele fără acoperișuri sau ferestre, case îmbrăcate în carton și foaie de cort, magazine care ajunseseră de la mai deschise decât de obicei (una dintre glumele efemere ale războiului) la, pur și simplu, poate permanent închise. Îi venea greu să creadă din nou în visul politic al caselor destinate eroilor; eroii, în opinia lui, erau în mare parte chiar civilii, dintre care în jur de șaizeci de mii muriseră. Și pentru că eroismul era o resursă epuizabilă, mulți fugiseră în timpul campaniei Blitz și nu se mai întorseseră. Se întrebă ce alt motiv, în afară de familiaritate și de siguranța iluzorie, garantate de origini, ar fi putut ispiti oamenii să revină. I se părea imposibil ca Londra de Est să se refacă vreodată. Dincolo de aceasta, unde Londra se întâlnea cu Essex se aflau locuri precum Hornchurch, colcăind de RAF și USAF, ale căror aerodromuri erau presărate pe coasta estică, spulberând nopțile orașelor somnoroase ale anilor 1930 și bazele rurale din Langham, Bentwaters și Bradwell. Torsul motoarelor ținea trează întreaga zonă rustică.

Se înserase. Firma cu omul verde[1] se clătina în vântul care sufla dinspre Marea Nordului. Troy împinse ușa pe care scria Snug și privi în jur. Barul era plin până la refuz de tineri aviatori, majoritatea canadieni și neozeelandezi, în mare parte arătând ca niște liceeni. Observă doar două chipuri ce păreau peste treizeci de ani, aparținând celor care făceau cel mai puțin zgomot: barmanul și un bărbat posac, care stătea singur la o masă, cu un pahar de sherry în față. Părul i se ridica în creste, precum cartonul gofrat. Deși avea doar în jur de patruzeci de ani, adoptase postura unui ogar posomorât. Se uită direct la Troy și nu păru să îl recunoască. Troy îl identifică imediat, deși nu îl mai văzuse din perioada cinelor festive organizate de tatăl său înainte de război, când bătrânul încercase să îl curteze pentru propriul ziar, *Evening Herald*, și să renunțe astfel la *Daily Express* al Lordului Beaverbrook. Era Tom Driberg, acum membru al Parlamentului pentru un partid sau altul, cunoscut ca William Hickey. Îl refuzase pe Alexei Troy, dar își permisese să fie curtat și să i se ofere cine cu multe ocazii. Troy nu își imaginase că Driberg ar putea avea vreo legătură cu Bradwell. Se apropie cu precauție, cunoscându-i reputația, dar spunându-și că era prea în vârstă și cu siguranță din clasa nepotrivită pentru a atrage gustul cultivat al lui Driberg.

— Te cunosc? întrebă acesta direct.

— Da, spuse Troy. Sunt Frederick Troy, fiul lui Alex Troy.

— Da, da, medită Driberg. Nu te-ai înrolat în RAF?

Făcu un semn spre celălalt scaun, iar figura lui începu să își piardă aspectul de nefericire prost ascunsă.

— Nu. Am intrat în poliție. Troy crezu că Driberg tresărise și îi observă paloarea bruscă. Pentru a-l liniști, adăugă:

[1] În original *Green Man*, reprezentare grafică stilizată, prezentă pe firmele stabilimentelor publice în Anglia.

Sunt aici ca să mă întâlnesc cu un fost coleg care s-a înrolat. Mă gândeam că l-aș putea găsi aici.

— Dorești să bei ceva? spuse Driberg recăpătându-și postura. Sherry-ul e acceptabil și păstrează un vin roșu doar pentru mine – nu că l-aș recomanda, dar gestul contează. Cine știe de unde fac rost de el?

Troy ceru un pahar cu apă tonică și se așeză de partea cealaltă a mesei. Putea vedea tejgheaua peste umărul lui Driberg, iar ceea ce crezuse că era o oglindă mare era de fapt vederea spre sală. Acolo se afla o altă mulțime de ofițeri RAF, o copie aproape fidelă a celei din jurul său, cu excepția prezenței în mijlocul ei a unui bărbat mai în vârstă, care părea să continue un discurs pe o temă care făcea audiența să treacă de la amuzament la batjocură. Înalt, ascuțit și cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât oricine altcineva din jurul său, inspectorul Malnick schimbase nuanța de albastru a uniformei și își lăsase să crească mustața tunsă scurt într-o parodie de ghidon. Troy privi fascinat și atât de fix, încât Driberg se răsuci în scaun pentru a vedea ținta proastelor maniere ale comeseanului său. Mâinile osoase ale lui Malnick se extinseră, devenind aripile unui avion imaginar care cobora în picaj și se ridica iar, în timp ce relata o istorioară de a cărei veridicitate Troy se îndoia. Bănui cuvântul „raid", filtrat prin învălmășeală și indus de citirea voită pe buze. Pe piepturile celor mai mulți tineri din jurul lui Malnick erau prinse aripile și O-urile care îi marcau ca piloți sau observatori, iar panglicile colorate contrastau cu albastrul-deschis al tunicilor, în multitudinea de medalii. Pe tunica lui Malnick nu se afla nicio medalie; era consemnat la sol și detesta fățiș acest lucru. Când mâinile sale lansară imitația de avion într-o ascensiune bruscă, privirea sa o întâlni pe a lui Troy și rămase pironită îndelung, intens, radiind teamă, regret, suspiciune și stânjeneală. Se opri și trase mâna înapoi, scuturând-o de parcă ar fi fost arsă. Roși,

iar mulțimea de tineri izbucni în râs. Unul sau doi dintre ei îl bătură pe spate, iar cineva strigă după „o halbă pentru bătrânul fanfaron". Malnick continuă să îl privească pe Troy în tăcere, aproape inconștient de zgomot și de rolul central pe care îl deținea, iar Troy știu imediat cum să se ocupe de domnul Malnick.

— Mă veți scuza, nu-i așa? îi spuse lui Driberg. Cred că am găsit ce căutam.

— Nu-i permite idiotului să te țină de vorbă toată noaptea. RAF-ul m-a dat afară din cazarmă, dar am o căsuță pe chei. Haide să bei un pahar înainte de culcare. Dacă ai nevoie, îți ofer și un pat peste noapte.

Malnick întoarse spatele audienței și se îndreptă spre ușă. Troy îl interceptă pe hol, între cele două baruri.

— Îmi pare rău, domnule Malnick. Nu am intenționat să vă întrerup.

— Totuși, ai făcut-o. Presupun că este vorba despre o chestiune importantă.

Troy se strădui să nu reacționeze la atitudinea pompoasă. O doză de admirație, în condițiile în care Malnick nu era obișnuit cu asta, ar fi putut avea efect.

— Să fiu sincer, am nevoie de părerea dumneavoastră cu privire la un anumit aspect. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, spuse Malnick. E timpul să mă îndrept spre cazarmă. Dacă e atât de important precum spui, ar fi bine să mă însoțești.

Troy fu întâmpinat de cazarma Bradwell înainte de a o vedea în întunericul serii; era la fel de gălăgioasă ca barul. Un tânăr de nouăsprezece-douăzeci de ani apăru pe drum, fugind ca un iepure. Nu avea pantaloni și era urmărit de o jumătate de duzină de adolescenți care agitau perne și pernuțe. Era un obicei cunoscut drept „a-ți lua omor", își aminti Troy, practicat pe vremea când era încă la școală – o perioadă la care se gândea cu dispreț. Malnick se dădu

agil la o parte, fără a-și întrerupe tirada despre importanța strategică a echipajului de la sol și a controlorului de trafic pentru efortul național de război, deși Anglia dispunea în exces de aceștia. Troy întâlnea zilnic oameni pentru care războiul devenise un conflict personal între ei și Hitler.

Abia ajunseseră la intrarea principală în cazarmă, când aceeași procesiune făcu stânga împrejur, iar ofițerul fără pantaloni se strecură cu agilitate printre stâlpi, unde se ciocni cu un alt măscărici, care se gândise că ar fi distractiv să își dea drumul în jos pe scară în stil Adam folosind o tavă.

— Ceea ce este și mai rău – Malnick schimbase subiectul – e că nenorociții au petrecut o seară pasând o oală de noapte plină cu bere de la un capăt în celălalt al holului!

Troy bănui că sursa indignării lui Malnick ar fi putut fi faptul că nu îi ceruseră să li se alăture. Se gândi că trebuie să fi fost o sursă de teribilă amărăciune să dorești să îți servești țara, într-un fel sau în altul, și să o poți face doar sub înfățișarea unui administrator nerespectat și nepotrivit în funcție.

Malnick deschise ușa unei încăperi care părea să fi fost o cameră pentru micul dejun, fiind folosită ca birou. La exterior, o plăcuță de lemn anunța „Ofițer de serviciu", însă cuvântul „ofițer" fusese tăiat cu grosolănie.

Bărbatul se întinse în spatele unui birou dublu imens, care ocupa jumătate din spațiul încăperii, balansându-se ușor în scaunul rotativ și degustând pe îndelete atenția și deferența pe care Troy se lupta să își amintească să i le ofere. Răsuci nasturele unuia dintre buzunarele de la talie ale tunicii, de unde scoase un aparat de rulat țigări și o cutie rotundă, plată și uzată, cu tutun – o altă poză caracteristică tineretului. Ultima dată când îl întâlnise Troy, fuma țigări Black Cat cu filtru dintr-un pachet. Malnick presără tutun în crestătura aparatului și rulă o foiță de hârtie albă, folosind fiecare gest pentru a sublinia faptul că Troy îi sorbea

cuvintele. Nu asta făcea Troy, ci se întreba cum să abordeze subiectul identității omului ucis.

— Erai polițist, nu-i așa? întrebă Malnick.

— Da. Acum sunt sergent. Cândva poate voi deveni inspector.

— Cândva, îl îngână Malnick. Dar acum spune-mi pentru ce ai venit.

— Ei bine... Da – nu m-am putut gândi la altcineva. E vorba despre un caz bizar.

Malnick deborda de mândrie nereținută. Răsuci brusc levierul mecanismului și o țigară subțire și îndoită apăru la suprafață. Cu toate acestea, o aprinse.

— Este un caz pe care îl cunoașteți deja. Un bărbat a fost găsit împușcat în față pe plaja Tower, în urmă cu un an.

— Știam eu! exclamă el. Știam eu! N-au putut să rezolve cazul! Au fost nevoiți să cheme Yardul!

Malnick râse pe înfundate. Troy nu putea fi sigur în ce măsură era vorba despre prefăcătorie, dar plăcerea cauzată de eșecul altora părea suficient de reală.

— Și iată-te! se delectă Malnick.

— Iată-mă. Mi-au spus la vechea dumneavoastră secție că v-ați putea afla aici, așa că... Troy nu își sfârși propoziția, sperând ca Malnick să fi fost cel puțin convins de motivele sale.

— Întocmai, întocmai, mormăi Malnick, suflând fum spre tavan.

— Mă întrebam... Troy încercă să găsească proporția perfectă de neajutorare și flatare. Notițele dumneavoastră.

Malnick îl privi intens, iar zâmbetul arogant dispăru. Troy știu imediat că făcuse un pas greșit și aruncă în joc un calificativ.

— Cunoaștem toți lucruri pe care nu le trecem în notițe. Intuiții și bănuieli care nu funcționează pe hârtie. Acel simț specific polițistului, știți dumneavoastră.

— Bineînțeles. Malnick făcu o pauză. Exista o fărâmă de macabru.

— Macabru?

— O doză de sadism, aș spune.

— Sadism?

— L-au împușcat de două ori, înțelegi? L-au dus pe plajă și i-au tras un glonț în picior, doar de amuzament, dacă mă întrebi pe mine.

Troy se întrebă dacă era vorba numai despre o imaginație aprinsă. Era o deviație puternică de la analiza rece, științifică pe care i-o oferise Anna Pakenham.

— De parcă unul dintre ei ar fi vrut să îi facă rău în mod deliberat.

— Ce vă face să credeți că erau doi?

— Nimic. E doar o bănuială. După cum spuneai și tu, nu e genul de lucruri pe care le notezi.

— Nu existau urme de pași?

— Până să-l găsim, veniseră fluxul și refluxul. Nu mă surprinde că ești uimit. A fost unul dintre cele mai bizare cazuri peste care am dat – nu am avut mare lucru pe care să mă bazez.

— Ar ajuta foarte mult dacă mi-ați povesti despre părerea dumneavoastră la singurul aspect concret pe care îl avem: cadavrul.

— Ai văzut fotografia.

— Există o sumedenie de diferențe între o fotografie și realitatea înfățișată. M-ar ajuta să știu ce impresie ați avut, cum ați reacționat. Troy se gândi că merită să joace totul pe o carte și puse, cu toată spontaneitatea, singura întrebare care conta: Ați putea descrie cadavrul?

Malnick păru convins de cacealmaua absurdă. Stinse mucul umed al țigării diforme și se întinse în spate, unde se afla un teanc de dosare, așezate cu grijă pe rafturi. Scoase un volum care i se păru lui Troy asemănător cu clasorul de

timbre al unui copil sau cel puțin foarte asemănător cu cel pe care îl avusese chiar el: gros și rufos, legat în imitație de piele verde, cu un imprimeu de frunze aurii pe cotor și pe copertă. Malnick așează dosarul pe birou; Troy stătea cu fața la cuvântul „Album".

— Am ținut evidența aceasta timp de câțiva ani. Nu sunt sigur de valoarea sa, însă cred că, într-o bună zi, înregistrarea unui serviciu cinstit făcut de un ofițer de poliție activ ar putea să fie de folos cercetărilor detectivistice.

Deschise volumul, iar lui Troy nu îi veni să-și creadă ochilor: omul își făcuse o arhivă a cazurilor la care lucrase! Câtă aroganță! Mai mult decât atât, nu era vorba despre un album doar al succeselor sale, ci și al eșecurilor, pe care nu părea să le considere eșecuri. Malnick răsfoi paginile și găsi crima de pe plaja Tower, din 1939 – cazul copilului înecat. Acolo se afla o tăietură din ziarul local, înfățișându-l pe inspectorul Malnick într-o poză plină de aroganță, în fața tribunalului. În fundal, își dădu seama Troy, bărbatul scund, cu spatele la aparat, era el însuși. Pagină după pagină, Malnick răsfoi dovezile scrise ale propriului egocentrism. Troy spera ca figura lui să facă scepticismul să treacă drept admirație. Malnick ajunse la o bucată de ziar maronie, ștearsă, care îl reprezenta alături de o captură de lingouri de la un jaf din 1941.

— Iar acum, spuse el întorcând un teanc gros de pagini, ia uită-te la cel de-aici.

O fotografie a Poliției, alb-negru, de douăzeci pe douăzeci, umplea o pagină întreagă. Un prim-plan cu figura unui bărbat care fusese împușcat în obrazul stâng. Troy își auzi propria respirație șuierată și își ascunse uimirea. Nu îi venea să creadă că Malnick păstrase un exemplar al fotografiei. Nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, mai ales cineva care credea că șterse cu succes orice urmă a victimei din dosarele Poliției și ale legiștilor. Era copleșit nu de meticulozitatea

sau de eficiența lui Malnick, ci de propriul său noroc chior. Malnick bolborosi înainte, urmând îndemnul lui Troy și oferindu-i o interpretare studiată a caracterului victimei, când Troy dorise doar o descriere; își pierduse însă audiența. Întoarse pagina și dădu peste o fotografie întreagă a cadavrului, așa cum fusese găsit, zăcând cu obrazul stâng în jos, cu un braț aruncat în spate și un picior îndoit sub celălalt – reprezentarea grotescă a morții.

— Tipul ăla de la Hendon a încercat să mă convingă că era german, spuse Malnick. Troy privi în sus către el. Absurd, firește. De când locuiesc pe coastă, aud aproape zilnic zvonuri despre nemți care debarcă. Niciunul dintre ele nu s-a dovedit a fi adevărat.

Troy observă că fotografia douăzeci pe douăzeci era fixată în colțuri cauciucate. O clipă i-ar fi fost suficientă ca să o facă să alunece de pe pagină și să o ascundă în haină.

— Întocmai, spuse el copiind vocabularul lui Malnick. M-am gândit și eu la același lucru, dar asta nu ne rezolvă problema: cine e făptașul?

Ridică fotografia dintre colțuri și se opri, privindu-l pe Malnick și adresându-i o invitație deschisă la speculații. Știa prea bine că imaginea în sine valora cât o mie de teorii sau de descrieri pretențioase.

— Nu a fost crimă.

— Nu cred că am înțeles, spuse Troy.

— Se organizează diferit.

Din punctul de vedere al lui Troy, era departe de a fi o revelație. Faptul că exista crimă organizată era un tribut trântit în fața eficienței pe timp de război.

— Bande, declamă Malnick melodramatic. Mă refer la bande. Sunt sigur că a fost vorba despre o răfuială între bande.

Troy închise albumul și lăsă fotografia să îi cadă ușor în poală.

— Am nevoie de un nume.

— Păianjenul.

Troy fu uimit. Oare omul acesta era un cititor avid al lui Edgar Wallace? Vrăjitorul, Trișorul... și acum Păianjenul?

— Păianjenul? întrebă sperând că nu sună a imitare.

— Pseudonimul, sau cum vrei să-i spui, purtat de Alfred Maxwell Golding. Am vorbit cu el cu o zi înainte să-mi vină înștiințarea.

Chiar nu văzuse Malnick nicio legătură între cazul la care lucra și acceptarea lui neașteptată în RAF? Se amăgise în așa măsură încât să o considere simplă coincidență?

— A negat, firește, însă a mustăcit ca pisica la smântână. Tot spunea: „Haide, polițaiule, dovedește. Încearcă numai".

Era ușor de remarcat cât de mult îl deranja pe inspectorul Malnick folosirea cuvântului „polițai". Troy îl acceptase de multă vreme ca fiind termenul cel mai puțin ofensator, cel mai convenabil; însă el abandonase uniforma în timp-record. Malnick și-o purtase, fără îndoială cu mândrie, din prima până în ultima zi. Suportase zeflemeaua copiilor și disprețul nelegiuiților isteți, încercați, iar sufletul îi căpătase culoarea albastră, la fel cum Blackpool se întipărise în stâncă. Devenise tot atât de drept ca un baston de polițist și tot atât de flexibil – de aici și problemele sale. Cine sau ce era Alfred „Păianjenul" Golding? Era Troy martorul unei alte fantezii a lui Malnick, sau douăzeci de ani de meserie îl dotaseră cu o doză de intuiție cu privire la răufăcătorii din propria ogradă?

— Un barosan, bănuiesc.

— Barosanul. Primește în audiență aproape în fiecare seară la Stridia și Trompeta pe Cary Street. Regele trântorilor, păstrează și tăinuiește lucruri furate, plătește o liră cu cincizeci de pence, a evitat mobilizarea încă din prima zi și a recrutat orice Tom, Dick sau Harry care considera că vânzarea de ciorapi de nailon și falsificarea cupoanelor sunt gesturi mai

patriotice decât implicarea în apărarea țării. Concurența a dispărut, în mare parte, iar Poliția este epuizată.

Vorbise pe bună dreptate. Troy strecură fotografia sub haină; mai rămânea un singur pas până să o poată ascunde în siguranță la subsuoară.

— Nu am dovezi clare că i-ar ucide pe cei care îi stau în cale, dar simt că e răspunzător de două crime în City – e genul de om căruia îi place să dea exemplu. Ucide și face acest lucru cunoscut. Cazul nostru prezintă toate indiciile unei asemenea execuții disciplinare.

Troy riscă un aspect evident.

— Atunci de ce spuneți că este un caz dificil? De ce nu vă surprinde eșecul Yardului?

— Pentru că oricine nu cunoaște fieful va căuta acul în carul cu fân. Ai avut noroc în 1939. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri nu poți să scapi pur și simplu de la Yard și să nimerești o rezolvare rapidă. Poți pe naiba! De obicei este vorba despre cunoștințe locale, genul de familiaritate obținută doar bătând cartierele cu piciorul. Omul acela a fost membrul vreunei bande, al unei firme, cum îi spun ei, care și-a primit pedeapsa binemeritată. Singurul motiv pentru care nu mi s-a dat șansa să asociez un nume feței aceleia este că Londra, după cum bine știi, abundă de fețe noi. Există un indicator pe Great North Road: „Îndreaptă-i pe escroci".

— Chiar nu credeți că era german?

— Baliverne, spuse Malnick, cu tonul celui care are ultimul cuvânt.

Troy simulă o mâncărime și se scărpină, iar fotografia își găsi locul. Avea ce își dorise, chiar mai mult. Iar dacă Malnick alesese să sfideze știința criminalisticii, atunci era un idiot mai mare decât își imaginase Troy. Malnick trăncănea, revenind la subiect.

— Când i-au făcut-o nefericitului pe plajă, l-au pedepsit înainte de a-l ucide. Cuiva din firma aceea îi place să le facă rău oamenilor.

Fu singurul aspect al argumentației lui Malnick care i se păru lui Troy demn de atenție.

Capitolul 18

Driberg arsese pâinea prăjită de două ori. La a treia încercare îi înmână furculița lui Troy și hotărî să se dedice destupării sticlei de vin.

— Tu ești cel mai tânăr?

— Da, răspunse Troy. Rod e cu opt ani mai în vârstă decât mine, iar gemenele, cu cinci. Eu sunt un gând întârziat – singurul lor copil născut în Anglia.

— Ai spune că ți-ai cunoscut bine tatăl?

Troy nu își putea da seama unde bătea Driberg. Omul avea o înclinație spre bârfă, însă cu siguranță nu asta înțelegea el prin discuție amicală. Driberg nu avea doar un nas de ziarist, așadar nu punea nicio întrebare fără sens, ci făcea parte din aceeași școală interbelică a politicilor idealiste căreia îi aparținea și familia lui Troy. Sergentul știa sigur că Driberg fusese comunist purtător de carnet, deși nu înțelegea de ce trebuiau comuniștii să poarte carnetele de partid cu ei când le-ar fi putut lăsa acasă, așa cum făceau majoritatea oamenilor cu măștile de gaz.

— Destul de bine. M-au trimis la școală mai târziu decât pe ceilalți. Am fost un copil bolnăvicios – mi se spunea mereu să mă îmbrac gros, chiar și vara. Dar mă îndoiesc că l-am cunoscut mai bine decât fratele meu. Rod, cel puțin, l-a cunoscut ca adult, timp de cincisprezece ani. Eu nu.

— Știi, m-am întrebat întotdeauna de ce a acceptat titlul ăla nenorocit.

Nenorocit? Le pusese Driberg aceeași întrebare celor din familia Sitwell? Lui Beaverbrook? De ce nenorocit? Driberg adora conceptele de titlu și ritual, de la pompa imperială a unei încoronări până la ordinea tacâmurilor pe masă, concepută într-o manieră odioasă pentru a intimida clasa mijlocie inferioară. Troy își aminti cum, adolescent fiind, servitoarea așeza argintăria fără a respecta vreo ordine, știind prea bine că tatăl său ar fi mâncat cu lingura de lemn șase feluri de mâncare, fără comentarii; mai târziu, îl surprindea pe Driberg aranjând pe furiș tacâmurile în ordinea corectă.

— Nu l-a acceptat. L-a cumpărat de la Lloyd George când aveam patru sau cinci ani. Nu îmi amintesc nimic despre asta. Când m-am făcut suficient de mare ca să întreb, nu mi-a păsat prea mult. În fond, moștenirea era problema lui Rod, nu a mea. Îmi amintesc că Rod l-a întrebat pe bătrân de câteva ori, iar răspunsul a fost mereu același: pentru ca un străin să fie acceptat în societatea londoneză, recunoașterea era esențială. Deși, să fiu sincer, cred că-i spunea „praf în ochi". Totuși, nimeni nu putea trece peste liniile acelea invizibile, foarte englezești. Un titlu de lord asortat cu un accent străin indestructibil ar fi fost o bătaie de joc – s-ar fi alăturat evreilor bogați din Westminster, înnobilați și disprețuiți deopotrivă pentru averea lor, sau cel puțin așa spunea el; în plus, singurul titlu demn de purtat trebuia să fie ereditar. Așa că a fost un titlu de baronet. Rezultatul, după cum îl gândise el, ar fi fost ca nimeni să nu creadă că își însușea privilegiile lorzilor, dar nici că era un parvenit, asemenea unui fabricant de bere ridicat la rang de cavaler. Era Sir Alexei Troy, baronet, editor, proprietar de ziar, englez și asiatic, și nimănui nu prea îi păsa. Putere îmbrăcată în haina respectabilității. De ce întrebați?

— Eram curios cu privire la rolul lui, în orice joc ar fi jucat atunci.

Troy cunoștea prea bine faptele pentru a se simți jignit. Fusese de prea multe ori martor al jocului. Driberg era mai

precis în formulare și, credea Troy, îl caracteriza mai fidel pe tatăl său decât alte cuvinte frecvent asociate, precum „nestatornic" sau „impenetrabil". Capul familiei Troy nu juca jocul societății englezești, ci prinsese societatea englezească în jocul său. Îl văzuse pe tatăl său conversând cu Sir Oswald Mosley, nesuferitul sclipitor – sclipitor prin admirația semenilor, nesuferit pentru că o cunoștea și abuza de ea; cu pomposul și zgomotosul Bob Boothby, deloc lipsit de farmec, care tocmai se întâlnise cu Hitler; și cu timidul, însă hotărâtul Harold Macmillan, ginerele ducelui de Devonshire, pe care se străduise să îl îndepărteze de Partidul Conservator pe timpul celei mai cumplite perioade de recesiune, când devenise evident că Macmillan nu era pregătit să pășească linia Guvernului Național și să accepte sărăcia ca pe un aspect incurabil al vieții, care se afla dincolo de orice intervenție. Alex Troy era un intervenționist, dar multe dintre acțiunile sale nu au mai beneficiat de rezultate. Boothby și Macmillan nu au mai venit niciodată, iar din câte știa Troy, Mosley nu mai fusese invitat, spre deosebire de Driberg. Casa familiei Troy fusese una dintre cele în care putea conta pe întâlnirea unei selecții diversificate de politicieni britanici, cu toată absența unora precum Boothby sau Mosley. Unde altundeva s-ar fi putut așeza între transparența lui A.J. Cook, liderul minerilor, și banalitatea lui Chips Channon, membru conservator al Parlamentului, versat în jocul social? Unde putea aprecia pretinsa lipsă de consistență a unui proprietar de ziar care îl condamnase pe Stalin imediat după pactul sovieto-nazist, iar apoi schimbase foaia și sugerase într-un editorial pe care îl scrisese personal că toți oamenii de calitate trebuie să aștepte, tocmai când aceștia își ardeau carnetele de partid, iar simpatizanții făceau ce era necesar pentru a pleca dintr-o organizație căreia nu îi aparținuseră? Însă nici Alexei Troy nu îi aparținuse: fusese un soi de plehanovit pe când se afla în țara natală, probabil singurul, și își croise

drumul pe baza propriilor decizii. Ca urmare a respectivului editorial, vânzările ziarului *Evening Herald* scăzuseră cu douăzeci de procente. Totuși, își susținuse cazul și tipărise opinia disidentă, până când, cu o săptămână înainte de invadarea Rusiei, îi scrisese unui alt lider, spunând că era timpul să „susțină noul aliat, Uniunea Sovietică". Istoria i-a dat dreptate, chiar prea repede. Jocul continuase. În ultimul său an de viață, redevenise o curiozitate schimbătoare. Era un asiatic înnobilat, la fel de imposibil de atins ca un duh al pădurii. Oamenii veneau doar ca să audă ce avea de spus. Pentru un simpatizant, simpatizase excelent și calculat. Bt., prescurtarea titlului de baronet, însemna „bine ție", glumea el.

— Mă întrebam, spuse Driberg, ce părere a avut despre faptul că ai devenit polițist. Și-a petrecut întreaga viață înțepând și mușcând sistemul, ca un țânțar pe spinarea unui dinozaur, iar tu ai ales legea și ordinea, pe care el le disprețuia. Trebuie să-l fi rănit profund.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Faptul că, zise Driberg întorcându-se pentru lovitura de grație, nu a vorbit niciodată despre ea.

Poate că omul avea dreptate. Cuvintele nu îi lipseau bătrânului Troy. Oricine cheltuia această monedă precum un marinar irlandez într-un val de beție nu avea motiv să tacă. De exemplu, nu răspunsese niciodată întrebărilor cu privire la originea averii sale. La ce ar fi folosit adevărul că furase bijuterii în valoare de mai bine de un milion de lire sterline în 1905? Halal pișcătură de țânțar.

— Și mă întrebam, continuă Driberg, dacă și asta a făcut parte din joc.

Troy nu răspunse. Privi cum felia de pâine din vârful furculiței se aprinse și se rostogoli în foc, îl auzi pe Driberg mormăind „Dă-o dracului" și ascultă gâlgâiala generoasă a vinului roșu care umplea un pahar.

Capitolul 19

A doua zi, singur în birou, Troy sprijini de telefon fotografia luată (evita, mental, termenul „furată") de la Malnick și o contemplă în timp ce ultimele lumini ale după-amiezii pătrundeau pieziș prin fereastră, evidențiind chipul omului ucis și reflectându-se malefic în alama călimării. O zi petrecută gândind, jumătate din ea ducându-l pe Driberg înapoi la Londra într-o tăcere plăcută, ușoară, permisese ca în mintea lui să se înfiripe un model. Ajunsese la Yard și îl găsise liniștit, ca într-o zi de sâmbătă. Nici urmă de Wildeve, iar Onions se afla cu siguranță pe parcela alocată pe o cale ferată ieșită din uz din Acton. Nu avea idee cine erau acești germani, dar se simțea încrezător în teoria conexiunii dintre cele două crime și știa că reprezentau un concept îngropat nu prea adânc sub datele solide de care dispunea. Pentru o vreme fu logic să considere cele două cadavre ca unul singur – o creație cu două capete din castelul baronului Frankenstein. Sună telefonul.

— Eu gândit, spuse leneș Kolankiewicz.

— Așa am auzit.

— La pantaloni.

— Și asta știam.

— Și la frumusețea pantalonilor.

— Formă și funcționalitate în armonie perfectă. Două găuri exact unde-ți sunt picioarele.

— Adevărata frumusețe se găsește în manșete. Capacitatea lor de a captura, de a stoca și apoi de a da la iveală cele mai surprinzătoare și mai subestimate obiecte.

— Ce-ai găsit?

— Ce ți-ai fi dorit să găsesc?

Troy privi mâzgăliturile pe care le făcuse pe spatele unui plic – detalii disparate ale unui întreg care exista doar sub formă de presupuneri.

— Mă tot întreb care este legătura dintre piesele pe care le avem, mai ales rezultatele analizelor criminalistice de până acum. Ai menționat fragmente de aliaj prinse în materialul unei mâneci. Mi-ai spus despre arsurile cauzate de acid. Și mă întrebam dacă nu lipsește ceva care ar trebui să fie evident în aceste vremuri marcate de moarte și de glorie.

— Și?

Troy se opri, temându-se de magia imprudentă a cuvintelor, de parcă rostirea lor ar fi invitat negarea divină.

— Cordită, spuse el. Ai găsit cordită în manșetele răposatului Herr Pantaloni.

— Îmi pare rău că a durat atât. Când vezi o sumedenie de morți, așa cum văd eu, încep să se contopească într-un singur cadavru colosal. Un stârv mondial. Așa că mi-am amintit abia acum o oră. Un miros, ceva care plutise în direcția mea dinspre groapa de gunoi a vecinilor… și amintirea corditei era prezentă. Peste ea se suprapunea delicat putoarea neagră a noroiului Tamisei, în care fusese găsit nenorocitul acela. Vechi de douăsprezece luni, la fel de prezent olfactiv ca *petit madeleine* pe limbă. Știi cu cine cred că avem de-a face? Cu un om care s-a ocupat de muniție. Acid, metal, cordită – pune-le laolaltă și fac bum.

— Un lucrător german cu muniție? Doi lucrători germani cu muniție?

— OK, OK. Deducția îți revine ție.

— Cât de sus în mâneca lui Herr Buton te-ai uitat ca să găsești fragmentele de metal?

— Pe toată lungimea brațului.

— Ai găsit ceva după primii câțiva centimetri?

— Nu. Ți-am spus asta deja.

— La fel și în cazul lui Herr Pantaloni?

— Ah! N-aș face decât să mă las influențat de părerea actuală. Oprește-te la cordită, de asta sunt sigur. Nasul nu mă înșală; sunt un Proust al mizeriei. Mirosul ficatului putrezit al unui bărbat stăruie ani la rând. În aceste condiții, îmi este aproape imposibil să mănânc la un restaurant britanic.

— Bine. Iată o interpretare: un lucrător cu muniție poartă o salopetă. Nu își ia la fabrică cea mai bună jachetă de tweed. Tu ce porți cel mai des?

— Știi al naibii de bine. Kolankiewicz începea să se enerveze și acest lucru scotea la iveală polonezul din el. M-ai văzut de sute de ori. Un halat alb de laborator, pentru Dumnezeu!

— Care se oprește la cinci centimetri deasupra manșetei. Ghinion! Pâinea prăjită cade întotdeauna pe covor cu partea unsă. Halatele de laborator nu sunt niciodată pe măsură. Avem de-a face cu un membru al propriei tale bresle. Buton, probabil și Pantaloni, era cercetător. Cineva care lucra la un nivel superior fabricii, în domeniul bombelor și explozibililor. Cu cât trimiți mai repede la analiză fragmentele acelea, cu atât mai bine.

— Am făcut-o, dar ascultă-mă: aliajul acela mi-e necunoscut.

— Vrei să spui că e... Troy nu reuși să găsească termenul de care avea nevoie. Nou?

— Nou?! Troy, e de pe altă planetă! Ar fi putut la fel de bine să cadă din racheta lui Flash Gordon!

Deodată, Troy își dădu seama întocmai ce dezgropaseră purtând această discuție și cât de complexe și de primejdioase se puteau dovedi ramificațiile acestor dezvăluiri.

Capitolul 20

Unchiul lui Troy, Nicolai, îi amintea mereu de un personaj al lui Edward Lear: un subiect excelent de poezioară umoristică. Însă cum niciuna nu i se potrivea, adaptase singur ceva pe când avea zece ani și ajunsese la „Era odat-un bătrân nepalez, cu mutră de pechinez...", dar se oprise aici. Bineînțeles, fața lui Nicolai nu semăna cu a unui pechinez, ci doar părea așa fiind îngropată de părul și de barba bogate și adesea de ochelari. În ansamblu, aspectul de pechinez era îndreptățit. La un metru cincizeci și opt, avea nevoie nu de una, ci de două estrade de pe care să țină discursuri la Colțul Vorbitorilor, duminică dimineața. Troy știa că unchiul său se ridica pe vârfuri pentru a obține cei câțiva centimetri în plus care îi permiteau să se sprijine de pupitrul improvizat și să gesticuleze spre mulțime.

Troy îl prinsese în mijlocul cuvântării, într-o postură ca de Lenin, cu mâna stângă țâșnind de-a lungul capătului pupitrului și cu mâna dreaptă trecând peste mulțime într-o mișcare de includere care putea însemna acceptare deschisă, o aducere la același numitor de care nimeni nu putea scăpa sau, când palma se închidea pentru a permite degetului arătător să găsească felurite ținte, separarea anumitor indivizi, ca și cum vorbele sale ar fi fost adresate doar lor.

— Iar acum trebuie să ne întoarcem către Marea Britanie a anilor postbelici. A venit vremea să vorbim despre multe...

— Despre multe și mărunte, răcni un mucalit din mulțime.

— Lasă tu măruntele, răspunse unul şi mai isteţ. Am văzut destule porţii mici în ultimii cinci ani – îmi ajung cât trăiesc!

Era imposibil de hotărât dacă Nicolai Rodionovici zâmbea sau nu, din cauza cârlionţilor cenuşii care îi încadrau faţa.

— După ultimul război ni s-a promis…

— Cum adică „nouă"? interveni o altă voce din mulţime. Eşti la fel de englez ca labele de broască şi varza acră!

— După cum bine ştiţi, domnule Robinson, sunt rus. Chiar dumneavoastră m-aţi prins la înghesuială din acest motiv, în vara lui 1938, într-un mod atât de jignitor încât un ofiţer al Poliţiei londoneze s-a simţit obligat să intervină şi să vă oprească.

Troy fusese poliţistul în cauză. Nu era în timpul serviciului, însă purta uniforma. Colţul Vorbitorilor văzuse prea multe incidente în acea vară în care evreii şi asiaticii fuseseră luaţi constant în derâdere. Se produsese un mic val de xenofobie deloc caracteristic englezilor şi necaracteristic războiului – cu excepţia susţinătorilor lui Mosley. Fără a-i spune bătrânului, se ocupase în particular să îi asigure un anumit grad de protecţie. Părea straniu să se gândească la mulţimea pe care Nicolai o atrăgea în mod regulat, de parcă ar fi avut o suită personală, an după an. Totuşi, din câte îşi amintea Troy, Robinson – un om croit după chipul şi asemănarea lui Bill Sykes, care îi ura în egală măsură pe toţi străinii – avusese satisfacţia de a-l numi pe Nicolai „rusnac, comunist, buze groase, ticălos cu buze groase, care ar face mai bine să se întoarcă naibii de unde a plecat". Însă Nicolai nu avea asemenea gânduri. În 1919, când tatăl lui Troy, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Nicolai, ridicase problema cetăţeniei pentru familie, luase decizia pentru soţia şi fiicele sale şi pentru el însuşi – în fond, fiul său mai mic era cetăţean britanic –, însă se mulţumise doar să le propună fratelui său mai mic şi fiului mai mare, pentru că simţea că ar trebui să

decidă pentru ei înșiși. Nici unul, nici altul nu se deranjaseră. Din acest motiv, Rod, având Viena ca loc al nașterii în timp ce familia Troy traversa Europa Imperială cu pas de melc, se trezise cetățean austriac și deci inamic la izbucnirea războiului; lui Nicolai i se păruse imposibil să-și lămurească loialitatea devenind cetățean britanic – nimănui nu îi fusese permisă naturalizarea timp de cinci ani. Și totuși, se considera britanic. Anglia era țara sa, pe care o iubea enorm. Troy se îndoia că acest sentiment ar fi putut fi vreodată transmis mulțimii, însă ce alt motiv ar fi avut bătrânul să se urce la parodia de pupitru, săptămână după săptămână, perorând pe tema inepuizabilă a Angliei, dacă nu din patriotism?

— Nouă, spuse el cu emfază, ni s-au promis case demne de niște eroi. Am știut toți că a fost o promisiune deșartă, în doar câțiva ani. Acum ni se spune ceva diferit. Acest război a fost unul total, a necesitat un asemenea grad de motivare din partea britanicilor încât Guvernul a fost obligat să ne informeze și să ne educe în aceeași măsură în care ne-a indus în eroare. Punctul culminant al acestei conștientizări a unui aspect atât de evident al vieții, și anume că ne vom duce toți la fund dacă nu cooperăm, a dus la descoperirea unei idei care îi neliniștește și se așteaptă ca și noi să fim neliniștiți. Sir William Beveridge a vorbit despre un sistem, o organizare a resurselor noastre umane care ne-ar putea oferi protecție și educație, din leagăn până la mormânt. Acest sistem poartă numele de ajutor social. Pe cine să credem? Să credem că Churchill va permite ca acest sistem, pe care îl consideră în mod deschis o hoțomănie, să devină sport național, chiar lege națională? Să-l credem pe învingătorul de la Tonypandy?

Troy auzi un murmur trecând prin mulțime. Churchill supraviețuise unui vot de neîncredere incredibil de prost organizat în Camera Comunelor, în urmă cu câțiva ani, și din acel moment fusese, practic, inatacabil. Trecuse peste momente de confuzie precum Dieppe și rezistase presiunii

continue de acasă și a Aliaților în favoarea unui al doilea front. Dar, din punctul de vedere al maselor, era egal regelui și se purta conform acestei percepții. Un atac la adresa lui Churchill nu putea fi bine primit. Unde se îndreptau argumentele lui Nicolai?

— Să avem încredere într-un om care s-a împotrivit muncitorului britanic în 1926, când minerii se luptau pentru un salariu care să le permită să trăiască, încercând să supraviețuiască reducerilor aplicate de proprietarii de mine profitori?

Murmurul crescu în intensitate. Capetele începură să se întoarcă. Avură loc schimburi mormăite de cuvinte. Bărbatul de lângă Troy spuse, fără a-și modula tonul sau a face vreo mișcare: „Probabil că-i scrântit de-l atacă pe Winnie în vremuri ca astea". Troy privi repede în jur, căutând un om în uniformă. Dacă era nevoit să intervină purtând haine civile, urma să primească mai mult ca sigur o chelfăneală.

În față, un bărbat înclinat spre interpelare acceptă invitația lansată de Nicolai, care făcuse o pauză.

— Ce ne tot spui? Să votăm cu laburiștii? N-am nevoie de nimeni să-mi spună asta. Am nevoie de o șansă. N-am mai votat din 1935. Nimeni din ăștia de-aici n-a votat! Avem de zece ani același guvern nenorocit!

— Prietene, reluă Nicolai, mă adresez vouă de la acest pretins pupitru încă din 1928. În tot acest timp, v-am îndemnat vreodată să votați pentru vreun partid politic? În repetate rânduri, domnul Robinson m-a numit comunist. V-am îndemnat eu să votați Partidul Comunist sau să vă înrolați în rândurile sale? În acești ultimi cinci ani, am fost martorii celei mai radicale transformări survenite vreodată în societatea britanică. Ne-am descurcat, firește, altfel Hitler ar străbate în pas de defilare Whitehall chiar acum. Am învățat cum să cooperăm și ce înseamnă democrația. Chiar și regele are cartelă pentru rații!

Troy considera acest aspect fără rost. Când palatul fusese lovit în timpul campaniei Blitz, regina Elisabeta remarcase că, în sfârșit, putea privi din nou de la egal la egal spre East End. O asemenea egalitate era însă o iluzie. Doar dacă Palatul Buckingham ar fi fost făcut una cu pământul, familia despărțită și prințesele înghesuite într-un tren către cel mai întunecat colț din Derbyshire, cu pachete învelite în hârtie maronie și etichete în jurul gâtului, Troy ar fi recunoscut egalitatea. Nu avea încredere în această nouă definiție a democrației. Însă, spre deosebire de unchiul său, nu putea declara că își iubea țara.

— Ce va aduce sfârșitul acestui război?

O altă voce răsună din mulțime.

— Nu s-a terminat încă!

— Va aduce oare încurajarea acestei cooperări nou-descoperite, sau vom irosi tot ce am obținut în favoarea unui sistem cu doar două partide politice, care nu se vor atinge de inegalitățile fundamentale ale societății? În mâinile laburiștilor – să nu mai vorbim de conservatori –, ideea lui Beveridge n-ar putea primi decât o cârpăceală grosolană cu economia nedreptății. Cât de repede se va uita că am tras împreună și am supraviețuit împreună? Că am recunoscut, pentru prima dată, ca popor, necesitatea ajutorului reciproc?

În sfârșit, Troy își dădu seama ce urmărea Nicolai și unde duceau digresiunile lui: spre argumentul care se aflase la baza tuturor discursurilor pe care le ținuse în public în ultimii treizeci de ani, susținerea obișnuită pe care o manifesta față de ideile anarhiste ale bătrânei Rusii, pentru degenerarea până la cel mai de jos nivel al oricărui aspect funcționabil la acel nivel, față de fabrica privită ca un sat, de câmpul privit ca un atelier, de comunitate ca bază a non-ordinii sociale, pentru sfârșitul societății ierarhice, de la Kropotkin la Tolstoi, cu un ușor iz de bolșevism. Erau lucruri cunoscute. Asigurându-se că bătrânul îl remarcase, se îndreptă spre o

bancă din spatele său și scoase un exemplar din *Manchester Guardian* din ziua anterioară. Se întrebă dacă erau știri care scăpaseră atenției cenzorului sau dacă tot ce trebuia să știe poporul britanic într-o dimineață frumoasă de primăvară era că neglijența se plătește cu viața și că batoanele Mars reprezentau, cumva, o contribuție la efortul de război, mai ales tăiate în formă de prăjitură Battenberg.

Un sfert de oră mai târziu, Nicolai terminase, iar mulțimea – care scăzuse progresiv de la patruzeci sau cincizeci la ultima duzină de ascultători fideli, termen dificil de acceptat, întrucât jumătate dintre ei rămăseseră pentru a se certa – se risipea. Troy privi peste ziar. Bătrânul nu se afla la mare distanță; își trecea degetele prin barbă ca pentru a o descâlci. Îmbrăcat într-o haină lungă cu guler de astrahan și cu pălăria Homburg îndesată pe cap, motivele pentru care scandalagiii îl luau drept evreu erau limpezi. Efectul asupra lui Nicolai era autoidentificarea cu evreii, iar dacă l-ar fi numit asirian – cu siguranță cea mai nesemnificativă dintre minorități – ar fi găsit o întorsătură de frază asiriană și s-ar fi lansat într-o campanie de identificare și de apărare. Poate că miezul anarhismului era refuzul de a fi catalogat, disponibilitatea de a-și asuma orice identitate?

— Băiete, iaca, am ceva bun pentru tine! spuse Nicolai apropiindu-se.

Contrastul dintre americanism și revenirea la accentul nativ, prin folosirea unui *iaca* neglijent, îl uimi pe Troy.

— N-ar fi mai bine să întrebi „Ce te aduce aici, nepoate?"

— Ah, trebuie să fiu surprins că te văd? Ești polițist. Ăștia apar oriunde. Lasă flecăreala și vino să vezi ce-am pentru tine.

Deseori, Nicolai îi amintea de Kolankiewicz. Dacă Polonia nu era atât o țară, cât o stare de spirit, atunci Rusia nu era atât o țară sau o stare de spirit, cât un suflet neliniștit. Nicolai îl conduse în pas vioi până la marginea Park Lane. Acolo,

chiar lângă drum, sub o prelată mare se ascundea Dumnezeu știe ce.

— *Voilà*! Nicolai trase de un colț al prelatei și dezvălui misterul. *Ecce* motocicletă!

Orice ar fi fost, era uriașă. O combinație de motocicletă și ataș de dimensiuni uriașe.

— Ce este? întrebă Troy.

— Este poezie, este glorie, este raiul îmbrăcat în argint strălucitor, roțile inventate de om și aripile îngerilor. Pe scurt, o Matchless Model X[1], 1000cc V Twin din 1936.

— Zău?

— Eram la mama ta săptămâna trecută – apropo, îți transmite că ai putea să treci mai des pe la ea – și făcuse rost de undeva de vreo douăzeci de litri de benzină. Era o după-amiază plăcută, așa că am scos afară vechiul Crossley 6, știi tu, modelul de doi litri, din 1930, și am ieșit să dăm o raită, cum spune mama ta. Hertfordshire poate fi o zonă foarte frumoasă în perioada asta. Am trecut pe lângă un șir de căsuțe, iar în fața uneia dintre ele era o femeie în uniformă ATS în spatele unei dughene cu lucruri de vânzare. Ghete maro, echipament de pescuit, un pistol sau două, un gramofon și, din întâmplare, o combinație de motocicletă Matchless Model X. Am întrebat-o de ce vindea lucrurile. Mi-a spus că, în timp ce își aducea modesta contribuție pentru Anglia, soțul ei își găsise consolarea în brațele unei fete care lucra la câmp și că alesese să se răzbune astfel. Ah, poezia răzbunării! A trebuit să mă plec în fața imaginației femeii. În timp ce soțul ei era plecat, strângând grâul de toamnă, ea îi vindea și ultimul lucrușor primului trecător, dracu' să-l ia pe soț! Am cumpărat asta și unul dintre pistoale. Din nefericire, ghetele îmi erau prea mari, iar la pescuit am renunțat cu ani în urmă.

[1] Motocicletă de fabricație engleză lansată pe piață în 1929.

— Chiar o poți porni? Îi trebuie probabil una zdravănă, ca de măgar furios.

— O motocicletă ajustată corect pornește doar gâdilată. Cum nu am acces la benzină ieftină, mi-am petrecut ziua de ieri făcând-o să funcționeze pe alcool – în fond, ăsta mi-l prepar singur. Acum, frumușica asta pornește doar dacă suflă un înger deasupra ei.

Nicolai înșfăcă mânerele și ridică un picior. Troy îl bătu pe braț.

— Stai așa. Ce-i aia?

— Care?

— Cealaltă prelată, înfășurată în jurul atașului.

— Despre asta îți vorbeam.

— Credeam că motocicleta e „ceva bun".

— Și asta!

Troy luă inițiativa și trase prelata de pe ataș. Înfiptă în el se afla o bombă. Aripioarele din spate se ridicau într-un unghi ascuțit, îndreptate spre cerul din care căzuse.

— E inactivă, îl asigură Nicolai pe Troy, zâmbind.

— Cum adică inactivă? Care e diferența dintre asta și o bombă care nu a explodat? Ți-ai pierdut complet mințile, de încerci să cari un lucru ca ăsta după tine în mijlocul Londrei? Ai putea să te sinucizi și să iei cu tine câteva sute de oameni!

— Calmează-te. Crede-mă, e inofensivă. E unul dintre modelele germane noi de o sută cincizeci[1]. O bombă foarte mică, cu efect devastator. Am încercat să obținem una intactă de câteva săptămâni. Treaba e că explodează de parcă ar fi de cinci sute[2]. Suspectăm că nemțălăii pun la cale ceva nou.

Pluralul implicit însemna echipa lui Nicolai de la Imperial College, unde el, profesorul Troitski, conducea Departamentul de Fizică Aplicată și experimenta tot ce zbura sau exploda.

---

[1] Echivalentul este de aproximativ 68 de kilograme.

[2] Echivalentul este de aproximativ 226 de kilograme.

— Am luat-o de la RAOC[1] la prima geană de lumină. A căzut în curtea bisericii din Islington ieri-seară. Crede-mă, e la fel de sigură ca o casă.

Argumentul nu îl încălzi pe Troy. Din multe case din Islington se alesese praful în ultimele zile.

— Vezi? conchise bătrânul. Scoase din buzunarul vestei o pipă cu coadă curbată și lovi carcasa bombei cu bolul.

— Nu mă urc pe chestia asta cu o bombă neexplodată în ataș. Dacă se detonează, o să fim îngropați într-o sită.

La jumătatea coborârii pe Park Lane, Troy avu motiv să admire felul în care Nicolai ajustase motorul. În timp ce se ținea strâns de bătrân, care îi arăta ce poate motocicleta, era sigur că aude bomba începând să ticăie, acoperind torsul blând al motorului. Înconjurară Apsley House cu peste 80 de kilometri la oră și țâșniră de-a lungul Knightsbridge, în direcția Kensington Gore și Imperial College, dispărând la adăpost în spatele Albert Hall. Peste umăr, cu pălăria Homburg înfiptă zdravăn peste ochi, Nicolai îi spuse lui Troy că era sigur că putea sări de 140 pe teren drept.

[1] Royal Army Ordnance Corps – corp al armatei britanice responsabil cu aprovizionarea și cu întreținerea armelor, muniției și echipamentului militar.

Capitolul 21

Nicolai luă de pe un scaun înalt o legătură de hârtii, o stivă de reviste și o grămadă de cârpe murdare de ulei cu care își curățase de curând motocicleta și îi spuse lui Troy să ia loc. Își aruncă abil pălăria în furca standului de lângă ușă și aruncă o privire în oglinda din spatele biroului, zburlindu-și barba cum făcuse în parc și mormăind la adresa lipsei de bărbieri pricepuți pe timp de război – toți prea ocupați să tundă scurt la spate și pe părți în Aldershot. În sfârșit, încă jucându-se cu propria reflexie în oglindă, îl întrebă pe Troy ce-l adusese pe la el într-o duminică dimineața. Troy se gândise îndelung la abordarea subiectului. Scoase din buzunarul interior al paltonului fotografia douăzeci pe douăzeci a lui Herr Pantaloni.

— Asta m-a adus aici, spuse el.

Dacă avea să producă un scurtcircuit și să-i capteze atenția unchiului său, era și timpul.

Nicolai se scutură din palton și îl lăsă să cadă în urma lui. Luă fotografia din mâinile lui Troy, se așeză pe marginea scaunului său de birou și aprinse lampa verde pentru citit. De unde stătea, Troy îl vedea parcă scăldat de luminile rampei. Îl urmări scotocind în amalgamul care trecea drept birou și punându-și ochelarii în formă de semilună, privind cu luare-aminte, reglând unghiul suportului și mijindu-și ochii. Troy văzu o lacrimă formându-se în fiecare ochi și rostogolindu-se ușor pe obraji. Nu anticipase așa ceva. Nicolai se uită lung la fotografie, rămânând nemișcat și tăcut mai

mult decât putea răbda Troy. Era gata să deschidă gura ca să alunge liniștea, când bătrânul îl privi.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Cu aproape un an în urmă. Eu... nu mi-am dat seama că îl cunoșteai...

— Nu de asta ești aici?

Nicolai lăsă în sfârșit fotografia din mână. Își șterse ochii fără nicio reținere și îl privi pe Troy, așteptând.

— Sunt aici pentru că mi-am dat seama că fusese un soi de cercetător. Foarte posibil, unul care lucra în domeniul tău. Nu am nici cea mai vagă idee cine e, nici n-am știut că l-ai cunoscut. Dacă aș fi știut, aș fi...

— Nu, nu, nu te scuza. E rezonabil să te gândești că i-aș cunoaște pe mai toți cei care lucrează în domeniu. E o lume foarte mică, sau cel puțin era înainte de război.

Își scoase ochelarii și se lăsă pe spate în scaun. Își mai șterse o dată ochiul drept cu dosul mâinii.

— Îți aduci aminte când aveai optsprezece ani, în vara lui 1933? A fost anul în care tatăl tău voia să mergi la Oxford, iar tu refuzai constant. Eu lucram cu Handley Page la avioanele de luptă. Am fost la ultima conferință a Universității de la München, ultima pentru că Hitler nu avea să mai permită vreodată unui om de știință german să facă schimb de notițe cu unul englez. Totuși, dacă e să fiu sincer, înainte să plec, englezii mă obligaseră să semnez un act oficial de confidențialitate. Erau tot felul de pocnitori, cum le spuneai tu, din toată Europa, unul sau doi de vârsta mea și mulți, mulți tineri străluciți, care abia își terminaseră studiile. Pe atunci eram foarte preocupat de dezvoltarea aliajelor ușoare. Scrisesem o lucrare pe tema respectivă, deși după cenzura lui Handley Page nu rămăsese din ea mai mult decât ar putea afla un copil de doisprezece ani dintr-un manual școlar. Iaca găseam... mi se părea, cum să spun... o sursă de încurajare... de înviorare... entuziasmul tinerilor pentru

idei și practici pe care le susținusem toată viața... în fond, nu am copii. M-am trezit că îmi regândesc munca la peste cincizeci de ani. Unii dintre tinerii aceia erau geniali, iar acesta se afla, poate, deasupra celorlalți.

Făcu semn cu capul în direcția fotografiei.

— Nu mi-ai spus cine e, insistă Troy cu blândețe.

— Ah... Gregor von Ranke. Hessian. Genial și foarte... puțin german. Mai bine spus, ne-german în lumina felului în care am ajuns să îi considerăm pe prusaci drept germani caracteristici. Mereu cita din felurite poezii. El l-a adus la viață pe Goethe pentru mine. Petreceam seri întregi cu el citindu-mi cu voce tare din Goethe și traducând pe parcurs. În schimb, îi citeam din Blake, povestea lui Orc... îngerul căzut... Am corespondat mulți ani după aceea. Am irosit metri de hârtie încercând să îl conving să părăsească Germania înainte să fie prea târziu. Era un om blând. Nazismul era anatemă pentru el. Nu am înțeles niciodată de ce nu voia să plece.

— Știi ce s-a întâmplat cu el?

— E doar o presupunere, dar dacă Speer nu l-a recrutat ca să lucreze la mașinăria Todt, aș fi foarte surprins, iar germanii ar fi mult mai idioți decât sunt deja.

— Mașinăria Todt?

— Organizația. Organizația Todt. Franz Todt era administratorul de resurse al lui Hitler. A murit într-un accident de avion în 1942. De atunci, Albert Speer conduce organizația. Se ocupă de tot, de la materii prime până la cercetători. Din multe puncte de vedere, Germania este foarte dezorganizată. E unul dintre motivele pentru care vom câștiga războiul. Pentru noi, războiul e total. Întreaga noastră economie îi este alocată. În schimb, cea a Germaniei nu este. Speer reprezintă un exemplu rar al eficienței fasciste atât de apreciate de Hitler. Face mai mult decât să mențină punctualitatea trenurilor.

Nicolai își scoase ochelarii și pierdu o clipă încărcată de emoție ștergându-i.

— Era cel mai blând dintre oameni... cel mai blând. Spune-mi, Frederick, de ce i-au făcut asta? Cum ai scos fotografia din Germania?

— Nu a fost așa. Trupul lui a fost găsit pe plaja Tower.

Nicolai ridică o sprânceană stufoasă.

— Deci a venit, în cele din urmă. Se opri. Dar dacă a fost ucis aici... cine...

— Asta e problema. Ce făcea aici? Cine l-a ucis? De ce? Mă gândesc că nu există posibilitatea ca von Ranke să fi fost aici pe timp de război, nu?

— E posibil. Mi-ar plăcea să cred că ar fi luat legătura cu mine. Aș spune chiar că sunt sigur c-ar fi făcut-o. Mai mult de atât, ar fi fost încarcerat în 1940 și undeva pe coridoarele de la Whitehall cineva și-ar fi dat seama cine era și aș fi aflat și eu. Am fost să văd o duzină de oameni aproape geniali pe care îi închisesem pe Insula Man. Era printre ei un nenorocit care lucrase pentru noi la submarine. S-a sinucis imediat ce a aflat că urma să fie încarcerat. Dacă ar fi fost aici, cred că l-am fi închis și pe Einstein. Gregor ar fi fost foarte valoros pentru război. Chiar și singur, fără restul echipei.

— Ce echipă?

Nicolai trase sertarul din mijloc al biroului și începu să scotocească.

— Iaca, o am pe undeva – o fotografie făcută în München, în vara aceea. Așa, o am!

Troy înconjură biroul și privi peste umărul unchiului său la fotografia sepia pe care acesta o ținea sub lampa pentru lectură. Urmări degetul bătrânului plimbându-se peste rândurile de siluete, douăzeci sau mai multe, încercând să le asocieze nume.

— Acela e Gregor, vezi? Și, firește, aici sunt eu, în capăt. Lucra cu doi tipi. Un alt german, din München cred...

Bertoldt... la naiba! Întotdeauna le spunea în scrisori pe numele de botez. Vorbea tot timpul despre ei, dar folosea nume de botez sau inițiale... Bertoldt era BB... Ah, da! Brand. Bertoldt Brand. Iar pe celălalt nu prea îl cunosc. Era polonez. E acolo, în celălalt capăt. Îmi stă pe limbă... pe limbă, îți spun...

Numele lui se afla deja pe buzele lui Troy.

— Wolinski, spuse el încet. Peter Wolinski.

Capitolul 22

Troy luă metroul pe linia District spre Stepney Green, regretând că mersese pe jos către parc în loc să ia Morrisul. Își reproșa și că văzuse fotografia cu pricina pe peretele lui Wolinski cu doar zece zile în urmă și nu își recunoscuse propriul unchi. Era mai împlinit, mai puțin cărunt, însă clar recognoscibil. Cu ochii minții vedea întocmai aceeași fotografie presată între imaginea lui Wolinski purtând veșmânt academic și acel instantaneu al unei dimineți însorite, înțesate de svastici. Ajuns în Mark Lane, reproșurile făcuseră loc unei îngrijorări care se adâncea, devenind aproape o certitudine: că ridicase numărul cadavrelor de la două la trei. Firește, nimeni nu raportase încă găsirea corpului lui Peter Wolinski. Poate că eficiența criminalului se afla în derivă. Cadavrul numărul unu: găsit intact. Cadavrul numărul doi: dispărut, cu excepția unui braț. Cadavrul numărul trei: dispărut fără urmă? Ars, scufundat în Tamisa, sau prin vreo nouă metodă sinistră de camuflaj total? În dimineața următoare avea să se confrunte cu sarcina neplăcută de a-l informa pe Onions că, de la ultima lor întâlnire, o crimă nerezolvată din ograda lor pur și simplu se triplase în timpul unui weekend liniștit.

Ușa de la intrare a lui Bonham era ușor întredeschisă. Troy o împinse și chiar atunci auzi o ușă trântindu-se chiar deasupra lui. Se strecură iute în hol, auzi pașii grăbiți ai unei femei care cobora scara și o urmări cu privirea pe posesoarea pantofilor – o femeie înaltă și subțire – trecând de ușa din

față și dispărând la capătul coridorului. Când zgomotul pantofilor ei se pierdu pe următoarea scară, Troy înșfăcă vechea haină de ploaie maronie a lui Bonham și năvăli în camera de zi. Bonham era în cămașă și bretele, meditând asupra unei fițuici guvernamentale despre prepararea fripturii și a plăcintei cu rinichi din carton și frunze de ceai. Privi în sus, tresărind, dar prinse haina pe care i-o aruncă Troy.

— George! O femeie tocmai a ieșit din apartamentul lui Wolinski. Fugi după ea, urmărește-o. Află cine e și unde locuiește. N-ai cum s-o ratezi. Trebuie să aibă cam un metru optzeci pe tocurile acelea. Poartă un costum negru din două piese cu croială scumpă. Arată formidabil.

Bonham reuși să încuviințeze, moșmondi cu haina de ploaie și înșfăcă iute cascheta când ieși pe ușă.

— George! Nu poți urmări pe cineva purtând cască-tă!

Sergentul se uită la ghetele sale regulamentare, numărul 49.

— Fii cât de discret posibil.

Bonham încuviință, uimit, însă ascultător, și plecă, scârțâind pe treptele din beton. Troy luă setul de chei pe care McGee îl lăsase pe cămin și urcă la etajul de deasupra. Ușa lui Wolinski era încuiată. Așadar, avusese dreptate: auzise zgomotul cheilor cu o secundă după ce ușa fusese trântită. Intră. Prima cameră mirosea a parfum, un iz de scorțișoară arsă care îi era familiar. Nu era, se gândi, preferatul vreuneia dintre surorile lui, însă ele se plângeau mereu că parfumurile erau greu de obținut după căderea Parisului și puține femei își puteau satisface gusturile. Camera părea neatinsă, întocmai cum o văzuse ultima dată. Se luă după urma de parfum până în camera din mijloc. Și aceea era intactă, însă femeia nu păruse genul care ar răscoli o cameră. Dacă nu se înșela, s-ar fi simțit în largul ei răsfoind *Vogue*, nu întorcând cu susul în jos sertare și coșuri de gunoi.

Chiar în fața lui se afla peretele care servise drept galerie pentru Wolinski. Un petic dreptunghiular de tapet curat,

deschis la culoare, apăruse printre florile indescriptibile, verzi și roșii, ale modelului de pe hârtie. Între dimineața însorită cu svastici și tânărul cu un sul de hârtie exista un spațiu în care ar fi trebuit să se afle fotografia pe care o avea și unchiul său. Nimic altceva nu lipsea – doar fotografia savanților pasionați de bombe și de explozibili, din 1933. Păși în dormitor; urma parfumului nu era prezentă. Necunoscuta nu fusese acolo. Troy rămase în fața peretelui cu fotografii și se gândi că femeia mersese direct la țintă, că venise în mod expres ca să ia fotografia. Dar cum putea fi sigur? Trebuia să cerceteze locul. Privi în jur. O sarcină descurajatoare. Însă, cu excepția dormitorului, Wolinski era un om ordonat, meticulos. Să înceapă cu biroul și conținutul sertarelor?

O oră mai târziu, Troy nu era deloc mai informat. Wolinski nu păstrase nimic. Instinctul care îl făcuse să adune exemplare vechi din *Manchester Guardian* în teancuri ordonate se aplica doar vieții mentale. Sertarul dezvălui doar o factură de gaz, cotorul unui carnet de cecuri; oare asumarea existenței unui lucrător îl făcuse pe Wolinski să adopte în întregime acel stil de viață? Biroul lui Troy era sufocat de accesoriile scrise ale vieții sale, ale vieții unui om făcând parte din clasa lui socială – facturi de la croitor sau de la cizmar, conturile deschise la comercianți locali. Știa că Bonham nu are cont în bancă și nu cunoștea vreun lucrător care să aibă. Onions avea, din pricina gradului, însă chiar și așa era deseori încurcat când venea vorba să îl folosească. Cum putea Wolinski să funcționeze pe baza unui sistem alimentat de bani gheață? Nu doar atât, ci și sentimentul, puterea amintirilor și relațiilor părusera să ia sfârșit odată cu exilul său. Pe perete nu se afla nicio fotografie făcută în Anglia. Nu avea scrisori sau cărți poștale. Un raft de cărți susținea jurnale de la sfârșitul anilor 1920 și începutul anilor 1930, însă ultimul volum data din 1933. Niciun volum nu făcea referire la Anglia. Wolinski aterizase

în Anglia ca o nucă picată dintr-un copac. Troy se chinui, cu germana lui școlărească, să descifreze o relatare succintă a întâlnirii sale cu Nicolai, care era descris ca „extraordinar de excentric, dar bine intenționat". Viața profesională a lui Wolinski părea de-a dreptul codată: întâlnirile și discuțiile erau prezentate ca „laborator toată dimineața cu B" sau „certat cu G; nu putem cădea de acord asupra detaliilor". Chiar dacă Troy cunoștea vocabularul fizicienilor, tot ce conta de fapt rămăsese doar în mintea lui Wolinski, ca și cum, chiar și atunci, și-ar fi acoperit urmele. Trăise în secret și Troy simți că așa și murise. Dacă Herr Pantaloni – lui Troy i se părea dificil să se gândească la el ca având un nume real, cum ar fi Gregor von Ranke – își tăiase etichetele de la haine, Peter Wolinski desprinsese orice marcă a existenței sale.

Capitolul 23

În dimineața următoare, la ora șapte, ușa de la intrare a lui Troy se clătină sub bătăi de pumn.

— Lasă-mă să intru, Freddie, sunt mort de frig, se auzi vocea lui Bonham.

Bonham se împletici înăuntru, în timp ce Troy ținea ușa deschisă. Haina sa de ploaie sclipea de rouă înghețată, pielea îi era cenușie, buzele vinețiii și pungile de sub ochi mai pronunțate ca niciodată.

— Doamne, spuse Troy, arăți groaznic.

— Așa ai arăta și tu dacă ai fi stat treaz toată noaptea.

Troy se afla la a doua ceașcă de erzaț din orz. Bonham i-o luă din mână și luă o înghițitură zdravănă.

— Ahhh!

— Știu că e îngrozitoare, dar asta e tot ce am.

— Nu, mormăi Bonham, dar n-are niciun pic de zahăr!

Politețea întrebării „Un cub sau două?" nu ajunsese încă în locul de unde venea Bonham. În cafenelele de pe Leman Street, singura modalitate de a primi ceai fără zahăr era să îți pui palma peste ceașcă înainte să poată fi turnat. Aceste obiceiuri erau vinovate aproape în întregime pentru proasta calitate a dentiției englezilor.

Bonham se aciuă pe marginea canapelei și își întinse mâinile spre flacăra portocalie a focului pe gaz. Troy amestecă în ceașcă o lingură de granule albe și mai turnă o porție pentru el.

— Nu s-a dus acasă până aproape de miezul nopții. Femeia n-are sânge în vene! A stat aproape toată după-amiaza în Grădinile Kensington, fără haină, nimic, și a citit ziarele – nu un ziar, Freddie, ci jumătate de duzină! Apoi s-a îndreptat fără grabă spre South Kensington și a băut un ceai cu o prietenă într-o cafenea...

— O prietenă, îl opri Troy. Tânără, bătrână?

— Stai domol. Mi s-a părut a fi o dădacă. O bătrână îmbrăcată la fel ca dădacele care împing landouri în parc. Am văzut suficiente în Grădinile Kensington. Făcea pe marea doamnă luând ceaiul de după-masă în compania bătrânei însoțitoare. Presupun că și tu faci același lucru.

Într-adevăr, și Troy făcea la fel.

— După aceea, a mers la o prelegere la Wigmore Hall. Viitorul omenirii, sau așa ceva. O mulțime de indivizi gen Brains Trust[1]. M-a costat un șiling intrarea. Pe ăla l-aș vrea înapoi dacă nu te superi. S-a făcut ora 21 și părea să se fi terminat, când să mă ia naiba dacă nu au început să trăncănească între ei. Când a venit îngrijitorul să le spună că are o casă unde dorește să se întoarcă, chiar dacă ei nu par să aibă, se făcuse 22.30. Femeia a luat un taxi, a trebuit să sar și eu într-unul. Încearcă să convingi un taximetrist londonez că ești polițai dacă n-ai caschetă! Oricum, m-a costat alt șiling și patru pence. S-a dat jos în Chelsea, pe Tite Street, la numărul 55, chiar lângă chei. A stins luminile pe la 23.45. Nu aflasem însă cine e. Așa că m-am așezat pe treptele casei de vizavi și am așteptat lăptarul. A venit la 6.15. I-am arătat ghetele, cămașa albastră și bretelele și a spus că poate nu-s un sabotor până la urmă, dimpotrivă, chiar un polițai londonez cinstit. Așa că mi-a dezvăluit numele ei: Diana

[1] Program radiofonic, ulterior devenit emisiune TV, foarte popular în Anglia anilor 1940–1950.

Brack. B-R-A-C-K. Necăsătorită. Locuiește la numărul 55 cu o servitoare și o bucătăreasă. Avea și un servitor, dar a fost mobilizat.

— Excelent lucrat, George.

— Singurul lucru excelent pe care-l vreau sunt cei doi șilingi și patru pence.

În trupul chinuit al lui Bonham începuse să se răspândească puțină căldură. Își scoase haina de ploaie și sorbi din ceașca de sirop aromat.

— Spune-mi, începu Troy, a dat ceva cuiva? Avea o poșetă neagră sub braț. Ai văzut-o deschizând-o?

— De câteva ori. A achitat nota la cafenea, a plătit taximetristul.

— Dar nu a scos nimic din ea care să fi adus cu o fotografie.

— Nu din ce am văzut eu. Dar nu m-am uitat la ea tot timpul, altfel m-ar fi observat.

— Ai remarcat pe cineva? Ai aflat cu cine a stat de vorbă la Wigmore?

— Era un boșorog care i-a spus că-i nu știu ce pe la BBC. Nu era un nume cunoscut, așa că nu l-am reținut. Tipul care a ținut prelegerea era unul Strachey. John Strachey. Dar n-a vorbit cu el. Nu m-am putut apropia suficient. Și așa arătam ca un băgăcios. Oamenii au încercat să stea de vorbă cu mine, însă le-am zis că sunt cu îngrijitorul și aștept să închidem. Adevărul este că arăt a polițai. Chiar și în civil arăt a polițai.

Bonham se opri și își puse ceașca pe podea. Se uită direct la Troy, care își aranja cravata.

— Freddie, te superi dacă te întreb ce se întâmplă? De ce am urmărit-o pe femeia aia? McGee a venit la secție vineri după-masă și mi-a spus că i-ai zis să raporteze oficial dispariția lui Wolinski. A dispărut?

— Nu, George. E mort.

— Hristoase, spuse Bonham încet.

Își luă ceașca și se aplecă deasupra ei, ținând-o cu blândețe și sorbind din ea. Încet-încet, se îndreptă de spate, sorbi din nou și își lăsă capul să atârne pe spate, uitându-se la tavan, cu ambele mâini în jurul cești de parcă ar fi putut-o face praf.

— Hristoase, repetă el. Hristoase.

Capitolul 24

Troy ajunse târziu la Yard și găsi un alt polițist masiv încălzindu-se la un foc pe gaz. Onions se tolănise în fața șemineului, fumând Woodbine și citind corespondența de dimineață. Wildeve se afla la biroul său și sări în picioare când intră Troy.

— Superintendentul aștepta să te vadă, sergent, scârțâi el, sufocat de formalism.

Troy își așeză servieta de piele pe biroul lui Wildeve, care se îndrepta spre ușă, nerăbdător să scape de tăcerea apăsătoare reprezentată de Onions. Troy îi puse o mână pe umăr și îl împinse înapoi pe scaun.

— Nu, nu pleca, Jack. Superintendentul și cu mine am dori să fii prezent. Bună dimineața, Stan.

Onions își îndesă corespondența într-un buzunar al jachetei și se concentră asupra problemei.

— Te-ai trezit odată cu zorile, Freddie.

— Chiar așa.

Troy întoarse scaunul rezervat musafirilor de la biroul lui Wildeve ca să poată sta cu fața la Onions.

— M-a sunat fostul inspector Malnick, zise Onions. A fost, cum să zic...

— Cu capsa pusă?

— Exact. Pare să creadă că ai ceva ce-i aparține.

Troy scoase din servietă fotografia și i-o întinse.

— Ah. Cazul de pe plaja Tower.

— Nume de cod: Pantaloni. Dar acum știu cine e.

— A fost identificat?

— Știu cine e. Gregor von Ranke.

Onions încuviință și continuă să o facă în timp ce Troy îl informa despre întâlnirea cu Nicolai și despre urmărirea întreprinsă de Bonham. Apoi puse întocmai întrebarea pe care Troy i-o adresase lui Nicolai.

— Echipă? Ce echipă?

— Se pare că oamenii ăștia erau aproape niște genii, din câte știe unchiul meu. Dezvoltau aliaje ușoare, dure, subțiri și rezistente la coroziune. Mai lucrau și la ceva numit statoreactor – nu știu ce înseamnă. Propulsie chimică. Din astea am aprins și eu pe 5 noiembrie: sunt rachete. L-am întrebat pe Nicolai la ce folosesc toate acestea și mi-a spus că potențialul militar este enorm. A vorbit despre bombe zburătoare fără pilot.

Onions ridică o sprânceană, într-un „Unde se va ajunge oare?" fără cuvinte.

— Și rachete cu viteză enormă, cu focoase cu fisiune nucleară. Însă vorbeau despre visurile lor, nu despre foloasele pe care le-ar putea trage Reichul de pe urma acestora. Spuneau că, dacă erau lăsați în pace, dispunând de resursele necesare, ar fi trimis un om pe Lună până în 1960.

Onions îl privi în tăcere. Troy își dădu seama cât de bizar trebuie să i se fi părut toate acestea unui om de vârsta lui. Onions se născuse în altă lume, era de-o vârstă cu romanele lui H.G. Wells și Jules Verne. Avea șapte ani când doi fabricanți de biciclete își luaseră cu ei visul în Kittyhawk, Carolina de Sud, și îl făcuseră să zboare. Până atunci, bicicleta în sine păruse o realizare științifică de prim rang, iar automobilul fusese o neplăcere zgomotoasă de care nu îi păsa nimănui. Pentru Troy, 1960 se afla la mare distanță. Pentru un bărbat de cincizeci de ani era poimâine, și abia ce se obișnuise cu automobilul.

— Hristoase, șopti el. Ești sigur că brațul de la care am pornit i-a aparținut individului ăstuia, Brand?

— Pare logic.

— Ce făcea aici? Ce făcea oricare dintre ei aici? Pare a fi o alegere mai puțin probabilă pentru niște spioni.

— Nu cred că erau spioni. Wolinski, cel puțin, avea statut autentic de refugiat. Cum vine asta, Jack?

Wildeve tresări. Era cu mintea în altă parte.

— Ăăă... Păi... Nu cred că se poate. E prea mult. Prea multă hârțogăraie. Fără nume, e aproape imposibil. Acum ar trebui să fie ușor să îi verific pe von Ranke și pe Brand. Dar dacă nu dau de nimic nici așa, atunci acolo e capătul.

— Chiar dacă legal erau refugiați, nu sunt sigur ce ne spune asta, remarcă Onions. Au venit aici, s-au înregistrat și au murit. Nu avem motiv și nici suspecți. În fond, femeia aceea, Brack, e o pistă, dar mă îndoiesc că ar fi suspectă.

— Motivul se află cu siguranță în ceea ce știau și cu ce se ocupau. Dar bineînțeles că nu au venit aici ca refugiați. Nicolai a fost implicat în identificarea inamicilor încarcerați care ar fi putut fi de folos pe timp de război. Dacă ar fi fost aici ca refugiați, cu excepția unei confuzii, ar fi fost arestați în 1940. Mai devreme sau mai târziu, Nicolai ar fi aflat.

— Și Wolinski?

— Străin prietenos. I s-ar fi permis să plece și să își vadă de treabă. Îngropându-se la docuri și în cărțile sale, nu l-ar fi remarcat nimeni.

— Ce facem mai departe?

— Aș vrea o întâlnire cu MI5. Cine e omul lor de legătură cu Poliția Metropolitană?

Onions scoase din buzunarul interior o agendă, își umezi degetul și întoarse paginile.

— Pym. Comandantul de detașament Pym.

— Neville Pym?

— Aici zice N.A.G. Pym. Îl cunoști?

— Am fost colegi de școală.

— Tț, tț, tț, școala o să-ți aducă sfârșitul.

— Vorbesc eu cu Pym.

— Îmi spui și de ce?

— Am o bănuială. Cred că e mai degrabă teritoriul lor decât al nostru.

— Cadavrele de pe străzile Londrei fac mereu parte din teritoriul nostru, spuse Onions.

Cu colțul ochiului, Troy observă criza iminentă a lui Wildeve. Era agitat, încercând și nereușind să îi întrerupă.

— Dă-i drumul, Jack, orice ar fi.

— Ei bine... E doar... Ai spus că femeia urmărită se numește Diana Brack. Diana Ormond-Brack?

— Posibil.

— Eu... Cred că o cunosc. Sau cel puțin am cunoscut-o. E fiica bătrânului Fermanagh.

— Se presupune că trebuie să știu ce înseamnă asta? întrebă Onions, făcându-l pe Wildeve să roșească până în vârful urechilor. Și bătrânul MacDonald[1] ar avea mai mult sens.

— Jack se referă la marchizul de Fermanagh, explică Troy. E una dintre puterile din spatele Tronului. Unul dintre acei consilieri apropiați ai regelui din Partidul Conservator. Se spune că a contribuit la a-l face inutilizabil pe Churchill timp de zece ani.

— A fost prietena fratelui meu, la un moment dat, precizează Wildeve, înroșindu-se și mai mult după folosirea eufemismului pentru *iubită*.

— Ei bine, spuse Onions, ridicându-se și strivind de cămin țigara Woodbine, e mică lumea. Și pentru că pare să fie singura pistă pe care o aveți, presupun c-ar fi mai bine să vă las s-o urmați. N-aș vrea să mă aflu prea aproape în

[1] În original, Old MacDonald, personaj al unui îndrăgit cântec pentru copii.

spatele vostru, prinși cum sunteți în acest cadril al homarilor cu alde Pym și Fermanagh. Nu se știe, dar s-ar putea să-mi asortez ghetele maro la costumul albastru, iar asta nu-i de înghițit.

Când ușa se închise în urma lui Onions și Wildeve căpătă o culoare aproximativ firească, îl întrebă încet pe Troy:

— Crezi că era sarcastic?

— Probabil, răspunse Troy.

— Cred c-ar fi mai bine să mă întorc la B3, spuse Wildeve ridicându-se.

— Nu, Jack. Spune-i omului tău ce trebuie să știe. Lasă-l pe el să nu găsească nimic.

— Pari foarte încrezător.

Troy ridică din umeri.

— Crezi că Diana Brack își amintește de tine?

— Doar după nume. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani ultima dată când ne-am întâlnit.

— Du-te pe Tite Street cât de repede poți. Privește, urmărește și vino înapoi să raportezi. Cu cine se întâlnește, unde merge. E prea devreme să ne năpustim s-o întrebăm ceva.

Wildeve se aplecă peste birou și adună o colecție de hârtii împrăștiate, pe care le trânti în mapa de corespondență a lui Troy. Acesta auzi ușa închizându-se încet în urma lui, în timp ce privea Tamisa.

Remarca lui Onions însemnase mai mult decât sarcasm, mai mult decât dezaprobare la adresa snobismului. Conspirația despre care îi pomenise Troy, declarând-o aproape certă, necesita unul sau doi actori care să dețină o putere imensă. Însă pairii Angliei nu dădeau ordin să fie lichidați oamenii doar pentru a șterge urma indiscrețiilor unei fiice rătăcitoare, nu? Cu siguranță Stan nu asta avusese în minte.

Troy sună la MI5 pe St James's Street și dori să discute cu comandantul de detașament Pym. Dură o vreme până când centrala îl puse în legătură – auzi pârâituri repetate și

începuse să creadă că porneau un soi de dispozitiv de securitate, când un declic zgomotos vesti conexiunea.

— Aici comandantul de detaşament Pym, spuse o voce, tare şi brusc.

— Bună dimineaţa. Aici Frederick Troy.

Urmă o pauză.

— Troy?

— Frederick Troy.

Tăcere absolută. Apoi Pym vorbi din nou, aproape sotto-voce.

— Ce doreşti?

— Cred că trebuie să discut cu tine...

Argoul protocolar despre obţinerea informaţiilor, flatările de rigoare despre cum numai interlocutorul poate ajuta, minciuna caracteristică despre „treburi poliţieneşti de rutină" – toate fură omise. Chiar mai încet decât vorbise înainte, Pym spuse:

— Nu aici, nu acum.

— Îmi pare rău, spuse Troy. Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Câtă inocenţă, răspunse Pym. Bineînţeles. Orice moment e nepotrivit. Se opri din nou. Vino la mine în seara asta la ora şapte. Locuiesc în Albany. E6.

Legătura se întrerupse. E6 nu era o adresă din East End, ci numărul unui apartament. Albany era, în cuvintele lui Onions, cea mai dichisită adresă pe care o putea avea un burlac în oraş. Era o clădire deosebit de elegantă, exclusivistă, în nordul Piccadilly. Era o adresă potrivită pentru Lordul Peter Wimsey[1] sau Albert Campion[2], deşi, dacă lecturile din

[1] Protagonistul unei serii de romane şi povestiri poliţiste aparţinând lui Dorothy L. Sayers (1893–1957).

[2] Creat ca o presupusă parodie a Lordului Peter Wimsey, este personajul principal al romanelor şi povestirilor poliţiste scrise de Margery Allingham (1904–1966).

adolescență îi aminteau corect, Raffles[1] fusese cel care locuise acolo, iar acesta nu se afla de aceeași parte a baricadei. Albany nu avea egal în întreaga Londră, ca reședință locuită de burlaci, cu portari în uniformă. Pym reușise în viață. De la un birou din cartierul general al MI5, Pym putea ajunge pe jos acasă în câteva minute. Dacă Pym devenise un bărbat de societate, nu îi lua decât două minute să fie în oraș după ce pleca de la serviciu – cât ai răsuci un buton la guler.

[1] A.J. Raffles, hoț manierat, care evita folosirea forței fizice și intimidarea victimelor, personaj aparținând lui E.W. Hornung (1866–1921).

Capitolul 25

O zi petrecută ocupându-se de hârtii îl făcuse pe Troy să își piardă răbdarea. Când portarul cu pălărie înaltă de la Albany îl opri, își scoase legitimația și refuză să își declare numele, scopul vizitei sau să fie anunțat. Pym păruse atât de reticent, încât nu voia să îi ofere o altă ocazie să îl amâne.

Pym răspunse la ușa aflată la al doilea etaj purtând un smoching de culoarea vinului roșu și fumând o țigară Passing Cloud. Era o țigară ridicolă, mai mult ovală decât rotundă, care arăta de parcă se așezase cineva pe ea. Troy considera că asemenea țigări sunt fumate numai de filfizoni care doreau să atragă atenția.

— Ai venit devreme, spuse Pym, privind peste capul lui Troy atât de intens, încât acesta se gândi că ar fi putut fi cineva în spatele lui și se întoarse să vadă. Ești singur? întrebă în schimb Pym.

— Bineînțeles, răspunse Troy.

După ce Troy trecu pe lângă el și intră în hol, Pym se uită într-o parte și în alta a ușii înainte de a o închide. Îl conduse pe Troy într-un salon uriaș, într-o imitație a stilului palladian. Doar înălțimea tavanului ar fi fost suficient de intimidantă, însă Pym subliniase efectul alegând o colecție scumpă de mobilă în stil regency. Lui Troy i se păru apăsătoare abundența de roșu și de auriu, ca decorul unui circ – i se păru că mobila îl obosește. Pym se opri lângă un bufet și turnă un păhărel de sherry pentru Troy. Acesta se așeză stingherit pe marginea unui scaun de circ sclipitor, iar Pym

se sprijini de șemineul de marmură și își luă propriul pahar. Încărunțise la tâmple, de când îl văzuse Troy ultima oară, și căpătase aspectul unui om care nu face multă mișcare și se dedă la plăceri gastronomice. Decăderea lui Pym era evidentă, iar el părea să dorească să se bucure de fiecare clipă. Undeva, în mintea lui, exista o imagine a sa veșnic tânăr.

— Nu văd de ce n-am fi civilizați în privința asta, spuse el.

Îl privi pe Troy, ușor arogant, cu o vibrație aproape imperceptibilă în vocea sa bogată, care își regăsise abundența caracteristică și tonul sugestiv care îi aminteau lui Troy de anii de școală, mai degrabă decât lătratul fals cu care îl salutase mai devreme sau la fel de teatrala șoaptă cu care încheiase. Troy nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Nu ești primul care sună din senin și vine să adulmece prin jur.

Troy era în continuare confuz, dar consideră „adulmecatul" ca fiind o exprimare deplasată.

— Îmi fac doar datoria, spuse el.

— Și consideri că este de datoria ta să mă pisezi, că este în folosul binelui public?

— Păi, nu m-am gândit în felul ăsta. Nu pot să-ți spun că e vorba despre rutină, pentru că nu e. De fapt, e o problemă serioasă cu care se confruntă Poliția.

Troy îl văzu pe Pym pălind exact cum pălise Driberg la auzul aceluiași cuvânt.

— Ai spus *poliție*? Tâmpitule! Nu ești altceva decât un cretin absolut!

Pym așeză paharul înapoi. Troy îi remarcă paloarea excesivă și se gândi că ar putea leșina.

— Pym, nu știu ce fel de joc prostesc joci cu mine sau despre ce neînțelegere este vorba, dar ești sau nu ești ofițerul de legătură al MI5 cu Yardul? Dacă nu ești, te rog să-mi spui și o șterg naibii de-aici, iar tu poți să faci ce știi cu nenorocitul tău de sherry. Doar spune-mi pe cine trebuie să sun.

— Ești polițist?

Troy se întrebă dacă omisese să îi spună fetei de la centrala MI5 că suna de la Scotland Yard. Dacă nu îi spusese, ce credea Pym că urmărește? Dintr-odată, avu o revelație. Reacția lui Driberg fusese determinată de același motiv: teama firească a unui homosexual de brigada de moravuri. La școală, Pym, cu vreo patru ani mai mare decât Troy, fusese un bătăuș. Aceea era însă treaba oricărui băiat mai mare: să îi bruscheze pe cei mai mici. Comparând bătăușii, Pym nu era nici pe departe cel mai rău. Nu îi plăcea brutalitatea, nici bătăile pe care șefii clasei puteau să le administreze băieților mai mici. Avea în schimb o limbă ascuțită și o capacitate formidabilă de a cauza umilință, însă asta era tot. Cel mai apropiat prieten al lui Troy, Charlie, fusese unul de-al lui Pym – nu trepădușul, rol neinvidiat îndeplinit chiar de Troy pentru o vreme, ci iubitul său. Troy nu avusese nicio părere despre asta, iar acest statut îi permisese lui Charlie un anumit grad de protecție de care un băiat de treisprezece ani care arăta ca o prințesă nordică blondă avea nevoie într-un sistem care era, cel puțin în timpul școlii, predominant homosexual. Charlie trecuse de mult peste perioada respectivă. Disponibilitatea femeilor în lumea de afară îi oferise posibilitatea de a alege, și o făcuse. Pym alesese și el, iar când Troy îl privi cum pufăia furios din Passing Cloud, chinuindu-se să își recâștige calmul, sprijinit de șemineu asemenea unui personaj dintr-o piesă de Noël Coward[1], își dădu seama că alegerea fusese să rămână așa cum era.

— Neville, spuse Troy, aventurându-se să-i folosească prenumele, fac parte din brigada de omucideri. Nu am nicio legătură cu brigada de moravuri.

Pym dădu peste cap ce mai rămăsese din sherry și își turnă un pahar mare de coniac, așezându-se pe un scaun față în față cu Troy.

[1] Scenarist, compozitor, regizor, actor și cântăreț britanic (1899–1973), cunoscut pentru umorul său.

— Nu ți-ar veni să crezi câți vin în continuare. Persoane pe care credeai că nu le vei revedea, după ce au deschis porțile școlii ăleia nenorocite și ne-au dat drumul. Știi, cred că părinții noștri ne-au trimis la școala nepotrivită. Se pare că a dat societății o mulțime de indivizi pe care îi urmărește constant ghinionul, iar majoritatea lor par dornici să mi se prezinte drept „vechi prieteni". Nu știam că am atât de mulți prieteni. Mi s-a cerut un împrumut, de obicei acceptat cu un „numai ca să mă mențin pe linia de plutire" nepoliticos, de vreo șase ori numai în ultimii câțiva ani.

— Dacă ai fost șantajat, ar trebui să faci plângere.

— În situația mea?

Troy ridică din umeri.

— Cred că mai bine mi-ai spune de ce ai venit.

— Încerc să rezolv un caz de crimă. Cred că victima este un german. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigur că nu e refugiat. De fapt, sunt destul de sigur că a debarcat recent.

— Așa, și?

— Dacă era spion și ați pierdut unul, trebuie să știu.

— Un cadavru, zici. Ți l-au lăsat la ușă, sau ce?

— Împușcat, dezmembrat, ars.

— Troy, nu împușcăm spionii, îi predăm. Și dacă nu îi putem preda sau nu ne sunt de folos, îi trimitem la proces și apoi îi spânzurăm. Pot să-ți spun de pe acum că răspunsul este negativ. Și înainte să întrebi, șansele ca germanii să aibă spioni în Londra, sau cel puțin spioni de care să-și dea seama până și Yardul că sunt germani, fără ca noi să știm despre asta, sunt practic nule.

Era răspunsul anticipat de Troy. Îl privi pe Pym inhalând aroma care plutea pe marginea paharului său rotund și se gândi cum să formuleze următoarea întrebare – problema pe care nu o discutase încă nici cu Onions, nici cu Wildeve.

— Mai există o posibilitate, începu el. Trebuie să știu dacă oamenii voștri au scos pe cineva din Germania sau din țările ocupate, care a dispărut ulterior.

Pym luă o înghițitură de coniac și se gândi preț de o clipă.

— Vorbim de un nivel foarte înalt.

— Nu mai înalt decât cel de dinainte.

— Spionii apar. Sunt prinși. Toată lumea știe despre existența lor. Germanii trimit olandezi nenorociți în bărci cu vâsle, înarmați doar cu un dicționar plin de împunsături pentru coduri. Iar ei o fac pentru că familiile le sunt ostatice. Oamenii aceia sunt morți în clipa în care debarcă. Germanii ar face mai bine să-i împuște în cap. Dar ce întrebi tu e diferit și nu am autorizație să răspund, nici măcar pentru Scotland Yard.

— Dar, spuse Troy, vei întreba.

Pym se ridică, expresia lui sugerând o demnitate țâfnoasă și un simț al autoimportanței care fusese atins, și merse în camera alăturată. Telefonul clănțăni după obiceiul telefoanelor, când cineva formează un număr pe o extensie prost cablată. Troy gustă sherry-ul – întotdeauna considerase gustul oribil. Cel de față nu îi schimbă opinia. Se uită în jur după un ghiveci de plante în care să îl verse. În majoritatea caselor englezești ar fi găsit o aspidistră, pe măsuța ei înaltă, însă Pym nu avea plante. Fiecare masă și fiecare nișă erau ocupate cu statui, un șir impresionant de nuduri masculine. Lângă ușa pe care tocmai ieșise Pym se afla o replică în ghips a lui David, de Michelangelo. Se zvonea că, la vizita reginei Maria la British Museum, personalul comandase executarea unei frunze de smochin pentru a ascunde organul ofensator al statuii. Pym nu dăduse dovadă de decență – oricine remarca aspectul imediat. Orice „vechi prieten" care apărea să îi ceară lui Pym cinci lire știa dintr-o privire că merge în direcția bună. Invita omul la șantaj? În fond, erau multe alte locuri în care el și Troy s-ar fi putut întâlni, dacă ideea de a apărea la MI5 era indigestă pentru Pym. Troy se gândi că lui Pym i-ar putea plăcea riscul.

Pym se întoarse în mai puțin de cinci minute și își reluă poza lângă șemineu.

— Am discutat cu cine trebuie, spuse el. Răspunsul este nu. Nu am scos pe nimeni de care să nu ne putem da seama. Și asta nu înseamnă că am scos pe cineva, pricepi?

— Prea bine, răspunse Troy. În fond, chiar și în timpul panicii sale monumentale, Pym avusese bunul simț să nu admită că era încă homosexual – fusese o deducție nedeclarată. Aproape că îmi pare rău că te-am deranjat.

Se ridică să plece și începu să își încheie paltonul. Pym luă de pe șemineu o brichetă imensă de piatră și își aprinse o altă țigară îngrozitoare. Acel „aproape" îl zguduise, iar acum se regăsea din nou în propria manie.

— Ar mai fi un lucru, spuse Troy, chiar înainte de a ajunge la ușă, sugerând că lucrul cel mai important pe lista sa de priorități nu era decât un gând tardiv – un șiretlic ieftin din povestirile polițiste pe care îl învățase de la părintele tuturor detectivilor de duzină, Porfiri Petrovici din *Crimă și pedeapsă*.

Pym scoase fumul pe nări. Troy se gândise adesea că, indiferent cât de impresionant era trucul, trebuie să fie extrem de neplăcut.

— Nu suntem singura armată de pe aceste insule, nu-i așa?

— Ce vrei să spui? Pym păru surprins.

— Vreau să spun că e la fel de posibil ca americanii să fi adus încoace un străin util.

Pym nu răspunse, așteptând ca Troy să pună întrebarea și nelansând nicio invitație.

— Voi avea nevoie de un răspuns la aceeași întrebare din partea lor.

— O să văd ce pot face.

— Și va trebui să aflu repede.

— După cum spuneam, o să văd ce pot face. Nu pot vorbi în numele americanilor. Tot ce pot să fac este să întreb. Te sun mâine.

Capitolul 26

Pym se autodepăș](i și îl sună pe Troy la ora 9.30 în dimineața următoare. Ploaia se scurgea în valuri pe ferestre. Troy stătea cu spatele la torent, ascultând raportul lui Wildeve, care căsca și bâjbâia despre mișcările Dianei Brack din noaptea anterioară. Telefonul sună.

— Ascultă, Troy, spuse Pym pe ton poruncitor. Americanii vor să te vadă. Dumnezeu știe de ce, dar o vor face.

— Vorbești de parcă s-ar afla mai presus de lege, remarcă Troy.

— Ce nu înțelegi este că ei sunt la conducere acum. Și nu este un aspect pe tema căruia să merite să mă cert cu tine. Vrei să te întâlnești cu ei sau nu?

— Firește. Când?

— Mă tem că va fi la ora 11 în dimineața aceasta sau deloc. Au un birou în St James's Square, la Norfolk House. Ai să te vezi cu un tip pe nume Zelig, colonelul Zelig.

— Cine e? Corespondentul tău în funcție?

— N-am idee. Pur și simplu e omul care-ți va răspunde la întrebări. Nu e suficient?

— Desigur. Apreciez ajutorul, Neville.

Folosirea numelui de botez păru un afront care îl jigni pe Pym.

— Ai folosit toate favorurile pe care ți le datorez, Troy. Să nu uiți.

Închise fără a-i permite lui Troy dreptul la replică. Motivul exact al izbucnirii nu îi era clar. Se uită la Wildeve, care

încerca să își usuce părul cu un pulover, în timp ce haina sa aburea pe un radiator, iar încălțămintea făcea băltoace în coșul pentru hârtii.

— Mă văd cu un american în dimineața asta.

— Ce legătură are cu partea mea? întrebă Wildeve.

— N-am idee.

— Aha... Unde eram?

— Tu și cu Lady Diana tocmai văzuserăți *Maiorul Barbara*.

— Da. Wildeve se așează în fața lui Troy și își dădu la o parte o șuviță umedă de pe frunte. A mers pe jos acasă. Îmi venea s-o strâng de gât! Toți banii pe care-i are și nu ia un taxi, se hotărăște să meargă pe jos tot drumul de la Shaftesbury Avenue la Chelsea. Știi cât durează să mergi de la...

— Lasă, Jack. Nu-ți bate la ochi faptul că o femeie aparținând clasei ei sociale face toate lucrurile astea singură?

— Hm?

— Ia ceva de băut la Cri, merge la teatru, nu se întâlnește cu nimeni. Nu ți se pare că a fost lăsată cu ochii-n soare?

— Freddie, ai văzut-o pe Lady Di. Ar trebui să fi orb ca să-i tragi clapa Dianei Brack!

— Și totuși se angajează în activitățile obișnuite de clasă fără escortă.

— Din lipsă de candidați, poate. Sunt toți înrolați în Divizia Filfizonilor sau la Călărașii Voluntari dintr-un comitat imaginar. Îți spun eu, la vremea ei, majoritatea indivizilor lipsiți de coloană vertebrală din țară o curtau pe Diana, inclusiv frații mei, ca să dau doar două exemple, și pe lângă ei o mână de șopârle de salon și de prefăcuți. Un timp, s-a vorbit mult pe seama ei și a lui Jack Buchanan. Al Bowlly se pare că a înnebunit din cauza frustrării de a nu se putea apropia nici la un kilometru de ea.

— Treci la subiect, spuse Troy verificându-și ceasul de la mână cu cel plasat pe peretele din spatele lui Wildeve.

— Scuze. Voiam să spun că nu e genul. E... cum să-i zic, o aristocrată, cred. O intelectuală nerafinată – și asocierea de cuvinte nu e întâmplătoare. Copil fiind, am asistat la niște scene dintre ea și bătrânul Fermanagh. Disprețuiește cutumele și purtările clasei din care face parte. Johnny Lissadel mi-a spus odată că și-ar petrece mai degrabă o seară cu Sidney Webb[1] decât o zi cu Aga Khan[2].

Troy zâmbi. Totul îi suna familiar: clasa ei era și clasa lor, a lui și a lui Wildeve, iar ei disprețuiau de asemenea, într-o oarecare măsură, purtările și cutumele acelei clase, altfel nu ar fi devenit polițiști. Se întrebă dacă Wildeve recunoștea acest lucru.

— Nu pot spune că mă surprinde ceva până acum, continuă Wildeve. Un pic plicticoasă și un pic spartană. Întocmai cum mă așteptasem.

— Ai urmărit-o până acasă?

— Da. Nu a vorbit cu nimeni până când am ajuns în piața de la nord de Tite Street. Acum e împărțită în parcele. A schimbat câteva cuvinte cu un bătrân care crește acolo un porc.

— Ceva notabil?

— Bune maniere și atât. Un cuvânt bun adresat clasei de jos.

— Ar trebui să ne interesăm de el?

— Mă îndoiesc. Era în uniforma apărării civile. Intervenție. La vreo șaizeci de ani. Un tip masiv, complet chel. Orice ar gândi acum, e cumva în firea ei să primească admirația claselor care oferă respect. Am discutat cu el. Lady Di deține parcela de lângă a lui, ultimul vestigiu al unei scurte perioade de lucru la câmp pentru armată. Dacă îmi aduc

[1] Socialist, economist, reformator și cofondator al London School of Economics (1859–1947).

[2] Titlu ereditar purtat de imamii ismailiților nizariți.

bine aminte, au mobilizat-o și au eliberat-o de sarcini în mai puțin de șase luni.

— Apoi s-a dus la culcare?

— Cam așa ceva. Însă am rămas acolo până la ora unu ca să fiu sigur că nu pleacă din nou.

Troy se ridică să privească pe fereastră, înconjurând grinda care împiedica Scotland Yardul să îi cadă în cap. Afară era ceea ce Troy numea vreme demnă de arca lui Noe. Pe stradă nu se aflau pietoni, autobuzele erau pline până la refuz, iar Tamisa se înălțase mult deasupra zidului despărțitor al cheiului Bazalgette. Wildeve își înclinase capul și încerca să își usuce o ureche cu o batistă mare monogramată. Semăna mai degrabă cu un dansator de morris[1] ratat decât cu un polițist.

— Jack, spuse Troy, ia-ți liber noaptea asta. O supraveghez eu.

— Mulțumesc. Apreciez, să știi. Nu mi-ar plăcea să mă înec în timp ce ne agățăm de paie.

Dincolo de ingenuu, dincolo de exuberanța caracteristică clasei superioare, Wildeve avea o minte care îl surprindea din când în când pe Troy cu aprecierile sale directe.

— Avem o legătură clară, spuse el. Brack a fost acasă la Wolinski. A furat o fotografie cu omul nostru.

— Mai precis, Freddie, probabil că a furat o fotografie a cuiva despre care credem că ar putea fi omul nostru. Dar sigur nu crezi că Diana Brack ar putea avea vreo legătură cu un criminal?

---

[1] Vechi dans ritualic englezesc, executat numai de bărbați.

Capitolul 27

Ștergătoarele mașinii Bullnose Morris abia puteau face față ploii. Troy conduse cu grijă în jurul St James's Square, cu geamul lateral coborât, căutând semnele familiare ale unei baze americane. Doi soldați ai Poliției Militare cu căsche-te albe și pelerine de ploaie stăteau în fața Norfolk House, în partea de est. Troy opri mașina în spatele unui Packard mare, în nuanțe maronii de camuflaj, iar unul dintre ei veni să îi bată în capotă. Sergentul ieși să înfrunte un val puter-nic de ploaie și îl văzu pe bărbat arătând spre Packard și strigând ca să acopere zgomotul provocat de apa care bătea cadența pe caroseria mașinii.

— Nu puteți parca aici!

— Am venit cu treburi, spuse Troy deplasându-se spre adăpostul ușii.

— Aha. Cu cine?

Odată aflat la adăpost, Troy scoase legitimația. Al doilea soldat își ridicase mâna la șold pe sub pelerină, ca și cum ar fi ținut tocul unui pistol.

— E OK, Lou, spuse primul. E polițist! Îi dădu legitimația înapoi lui Troy și întrebă: Pe cine vreți să vedeți?

— Pe Zelig. Colonelul Zelig.

Îi făcu semn lui Troy să îl urmeze și intră în clădire. De pe perete luă o planșetă cu clamă, își scoase o mănușă și urmări cu degetul o listă de nume.

— La ora 11, așa-i?

Troy încuviință.

— La subsol. Cu două etaje mai jos. Arătă spre scara care se curba în jurul unei case a ascensorului cu grilaj lucrat în alamă. Când ajungeți acolo, arătați legitimația tipului de pe coridor.

Două etaje și un protocol mai târziu, Troy se găsi într-o cameră călduroasă, fără geamuri, la aproximativ doisprezece metri sub străzile Londrei. Camera era goală. Toate măsurile astea de siguranță ca să păzească un birou și o mașină de scris, gândi Troy. Ușa se deschise și o WAC[1] intră cu spatele în încăpere, ținând ușa întredeschisă cu șoldul, și pivotă pentru a-l privi pe Troy. Avea o cană de cafea într-o mână și o pungă maronie pătată de grăsime, aburindă, în cealaltă. Când se întoarse, Troy se trezi față în față cu o blondă scundă, atrăgătoare, cu părul tuns atât de scurt și de masculin, încât era aproape o tunsoare militară.

— Îl cauți pe Zelly? întrebă ea cu o voce bogată în vocale profunde, guturale.

Troy încuviință, încercând să se obișnuiască. Uniforma i se potrivea femeii ca o mănușă, conturând în chip straniu silueta tip clepsidră, cu pieptul strâns rotunjit și talia subțire.

— Zi-mi cum te cheamă și îi spun eu că ești aici. L-ai prins fix la gustarea de la ora 11.

— Foarte britanic, remarcă Troy.

— Tipic Zelly, spuse ea. Orice scuză ca să mănânce.

Repetă aceleași mișcări, apăsând în jos mânerul ușii interioare cu cotul și dând-o la o parte cu șoldul. Troy prinse ușa și o ținu deschisă. Ea îi zâmbi scurt, în timp ce se apleca să treacă pe sub brațul lui.

— Numele, șopti răgușit.

— Troy, șopti și el.

Privind dincolo de ea, Troy îl văzu pe colonel ridicându-se de la birou. Trase un stor peste o hartă a Italiei.

---

[1] Membră a corpului auxiliar feminin al trupelor de uscat (în SUA).

— La naiba! Nu ştii să baţi la uşă? croncăni el.

Trase un alt stor peste o hartă a Franţei, într-o pantomimă teatrală a confidenţialităţii. Femeia aşeză gustarea lui Zelig pe biroul acestuia.

— E OK. Cred că e de-al nostru. Domnul Troy. Programarea de la ora 11.

Zelig îl ignoră pe Troy şi înşfăcă punga de hârtie. Uşa se închise cu un pocnet – WAC ieşise. Zelig părea să nu fie conştient de prezenţa lui Troy. Muşcă dintr-un hamburger şi strigă cu gura plină de pâine şi de carne.

— Tosca!!!

Femeia îşi băgă capul pe uşă.

— Ce vrei? Nu părea o manieră potrivită pentru un sergent care se adresa unui colonel.

— Asta e maioneză? Am cerut maioneză. Întotdeauna mănânc burgerul cu maioneză, la dracu'!

— E englezească, spuse ea.

— Ce e englezească?

— Îi spun dressing.

Zelig făcu o mutră dezgustată şi se uită lung la mizeria din mâna sa stângă.

— Cred, adăugă ea, că asta mănâncă ei când nu pot face rost de maioneză. Ai putea să-i zici înlocuitor de maioneză.

Se retrase şi închise uşa. Zelig se holba încă la hamburgerul său, care conţinea suficientă carne cât să acopere raţia medie a unui englez pe o săptămână. Troy se aşeză pe singurul scaun disponibil pe partea lui de birou. Pentru prima dată, Zelig păru să îl remarce. Se aşeză şi el şi înfulecă din hamburger. Oricât de fad ar fi fost, părea hotărât să îl termine din trei înghiţituri. Troy se gândi că, dacă nu vorbea mai repede, avea să înceapă să-i numere bărbiile sau poate firele de păr de pe cap. Avea aproape o sută de kilograme şi era chel, cu excepţia unui nimb de păr tuns scurt care îi încercuia craniul, chiar deasupra urechilor.

— Deci? molfăi Zelig, împrăștiind firimituri de pâine pe birou.

— Sunt sergentul Troy de la Brigada Omucideri a Scotland Yard. Comandantul de detașament Pym din MI5 m-a îndrumat aici. Sunt câteva lucruri cu care ne-ați putea ajuta.

— Mă îndoiesc. Zelig înghiți o cantitate de mâncare suficientă ca să moară sufocat și mușcă din nou, sorbind și din cafea.

Din hamburger rămăsese doar o fărâmă rotundă. Pentru o persoană atât de dependentă de mâncare, părea să se bucure foarte puțin de ea.

— Trebuie să știu dacă oamenii voștri au adus pe cineva aici din Franța sau din Germania...

— Oamenii mei? Zelig accentuă „oamenii" de parcă era un cuvânt fără sens dintr-o limbă pe care nu o cunoștea.

— Ăăă... Troy căută cuvântul potrivit. Agenții voștri... Aveți agenți în Europa, nu-i așa?

— Fără comentarii.

Lui Troy îi veni să-i dea una. Cu siguranță Pym îl pusese la curent cu scopul vizitei. De ce ar fi acceptat să îl vadă, altfel? De ce îi forța mâna lui Troy să pună punctul pe i?

— Nu păreți a fi la curent, domnule colonel.

— Fă-mi o schiță. Sunt numai urechi.

„Mai degrabă numai mațe", remarcă Troy pentru sine.

— Investigăm un deces despre care credem că a fost o crimă. Mai bănuim și că victima era un cetățean german.

— Un vărzar[1] mai puțin pe lume.

Troy ignoră remarca.

— Am stabilit că nu era spion și, pe cât s-a putut cerceta, nici refugiat. Mă întrebam, deci, dacă nu era...

Troy nu găsi cuvântul potrivit. Cuvântul care ar fi descris simplu și precis ce credea el să fi fost regretatul Herr Brand

[1] În original *Kraut*, cuvânt ofensator folosit pentru germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

nu exista. Însă chiar și în lipsa exprimării directe, Zelig păru să știe despre ce era vorba.

— N-are a face.

Ușa se deschise iar și aceeași WAC intră în grabă și puse un bilet în fața lui Zelig.

— Hei! Un moment, sergent.

Femeia rămase lângă ușă, întoarse capul și se uită cu reticență înapoi. Troy urmări privirea lui Zelig, care o cercetă de la spate până la tocurile-cui.

— Fusta asta e regulamentară?

— E verde, nu? răspunse ea.

— Așa-s și dolarii, și merele. E prea strâmtă – ți se lipește de fund ca o etichetă. Mergi de parcă ți-ar fi cusut genunchii laolaltă. Și pantofii ăștia…

— Ce-i cu ei?

— Nu sunt regulamentari.

— Lua-te-ar dracu', spuse Tosca și trânti ușa în urma ei.

Lui Troy i se păru că exista o tușă coregrafică în tachinările lor – o variantă vulgară de Burns și Allen[1], totul părând aranjat astfel încât să îl împiedice pe Zelig să ofere un răspuns. Dacă Troy nu lua inițiativa, putea s-o lase baltă. Adoptă cea mai bună poză de polițist-în-boxa-martorilor, în speranța de a-l atrage pe Zelig înapoi în discuție.

— Ați scos din țară germani care au dispărut ulterior? întrebă el, clar și succint.

— După cum spuneam, răspunse colonelul, aproape nonșalant, n-are a face.

— Adică da sau nu? insistă Troy.

— Adică nu e treaba ta, spuse Zelig.

Timp de câteva secunde domni o tăcere punctată de zgomotele făcute de Zelig în timp ce își termina hamburgerul și

[1] Cuplu de actori americani de comedie compus din George Burns și soția acestuia, Gracie Allen.

cafeaua. Troy își cântări șansele. Dacă omul era într-adevăr un bufon, după cum se purta, probabil că nu știa nimic – în fond, armata engleză era înțesată de maiori însărcinați cu munca de birou, care se ocupau de hârțogăraie doar pentru a împiedica repetarea șarjei Brigăzii Ușoare. Ce alt folos să fi avut colonelul Baretă din armata americană decât să fie omul de legătură cu englezii? Sau făcea atât de bine pe bufonul încât nu avea să dezvăluie niciodată ce știa? Enigma persista. De ce se ostenise Zelig să îl vadă? Doar pentru plăcerea de a-l refuza?

Troy se ridică, îi mulțumi lui Zelig în cei mai concișI termeni politicoși pentru timpul acordat și se îndreptă spre ușă.

— Oricând, îl auzi croncănind pe Zelig în timp ce închidea ușa și se găsea din nou față în față cu sergentul Tosca.

Cu siguranță întrerupsese ceva. Un american înalt, cu aspect apatic, purtând uniformă de maior, stătea la capătul biroului femeii, cu un picior legănându-se ușor. Avea capul aplecat spre ea într-o contopire de relaxare și flirt – de împărtășire a unui secret. Chicoti gutural. Ea îi zâmbi, iar când prezența lui Troy se dovedi evidentă, două perechi de ochi se întoarseră spre el.

— Gata? întrebă ea.

Maiorul scotea o țigară dintr-o tabacheră mare de argint. O închise cu un pocnet și lovi capătul țigării de birou.

— Ai un foc? îl întrebă pe Troy și îndreptă țigara spre el.

Troy clătină din cap și clipi ca reacție la flacăra bruscă a unei brichete Zippo aprinse de Tosca. Maiorul se aplecă mai aproape, trase din țigară și mormăi ceva neinteligibil. Ea râse, ascultându-l în timp ce îl privea mai departe pe Troy.

— Da, mulțumesc. Am terminat, răspunse Troy.

Plecă având sentimentul că o glumă exclusivistă tocmai sintetizase tratativele sale cu cel mai apropiat aliat al Angliei. Stătu în mașină, ascultând cum ploaia bate ritmic pe capotă și întrebându-se dacă Pym era răspunzător pentru eșecul

înregistrat sau dacă era vorba doar de atitudinea arțăgoasă afișată de Zelig. Ar fi mers Pym atât de departe doar ca să-l facă să pară prost? Nu făcea decât să paseze pisica, determinându-l pe Troy să îl hărțuiască pe Zelig cu întrebări la care Pym avea deja răspuns?

Mașina oficială Packard se afla încă în fața lui. Portiera din partea șoferului se deschise. Locotenentul WAC care se aflase la volan trecu prin spațiul dintre Packard și Morris și adoptă poziția de drepți lângă portiera însoțitorului de drum. Troy privi înapoi spre Norfolk House. Unul dintre soldați traversa pavajul, deschizând o umbrelă mare, iar celălalt veghea lângă ușă. Deodată, Troy știu pe cine așteptau. Ajunse la treaptă exact când Eisenhower păși la adăpostul umbrelei. Trecuse o frontieră invizibilă: un antebrat pe jumătate acoperit de-o mănușă de piele i se propti în piept, iar ofițerul i se adresă încet.

— Suficient, amice. Orice ar fi, nu e momentul.

Preț de o clipă, Troy și Ike se priviră în ochi, apoi Ike intră în mașina oficială și porni spre St James's Square.

— Îmi pare rău. Nu veniseși să-l vezi pe el, nu? întrebă soldatul.

— Nu, spuse Troy, nu pentru asta venisem.

Ploaia începea să îi pătrundă prin palton. Merse repede înapoi la mașină. Merita încercarea? Un american chel era probabil la fel ca orice alt american chel. Singura diferență era omleta de pe cașchetă; cu toate acestea, Troy era sigur că Ike era mai manierat la masă.

Capitolul 28

Femeia de la recepția cartierului general al MI5 din St James's Street se uită la legitimația lui Troy și sună.

— Comandantul de detașament Pym este într-o conferință, îi spuse ea lui Troy.

De-a lungul zilei, la diverse intervale, îi spuse același lucru la telefon, când suna de la Scotland Yard. La ora 18, Troy se întreba dacă ar fi cazul să îi spună lui Onions, să meargă să îl iscodească pe Pym la Albany sau să îi țină locul lui Wildeve pe Tite Street, după cum îi promisese. Formă numărul de acasă al lui Pym, pe care îl memorase cu o noapte înainte.

— Am încercat să dau de tine toată ziua.

— Am auzit. Troy, nu știi când s-o lași baltă, nu?

— Halal polițist aș fi dacă m-aș lăsa intimidat de refuzul de a coopera al lui Zelig.

— Asta nu are nimic de-a face cu mine. Nu pot să te ajut mai mult decât am făcut-o deja.

Troy simți tremurul din vocea lui Pym, tonul care plutea undeva între exasperare și furie.

— Dacă Zelig nu avea intenția să îmi spună ceva, de ce s-a învoit să ne întâlnim?

— Nu știu, și mi-aș dori să încetezi să mai pui întrebări. Nu pot, nu pot, pur și simplu nu pot să vorbesc cu tine!

Troy tăcu pentru o clipă. Îl auzi pe Pym oftând adânc și știu că lăsase să îi scape ceva, iar acum regreta. Se întrebă ce fel de mușmuluială fusese Pym nevoit să asculte întreaga

zi. Cine îl făcuse cu ou și cu oțet, de se trăda acum prin extenuare și nervozitate? Trântise tocmai singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l țină sub tăcere.

— Știi, Neville, dacă voiai să renunț, nu puteai găsi o metodă mai bună să te asiguri că nu o fac decât spunându-mi ce mi-ai spus. Cine ți-a ordonat să nu vorbești cu mine?

Tonul lui Pym deveni stins, potolit de furie și străbătut de sfârșeală.

— Troy, nu te pot ajuta. Serios, nu pot. Dacă ai ști... Dacă ai avea măcar idee... Dacă... Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă!

— Nu pot.

— Atunci nu mă trage la fund cu tine.

Pym închise. Îndoielile pe care le avea Troy cu privire la mușamalizarea uciderii lui von Ranke și motivul celor trei crime – și Brand, și Wolinski – dispărură ca prin farmec. Pym aprinsese o scânteie în imaginația sa și o simțea arzându-i vârfurile degetelor: plăcerea pură a vânătorii. Luă autobuzul spre cheiul Chelsea pentru a se întâlni cu Wildeve.

Capitolul 29

Wildeve nu se vedea nicăieri la colțul dintre Tite Street și Royal Hospital Road. Nu era însă o problemă: dacă Troy nu îl putea vedea, nici alții nu stăteau mai bine. Se îndreptă spre cheiul Chelsea.

— Pst, auzi când trecea pe lângă casa de vizavi de numărul 55. Pst, se auzi din nou, cu mai multă insistență.

Troy privi în jos și văzu mâna lui Wildeve bâjbâind după glezna lui de pe scările casei.

— Aici, jos! șopti el.

Troy deschise poarta și îl găsi pe Wildeve șezând pe trepte, cu privirea la nivelul solului. Se strecură lângă el.

— Cred că proprietarii au plecat pe timpul războiului, șopti Wildeve. E perfect – o ascunzătoare și mai bună, nu?

— Jack, dacă sunt plecați, de ce vorbim în șoaptă? Wildeve deschise gura, dar Troy îi făcu semn să tacă. Ce se petrece?

— Absolut nimic. Am ajuns aici pe la prânz. Atât mi-a luat să mă usuc. Știu că e înăuntru, am văzut-o la geam, la primul etaj, de câteva ori.

— E singură?

— Cred că da. Servitoarea a venit și a plecat de câteva ori. Pe lângă asta, comercianții s-au tot perindat pe la intrarea în subsol. Dacă mai e cineva sus cu ea, înseamnă că e acolo de dimineață. Eu nu am văzut pe nimeni.

— OK, spuse Troy. Du-te acasă și încălzește-te.

— Perfect. Începusem să cred că nu mai ajungi la partea asta.

— Cine e în seara asta? întrebă Troy.

— O altă Wren[1].

Wildeve privi în stânga și în dreapta din capul scărilor, apoi din nou în stânga, ca un copil respectând cu strictețe regulile de circulație pietonală. În sfârșit, se îndreptă în direcția râului. O oră și jumătate mai târziu, Troy stătea în beznă, complet înghețat și cumplit de plictisit. Cum rezistase Wildeve timp de șase ore sau mai bine? Se ridică să-și calmeze crampa din piciorul drept, își scărpină cicatricea de pe braț, care părea să îl doară din cauza umezelii, și își scutură pantalonii de praf. Geamul de la primul etaj se lumină brusc, iar Troy fu martorul unei scurte apariții feminine – o mână ajustă vag camuflajul. Cu siguranță, o singură privire fu suficientă pentru a-i confirma că era aceeași femeie pe care o văzuse în Stepney. Avea un chip atât de izbitor, încât cu greu l-ar fi putut uita cineva.

Troy traversă strada, uitându-se în sus spre geam, însă nu mai apăru nicio lumină și nu se produse nicio mișcare. Fu cuprins de un impuls – merse la ușa din față și sună. Auzi târșâitul unor picioare lenețe, obosite, care urcau scara de la subsol, iar ușa se întredeschise. O servitoare tânără, cu boneta strâmbă și ciorapii boțiți de parcă și i-ar fi tras în grabă, se afla în prag.

— Da? întrebă ea.

— Sergent Troy, spuse el scoțând legitimația.

— Intrarea pentru comercianți e jos, spuse fata și închise ușa.

Troy o opri cu piciorul în timp ce brațul său o bloca. Intrarea comercianților! Ce naiba, femeia nu îi simțise dichiseala din voce? Câțiva ani de patrulă îl făcuseră egal cu băiatul măcelarului? Scoase din buzunarul jachetei una dintre

[1] Women's Royal Naval Service, populară sub denumirea de Wren, a fost o ramură a Marinei Regale Britanice.

cărțile sale de vizită private, datând dinainte de război, fără grad și cu adresa părinților săi.

— Ia asta și du-i-o lui Lady Diana. Spune-i că domnul Troy ar dori să discute cu ea. Acum!

Fata îi smulse cartea de vizită și fugi, lăsându-l în picioare în hol. Trecu un minut de tăcere până când reveni.

— Stăpâna spune să vă conduc sus, i se adresă ea, pe jumătate în șoaptă. Polițaii intră întotdeauna pe ușa de jos – asta zice bucătăreasa, adăugă ea cu nerușinare.

Dianei Brack îi reuși o intrare dramatică. Străbătu încăperea pentru a-l întâmpina pe Troy și îi întinse mâna într-o strânsoare fermă, masculină.

— Domnule Troy, îmi pare foarte rău. Clișeul obișnuit. În zilele noastre e greu să educi personalul.

Avea cam un metru optzeci și purta o ținută Vesta Tilley. O versiune croită și plisată de pantaloni bărbătești cu dungulițe se înfășura în jurul picioarelor ei lungi și îi cuprindea strâns talia; în partea de sus, o cămașă de mătase neagră cu butoni de manșetă din argint cădea în valuri de pe umerii lați deasupra unui piept îngust. La gât avea un singur șirag de perle – cu greu un tribut adus feminității, întrucât întreaga ei înfățișare sugera feminitate, în mod ironic. Pielea îi era albă, ca de porțelan. Părul negru avea un luciu bogat, încrețindu-se cu câțiva centimetri deasupra umerilor. Deasupra ochiului drept, câteva șuvițe neglijente completau portretul. Când își retrase mâna, își îndepărtă părul de pe frunte și Troy remarcă verdele profund al ochilor. Bărbatul se gândi că femeia dădea cu tifla modei cu o eleganță rar întâlnită; era un studiu devastator în alb și negru. Înțelese frustrarea fraților lui Wildeve și a răposatului Al Bowlly. Oricine ar fi făcut moarte de om sau și-ar fi jertfit viața inspirat de chipul ei. Diana Brack era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Troy ajunse la concluzia că tatăl ei trebuie să fie ros pe dinăuntru de ideea

că era încă nemăritată la treizeci și patru de ani. Nu că și-ar fi arătat vârsta. I-ar fi dat cam douăzeci și cinci de ani, însă felul de a fi arăta mai multă siguranță de sine.

— Vă rog să luați loc. Doriți ceva de băut? Daisy mi-a spus că sunteți polițist – ce surpriză!

Se așezară unul în fața celuilalt, de o parte și de alta a unui șemineu masiv de stejar, ea pe o canapea Knole, picior peste picior, cel de deasupra legănându-se ușor și arătând o fâșie de ciorap negru la gleznă. Troy stătu pe un fotoliu, rezistând apatiei pe care ea părea s-o emită. Pe podeaua dintre ei se afla o puzderie de ziare, iar cu fața în jos pe grămadă, deschisă la jumătate, se afla o carte. Troy ridică o sprânceană imaginară văzând titlul: *Condiția clasei muncitoare în Anglia*, de Engels.

— Sigur nu vă pot oferi nimic? întrebă ea din nou, și din nou nu păru să aștepte un răspuns. Trebuie să fie teribil de frig afară.

— Nu, mulțumesc. Am doar câteva întrebări și plec.

— Întrebări pentru mine? Doamne!

Aerul fals naiv de inocență era enervant. Cerea o acțiune drastică.

— Investighez o crimă, declară Troy.

Era genul de remarcă șocantă care îi făcea pe oameni să devină rigizi. Expresia Dianei Brack nu se schimbă. Nu zâmbea și nici nu părea îngrijorată. Dacă simțea vreo îngrijorare, acest lucru se simțea doar în vocea ei. Troy nu putu citi nimic în ochii ei verzi.

— Și doriți să mă chestionați pe mine? întrebă ea cu un ușor ton de neîncredere. Cine, mai precis, credeți că a fost ucis?

— Asta nu vă pot spune.

— În cazul acesta, cred că va fi dificil să îmi puneți întrebări.

— De ce vă aflați în apartamentul lui Peter Wolinski în seara de duminică?

Fu o întrebare care aproape reuși să o zguduie. În ținuta ei avu loc o schimbare imperceptibilă. Capul îi căzu ușor, șuvița de păr îi intră din nou în ochi. O dădu la o parte și îl privi iar pe Troy. Își prinse strâns genunchiul, iar venele albastre i se reliefară pe dosul mâinilor când degetele lungi se împreunară.

— Dumnezeule! Doar nu insinuați că Peter a fost ucis!

— Nu am spus nimic de genul ăsta. De ce ați fost acolo?

— Eram curioasă. Nu-l mai văzusem pe Peter de ceva vreme. Nu aveam nicio veste de la el. M-am gândit să trec pe acolo și să văd ce se petrece.

— Erați pur și simplu în trecere?

— Firește că nu. Nu e tocmai natural să treci prin Stepney Green – trebuie să depui un efort ca să ajungi acolo! Oricum, de unde știți că am fost acolo? Nu neg, dar aș vrea să știu de unde.

— Ați fost văzută.

— Ah. Am fost văzută. Sunt spionată, domnule Troy?

Era prezentă oare o nuanță de irascibilitate, adăugată nevinovăției? O urmă de bosumflare? Se juca femeia aceasta cu el? Ținuta ei se relaxă din nou: își separă mâinile și se lăsă pe spate. Troy consideră ridicarea tonului ca fiind o replică nepotrivită la ceea ce sugerase el. Diana Brack nu părea să fie revoltată, la fel ca toți cei care simțeau că Poliția le invadase intimitatea – de la spărgători la lorzi. Răspunsurile ei erau prea subtile ca să fie nevinovate. Avea prea mult talent la acest joc. Nu își dăduse încă seama dacă făceau jocul lui sau pe al ei.

— Bineînțeles că nu, spuse el. Însă domnul Wolinski a fost dat dispărut. Suntem curioși în privința mișcărilor sale.

— Nu l-am mai văzut de peste două săptămâni. Dacă stăteați la pândă, veți ști că nu era acasă când am trecut pe la el.

— Ultima dată când l-ați văzut pe Wolinski…

— A fost la Bricklayers Arms, i-o tăie ea scurt, anticipând întrebarea. Este cârciuma de la colțul străzii pe care locuiește. Și nu, n-a făcut nimic care să mi se pară suspect. Nu părea îngrijorat și sigur nu a menționat că ar intenționa să dispară.

Troy schimbă foaia. Dacă își închipuia că poate scăpa de el ridicând o barieră de cuvinte, se înșela.

— Cum l-ați cunoscut pe Wolinski?

— Împărtășim anumite preocupări.

— Preocupări?

— Preocupări politice.

— Wolinski este, cred, comunist.

— Nu este ilegal, nu-i așa? Da, îl cunosc pe Peter de la Partidul Comunist. L-am întâlnit cu un an în urmă la Whitechapel.

— Dar nu sunteți membră, nu-i așa?

— Nu, domnule Troy, nu sunt.

— Sunteți simpatizantă.

Femeia zâmbi larg – dinți frumoși, drepți și albi care nu căzuseră victimă dentiștilor înainte de război.

— Domnule Troy, remarc cumva o notă de snobism? Nu cred că pot fi obligată să îmi explic sau să îmi scuz convingerile politice. În fond, este deseori mai sigur să simpatizezi sperând decât să te afli în mijlocul acțiunii.

Troy zâmbi. O căutase cu lumânarea.

— Vă vedeți ocazional?

— Nu. Ne vedem frecvent.

— Însă nu în ultima vreme?

— Credeam că am lămurit deja acest aspect.

— Și nu ați intrat în apartamentul lui Wolinski?

— În apartament? Rosti cuvintele încet, parcă adăugând câteva silabe. Peter nu era acasă. Am bătut la ușă și nu a răspuns nimeni. Am plecat. Nu știu unde se află sau de ce nu a mai dat niciun semn. Îmi pare foarte rău, însă chiar nu știu cum v-aș putea ajuta.

Dacă acest gen de replică ar fi făcut parte dintr-o piesă de J.B. Priestley, gazda s-ar fi ridicat și ar fi sunat după majordom, care l-ar fi condus pe detectiv afară, atât din încăpere, cât și din sfera socială înaltă. Însă Troy știa că locul pe care îl ocupa în societate era evidențiat de fiecare silabă pronunțată. Doar o cameristă extrem de prostuță nu și-ar fi dat seama. Diana Brack nu se afla în această situație; iar el știa că minte. Zgomotul ușii închise îi răsuna clar și distinct în minte. În plus, parfumul de scorțișoară arsă care îl atrăsese în primele două camere plutea în timp ce vorbeau în spațiul redus care îl separa de Diana Brack. Aceasta se aplecă spre el, vorbind cu pasiune:

— Ascultați-mă. Veniți aici și îmi spuneți că investigați o crimă. Nu îmi spuneți însă despre cine este vorba. Nu îmi spuneți nici că este vorba despre Peter. Îmi spuneți, în schimb, că am fost văzută, de parcă prietenia mea cu el ar fi fost un secret. Cu siguranță m-ați urmărit până aici. Acum vă rog să îmi spuneți ce credeți că s-a întâmplat cu Peter și de ce aș avea legătură cu asta. Cred că am dreptul să știu.

— Nu știu ce i s-a întâmplat. La fel ca dumneavoastră, îmi fac griji. Sperasem să aduceți puțină lumină în acest caz de dispariție, pur și simplu. De fapt, adăugă Troy, scoțându-și carnețelul din buzunarul paltonului, dacă vă amintiți ceva care ne-ar putea fi de folos, sper că îmi veți da un telefon.

Scrise Whitehall 1212, un număr pe care îl cunoștea orice ființă conștientă de pe teritoriul Angliei. Între timp, o privi cu colțul ochiului. Ea se uită repede spre dreapta, către ușa întredeschisă care dădea în camera alăturată. Fu o privire vagă, aproape imperceptibilă. Când Troy își ridică ochii de pe hârtie, Diana Brack se uita din nou la el. Ea zâmbi și luă hârtia, iar el știu cu siguranță că în camera de alături se ascundea cineva.

Capitolul 30

Aşteptă cinci minute şi apoi se întoarse la locul de supraveghere, pe treptele casei de peste drum. Un sfert de oră mai târziu, uşa de la numărul 55 se deschise. Diana Brack ieşi, rămase pe trotuar, se uită în susul şi în josul străzii şi se întoarse spre uşă. Troy auzi un „E-n regulă" şoptit. Un bărbat înalt şi solid, purtând o haină de ploaie din gabardină maro strânsă bine în talie, coborî scările şi o îmbrăţişă. După ce se desprinseră unul de altul, bărbatul îşi înclină capul pentru a-şi pune o pălărie trilby şi, în lumina care venea dinspre uşa deschisă, Troy văzu clar cine era: maiorul american pe care îl întâlnise în biroul de lângă cel al lui Zelig. Era în civil, însă inconfundabil. Îi zâmbi Dianei Brack în acelaşi fel în care îi zâmbise sergentului Tosca; aşa cum îi zâmbise lupul Scufiţei Roşii.

Diana Brack îl urmări cu privirea pe american, în timp ce acesta mergea în susul străzii. Rămase prea mult timp în aceeaşi poziţie pentru intenţiile lui Troy. Când închise uşa şi ajustă camuflajul, prada sergentului nu se mai zărea. Sigur că auzise ecoul paşilor bărbatului pe toată lungimea străzii, Troy traversă în fugă Royal Hospital Road şi se opri la colţul Christchurch Street. Nici urmă de el. Continuă să meargă spre nord şi ajunse la marginea Grădinilor Tedworth, o piaţă londoneză ale cărei balustrade dispăruseră demult, îngrădită cu o amestecătură de sârmă ghimpată şi scânduri. Obişnuindu-se cu întunericul, Troy observă că era împărţită în parcele şi că era punctată ici şi colo de barăci Nissen şi de

adăposturi Anderson. Coborî printre straturile de legume, când o voce i se adresă din beznă:

— Îl cauți pe maior, curcane?

O față apăru brusc, luminată de capătul unui trabuc. Proprietarul său trase cu nădejde din muc și îl aduse la viață. Troy se apropie. Era un bărbat uriaș, gras și chel, îmbrăcat într-o bluză Heavy Rescue, întocmai cum îl descrisese Wildeve. Stătea pe un ciot de scaun fără spătar, iar la picioarele lui se afla un porc mare, alb.

— 'nă seara, spuse bărbatul. Porcul grohăi și el un salut. Mergi la dreapta pe St Leonard's, apoi la stânga pe Smith Street și ai să ieși în King's Road. Cel mai rapid drum spre metroul din Sloane Square, curcane. Dacă fugi, îl mai prinzi pe maior. Ai grijă însă – nu-i bine dacă te vede el pe tine. Duhnești a polițai de la o poștă.

Troy nu îl întrebă de unde știa. Era posibil ca bătrânul să fie mână în mână cu maiorul și să i se fi dictat ce să spună, dar Troy nu avea nici timp, nici posibilitatea să aleagă, așa că se grăbi spre Smith Street. Când ieși pe King's Road, se întrebă din nou. Omul trebuie să fi fost magician ca să regizeze un bluf de asemenea proporții: strada clocotea de pietoni, iar majoritatea păreau să fie bărbați purtând pălării trilby și haine de ploaie. Pe o asemenea vreme era îmbrăcămintea tipică, dar americanul era ușor de remarcat prin înălțimea neobișnuită. Nu erau mulți englezi mai înalți de doi metri. Urmă indicațiile bătrânului și se îndreptă spre Sloane Square, mergând în pas alert și sperând că nu avea să se ciocnească de maior în întuneric. În momentul în care traversă a doua stradă lăturalnică, era aproape sigur că în mulțimea care urca pe King's Road îl văzuse pe cel pe care-l urmărea. Străbătură piața la câteva zeci de metri distanță și Troy îl văzu coborând în stația de metrou. Așteptă pe stradă, suficient cât să-i permită americanului să-și cumpere bilet, și coborî și el spre peron. Merse până la jumătatea scărilor

care duceau spre peronul de est – ruta logică spre centrul orașului –, apoi privi peronul deschis. Chiar la capătul scărilor se aflau vreo șase oameni, suficienți pentru camuflaj. Se alătură mulțimii, își trase gulerul în sus și încercă să nu privească în direcția evidentă. Când metroul avea să tragă la peron, urma să fie primul care face pasul înainte, dar fără să se urce până nu îl vedea pe american făcând la fel. Cea mai indicată distanță ar fi fost de un vagon. Privi de-a lungul peronului de vizavi și auzi zgomotul unui metrou care se apropia, cu direcția vest. Mulțimea de pe cealaltă parte făcu instinctiv câțiva pași în față. Acolo, chiar în primul rând, era americanul, uitându-se în susul liniei după metrou. Dacă s-ar fi uitat peste șine, ar fi întâlnit privirea lui Troy. Metroul trase între ei. Troy fugi spre scări, traversă pasarela din sala de bilete și ajunse pe cealaltă parte în ultima clipă, reușind să se strecoare înăuntru înainte ca ușile să se închidă cu un sâsâit. Linia District se ridica atât de mult la suprafață, încât metroul fusese camuflat pentru a întruni standardele ARP – doar câteva pătrățele tăiate în camuflaj permiteau luminii să treacă. Întunericul de afară era cu siguranță preferabil interiorului umed și cald; probabil așa era atmosfera într-unul din cercurile iadului. Vagonul era plin până la refuz. Troy privi în jur. Americanul stătea în picioare undeva la mijloc, cu spatele la el. Era doar la vreo șase metri distanță. Metroul scârțâi și se opri în South Kensington, una dintre stațiile în aer liber. Maiorul ieși cu prima duzină de călători și se îndreptă spre lift, către linia Piccadilly. Coada din fața liftului era suficient de lungă ca să-i permită lui Troy să riște o cursă în jos pe scările în spirală până la nivelul peronului. Era imposibil să îl urmeze pe american în același lift, iar să îl aștepte pe următorul presupunea un risc prea mare de a-l pierde. Ajunse la capăt chiar când ușile liftului se deschiseră. Așteptă la marginea casei scărilor și îl văzu pe american ieșind și luând-o în jos către linia în direcția nord,

care avea să îl ducă spre centrul Londrei via Knightsbridge și Piccadilly.

La acest nivel, a merge pe jos de-a lungul peronului însemna o întrecere cu oamenii care se adăposteau acolo peste noapte. Troy aproape uitase cum era; folosea rareori metroul și nu se adăpostise niciodată în locul acela. La treizeci de metri sub pământ, mii de londonezi își instalaseră tabăra, cu paturi de cazarmă și primusuri, departe de bombele lui Hitler. Acest aspect al vieții londoneze devenise parte din folclorul local de la campania Blitz din 1940 și revenise brusc odată cu raidurile masive care începuseră iar în februarie. Oamenii nu mai așteptau ca sirenele să anunțe sosirea iminentă a Luftwaffe, ci plecau spre nivelurile cele mai joase ale metroului cât de repede puteau. Copiii țineau locuri pentru întreaga familie încă din zori, cu mult înainte de ora 16, permisă oficial pe timp de iarnă. La ora ultimului metrou, peroanele, coridoarele și chiar scările rulante oprite erau înțesate de oameni care dormeau. A doua oară se organizaseră mai bine: șiruri de paturi de campanie din metal pe trei etaje se aliniau pe peroane, iar la fiecare capăt se găseau toalete curățate cu dezinfectant. Prezența copleșitoare a circa două mii de oameni într-un spațiu redus, oricare ar fi fost îmbunătățirile, încă făcea spațiul deschis preferabil. Era o alegere între mirosul umanității – puternic încărcat cu dezinfectant – și mirosul de cordită, între riscul de a-ți pierde viața și siguranța unei închisori subterane prezentate într-o lumină favorabilă. Mulțimea celor care aglomerau spațiul de sub pământ lăsa puțin loc de manevră călătorilor. Odată aflat pe peron, Troy abia dacă putu să se miște câțiva metri fără a întâmpina proteste fie din partea celor care se adăpostiseră acolo, fie din partea pasagerilor. Se apropie cât de mult posibil, însă strigătele de felul „Unde crezi că te împingi?" atrăgeau prea multă atenție nedorită. Se alătură șirului îngust de călători care se afla cel mai aproape de șine.

Era la doar câțiva metri distanță de american. În spatele lui, o tânără mamă încerca să culce o fetiță. Lângă ele, o femeie de vreo șaptezeci de ani pregătea ceai. Într-un pat de deasupra, un bătrân pusese deja capul jos și sforăia zgomotos. Troy preferă să se uite la reclame în loc să contemple viața intimă făcută publică într-un mod atât de jenant. Se gândise adesea că acesta era probabil motivul pentru care clasele superioare ale Angliei își trimiteau copiii la școli publice – și chiar dacă se numeau publice, erau atât de evident exclusiviste! –, ca să îi învețe valoarea intimității, forțându-i să își trăiască anii de formare în public. Băi publice, somn în public, bătăi administrate cu public. Nu putu să reziste și se uită peste umăr la mama cu fetița. În timp ce femeia demonstra în mod limpede o doză de jenă, fetița nu avea nicio grijă și vorbea fără încetare, în timp ce mama îi împăturea hainele și îi trăgea fermoarul salopetei.

Troy călători spre Londra la un vagon distanță de american. Ferestrele glisante de sticlă dintre cele două vagoane erau coborâte pentru aerisire, astfel încât putea vedea ce se afla dincolo de spațiul până la următorul vagon. Bărbatul avea ultimul loc de lângă ușă și era adâncit într-un exemplar din *Evening News*. Stațiile trecură una după alta: Hyde Park Corner, Green Park, Piccadilly Circus. Americanul nu se mișcă. Privi în sus când metroul se opri în Piccadilly Circus doar pentru a verifica numele stației, dar își întoarse imediat atenția asupra ziarului. În Leicester Square și Covent Garden nici măcar nu citi numele stațiilor. Unde mergea? Troy se așteptase să coboare fie în Leicester Square, fie în Piccadilly Circus, care erau stațiile evidente pentru West End, pentru Rainbow Corner, pentru imensul American Servicemen's Club din Piccadilly. Când metroul se apropie de Holborn, americanul se ridică, își îndesă ziarul în buzunar și se postă lângă uși. Cu o secundă înainte ca acestea să se deschidă, trase de borul pălăriei, se aplecă și păși pe peron în timp ce ușa

aluneca mai departe. Holborn se afla într-o stare şi mai rea decât South Kensington. Era atât de aglomerată, încât călătorii îşi negociau drumul spre ieşire aproape bătându-se, iar din tunelele secundare ieşeau şi mai mulţi oameni. Zbătându-se să nu-şi piardă ţinta din ochi, Troy călcă pe un picior, care ripostă. Cineva strigă la el să nu îşi piardă vremea încercând să iasă, pentru că avea loc un raid.

Cu ochii fixaţi pe spatele maiorului american pe cale să dispară din raza lui vizuală, Troy îşi croi drum mai departe. Trecu pe lângă o ceartă aprinsă dintre o gospodină cu accent de East End de vârstă mijlocie şi un caporal american în uniformă. Troy merse mai departe. Americanul *lui* câştigase teren. Se afla la câteva secunde distanţă de a-l pierde din vedere, când cearta din spatele lui explodă cu furie, mirosind a pericol de la o poştă.

— Îţi spun, cucoană, sunt la ea!

— Vino-ţi în fire, are doar cinşpe ani. Pe cine încerci să fraiereşti?

Troy se întoarse instinctiv. Caporalul înşfăcase braţul unei tinere, în timp ce o ameninţa pe gospodină cu mâna liberă. Întorcând capul, Troy observă că maiorul se afla aproape de ieşire.

— Pe cine încerc *eu* să fraieresc? Mi-a furat cinci lire, sigur sunt la ea!

— Ticălosule, e prea tânără să facă alde d-astea, nu vezi?

— Sincer, cucoană, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Tot ce ştiu e c-a sărit pe mine ca o trupă de comando.

Maiorul dispăru în tunelul de ieşire. Troy se întoarse la timp ca să-l vadă pe caporal lovind-o pe femeie în plină figură cu pumnul. Fugi, indiferent la oamenii pe care îi călca în picioare, şi prinse mâna liberă a caporalului. Bărbatul îi dădu drumul fetei şi îl împinse pe Troy într-o grămadă de trupuri. În timp ce el încerca să se ridice în picioare, americanul o târî pe fată, care ţipa, după el.

— Mamă! N-am fost eu! Sincer! N-am fost eu!

Troy se aruncă spre picioarele bărbatului, dar nu reuși să-l trântească la pământ. Nu avea greutatea necesară să se năpustească asupra unui bărbat de un metru optzeci și aproape nouăzeci de kilograme. Se simți târât cu forța – caporalul îl prinsese de revere. Troy fu izbit cu spatele într-un șir de paturi de campanie, însă reuși să îl pocnească drept în nas. Caporalul se opri pentru moment, acoperindu-și fața cu ambele mâini. În jurul lor se auzeau țipete de femei. Înainte ca Troy să se poată feri, bărbatul îl prinse de gât și îl târî într-un tunel secundar care ducea spre scara de urgență în spirală. Îl izbi de perete, îl trase spre el și îl învârti în cerc, îl mai izbi de două-trei ori, îl învârti din nou în cerc și îl izbi cu putere de peretele opus casei scărilor. Îi dădu drumul și începu să-i care lovituri cu pumnii. Troy se prăbuși, nu fără a-i trânti un genunchi în testicule. Bătaia încetă, iar el reuși să strecoare cu dibăcie un capăt al cătușelor peste încheietura americanului și să o închidă. Prinse celălalt capăt de propria încheietură stângă, iar cu dreapta îl lovi de trei-patru ori drept în față. Caporalul căzu deasupra lui și dintr-odată totul deveni negru și fierbinte, cu un puternic miros de cordită. Țipetele încetară.

Capitolul 31

Troy se târa. Era pe un câmp întins, noroios, sub razele unei luni sângerii. Departe, pe deal, se afla o siluetă pe care nu o distingea foarte clar, dar știa că trebuie să se îndrepte spre ea. Încercă să se ridice, însă noroiul îi ținea mâinile captive; se târî deci mai departe, urmând chemarea siluetei. Cămașa de noapte i se lipea de spate, udă. Deasupra, cerul luă foc de la strălucirea dogoritoare a rachetelor. Un bărbat se afla deasupra lui, figura limpezindu-i-se în trăsături recognoscibile, în timp ce luna deveni treptat lumina zilei, iar silueta de pe deal dispăru.

— Freddie?

Era Wildeve. Wildeve! Ce Dumnezeu făcea acolo?

— Jack? Ce cauți aici?

Vorbise? I se păruse că nu de la el vin cuvintele.

— Freddie, știi unde te afli? Ești în Spitalul Middlesex din Mortimer Street. A fost un raid aerian.

— Poftim?

— Ai fost lovit de o bombă.

Camera din spatele lui Wildeve căpătă formă. Era un salonaș de spital. Putea vedea paturile de cealaltă parte. Wildeve se așeză pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Jack. Eram un pic pierdut.

— Era să fii pierdut pentru totdeauna.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ai fost găsit pe coridorul de la capătul de jos al scării de urgență din stația Holborn. Îți amintești?

Troy încuviință.

— O bombă a lovit puțul de aerisire. S-a dus direct în josul scării în spirală, cum trece un cuțit fierbinte prin unt. Trebuie să fi explodat la vreo cincisprezece metri deasupra ta – a transformat instant scările în șrapnel. Te-am găsit încătușat de un soldat american. Tipul ți-a salvat viața: a amortizat complet explozia. Nu-i mai rămăsese aproape nimic din spate. O bucată din scară a trecut direct prin el și s-a oprit foarte aproape de pieptul tău. A murit pe loc, la fel ca alții.

Troy era conștient de faptul că Wildeve vorbea aproape în șoaptă, pentru a evita să alarmeze cu povestea lui macabră, dar simți că trebuie să întrebe. Totul părea atât de vag.

— Alții? Care alții?

Wildeve se uită în jurul lui, asigurându-se că nu putea fi auzit, și se aplecă mai aproape de Troy.

— Cei care se adăpostiseră în stația de metrou.

— Poftim?

— Freddie, toți cei care se aflau pe coridorul acela au murit, în afară de tine. Majoritatea oamenilor de pe peroane au fost uciși. Salvatorii estimează totalul la vreo șase sute cincizeci. Ai fost extrem de norocos. Te-au găsit încătușat de un cadavru!

Wildeve se opri. Troy oftă adânc, de oboseală, nu din cauza șocului. Șansa de a fi fost singurul supraviețuitor din șase sute se înregistrase vag. Simțea o pulsație profundă, surdă, în partea din spate a capului. Își aduse aminte de caporalul care îl izbea de peretele tunelului în repetate rânduri și simți durerea din cap și din umeri – o durere care îl lovise atât de brusc, încât nici nu știuse că o simțea până atunci.

— Ce făceai acolo?

— Îl urmăream pe american. Ieșise din casa Dianei Brack. L-am urmărit până la Holborn.

— La naiba! Presupun că treaba moare odată cu el, spuse Wildeve.

— Nu. Nu e același.

— Poftim?

— Nu-i același om. E un alt american. Bărbatul cu care eram nu e cel pe care îl urmăream. Acela mi-a scăpat prin tunelul de ieșire.

— Norocos, nenorocitul.

Troy îl atinse pe Wildeve cu piciorul. Acesta se ridică, iar Troy se eliberă de cearșafuri și încercă să coboare din pat. Ameți și camera căpătă aceeași nuanță sângerie pe care o văzuse în vise. Wildeve îl apăsă cu blândețe pe umeri, făcându-l să se așeze înapoi.

— Nu fi prost, Freddie. Ai primit o lovitură cumplită la cap. Vor să te mai țină o zi sau două.

— *Încă* o zi? Jack, de când sunt aici?

— De trei zile.

— Doamne! oftă Troy. Jack, mai bine te-ai duce în Tite Street și l-ai fila.

— Mi-am petrecut mai tot timpul în Tite Street. Singurul motiv pentru care mă aflu acum aici este că Diana nu se trezește devreme. E abia șapte dimineața, nu că m-aș aștepta să știi asta. De fapt, probabil nu știi că e sâmbătă. Acum, cine e individul ăsta?

Troy îi spuse.

— N-ai menționat alt american în afară de Zelig, comentă Wildeve.

— Nu credeam că ar fi important. Dar acum este, și încă foarte mult. Trebuie să aflăm cine e.

— Ei bine, va trebui să fiu eu cel care află. Tu vei fi scos din circuit o perioadă. Wildeve făcu o pauză, încercând să pună cap la cap piesele pe care Troy i le trântise în brațe. Crezi că te-a văzut?

Troy își aminti cum îl văzuse pe american alunecând lent și tăcut, îndepărtându-se de el, se văzu pe el însuși urmărindu-l, apoi sărind peste corpurile oamenilor care dormeau,

alergând să întâlnească privirea terorizată din ochii fetei aceleia. Oare supraviețuise? Fusese oare făcută bucăți sau arsă de vie? Wildeve îl bătu pe umăr, aducându-l la realitate.

— Ce e?

— Am întrebat dacă te-a văzut.

— Nu. Sunt aproape sigur că nu. A urmat o rută înșelătoare prin Londra, dar cred că a fost vorba numai de precauție instinctivă. Nu se ferea de un urmăritor.

— Crezi că el e omul nostru?

— Nu știu, dar se potrivește, nu? Ar fi o coincidență bizară să fie și în biroul lui Zelig, și acasă la Diana Brack. Acolo s-a ascuns de mine, nu a vrut să fie văzut. Zelig a refuzat să spună ceva despre posibilitatea existenței unei legături între germani și operațiunile americane, însă cineva l-a bruftuluit pe Neville Pym pentru că m-a lăsat să ajung atât de aproape. Acum avem o legătură. Americanul, Diana Brack, Wolinski, cu Brand și von Ranke.

— Știi, Freddie, habar n-am unde duc toate astea. Nu te-am putut urmări când ai vorbit luni cu Stan și mă îndoiesc că el a reușit.

Troy încercă să vorbească, deși simțea că durerea de cap i se înrăutățește și începe să formeze deasupra ochiului său stâng un nor roșu care se rostogolea, împrăștiindu-i-se asupra vederii odată cu puterea declanșatoare a cuvintelor.

— În momentul ăsta, nu pot să-ți spun nimic. Nu mi-e nici mie clar. Chiar deloc. Vezi... sunt fragmente, doar fragmente.

Nu știa dacă Wildeve îl credea. Se rugă ca acesta să nu insiste pe moment. Wildeve se ridică.

— Ar trebui să plec, zise el. Vin mâine cu hainele tale.

— Hainele?

— A fost nevoie să fie curățate. Paltonul s-a spălat OK, dar cămașa... n-a ieșit sângele din ea. Am comandat una nouă de la omul tău din Jermyn Street. Onions a plătit cupoanele și a zis că-i ești dator, dar mă îndoiesc că-și

cheltuiește cupoanele lunare pentru îmbrăcăminte într-un an. Vine să te vadă mai târziu, apropo.

Troy oftă iar. Nu era dornic să-l vadă pe Onions, care urma să îi pună câte o duzină de întrebări pentru fiecare întrebare de-a lui Wildeve și care nu avea să fie la fel de ușor de amânat. Norul roșu pluti în colțul ochiului și își duse o mână la cap, încercând să-l alunge. Își masă tâmpla și dădu peste rămășițele exploziei. Părul îi era plin de grăunți de beton; zile în șir după aceea avea să îi găsească peste tot.

Capitolul 32

Stătuse atât de multă vreme în picioare, înconjurat de întuneric și pătruns de frig, încât își dorea să poată bătea cu piciorul în pământ și să-și rotească mâinile ca un taximetrist, doar pentru a-și menține în funcțiune circulația. Ar fi fost însă un eșec să urmărească pe cineva. Se mulțumi să caște și să se întindă pe terasa casei cu numărul 23 din St James's Square. Văzu cititori de la Biblioteca Londoneză îndreptându-se spre piață și personalul coborând, pregătindu-se să plece acasă. Își arătă legitimația unui polițist.

Bărbatul se opri pe trotuar și se uită la el, iar Troy fu izbit de cât de ridicol arăta un polițai cu pelerină și caschetă. Își aminti cât de bucuros fusese să scape de uniformă. Cu hainele ude de ploaie și stropite cu noroi, polițistul nu avea niciun sentiment asemănător. Îl privi drept în ochi și vorbi ferm:

— Așteptăm pe cineva?

De ce oare nu îmi spune nimeni „domnule"? Își scoase legitimația. Polițistul își înclină lanterna către ea.

— Sunt în timpul serviciului, spuse Troy băgând legitimația în buzunar. Nu-mi sta în cale.

— Cum doriți, răspunse polițistul. Dacă aveți nevoie de mine, voi fi din nou aici peste patruzeci de minute.

Se îndepărtă cu pas greoi; ghetele îi răsunară pe trotuar. Se uită repede la fiecare intrare în timp ce trecea. Troy îl urmări cu privirea o secundă prea mult. Din cauza camuflajului, vederea era îngreunată chiar dacă luna era în pătrar,

iar când își întoarse privirea, o femeie în uniformă tocmai dispărea din raza sa vizuală în partea îndepărtată a pieței. Dacă era ea, trebuia să fugă ca să o prindă din urmă. Când ajunse la Norfolk House, femeia făcea dreapta în Charles II Street. Nici nu putea măcar să fie sigur că era chiar ea, iar în efortul de a o ajunge din urmă dispărură toate sentimentele care îl chinuiseră cât timp așteptase. De ce se ascundea? Oricum trebuia să îi vorbească, la un moment dat. Tot nu știa de ce reacționa astfel – i se păruse important doar să o găsească. Troy nu înțelese de ce femeia traversă strada, se asigură și traversă înapoi. Tocurile înalte nu păreau un impediment pentru deplasarea rapidă – se mișcă iute, intrând și ieșind din umbră, impunând un ritm pe care Troy îl găsi dificil de urmat. Aproape ajunsese la Lower Regent Street când Troy atinse în sfârșit distanța de zece-doisprezece metri la care se simțea confortabil ca urmăritor. Câteva secunde mai târziu, femeia apăru mergând repede înapoi spre el și privindu-l drept în față. Nu avea unde să se ascundă și era evident că îl văzuse. Veni drept spre el și se opri la nici doi metri. Fără tocurile-cui nu putea avea mai mult de un metru cincizeci. Se umfla ca un porumbel în uniforma strâmtă, pregătindu-se de confruntare. Troy părea impunător pe lângă ea, ceea ce nu păru să o intimideze.

— Mă urmărești?

Troy scotoci după legitimație.

— Troy, îngână el, sergent Troy.

Ea aruncă o privire scurtă legitimației și își întoarse privirea dură asupra lui.

— De ce nu ești în uniformă?

— Nu purtăm toți uniforme.

— Aha. Se opri. Și eu sunt sergent.

— Am remarcat.

Era greu să nu observe cele trei dungi ostentative de pe fiecare braț îmbrăcat în verde-măsliniu. Se întoarse pe

jumătate pentru a pleca, apoi reveni. Îl privi de sus până jos și își fixă din nou uitătura asupra lui. Ochii ei erau de culoarea castanei, limpezi, fără urmă de verde sau căprui. Părea să încerce să îi citească intențiile pe chip. Troy își dori să fi știut ce are de gând să facă. În sfârșit, gura ca un boboc de trandafir păru să zâmbească.

— N-are rost să mă urmărești ca un sticlete de duzină. Putem la fel de bine să mergem împreună. La mine sau la tine?

Troy nu răspunse. Nu avea habar despre ce vorbea femeia, care zâmbi în timp ce el se uita lung. Cum Troy nu spuse nimic, ea își reluă mersul. Troy o urmări cu privirea până aproape de colțul străzii; Zelig avea dreptate: fusta era mult prea strâmtă. Partea din spate i se mișca precum două ouă de struț într-un sac. Se întoarse.

— Deci ne-o tragem sau nu?

— Eu... păi... Troy fu cât pe-aci să se sufoce. Nu mai auzise niciodată asemenea cuvinte rostite de o femeie, în afara scenelor cu protagoniste bete din secțiile de poliție.

— Te prostești. Sau poate ești prost. Hristoase, n-o putem face pe trotuar! Haide, mișcă-ți fundul, cum ziceți voi. Nu locuiesc departe – ar fi trebuit să mă urmărești doar până pe Ormnjj Street.

Troy se luptă să înțeleagă Ormnjj Street și pricepu că se referă la Orange Street, un drum îngust, ușor în serpentină, care lega Haymarket de Charing Cross Road. Două crâșme, o capelă și un șir scurt de case în stil georgian. Străbătură Lower Regent Street și Haymarket cu pas aproape egal. De câteva ori, femeia se uită la Troy de parcă îl considera idiot; de fapt, așa se și simțea. Pe Orange Street, lumina dispăru complet, dintr-odată. Atmosfera era rece și tăcută. Auzea toc-tocul pantofilor ei pe trotuar, dar nu o putea vedea. Se opri. Se ciocni de ea și o auzi înjurând încet. Apoi zăngăni

un mănunchi de chei în fața unei uși, iar noaptea păru să caște gura și să-i înghită.

— Ține-te aproape, bine? Ultimul etaj, cinci rânduri de scări. Nu e lumină pentru că nu avem camuflaj. OK?

O urmări orbește, urcând două rânduri de scări, pipăindu-și drumul cu mâna de-a lungul balustradei. Ploaia și lumina lunii pătrundeau printr-un panou rupt de la etajul al doilea, iar Troy o văzu în fragmentul de lumină, ascunsă de întuneric de la talia de viespe în sus. Se împiedică și își lovi rotula de scări.

— Ți-am spus doar să stai aproape, altfel o să-ți rupi gâtul înainte să ajungem la jumătatea drumului.

Se aplecă în lumină ca el să-i poată vedea fața și îi prinse mâna dreaptă cu stânga ei.

— Cred că ești cel mai neîndemânatic și mai fraier ticălos care a încercat vreodată să mă agațe.

Îl conduse cu fermitate blândă până la o intrare micuță de la ultimul etaj. Cheile zăngăniră din nou.

— De ce ai așteptat în ploaie tot timpul? Știai unde lucrez. OK. Am intrat.

Aprinse lumina și trânti ușa. Troy se afla într-o încăpere mare, o combinație de cameră de zi și dormitor, care se întindea pe tot etajul superior al casei. În față și în spate, acoperișul se înclina, aproape unindu-se cu podeaua, însă în mijlocul încăperii se găseau un pat dublu, o masă, o canapea ponosită, căptușită cu păr de cal, un gramofon și o mulțime de haine împrăștiate peste tot.

— Nu mă scuz pentru dezordine. Lucrez aproape tot timpul. Și apropo de asta. Dacă îmi spuneai săptămâna trecută că vii, ți-aș fi răspuns că nu scap de la lucru decât după ora nouă.

Își aruncă pantofii din picioare și se îndreptă spre frigiderul marca Kelvinator. Nu se mai uita la Troy, dar el o urmări

cu privirea. Își scoase jacheta militară, o aruncă pe canapea, rânji în direcția lui Troy și deschise ușa frigiderului.

— Ce-ai zice de un whisky?

Frigiderul o înghiți aproape în întregime.

— Nu știu. N-am băut niciodată.

Femeii îi era imposibil, din punct de vedere fizic, să privească peste ușa frigiderului. Îi aruncă o privire pe după și scotoci în congelator.

— Am gheață. Și pe undeva pe aici un bourbon amar de Tennessee foarte bun. Ușa scârțâi și se închise. Femeia așeză pe masă două pahare și o tăviță din aluminiu plină cu gheață. Avem un PX[1] bunicel. N-au întotdeauna Tennessee, dar... la naiba, suntem în război.

Se opri și îl privi din nou de sus până jos, fixându-l cum stătea în picioare, fără un cuvânt, cu mâinile în buzunare, ca un școlar neîndemânatic.

— Ai de gând să-ți scoți haina?

Din motive pe care refuza să și le explice, simplul act de a-și descheia paltonul negru, îmbibat de ploaie, în fața ei, îi aminti lui Troy de momentele în care se dezbrăca de față cu mama lui, la zece-unsprezece ani, când depășise faza în care avea nevoie de ajutor sau de supraveghere, dar era încă prea tânăr pentru a-și impune dorința de intimitate. Își apăsă palma pe un radiator mare din fontă și, constatând o căldură vagă, își puse paltonul la uscat. Când se întoarse, ea găsise whisky-ul și îneca două calupuri zdravene de cuburi de gheață în patru degete generoase de Tennessee. Împinse un pahar în direcția lui, peste masă. Fără haină și pantofi părea și mai mică. Troy se simți, la cei nici o sută șaptezeci de centimetri ai săi, de-a dreptul bovin. Luă paharul de whisky doar pentru a-și ocupa mâinile. Ea luă o înghițitură zdravănă și oftă de plăcere, încă zâmbindu-i chiar și din privire.

---

[1] Magazin din cadrul bazelor militare americane (abreviere de la *Post Exchange*).

— Primul pe ziua de azi. Întotdeauna e cel mai bun.

Timp de un minut sau mai bine se uitară unul la altul peste masă. Ea părea plină de viață chiar și atunci când stătea nemișcată, în tăcere. Troy simți, în mod grotesc, că fie se înroșea, fie tremura. Doar lățimea mesei îi separa, dar simțea că ar fi nevoie de un cutremur sau – mult mai probabil – de o explozie ca să îl facă să se miște. Deși încăperea era luminată numai de un bec de șaizeci de wați, pe jumătate camuflat de abajur și de praful depus de câțiva ani, se simțea în plină bătaie a unui reflector. Privirea femeii era caldă și sinceră. Dădu peste cap restul de băutură și își trânti paharul pe masă, în timp ce Troy sorbea încet din propriul pahar. Cu o mișcare abilă, ea își scoase bluza neregulamentară, care ateriză deasupra jachetei militare. Purta un sutien care cu siguranță era neregulamentar, din mătase neagră, iar când fusta îi căzu în jurul gleznelor, Troy observă că restul lenjeriei se potrivea, alcătuind un set scump, cumpărat pe piața neagră. Chiar și ciorapii erau adevărați, nu vopsiți.

— Ce-ai pățit, puiule? Ți-a halit pisica limba? Vrei să sting lumina?

— Da.

— Ce da?

— Da, aș vrea să stingi lumina.

În întuneric, în timp ce bâjbâia spre pat, auzi un fâșâit brusc când ea smulse cearșafurile.

— Ar mai fi ceva. Cum te cheamă?

— Troy.

— Știu, prostuțule. Care ți-e numele de botez?

— Frederick.

— OK. Am să-ți zic Troy. Poți să-mi spui Lara.

Troy auzi de două ori un pocnet rapid de elastic și arcurile scârțâiră când ea se întinse pe pat.

— Lara? întrebă el.

— Da. De la Larissa.

— Sună rusesc.

— Este. Doar din partea mamei.

Troy își scoase un pantof. Era ud până la piele. Dintr-odată, eliberat de sub privirea ei, îngropat în bezna atât de firească, se simți ușurat să scape de haine.

Capitolul 33

La apropierea zorilor, o bombă îl trezi pe Troy. Sunetul specific, repetat, venind dinspre sud, îl făcu să meargă la fereastră. Își căută cămașa lângă pat, se îmbrăcă și ridică un colț de jaluzea – vedea o parte din coloana lui Nelson și piața care se întindea către Charing Cross. Undeva, dincolo de Lambeth, se zărea o văpaie roșiatică-portocalie.

— Hei, ești în regulă?

Tresări când îi auzi vocea.

— Da, sunt bine. Raid – mă uitam doar.

— Aproape?

— Nu. New Cross sau Lewisham, cred. Undeva în direcția aceea.

— Atunci mulțumesc Cerului. Detest să cobor la metrou la miezul nopții. Pute. Ai observat cum pute?

— Jumătate din Londra doarme acolo permanent.

Se auzi din nou sunetul distinct, apoi izbucni un mănunchi de flăcări din aceeași direcție. Exploziv pentru demolări, urmat de mai multe incendiare. Troy se întoarse către femeie. O rază de lumină trecea prin crăpătura jaluzelei în întunericul din încăpere. Lara îl privi din nou.

— De ce ți-ai pus cămașa?

— Nu știu, minți el.

— Vino încoace.

Troy se deplasă încet spre ea, pășind în dâra de lumină.

— Dă-o jos. Fără comentarii. Dă-o jos!

Se așeză pe pat și o aruncă în spate.

— Nu mușc. Cel puțin nu în alte locuri decât de unde am mușcat deja.

Cu vârful degetelor, îi urmări linia coastelor, urcând până la umăr și coborând de-a lungul brațului stâng.

— Puiule, ai o colecție frumușică de cicatrice.

— Riscurile meseriei, răspunse el.

— Ce faci, de fapt? Zbori? Ești soldat?

— Poftim?

— Ai spus sergent. Ce fel de sergent?

— Sunt ofițer de poliție.

— Ceeeee?!

Se ridică brusc, aproape țipând.

— Ți-am arătat legitimația.

— Așa, și? As de treflă, valet de romb. Nu m-am uitat.

Se aruncă înapoi pe perne, lovindu-se cu pumnii în tâmple într-o uimire parodică.

— Doamne. Doamne! Mi-am tras-o cu un polițist.

— Există un început în toate, remarcă Troy.

— Da, așa e.

Se ridică și îl sărută pe gură.

— OK. Acum spune-mi despre cicatrice.

Degetele ei atinseră un semn de pe coaste, la câțiva centimetri sub sfârc.

— Rană de cuțit.

— Briceag?

— Nu… De fapt, era pentru curățat cartofi.

Îi simți rânjetul.

— M-am băgat între un irlandez beat care își bătea soția și soția lui beată și bătută. M-a înjunghiat cu un cuțit de curățat cartofi.

Ea își mușcă buza de jos, forțându-se să nu râdă, iar degetele i se deplasară în tăcere spre braț.

— Glonț de Webley, calibrul 38. Am arestat un membru al cavaleriei de gardă din serviciul reginei, iar el a încercat să mă împiedice folosind arma din dotare.

— Dar l-ai prins.

— L-am prins.

— Până la urmă nu ești chiar un nimic.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Oh, ar fi trebuit să te vezi cu câteva ore în urmă!

— Punct lovit.

Mâna ei alunecă de-a curmezișul coapsei lui stângi, până la genunchi.

— Și chestiuța asta?

— N-are de-a face cu serviciul. Fratele meu m-a împins de pe bicicletă când aveam unsprezece ani.

— Și toate semnele recente?

— Adică?

— Toate ciupiturile astea cicatrizate de pe mâini.

Troy își ridică mâinile, cu dosul în sus. Nu vedea nimic. Își frecă mâinile una de alta și simți tăieturile lăsate de explozia de cărămizi și de beton. Își aminti cum le căpătase – și de scopul său inițial, mirându-se că, timp de o oră sau două, nu se mai gândise la asta.

— Explozie de bombă la metrou. De fapt, urmăream un prieten de-al tău când s-a întâmplat.

— Un prieten de-al meu?

— Maiorul. Cel care stătea la biroul tău. I-ai aprins țigara.

Troy o simți agitându-se îndelung în pat, evitându-i cuvintele și trăgând păturile mai sus.

— Deci... nu ești în afara serviciului. Spune-mi, ți se întâmplă des să ți-o pui în timp ce-ți faci datoria?

— Am crezut doar că știi cine e.

— Sigur că știu. Dar trebuie să aștepți până dimineață. Dacă îți spun acum, poate vei vrea să mă arestezi înainte să-mi fac somnul de frumusețe.

Troy înconjură piciorul patului și se strecură înăuntru pe cealaltă parte. Timp de câteva minute rămaseră precum două linguri în sertare, apoi Lara se bâțâi și își propti spatele de el. Cu un mormăit abia inteligibil – „polițist neghiob" –, suspină și adormi. Înainte ca somnul să-l cuprindă, Troy fu aproape sigur că femeia de lângă el sforăia ușor.

Capitolul 34

Fluieratul unui ceainic plin care zăngănea pe plita de fier îl trezi brusc pe Troy. Se uită în jur. Tosca stătea pe un scaun în fața scândurii de călcat, citind un exemplar uzat din *Huckleberry Finn*. Era complet îmbrăcată, cu excepția fustei care era întinsă pe scândură, așteptând atingerea îndelungă a unui fier de călcat electric primitiv.

— Bună dimineața, soare, îl salută Tosca. Trânti o halbă de apă în cafetieră. Astăzi avem cafea adevărată.

— Oh, Doamne!

— De la PX, bineînțeles. Stai lângă mine, puștiule, și o să o duci tare bine.

— Plată în exces, sex în exces și ei înșiși în exces[1], mormăi Troy.

— Poftim?

— O nouă interpretare a unui vechi clișeu.

— Sex în exces, zici?

Își luă din nou cartea și îl privi peste ea, o caricatură a secretarei seducătoare – Katharine Hepburn sau Barbara Stanwyck.

— Mereu citesc zece pagini din Huck. Zilnic. E un fel de Biblie. Îmi aduce aminte de casă.

---

[1] În original, *Overpaid, oversexed and over here* – glumă care circula pe seama soldaților americani staționați în Anglia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceștia se bucurau de întreaga atenție a femeilor britanice datorită atracției exercitate de accesul la produse altfel indisponibile.

— Ești din Missouri?

— Nu fi prost. Sunt din New York.

Trânti cartea pe masă și aduse lângă pat două căni și cafetiera. Era ciudat de elegantă în verde-măsliniu și tocuri înalte și ciudat de goală fără fustă.

— Sunt din Manhattan – sau credeai că vorbesc așa ca să mă distrez?

Troy se ridică în pat, din nou ridicol de conștient de propria goliciune și de albeața pielii în lumina dimineții.

— Să știi c-am mai văzut sfârcuri de bărbați.

Lăsă cearșaful și încercă să fie mai puțin timid.

— Acum... despre Jimmy.

— Cine? Aaahhh!

Cana de cafea îi arse degetele și o trânti repede înapoi pe masă.

— Jimmy. Jimmy Wayne. Tipul cu care ai găsit de cuviință să mă bați la cap într-un moment intim – câtă lipsă de tact!

— Maiorul, da. Spune-mi. În ce regiment... adică... unitate...

— BSS.

Troy nu înțelese.

— Biroul de Servicii Strategice[1]. Trucuri murdare. Treburi urâte în străinătate. Știi tu, genul ăla de lucruri.

— Și aici?

— Aici, nimic. Aici e doar baza.

— Lucrează cu Zelig?

— Într-un fel. Da și nu. Sunt... egali.

— Și pentru cine lucrează Zelig?

— În mod direct, pentru David Bruce, comandantul bazei BSS de aici. Iar înainte să întrebi, toată treaba e condusă de Donovan, zis și Wild Bill. Nu mă întreba de ce.

— Iar el lucrează pentru...

---

[1] În original, Office of Strategic Services (OSS).

— Pentru Ike, firește. În fond, toți lucrăm pentru Ike într-un fel sau altul. De ce, ce-a făcut Jimmy?

Luă o înghițitură zdravănă din cafeaua neagră care încă i se părea fierbinte lui Troy și își îndreptă din nou atenția către fustă. După trei sau patru atingeri dibace de fier, netezise pliurile și se strecura în fustă înainte ca Troy să se fi putut gândi ce să îi răspundă. Se întoarse și îi arătă:

— E o chestie gen babă și moș undeva la spate... niciodată nu pot s-o închid. Mă ajuți?

Troy se aplecă spre ea, bâjbâind cu degetele.

— Cred că doar asta poate determina o fată să se mărite: să aibă pe cineva în preajmă care să îi încheie copcile la spate. Nu-mi răspunzi, așa-i? Băiete, multe mai vrei.

Tosca își puse jacheta militară, se uită în oglinda dulapului și făcu să alunece un ruj roșu aprins peste gura bosumflată. Îi trimise un sărut și se îndreptă spre ușă.

— Te descurci tu să ieși, curcane. Trântește zdravăn ușa. Și când te hotărăști să-mi spui că Jimmy a făcut escrocherii cu cupoane alimentare, aștept. Poate ajut cu ceva. În seara asta la aceeași oră?

Înainte să poată răspunde, dispăruse. Troy îi auzi tocurile dansând pe scări și simți cum se zguduie casa când ea trânti ușa dinspre stradă. Luă cafeaua și sorbi precaut, întrebându-se ce să îi spună și de ce Huck Finn i-ar aduce aminte cuiva de New York. Se simți învăluit de un amestec familiar și deranjant de vinovăție și de fericire.

Capitolul 35

Când era copil, Troy fusese profund tulburat de surorile lui. Nu își imaginase întorsăturile bruște, teribilele schimbări complete de caracter care erau capabile să îi supună familia și pe el însuși unor asemenea vicisitudini. Abia când fratele său îi făcuse cadou o carte a lui Saki[1], cu ocazia împlinirii a treisprezece ani, avusese revelația că Sașa și Mașa erau atât Mătușa, cât și Clovis[2], unite într-un singur personaj. Puteau fi total imprevizibile: mai întâi autoritare, afișând o lipsă a umorului demnă de niște guvernante, apoi neastâmpărate, nesocotind tot ceea ce însemnaseră ca Mătuși cu o aplecare spre încurcături și un sarcasm acid demne de Clovis.

Apărură în prag seara devreme, interesându-se de sănătatea lui. Sunaseră la Yard ca să verifice dacă era cumva în concediu medical. Mașa se învârtea prin bucătărie, deschizând ușile tuturor dulapurilor și fiind insuportabilă. Sașa îi făcea curățenie în dormitor, luându-i hainele de pe jos. Se opri curioasă asupra cămășii, strâmbând din nas la urmele de ruj de pe guler și avertizându-l în legătură cu femeile care foloseau parfum ieftin. Și apoi, răsturnarea de situație – cea mai puțin așteptată, firește.

— Ieșim.

— Poftim?

---

[1] Pseudonimul literar al lui Hector Hugh Munro (1870–1916), scriitor britanic care a satirizat societatea edwardiană.

[2] Personaje create de Saki.

— Ieșim, copile. Afară, în oraș – ieșim! E un concert nou la Adelphi. Tipul ăla, Tippett, a compus ceva nou. Tu ne vei însoți.

Cuvintele nu permiteau nicio ușiță de scăpare. Din când în când, una sau alta dintre surori era cuprinsă de microbul social în Hertfordshire, unde locuiau într-un exil autoimpus împreună cu mama lui Troy, de când soții lor se înrolaseră ca voluntari: Hugh în marină, unde era căpitan de dragă, iar Lawrence în forțele terestre, pentru care îndeplinea o funcție misterioasă la Ministerul de Război. Surorile se năpusteau atunci la Londra, simțindu-se văduvite și lăsate pe dinafară, insistând să afle ce se întâmplă și unde se găsea oricine care era cineva. Nu că Troy ar fi știut, așa că îl cărau după ele într-unul dintre locurile în care bântuiau de obicei, la Four Hundred în Piccadilly, la Millroy în Berkeley Square sau la Bon Viveur în Shepherd Market. Acolo făceau cu mâna membrilor insignifianți ai familiei regale și erau îmbrățișați și sufocați de personalități expansive, exilate din Europa. Troy ura fiecare secundă și se plictisea foarte repede de Contele Cutărescu sau de Prințul Cutărovici. Detesta fiecare restaurant și club pe care îl alegeau, numai din principiu, și nu găsea nimic încântător în ultima pasiune a surorilor sale: muzica contemporană. Deseori primea telefoane de la ele când se afla la Yard, iar ele, la Wigmore Hall sau la Galeria Națională. Se așteptau să lase totul baltă, inclusiv cazurile de crimă, pentru plăcerea de a prânzi cu Myra Hess[1]. De obicei, refuza și știa că putea risca liniștit să le supere închizând, pentru că aveau o memorie combinată la fel de scurtă ca a unui câine obișnuit. Nu auzise niciodată de un compozitor pe nume Tippett, dar era sigur că însemna o seară lipsită de armonie, constând din hârșâitul pe corzi din mat de pisică.

— Nu, spuse el, am alte planuri.

[1] Pianistă britanică (1890–1965).

— Ah, exclamă Sașa. Domnișoara Ruj, presupun?

Acceptase tacit să se vadă cu Tosca la ora 21. Își dădu seama de asta doar când încerca să se gândească la o minciună potrivită. Își amintise numai tăcerea, nu și consimțământul pe care îl implicase. Nu știa la ce se aștepta Tosca, dar știa că, lăsat să facă după cum îl tăia capul, avea să fie prezent pe Orange Street la ora nouă. Nu putea folosi adevărul, proaspăt turnat pe drumul gândurilor, ca scuză. Ultimul lucru pe care și-l dorea era amestecul surorilor în orice alt aspect al vieții sale.

Ajunseră la Adelphi cu zece minute mai devreme, iar Troy descoperi că luaseră o lojă de unde puteau vedea și puteau fi văzuți de toți prietenii lor. Le detesta excentricitatea, din același motiv pentru care se desfăta cu a lui Nicolai sau a lui Kolankiewicz. Era atât de non-britanică. Își schimbau starea de spirit cu o inconsecvență tipic rusească, devenind fie arogante, fie excesiv de prietenoase, și se îmbrăcau ridicol. Arătau ca niște Anne Karenine în miniatură, perfect identice în catifele de culoare neagră, cu cizmulițe înalte, cu șireturi, și cu manșoane de iarnă.

În puținul timp rămas se străduiră să îi explice despre ce era muzica.

— *Un copil al timpului nostru* este despre un refugiat evreu din Polonia care fuge din calea naziștilor.

Ideea că muzica putea fi „despre" ceva nu era ușor de acceptat pentru Troy, dar ascultă cu răbdare muzica și, în mod surprinzător, descoperi că îi plăcea. Apoi apăru un cor de negro spirituals[1] și cântă „Steal Away".

Troy se aplecă spre Mașa.

— Credeam că este despre evrei, șopti el.

— Dar este! Despre sclavie și libertate. În fragmentul ăsta, negrii îi întruchipează pe evrei.

[1] Cântece folclorice de factură religioasă create de sclavii negri din sudul SUA, apărute în secolul al XVIII-lea.

— Îi întruchipează?

— Sunt evreii, atunci. Compozitorul îi vede ca simbolizând o rasă care i-a transformat pe reprezentanții alteia în sclavi și le-a luat statutul de ființe umane.

— Asta numesc eu o analogie trasă de păr, comentă Troy.

Privi în jur din punctul de observație aproape atotcuprinzător pe care i-l oferiseră luând o lojă centrală la balcon.

Vizavi, în capătul din dreapta, o femeie se aplecase în față, cu mâinile pe balustradă și bărbia sprijinită pe dosul palmelor. Troy se aplecă și luă binoclul de operă al Sașei. Se fixă asupra femeii aflate de cealaltă parte. Ochii ei erau închiși și zâmbea cu seninătate, captivată parcă de puterea muzicii, de crescendoul dramatic al vocilor: „Steal away, now, steal away". Era Diana Brack. Și chiar în spatele ei se afla un bărbat care fuma o țigară, pe jumătate ascuns de penumbra lojei.

Luminile din sală se aprinseră odată cu izbucnirea aplauzelor de la finalul oratoriului lui Tippett, iar Troy luă din nou binoclul de operă. Diana Brack se dădu înapoi și luminile dezvăluiră chipul maiorului Wayne, care îi vorbea în timp ce își încheia nasturii de la haina de ploaie. Troy lăsă deoparte binoclul și fugi. Estimă că trei uși de la capătul rândului corespundeau lojei în care stăteau, iar când luă curba coridorului văzu că ușa era deschisă. Coborî scările câte trei și ajunse la parter chiar când un șuvoi de oameni se revărsă în foaier. Își făcu loc cu coatele prin mulțime și se grăbi să iasă pe strada neluminată. Se uită în susul și în josul Strandului. Nu văzu nici urmă de american; ar fi fost puțin spus că încerca să găsească acul în carul cu fân. Rămase pe scări, ezitând să renunțe la urmărire ca la o idee proastă. Publicul ieși afară de o parte și de alta a lui, umplând până la refuz strada cu sunetul flecărelii. Se simți pișcat de braț, iar Maşa îl trase ușor în direcția foaierului.

— Aici erai! Mă întrebam unde ai dispărut. Îți amintești de Diana, nu-i așa?

Se uita peste umărul lui. Troy se întoarse și dădu cu ochii de Diana Brack, care încuviința politicos și zâmbea la tachinările insipide ale Sașei. Îi zâmbi și lui larg – dantura perfectă sclipi din nou –, iar Mașa făcu legătura punând aceeași întrebare:

— Diana, îți amintești de fratele meu mai mic, nu-i așa?

Lady Brack întinse mâna, iar Troy nu avu de ales și o luă.

— Bineînțeles că îmi amintesc de Freddie, deși cred că au trecut mulți ani. Cât ai crescut! Probabil că sunt vreo douăzeci de ani. De fapt, nu. Știu, știu! A fost în anul grevei, 1926. Aveam șaisprezece ani, iar tu primiseși o bicicletă de ziua ta. Fetele mă aduseseră acasă la voi de la școală, ca să petrec două săptămâni acolo în vara aceea, iar tu te luptai să mergi pe bicicletă. Ai căzut și ți-ai zgâriat genunchiul, și plângeai, așa că l-am spălat și l-am bandajat. Cu siguranță îți aduci aminte.

Își amintea durerea. Zgârietura pomenită necesitase opt copci. Își aducea aminte de o tânără cu mâini delicate și parfum exotic, care spălase rana cu apă caldă și dezinfectant, stânjenindu-l cu agitația. Când terminase, nu îl sărutase pe obraz, transformând stânjeneala în confuzie sexuală. Își aminti bicicleta și mirosul lămpii cu carbid și odată cu ele duhoarea din osuarul din Stepney, care trăsnise a carbid. Nu își amintea însă de Diana Brack.

Se simți mai mult decât prost când avu revelația că ea știuse tot timpul cine era el. Cu siguranță nu avea importanță pentru caz, dar îl făcea să creadă tot mai mult că siguranța și calmul de care dăduse dovadă în timpul anchetei erau de fapt sânge rece, aroganța cuiva care juca un joc în doi cu gândul că doar unul dintre ei cunoștea regulile. Cât de departe mergea aroganța ei? Dincolo de lege? Urmărirea devenise inutilă. Diana Brack avea să se uite peste umăr, iar

el n-o putea lăsa să-l vadă urmărindu-l pe Wayne. Faptul că știa despre existența lui era singurul lucru cu care ea nu era la curent. Nu trebuia să-l irosească luptându-se cu mulțimea pasionată de teatru din West End cu discreția unei vaci călcând în blide. Pentru moment îl pierduse pe Wayne – din nou. Se uită la ceas. Cu puțin noroc, își putea urca surorile într-un taxi în direcția casei tatălui lor, în Hampstead, ajungând în propriul pat în jumătate de oră. Ideea că întârziase deja în Orange Street îi dispăruse complet din minte.

Capitolul 36

Wildeve își formă o imagine corectă asupra maiorului Wayne, deși faptul că Troy îi descrisese ochii ca fiind languroși nu avea să-i fie de mare folos în condiții de camuflaj. În principiu, stătea pe treptele din Tite Street presupunând că orice bărbat înalt care ieșea de la numărul 55 era probabil americanul. Așteptă toată seara bazându-se pe nesocotința respectivei presupuneri, neștiind dacă Diana Brack era înăuntru sau ieșise. Ceața aluneca dinspre Tamisa, răsucindu-se pe stradă și trimițându-i un fior prin oase. În jur de ora zece moțăia, când pocnetul unei uși de vizavi îl trezi. Trase cu ochiul peste marginea trotuarului. Un taxi tocmai pleca, iar lumina din spatele ușii fu vizibilă pentru o clipă, înainte să fie din nou acoperită de întuneric. La naiba, se gândi, cineva intrase, iar el nu reușise nici măcar să zărească ceva. O jumătate de oră mai târziu auzi ușa deschizându-se din nou. Un bărbat înalt ieși, îndreptându-se spre fluviu – un spectru care se pierdu în ceață. Wildeve păși în liniște pe stradă. Wayne stătea la colțul dintre Tite Street și cheiul Chelsea. Cât timp rămase acolo, Wildeve nu putu să facă nicio mișcare. Wayne ridică o mână și polițistul văzu un taxi trăgând lângă el, iar americanul urcă. Wildeve se năpusti spre chei și observă taxiul încadrându-se cu încetineală în trafic. Printr-un noroc chior, un alt taxi se îndrepta lent spre el, la vreo zece metri distanță. Îi făcu semn.

— Unde mergem, șefu'? întrebă taximetristul.

— Urmărește taxiul din față, răspunse Wildeve.

Omul îl privi cu o neîncredere tăcută, nemulțumit.

— Serios. Sunt polițist, spuse Wildeve, fără să fie foarte convingător.

Taxiul lui Wayne se întoarse spre Chelsea Bridge Road. Nu era aglomerat la ora aceea din noapte, însă ceața care plutise dinspre fluviu se îndesise precum supa de mazăre londoneză, iar cele două taxiuri alunecară în tandem în sus pe Sloane Street, ieșind în Knightsbridge. Smogul căpătă nuanța de galben caracteristică unui nor toxic.

— Nu e ușor, să știi matale, îi spuse taximetristul lui Wildeve peste umăr. Nu-ți vezi nici măcar vârful nasului, darămite un alt nenorocit de taxi!

Wildeve nu răspunse. Deschise geamul ca să poată vedea afară, însă reuși doar să lase să alunece înăuntru o fâșie din smogul sufocant al Londrei. În ciuda protestelor sale, taximetristul părea să aibă ochi de pisică. Wildeve nu mai era sigur unde se aflau pe străzile încurcate ale orașului. Nivelul de zgomot al traficului după un viraj la dreapta era probabil un semn suficient de sigur că se aflau pe Park Lane, însă orice simț al orientării fu pierdut când taxiul tăie în zigzag străduțele din Marylebone, spre nordul Marble Arch. Se simți tentat să întrebe.

— Nu l-am pierdut, nu-i așa? întrebă aplecându-se spre separatorul de sticlă.

— Poți mulțumi stelei tale norocoase că nu. Cred că-i omul tău chiar în față, dar nu-s gata să jur pe Biblie.

— Știi unde ne aflăm?

— Manchester Square, șefu'. Asta pot să jur.

Capitolul 37

Taxiul înaintă centimetru cu centimetru după colțul de nord-vest al pieței și se opri în traficul blocat. Smogul era atât de gros, încât majoritatea participanților așteptau în tăcere. Numai câte o explozie de claxoane inutile puncta liniștea apăsătoare. Neliniștit, tânărul polițist deschise portiera și se aplecă în afară ca să vadă orice-ar fi fost de văzut. Puncte de lumină bizare sângerau în beznă ca niște acuarele care se scurg. Nu putu deosebi nimic. Portiera îi fu smulsă brusc, iar în timp ce se străduia să își mențină echilibrul fu propulsat înapoi pe locul din spate de o împușcătură. Era mort înainte să atingă tapițeria de piele. O limbă galbenă de smog se strecură pe portieră și linse cadavrul.

Capitolul 38

Troy dormi liniștit, la căldură, fără dureri. O bătaie sălbatică în ușă ajunse la el – sunând mai degrabă ca niște boabe de mazăre uscate căzând pe o tobă de tinichea. Se trezi în pat, în chiloți și șosete. Înșfăcă o pătură și aproape căzu la parter. Crăpă ușa; noaptea era un nor de culoarea mușchiului, înfășurat în jurul statuii colosale a unui sergent de la Yard.

— Domnule Troy, trebuie să vă îmbrăcați. A avut loc o crimă în Manchester Square. Am o mașină care vă așteaptă la capătul străzii. Am încercat să telefonez, dar nu ați răspuns.

— Îmi pare rău, spuse Troy și lăsă ușa bălăngănindu-se în timp ce se îndrepta spre scări. Trăgându-și pantalonii, strigă în jos: Unde anume în Manchester Square?

— Chiar în piață. Mi s-a spus că s-a petrecut drept în stradă. Pot să vă ofer detaliile în timp ce ne îndreptăm într-acolo.

Troy scotoci după restul de haine, își trase peste cap o cămașă murdară și simți un iz slab de parfum. Al Toscăi? Luase cămașa pe care Saşa o aruncase cu dispreț pe pat. Felul în care parfumul persista și provoca era straniu. Nu îl remarcase defel cât fusese împreună cu Tosca, în timp ce parfumul lui Brack era la fel de viu ca o imagine. Era destul să se gândească la miros ca să îl simtă și suficient să îl simtă ca să o vadă. Însă nu se gândea că Tosca ar putea fi implicată în vreun caz – cunoștea parfumurile la fel cum cunoștea Kolankiewicz mărunțaiele umane. Își reveni din visare și se uită la ceas. Ajunsese acasă din sala de concerte cu capul

pocnind de durere și se aruncase direct în pat. Era aproape miezul nopții. Dormise mai puțin de o oră, dar se simțea de parcă ar fi fost cinci ani pe o altă planetă.

Ieșiră pe stradă, iar Troy își strânse instinctiv haina în jurul corpului, își ridică gulerul și băgă mâinile adânc în buzunare. Simți sub unghii pietrișul de la explozie și norul sângeriu îi pluti o clipă deasupra ochiului; tresări la durerea provocată, înainte de a-i da un brânci mental spre linia orizontului.

— Știu, spuse sergentul, interpretând greșit expresia lui Troy și conducând spre St Martin's Lane. N-am mai văzut una ca asta. Nenorocitul ăsta n-o să sufoce doar Luftwaffe în noaptea asta.

Capitolul 39

Un ofițer de la Brigada Specială stătea lângă portiera deschisă a unui taxi, înfășurat în pelerină. Troy ceru o lanternă de la sergentul de noapte și lăsă mașina să plece. Era suficient haosul pe care urmau să îl provoace două perechi de picioare de polițist și un fotograf. Troy se uită la omul de patrulă: zâmbea. Era gras, avea în jur de cincizeci de ani și zâmbea. Era posibil ca, dacă te ofereai voluntar ca ofițer special, să nu existe nimic mai bun pe lume decât o crimă palpitantă.

— Ei? spuse Troy.

— N-am atins nimic. Am stat de pază de când am auzit zvonul.

Fraza păru a fi reciclată în mod caraghios din vocabularul polițiștilor. Îl enervă pe Troy. Îi trânti lanterna în brațe și se urcă în spatele taxiului.

Ofițerul se uită peste umărul lui Troy.

— Dumnezeule, exclamă el când lanterna lumină amestecul grotesc de sânge și de creier de pe bancheta din spate. Dumnezeule!

Din fața victimei nu rămăsese mare lucru. Un glonț îl lovise în obraz, un al doilea în gură și un al treilea îi pătrunsese prin frunte și îi smulsese partea din spate a capului. O mare parte din creier era împrăștiat pe geamurile din spate, iar hainele erau scăldate în sânge. Corpul atârna de-a curmezișul banchetei, cu capul înclinat pe spate și cu ochii lipsiți de viață ațintiți în sus.

— Ține lanterna aia afurisită într-un loc, spuse Troy. Vreau să-i verific buzunarele.

Troy îi închise ochii și pescui din buzunarul interior al jachetei un portofel și o bucată de carton îmbibată în sânge. O șterse cu palma.

— Era polițist, spuse el încet. E o legitimație de la Metropolitană.

— Dumnezeule! exclamă din nou ofițerul special.

Troy se uită la numele de pe legitimație și se aplecă pentru a ieși din taxi. Ofițerul special încă zâmbea. Troy își dădu seama că era expresia lui firească, la fel de fixă ca un rictus.

— Unde mi-e polițistul? întrebă el.

— În spatele gardului, răspunse ofițerul special. Scapă de cină. Nu i-a picat bine.

— Adu-l încoace.

Troy urcă din nou în taxi. Pipăi buzunarele bărbatului și încercă să respire cât mai puțin pentru a evita duhoarea morții. Căuta carnețelul de notițe al polițistului, însă nu îl găsi.

— Freddie? se auzi de afară o voce plângăreață.

Troy îl văzu pe Wildeve pe trotuar, cenușiu la față.

— Cine era, Freddie?

— Miller. Melvyn Miller. Sergent. Detectiv în Divizia Specială. Poți vorbi?

— Cred că da.

— Ai face bine să-mi spui ce s-a întâmplat.

Troy îl puse pe ofițerul special să stea de pază lângă taxi și îl luă pe Wildeve de-o parte, la marginea parcului.

— Îmi pare rău, Freddie. Nu am văzut nimic. Traficul era complet blocat. Am așteptat câteva minute și m-a lovit dorința de a ieși și de a merge pe jos. Firește că mi-am dat seama că și Wayne simțea probabil același lucru, așa că m-am dat jos să văd dacă lăsase taxiul și plecase. Eram la două mașini în spatele lui. Credeam că e taxiul lui Wayne, la fel și taximetristul meu. Jura că este taxiul pe care îl urmărise din Tite

Street. Când am ajuns, portiera era deschisă, tipul dinăuntru era mort, iar taximetristul lui zăcea peste volan cu o umflătură cât un ou de găină la ceafă. Aproape am leșinat. Timp de câteva minute n-am știut ce să fac, apoi am fugit până la cea mai apropiată gheretă de poliție și le-am spus să te sune. A apărut ofițerul special, destul de repede, însă traficul începuse să se miște din nou, așa că l-am pierdut pe Wayne – asta dacă l-am urmărit cu adevărat de la bun început.

— Nu ai auzit focuri de armă?

— Nu. Cred că a folosit un amortizor.

— Chiar și acela face zgomot, dar ceața absoarbe sunetele.

— Freddie, crezi că Wayne și-a închipuit că tipul acela eram eu?

— În locul tău, nu m-aș gândi la asta.

— Pare ca și cum ar fi... ghinion. Cel mai absurd ghinion pentru sărmanul individ, să se strecoare între mine și Wayne pe o asemenea ceață.

— Jack, era ofițer în Divizia Specială, asta nu îți spune nimic?

— Nu știu.

— Dacă ar fi după mine, te-aș ruga să-ți iei liber noaptea asta și să mergi acasă, Jack. Dar nu se poate. Vreau să-l trezești pe Onions și să-i spui. Apoi stai la cutie în birou până trimitem după tine. E trecut de miezul nopții. Onions o să trimită după o mașină care să vină la Acton și să îl ia. Va mai dura cam o oră și jumătate.

Troy privi cum fotograful Poliției își făcea treaba. Apoi, echipajul ambulanței luă corpul, iar el se urcă din nou în taxi pentru a căuta gloanțele care îl uciseseră pe Miller. Lumina lanternei era prea slabă ca să pătrundă. Calculă traiectoria pornind de la unghiul în care găsise corpul și pipăi cu vârful degetelor bancheta plină de sânge. Pielea neagră era sfâșiată pe alocuri. Probabil gloanțele intraseră direct în caroseria taxiului. Goli portbagajul și găsi un glonț înfipt într-o pătură

pe care șoferul o folosea ca să învelească motorul; aceasta fusese pliată de mai mult de șase ori și forma o masă densă care oprise glonțul la fel de sigur ca un sac de nisip. Celelalte două se odihneau în asfalt. Le dezgropă cu briceagul, însă erau complet deformate. Unul din trei nu era chiar rău – știa că Kolankiewicz putea identifica glonțul cilindric. Cu siguranță era un .45. Dacă ar fi avut un alt glonț cu care să-l compare... Polițistul de la Brigada Specială stătea în patru labe pe trotuar, bâjbâind în întuneric după cartușe. Troy îl auzi mormăind și înjurând când mâinile lui dădură peste mucuri de țigară sau cioburi de sticlă.

— Drăcia dracului, spunea, drăcia dracului. Gata!

Un ultim icnet triumfător și bărbatul se ridică având în pumn două cartușe folosite, pe care i le aduse lui Troy. Zâmbetul ca un rictus permanent părea să exprime o mare satisfacție.

Capitolul 40

Onions se bărbierise înainte să iasă. Nimic din înfățișarea sa nu trăda faptul că fusese târât din pat după ora unu noaptea ca să traverseze târâș-grăpiș Londra într-o mașină. Când îl văzu pe Troy în biroul său era aproape 4 dimineața. Se așeză, încă îmbrăcat cu paltonul, la birou, arătând de parcă ar fi așteptat un tren de navetiști matinal.

— Arăți îngrozitor, remarcă.

Troy se privi. Haina îi era din nou murdară, nu purta cravată, manșetele cămășii erau înnegrite, iar pantofii, îmbibați. Lângă el, Wildeve nu arăta nici el mai bine și mirosea a vomă. Se străduia să rămână treaz și Troy îl vedea cum se luptă cu tremurul inevitabil al pleoapelor.

— Am sunat Brigada de acasă, spuse Onions. Am vorbit cu Charlie Walsh, inspectorul-șef care era superiorul lui Miller. Ne va lăsa să ne ocupăm noi de asta.

— Asta nu îl va opri să facă investigații. Nu știu să nu aibă grijă de ai lor.

— Ofițerii din Brigada Specială nu sunt de obicei uciși în timp ce-și fac datoria. De fapt, nu-mi amintesc vreun caz. De obicei, noi suntem victimele. Cred c-ar fi bine să-i lași o zi sau două să se ocupe de hârtii.

— Poftim? Lui Troy i se păru o solicitare strigătoare la cer. Avem de-a face cu o crimă. Un polițist a fost împușcat pe stradă și el vrea o zi sau două?

— Am impresia că tipul ăsta, Miller, era un singuratic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stan. Asta e nebunie curată!

— Un singuratic, repetă Onions, însă timbrul vocii i se schimbase vag, într-un fel care spunea multe. Cunoşti genul. Nu îşi ţine la curent superiorul şi merge să investigheze pe cont propriu.

Troy ştia că mersese prea departe ridicând vocea la Onions. Acesta înconjura biroul, îndreptându-se spre un Wildeve neajutorat, care adormise cu picioarele încrucişate, unul dintre el rămânându-i în aer. Onions lovi piciorul, care se izbi de podea şi îl dezechilibră pe Wildeve, care aproape căzu de pe scaun.

— Trezirea, băiete! îi ţipă Onions în ureche.

— Acum, spuse Wildeve, rotindu-şi nebuneşte capul în încercarea de a-şi da seama unde se află.

Troy îl susţinu pe Wildeve cu o mână şi îi aruncă o privire gen „Nu spune şi nu face nimic".

— Aveţi multe de făcut, continuă Onions.

— Mă ocup. Gloanţele au plecat spre Hendon. I-am trezit pe Thomson şi pe Gutteridge, unul ca să supravegheze Tite Street şi celălalt Norfolk House. Am doi băieţi în uniformă care cercetează toţi taximetriştii ca să-l identifice pe cel care conducea taxiul lui Wayne. Şoferul lui Miller e la Spitalul Paddington. Nu îmi permit să-l văd până mâine. Sunt pregătit pentru orice ne poate oferi Walsh la şapte dimineaţa.

— Pentru tine, inspector-şef Walsh. Şi, după cum spuneam, lasă-i o zi sau două.

Troy îşi forţă norocul.

— Aţi ajuns măcar la concluzia că Miller îl urmărea pe Wayne?

— Nu pare o coincidenţă, nu-i aşa?

— A confirmat Walsh că îl urmărea pe Wayne?

— Sunt convins că îl urmărea pe Wayne.

— De ce?

Amândoi se aflau în picioare, înfruntându-se peste birou. Onions alese să reducă miza și se așeză pe scaun, trecându-și mâinile prin păr după obicei și așteptând câteva secunde, până când Troy se așeză și el.

— Îl cunosc pe Charlie Walsh de vreo douăzeci de ani. Dacă are o mică problemă…

Troy își mușcă limba la auzul cuvântului „mică", dar se forță să nu spună nimic.

— …și are nevoie, să zicem, de douăzeci și patru de ore, îl las în pace. Știm că Miller îl umărea pe Wayne și asta contează. Iar la ora șapte vei fi mult prea ocupat cu MI5. Nu ești singurul care ridică oamenii din pat cu noaptea în cap. L-am sunat pe codoșul acela, Pym, și i-am spus că vreau să îi văd de urgență pe el și pe Zelig, dar și pe oricine altcineva dă ordine în mizeria asta. Propusese ora prânzului, dar am făcut un compromis pentru ora șapte.

Troy se gândi că nu i-ar fi plăcut să fie în locul lui Neville când primise telefonul.

— Ah, spuse el, înțeleg. Walsh nu poate vorbi până când nu primește învoire.

— Nu asta a spus.

— Nu, dar la asta s-a referit.

Onions se aplecă înainte, cu coatele pe birou.

— Cai verzi pe pereți, Freddie. Lasă-l până mâine-seară sau până în seara asta, de fapt. Dacă nu apare nimic, sună-l. Și dacă vorbești cu el așa cum vorbești cu mine, are să-ți învinețească mutra. Acum, dacă Sparky al nostru își poate ține ochii deschiși, avem câteva ore ca voi doi să îmi spuneți totul înainte ca noi doi să ne întâlnim cu agenții secreți. *Totul*.

Scoase din buzunar un pachet de țigări Woodbine și unul de chibrituri Swan Vesta. Își aprinse o țigară și se lăsă pe spate, adoptând o atitudine răbdătoare, autoritară și atentă.

Capitolul 41

Dacă privirile ar putea ucide, Pym l-ar fi omorât pe Troy cât ai clipi din ochi. Le deschise ușa biroului lui Troy și lui Onions, arătând palid și obosit. Ora matinală nu i se potrivea. Troy nu îl mai văzuse în uniformă. Albastrul palid al RAF contrasta puternic cu imaginea elaborată din afara serviciului.

Camera abia dacă reușea să cuprindă numărul de persoane prezente. În fața biroului lui Pym stătea Zelig. La stânga lui, aproape de colțul încăperii, se afla o femeie îmbrăcată cu un pulover și o jachetă de culoare gri-cărbune. Pym se așeză pe scaunul din dreapta lui Zelig, lăsându-le pe cele aflate față în față pentru Troy și Onions. Formau un cerc strâns, antagonic.

— Fără prezentări, spuse Pym. Vocea îi era marcată de oboseală și de severitate.

Troy nu o cunoștea pe femeie. În afară de Onions, era singura care părea să se simtă confortabil și arăta prezentabilă la ora aceea nepotrivită. Era micuță și, deși avea peste cincizeci de ani, era evident că arătase foarte bine cândva. Semnele vârstei se vedeau cel mai pregnant în ridurile din jurul ochilor și al gurii – erau ochii unei persoane care petrecuse ani în șir descifrând scrisuri mărunte la lumina lămpii de citit și o gură care fumase prea multe țigări. Nu era un chip distrus de riduri de expresie, ci avea un aspect intimidant și lipsit de umor. Ținea brațele încrucișate în jurul unui teanc mic de dosare de culoare galben-închis, pe care le strângea

la piept ca pe o barieră. Dacă Pym nu dorea să dezvăluie o identitate, nu putea fi decât a ei. Zelig tuși, privind lung în podea. Era galben ca un bolnav de icter și părea extrem de nemulțumit de situația în care se afla.

— Colonelul Zelig are o declarație pe care dorește să o citească, spuse Pym.

Zelig despături singura filă pe care o strânsese în mână până atunci. Citi cu o voce ezitantă, tremurătoare, de parcă cuvintele folosite nu îi erau familiare. Tuși frecvent și era clar că sărise peste micul dejun, pentru că stomacul îi chiorăi tot timpul.

— Am fost informați de către agentul de legătură MI5 că Scotland Yard investighează o crimă prin împușcare în Manchester Square, care a avut loc noaptea trecută, în jurul orei 23.15. Înțelegem că doriți să-l interogați, în legătură cu această situație, pe maiorul James Wayne de la Biroul de Servicii Strategice. Înaltul comandament al forțelor militare SUA în Anglia, precum și comandantul forțelor aliate sunt dispuși să coopereze în orice mod care ar putea ajuta justiția să își urmeze cursul. Între orele zece treizeci ale nopții de nouăsprezece martie și trei ale dimineții zilei de douăzeci, maiorul Wayne s-a aflat într-o ședință de planificare a Comandamentului Operațional, în cartierul general al generalului Eisenhower din Chenies Street, WC 1, împreună cu generalul însuși și cu generalul Patton.

Zelig își ridică ochii, împături înapoi declarația și pentru prima dată se uită direct la Onions, nereușind să-i susțină privirea nici măcar o secundă. Ochii i se opriră asupra lui Pym, iar acesta vorbi.

— Cred că am terminat, domnilor. Sper că ați primit un răspuns la întrebările dumneavoastră.

— Asta a fost tot? întrebă Troy. Atât? Coaceți un alibi, o întreagă plasă de minciuni, și îmi spuneți că am terminat. Pe naiba! Unde e Wayne? Vreau să discut cu el.

— Nu este posibil, spuse Pym.

Troy se aplecă spre el și spuse lent și încet, reținându-și furia:

— Am un martor care l-a văzut pe Wayne în Chelsea la unsprezece seara. L-am văzut eu însumi pe Strand la zece și zece minute. Nu se afla în nicio ședință cu Ike, iar vor știți treaba asta foarte bine. Dacă nu îl aduceți pe omul ăsta, jur că fac rost de un mandat de arestare sub acuzația de crimă.

— Nu este posibil, repetă și Zelig, croncănind. Maiorul nu e cine vă trebuie. Nu vezi? E nevinovat. Asta o dovedește! Flutură vag hârtia.

— Este dispus Eisenhower să dea o declarație sub jurământ în această privință?

— Ești tont, spuse Pym.

Troy se întoarse spre el.

— Nu am venit aici să-l ascult pe măscăriciul ăsta. Ce joc credeți că jucați? E vorba despre crimă! Și nu una, ci patru. Un om împușcat, un al doilea tăiat în bucățele și ars, al treilea care pur și simplu s-a evaporat, iar acum un polițist londonez împușcat în plină figură pe străzile orașului. Nu puteți să-l ascundeți. Nu există o ascunzătoare suficient de cuprinzătoare pentru el.

Onions stătea tăcut, uitându-se pe rând la fiecare vorbitor, fără ca fața lui să trădeze vreo expresie.

— Uiți, Troy, răspunse Pym, replica aceea veche – este o chestiune de siguranță națională. Maiorul Wayne, mă asigură aliații noștri, lucrează în probleme de securitate națională. Nu va fi posibil să îi auzi declarația decât sub forma în care ai auzit-o deja.

Troy se ridică.

— Pentru Dumnezeu, vorbim de crimă! Nu puteți camufla o crimă în spatele siguranței naționale!

Femeia din colț vorbi cu o voce profundă, fermă, tăind scurt explozia de furie a lui Troy și accentuându-i numele

astfel încât să îi atragă atenția fără să fie nevoie să ridice vocea nici măcar la timbrul normal.

— Domnule Troy. Dacă tot vorbim despre siguranța națională...

Pym o privi surprins. Zelig se fâțâi în scaun, încercând să îi vadă fața. Cu siguranță, niciunul dintre ei nu se așteptase la vreo intervenție de pe scaunul din colț. Femeia profită de pauza nefirească și aruncă dosarele pe covor, unul câte unul, astfel încât să se afle cu fața în sus, către Troy. Erau etichetate, cu litere înalte de trei centimetri, Troy, Sir Alexei, Troitsky, Nicolai, Troy, Rodion și Troy, Frederick. Ultimul aterizâ cu un pleoscăit deasupra grămezii, lăsând numele lui Troy la vedere.

Zelig se panică vizibil, bărbia dublă i se clătină, iar privirea îi țâșni de la dosare la femeia care le aruncase. Pym suspină vag, oftatul ostenit al unui om care își vede eforturile de mediere irosite. Troy se uită la dosar și apoi la femeie, lipsit de expresie. Firește că bănuia de multă vreme existența unor asemenea dosare, așa că nu manifesta surprinderea pe care o anticipase ea. Însă nu credea că acest gest îi era adresat lui, în primul rând.

— Ce înseamnă un nume, domnule Troy? întrebă ea simplu.

Timp de o jumătate de minut domni o tăcere totală. Apoi Onions se ridică și deschise ușa.

— Bună ziua, doamnă, domnilor, spuse el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi stat pe parcursul întregii întâlniri fără să scoată un cuvânt și ieși fără să privească pe nimeni.

Femeia zâmbi triumfător. Troy îl urmă pe Onions. În spatele lui, cu o secundă înainte ca ușa să se închidă în urma lor, îl auzi pe Zelig spunând:

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Capitolul 42

Onions se aplecă spre geamul mașinii și îi vorbi șoferului.

— Merg puțin pe jos. Vino să mă iei la capătul scărilor de la Carlton House.

Merseră de-a lungul King Street și înconjurară, în sens invers acelor de ceasornic, St James's Square. Când avură vedere spre Norfolk House și îl remarcară pe Gutteridge, Onions vorbi:

— Cine era? Ai idee?

— Muriel Edge, spuse Troy. MI5. Conduce departamentul F4.

— O cunoști?

— Nu. N-am mai văzut-o niciodată. Dar există o singură femeie într-un asemenea post în întreaga organizație, iar dacă are toate dosarele familiei mele, atunci e destul de evident că reprezintă F4, care îi monitorizează pe englezii de stânga, iar F4 înseamnă Edge. *Ergo*, era Edge.

— Cum de nu am auzit despre ea?

O întrebare-capcană, își spuse Troy.

— Este unul dintre puținele dezavantaje ale gradului. La nivelul tău, n-auzi la fel de multe ca un sergent.

— Am înțeles, răspunse Onions. Dar la ce a servit nenorocita de pantomimă?

Traversară Pall Mall în direcția Waterloo Place. Onions mergea în pas susținut, fără să se uite la Troy. El păstră o vreme tăcerea, întrebându-se ce răspuns ar putea da.

— Nu știu, spuse neputincios.

— Nu ai ascunde ceva de mine, nu-i așa, Freddie?

— Nu am ce să-ți ascund. Ți-am spus totul. Singurul motiv pentru care au dosarul meu este pentru că le au pe ale tatălui și unchiului meu, ale căror convingeri politice sunt de interes public. Ale mele, nu. Nu este treaba nimănui cu cine votez și nici nu are importanță. În fond, nu au avut loc alegeri din 1935, ceea ce face votul meu irelevant.

Ajunseră la capătul de sus al scărilor de la Carlton House, lângă Waterloo Place. Mașina brigăzii se afla deja jos, așteptând pe The Mall. Onions se opri lângă statuia ducelui de York.

— Se agață de paie, conchise Troy.

— Nu sunt singurii.

Onions coborî o treaptă și se întoarse cu fața spre Troy, aflându-se aproape ochi în ochi.

— Dovezile tale sunt foarte slabe, știi?

— Știu.

— Dacă soliciți un mandat, îl vei primi, dar Wayne va fi din nou liber la cinci minute după ce-i apare avocatul.

— *Habeas corpus*?

— Caz deschis, caz închis. Îl pui sub acuzație sau îl lași să plece. Nu cred că faptul că Wildeve ți-a identificat yankeul într-o noapte cețoasă va avea multă valoare contra cuvântului unui general american. Din câte înțeleg, Wildeve nu știa cum arată omul. L-ai văzut la 20.10, taman la timp ca să ajungă în buncărul lui Ike la 22.30. Au avut noroc. Se potrivește și cu povestea lor, și cu adevărul. Dacă țăcănitul de polonez din Hendon potrivește cartușul pe care l-ai găsit în Manchester Square cu cel din Stepney, asta nu dovedește decât că aceeași armă i-a ucis pe Brand și pe Miller. Cu siguranță Wayne a scăpat deja de pistol. Nu vom putea să confirmăm o legătură. Dacă-l găsim pe taximetristul care l-a luat pe ticălos în noaptea aceea, ar fi ceva. Dar acum n-avem nici pe naiba.

Troy nu știa ce să înțeleagă. Onions respira cu dificultate în timp ce vorbea, ca și cum și-ar fi reținut sentimentele. Sigur nu acceptase ideea că ar trebui să lase baltă cazul? Doar nu se grăbea să-i spună lui Troy să renunțe.

— Nu-mi place să fiu mințit. Detest să mi se bage pe gât o minciună gogonată de către o adunătură de agenți care folosesc conceptul de siguranță națională pentru a-și servi numai propriul interes. Nu accept să mi se spună să-mi ignor slujba și datoria pentru că un mahăr cu accent de Gabby Hayes[1] îmi flutură sub nas o fițuică și-mi spune că un criminal are un alibi beton, deci să nu-mi forțez norocul. Să fiu al naibii dacă i se poate vorbi așa unui reprezentant al Poliției Metropolitane! Să fiu al naibii dacă un rahat de teapa lui Zelig și un poponar ca Pym pot să mintă cu un rânjet superior un superintendent de la Yard!

Onions clocotea de furie. Fața i se înroșise, iar vocea i se ridicase într-atât încât aproape țipa. Flutură o mână în direcția parcurilor regale și-l privi pe Troy în ochi.

— Nimeni nu împușcă polițiști pe străzile Londrei și vine să-mi spună să închid ochii. Nimeni nu împușcă polițiști pe străzile Londrei și-mi spune că nu pot să fac nimic în privința asta. Vreau să te duci și să-l găsești pe ticălos!

— Vrei să găsesc dovezi?

Troy regretă imediat întrebarea patetică. Ar fi fost mai inteligent să tacă.

— Să găsești dovezi? În momentul ăsta, sergent, nu mă interesează dacă le inventezi! Dispari și fă-ți datoria!

Troy îl urmări cu privirea pe Onions cât timp acesta coborî scările și intră în mașină, lăsând în urmă dâre de furie aproape palpabile.

---

[1] Actor american de radio, televiziune și film (1885–1969).

Capitolul 43

Troy își îndesă telefonul între gât și umăr și mâzgăli pe carnețelul de notițe în timp ce aștepta să îi răspundă cineva. După unsprezece sau douăsprezece țârâituri, cineva o făcu.

— Brigada Specială.

— Cu inspectorul-șef Walsh, vă rog.

— Cine este la telefon?

— Sergentul Troy.

— Așteptați, vă rog.

Troy auzi voci înăbușite după ce tânărul acoperi receptorul cu mâna. Îi notase deja în carnețel pe Zelig, Wayne... Brand și adăugă o nouă linie punctată, apoi numele Edge urmat de un semn al întrebării. Ca să fie sigur, sublinie numele.

— Aici Walsh.

O voce mult mai profundă, mai matură și mai sigură decât cea de dinainte. Troy simți importanța gradului din spatele ei. Când un om se rezumă la un simplu nume, trebuie să fie foarte încrezător în statutul său.

— Sergentul Troy. Fac parte din echipa lui Stanley Onions. Se opri, sperând că Walsh nu avea să-i ceară să îi dicteze pe litere. Walsh nu spuse nimic. Știți, mă aflu la doar două etaje mai jos. Aș putea urca să vorbesc cu dumneavoastră?

— Am discutat deja cu superiorul tău.

„Da, și i-ai spus pe dracu'", gândi Troy.

— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră personal.

— Poți s-o faci, însă nu în această clădire.

— Atunci unde?

— Știi unde este Princess Louise, în Holborn?

— Nu, dar pot să aflu.

— La ora șase în seara asta. Ia băuturile. Eu vreau o halbă de bere slabă.

— Cum vă voi recunoaște?

— Te recunosc *eu*, sergent Troy.

Închise. Îl accentuase pe *eu*. Troy rupse fila din carnețel și se gândi de două ori dacă s-o arunce la coș sau nu. Dacă dispăruseră dosare întregi, cu siguranță se putea scotoci în coșurile de hârtie. După-amiaza târziu, când mergea spre nord de-a lungul cheiului Victoria, împrăștie bucățelele rupte în voia vântului de martie, care le purtă peste Tamisa.

La ora 18, Princess Louise încă nu era camuflat. Fusese o zi senină, deși răcoroasă, de primăvară, iar Troy se bucurase să vadă ultimele raze ale soarelui îndreptându-se spre vest peste sticla înghețată, peste inscripția „Salon". Nu părea genul de crâșmă cu clienți obișnuiți – se afla prea departe spre vest pentru a fi un local și prea departe spre est pentru a face parte din viața de noapte din Soho. Era aproape anonimă în nuanțele sale victoriene de maro și de verde. Troy se gândi că Walsh o alesese tocmai pentru această calitate, cât și pentru cât de goală era; exact opusul camuflajului pe care l-ar fi căutat Troy – o conversație intimă pierdută într-o mulțime zgomotoasă. Mai puțin misterios era poate faptul că Walsh alesese crâșma pentru că lăsa spațiu de manevră. Locul era pe trei sferturi gol, iar cei șase-șapte ofițeri ai forțelor aeriene americane care stăteau în picioare lângă șemineu abia dacă îl țineau pe barman ocupat. Părea, în mod curios, angajat într-o conversație cu un portret viu al câinelui lui Bill Sykes – după cum îl privise întotdeauna Troy –, cu un petic negru în jurul ochiului, cocoțat la bar. Își adresa toate remarcile câinelui, iar bărbatul sprijinit de bar răspundea. Niciunul nu părea să se uite la celălalt, de parcă animalul ar fi fost prezent în calitate de mediator esențial, iar câinele

nu spunea nimic, dar se uită cu răutate la Troy când acesta comandă băuturile. Chiar când barmanul terminase de pregătit o jumătate de Guinness și o halbă de bere slabă în fața lui Troy, un bărbat înalt, masiv – fără îndoială un polițist – deschise ușa și se așeză, fără niciun cuvânt, pe scaunul liber de cealaltă parte. Părea să facă parte din vechea gardă, la fel ca Onions. Purta melon, un palton gros și uzat, ghete și o mustață încărunțită, care îi ascundea aproape în întregime buza superioară.

— Asta-i a mea? întrebă arătând halba.

Troy se întrebă dacă putea obține ce dorea fără ca Walsh să recurgă la propoziții întregi. Walsh chiar suna ca Onions, iar Troy calculă dacă aceeași abordare pe șleau ar putea conduce la o prezentare succintă a faptelor cu același accent direct și larg de Lancashire.

— Domnule Walsh, îl salută el, cu urma cuvenită de respect.

Walsh bău doi centimetri de bere și începu să scotocească în buzunarele paltonului. O cantitate mică de spumă îi rămăsese pe mustață, semănând cu vata de zahăr. Dintr-un buzunar scoase o pipă cu coadă dreaptă, din celălalt un săculeț cu tutun. Își umplu lent pipa, uitându-se la Troy o dată sau de două ori. Troy se gândise întotdeauna la pipe ca la un mod de a face lipsa de atenție să treacă drept adâncire în gânduri, strategia omului gol pe dinăuntru de a părea mai puțin gol.

— Aș dori să fac o comparație între datele pe care le avem, domnule Walsh.

— Ai un foc?

— Nu.

Walsh își descheie paltonul și își așeză pălăria pe scaunul de lângă el. Pe sub palton purta un sacou gri la două rânduri, iar sub el, un pulover tricotat cu nasturi mici de piele care semănau cu macaroanele și, după cum își dădu seama Troy când Walsh își găsi chibriturile, dedesubt mai era și o vestă. Straturile suprapuse îl făceau să pară mult

mai masiv, ajutau la compunerea impresiei de gravitate pe care încerca în mod clar să o creeze. Sau poate era doar friguros. Își aprinse pipa și vorbi în timp ce pufăia tutunul. O aromă a celei mai proaste mahorci Burton's pluti peste masă și ajunse la Troy.

— Nu avem nimic de comparat – tu nu ai nimic.

— Așadar, sunteți în legătură cu superiorul meu? Troy încercă să transforme un fapt evident într-o întrebare.

— Bineînțeles. Voi vă ocupați de investigație. Crezi că nu aș vrea să știu cum vă descurcați, când unul dintre oamenii mei a fost implicat?

— Însă aveți propria dumneavoastră investigație?

Walsh trase adânc din pipă, se opri și suflă fumul.

— Nu. Nu am așa ceva.

Surprins, Troy aproape tresări.

— Poftim? A fost împușcat un ofițer al Brigăzii Speciale și nu investigați?

— Crima este domeniul vostru. Este sau nu este activitatea exclusivă a biroului superintendentului Onions să investigheze faptele de omor în zona metropolitană și în alte circumstanțe?

Sorbi alți doi centimetri de bere și se lăsă pe spate, privindu-l pe Troy și făcându-l să simtă că răbdarea lui avea o limită.

— E absurd. Mereu vă urmăriți propriii oameni.

— Mereu? Poate. Dar nu acum.

Walsh se aplecă înainte, injectând o doză de încredere în gesturi și în tonul vocii în timp ce împungea masa cu al treilea deget, puternic pătat de nicotină, același cu care își umpluse pipa.

— Mi s-a spus. Din acest motiv, e clasat. Ordine. Înțelegi? Acum, repet, nu ai nimic. Nu l-ai găsit pe taximetristul care l-a dus pe yankeul ăla – în douăzeci și patru de ore nu a apărut nimeni –, nu ai martori, nu l-ai găsit pe yankeu, care

presupun că are alibi. Chiar dacă aș încerca să investighez, nu am o pistă pe care să o urmăresc. Ce alibi are, apropo?

— Superiorul său afirmă că el și cu Wayne se aflau într-o ședință cu Înaltul comandament american, o ședință atât de secretă, încât nu mi-au spus unde a avut loc sau despre ce a fost vorba, ci doar când – convenabil. Printre cei prezenți au fost Patton și Eisenhower, așa că nimeni nu o să-l întrebe pe Ike dacă vrea să confirme un alibi.

— Te-au prins de boașe, nu-ți dai seama, fiule?

— Nu. Chiar nu-mi dau seama. Ce pot să văd este că un polițist a fost împușcat în față pe o stradă din Londra.

Walsh se uită în jur să vadă dacă se întorsese cineva la izbucnirea lui Troy. Se aplecă mai aproape. Vocea sa scăzu și tonul de împărtășire a unei confidențe deveni autoritar și superior.

— Ascultă-mă, sergent. Lucrez în Poliție de treizeci și doi de ani. Nimeni nu-mi suflă oamenii ca pe paie dacă pot face ceva să împiedic asta. Dar sunt ofițer de poliție, la fel ca tine, și am învățat în ziua în care am fost acceptat că respectarea ordinelor este ceea ce ne ține pe calea cea dreaptă. Dacă nu respectăm ordinele și pe superiorii noștri, atunci suntem întocmai ca ăia de colo… Gesticulă spre stradă cu mușțiucul pipei. Suntem niște scursuri!

Se lăsă înapoi pe scaun, roșu la față de furie. I se stinsese pipa, așa că trase și pufăi cu nădejde din ea ca să o aprindă din nou.

— Mi-am primit ordinele, la fel și tu. Nu se mai poate face nimic.

— Ordinele mele îmi cer să continui, spuse Troy încet, dar la obiect.

— Atunci îți doresc succes. Din câte aud, nu prea te-ai priceput să respecți ordinele în ultima vreme.

— Aș vrea să văd dosarul lui Miller despre Wayne.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

Walsh dădu peste cap aproape tot ce îi mai rămăsese în halbă. Berea lui Troy rămăsese neatinsă. Nu dorise băutura, nici nu băuse alcool din noaptea petrecută cu Tosca, dar ar fi părut ostil în mod fățiș să nu aibă un pahar în fața lui.

— Nu înțeleg, spuse el. I-ați spus superiorului meu că Miller îl urmărea pe Wayne.

— Nu am spus așa ceva.

— Trebuie să văd dosarul acela. Singurul motiv pentru care nu am insistat asupra lui noaptea trecută a fost fiindcă am crezut că investigați cazul.

— Nu am dosarul. Walsh făcu o pauză de efect. Dacă un asemenea dosar a existat vreodată.

— Miller îl urmărea pe Wayne. A luat notițe. Toți facem așa. Notițele acelea se înregistrează. Trebuie să existe un dosar.

Troy își mitraliase argumentele, care fură contracarate cu aceeași negație scurtă.

— După cum spuneam, nu te pot ajuta.

— Dacă nu investigați și nu predați dosarul, ar putea fi considerată drept tăinuirea dovezilor. Dacă mă obligați, voi solicita prin canalele oficiale. Nu îmi pasă ce fel de aranjament ați făcut fără ca eu să știu. Dacă mă obligați, voi merge pe calea oficială. Îi voi cere lui Onions să facă asta.

Troy se așteptase ca Walsh să explodeze; cu siguranță nu era obișnuit să fie amenințat de cei inferiori ca grad. În schimb, acesta trase zdravăn din pipă și o scutură în scrumieră. Scoase din buzunarul vestei un briceag de argint pentru fumători și începu ritualul de curățare metodică, privindu-l pe Troy la fiecare câteva secunde.

— Spune-mi, sergent. Știi ce înseamnă evaluare? întrebă el ridicând o sprânceană stufoasă într-o simulare de nevinovăție.

— Oarecum.

— Ei bine, a ta nu măsura prea mult ultima dată când a fost făcută. Știu pentru că am condus-o eu însumi în timpul

panicii din 1940, când cu coloana a cincea. O absurditate, știm cu toții, dar dacă sapi în direcția respectivă, s-ar putea să ajungi la clișeul acela, „chestiune de importanță națională" – poate fi orice, de la prețul ouălor la arme secrete –, și poți să le dai motiv lorzilor și stăpânilor noștri să verifice evaluarea și să îi aprecieze… să spunem… marginalitatea?

— Vă referiți la familia mea.

— Printre altele. Unchiul acela al tău de la Imperial e nițel dus cu pluta – declamă la Colțul Vorbitorilor –, e un bufon. Iar fratele tău, încarcerat și eliberat. Totul contează, vezi tu. Și se transformă în necesitatea bruscă de a ieși cu fața curată.

— Fratele meu urmează să primească medalia DFC[1] de la rege luna viitoare, spuse Troy.

— Nu te eroiza. Știi ce vreau să spun, băiete.

— Așa că nu trebuie să cer dosare inexistente?

— În sfârșit, cred că ne înțelegem. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult, sergent.

La fel de repede precum apăruse, Walsh își luă pălăria și plecă. Lui Troy nu îi veni să creadă timp de câteva zeci de secunde, până când îi pică fisa. Se năpusti afară din Princess Louise și privi în josul străzii. Walsh mergea cu pas apăsat, cu spatele încovoiat și cu o mână pe pălărie, înfruntând vântul rece al serii în direcția viaductului Holborn. Troy alergă după el și îl prinse de mânecă, strigând:

— Nu îmi puteți da dosarul pentru că nu îl aveți! Și nu îl aveți pentru că Miller nu vă dădea raportul.

Walsh se eliberă de mâna lui Troy și se uită în jos spre el. Având peste un metru optzeci și o constituție masivă, părea să-l poată strivi ca pe un gândac.

— Despici firul în patru, domnule Troy.

Troy merse grăbit lângă el, până când se opri iar.

---

[1] Distinguished Flying Cross – decorație militară conferită ofițerilor forțelor aeriene britanice pentru acte de curaj și devotament în timpul serviciului.

— Dacă Miller nu vă dădea raportul, atunci cui i-l dădea?

Walsh oftă adânc, parcă deranjat de un copil care insista în prostia lui.

— Ești un polițai bun, Troy. Ți-am admirat eforturile, toți am făcut-o. Nu sunt mulți cei care au ajuns atât de departe într-un timp atât de scurt. Însă trebuie să înveți să respecți ordinele. Dacă nu putem accepta ordine, atunci legea nu înseamnă nici pe naiba, iar dacă nu îți dai seama de asta, atunci nu ești unul dintre noi. Îți urez noapte bună, Troy. Dacă mă urmărești iar, îți pun cătușele și te prind de-o balustradă.

Plecă spre vest, călcând apăsat în mersul lui țeapăn de polițist. Vântul izbea și trăgea de haina lui Troy, care îl privi pe Walsh dispărând în aglomerația serii, către metrou. Rămase nemișcat, gândindu-se, până ce un bărbat se ciocni de el, împungându-l în spate cu geanta măștii de gaze, și îi spuse să fie atent. Atenția lui Troy fusese însă captată de o linie punctată care se transformase într-una fermă și solidă, continuă – aproape palpabilă. Edge.

Capitolul 44

Troy și Wildeve se întâlniră să ia prânzul în St James's Park. Troy, căruia nu îi era foame, nu aduse nimic. Wildeve avea sandviciuri preparate de proprietara lui. Nimic nu putea fi mai puțin apetisant decât pâinea națională, cu o dungă vagă de unt și puțin gem de zmeură vechi de patru ani. Wildeve și-ar fi dat un braț și un picior pentru o bucată de plăcintă cu carne de vițel și cu șuncă sau pentru o bucată de friptură pe o felie de pâine albă. Îi dăduse însă proprietarei cupoanele pentru mâncare și regreta amarnic.

— Nu pot mânca mizeria asta, chiar nu pot, îi spuse lui Troy. Presupun că nici tu...

Troy se ridică de pe bancă, luă sandviciurile și merse către lac.

— Hai să vedem dacă le vor rațele, spuse el.

Wildeve rămase așezat și se înfioră.

— Și pe urmă am putea mânca rațele, deși presupun că n-am putea găsi portocale nici cu bani, nici în alt fel. Știi că sunt copii în zilele noastre care nu au văzut niciodată o banană sau un ou pe care nu trebuie să-l scuturi dintr-un pachet, ca pe pudra ieftină de cremă?

— Nu te mai plânge, Jack. Suntem într-un parc regal. Rațele acelea sunt proprietatea regelui. Vorbești de trădare.

Troy rupse în bucățele pâinea nedigerabilă și o aruncă spre rațele care se strânseseră măcăind în jurul său.

— E al naibii de frig, Freddie. De ce a trebuit să ne întâlnim aici?

Troy aruncă spre mijlocul apei o bucată de pâine vag cenușie, iar jumătate de duzină de rațe se agitară în direcția ei. Wildeve stătea cu spatele la The Mall, iar Troy se întoarse spre el, uitându-se repede într-o parte și în alta. Din poziția sa, putea să vadă pe oricine, în orice direcție, la treizeci de metri distanță.

— Nu vreau urechi lipite de pereți despărțitori sau găuri de cheie la birou. Nu vreau să știe nimeni ce pui la cale.

— Eu? întrebă Wildeve.

— Nu te îngrijora, Jack. Sunt ordine.

— Ale cui?

— Ale mele.

— Și ale lui Onions?

— Nu. De fapt, Onions nu știe și nici nu vreau să știe. Dacă ajungi în rahat, respecți niște ordine, iar singurul țap ispășitor voi fi eu.

— Oh.

— Vreau să o pui pe Muriel Edge, șefa departamentului F4 din MI5, sub urmărire.

Wildeve mormăi „La naiba", își înfipse mâinile adânc în buzunare, merse până la alee și izbi cu piciorul o piatră, care se rostogoli cu zgomot.

— La naiba, spuse el din nou, mai tare decât prima dată. La naiba, la naiba, la naiba!

Se terminase cu pretinsa nevinovăție. Wildeve nu mai era școlarul plângăcios – își întoarse chipul luminat către Troy, întâlnindu-i privirea cu ochi strălucitori și cinici.

— Vreau să fie urmărită de la biroul ei din St James's Street, vreau să-i fie supravegheată casa, vreau să știu când și cum pot să vorbesc cu ea fără ca vreunul dintre oamenii ei să știe. Majoritatea timpului, un tip din Brigada Specială se va afla cu siguranță prin împrejurimi.

— La naiba! mai spuse o dată Wildeve.

— Este posibil ca, în calitate de șefă de departament, să aibă o umbră permanentă. Am nevoie însă de o fereastră din programul ei în care să fiu sigur că nu este supravegheată.

Wildeve privi peste drum, spre Parada Gărzii Călare, către Whitehall, cântărind parcă – imaginar – dimensiunea misiunii sale.

— Freddie, presupun că nu-mi poți spune de ce.

— Nu văd de ce nu. M-am întâlnit aseară cu Walsh de la Brigada Specială. I s-a spus să renunțe la cazul Miller. Ordinele sale vin direct de la MI5. Mi-a spus, și îl cred, că nu are notițele lui Miller despre Wayne.

— Trebuie să le aibă. Miller era omul lui.

— Dacă ar fi fost, Walsh ar fi înșfăcat cazul cu ferocitatea unui aligator. Crede-mă, e genul. La început am crezut că sunt dus de nas, așa cum am pățit cu Zelig, însă Walsh este cel mai inteligent agent pe care l-am întâlnit. M-a îndreptat în direcția bună, m-a avertizat să-mi păzesc spatele, și tot ce ar fi înțeles oricine trăgea cu urechea era că un inspector-șef mușt ruluiește un sergent. Are mâinile legate, dar s-a asigurat că stăruim în găsirea ucigașului lui Miller. Dar Miller nu era omul lui, ci îi dădea raportul direct lui Edge. Dacă există un dosar, Edge este cea care îl are.

— Cu siguranță Edge i-a spus lui Walsh s-o lase baltă.

— Nu cred. Cred că ordinul a venit de mai sus.

— Cum ar fi?

Troy tăcu, pentru că un funcționar civil cu melon se apropie de apă și își deschise geanta pentru masca de gaze. Scoase câteva coji, le aruncă la rațe și își văzu încet de drum.

— Cum ar fi? repetă Wildeve.

— Nu știu. Cineva care își permite să le spună atât lui Walsh, cât și lui Edge când să intervină. Șeful ei imediat este directorul de divizie Roger Hollis. El îi răspunde direct lui Sir David Petrie. Oricine i-a făcut să intervină, au intervenit – au făcut presiuni pentru a se renunța la caz. Tu și cu mine suntem singurii care cercetează moartea lui Miller.

— Atunci de ce nu suntem și noi trași pe sub chilă[1]?

— Pentru că nu primim ordine de la MI5. Doar Onions și comisarul Poliției Metropolitane îmi pot spune să nu mai continui o investigație. Pentru a ajunge la comisar, MI5 trebuie să treacă mai întâi pe la ministrul de Interne, și nu cred că vor să-i explice lui Herbert Morrison de ce străzile din orașul lui se acoperă de cadavre. Pym și americanii ne pot bloca accesul la informații invocând securitatea națională, dar dacă nu merg la ministrul de Interne și îl conving să discute cu comisarul, nu ne pot face să renunțăm.

— Mai puțin să ne adauge cadavrele la mormanul deja existent.

— Oh, nu. N-o să facă asta. Nu pentru o vreme, oricum. Moartea lui Miller a încurcat planurile cuiva... nu știu în ce fel... dar mă îndoiesc că vor risca din nou.

— Credeam că Petrie a fost polițist, spuse Wildeve. Nu îmi pot imagina cum ar putea mușamaliza uciderea unui alt polițist.

— O mulțime dintre ei sunt foști polițiști. Nu sunt sigur că loialitățile din trecut au vreo importanță. În plus, Edge nu a făcut niciodată parte din Poliție, nici Hollis. Afacerea asta e posibil să nu fi ajuns la Petrie. Lanțul ierarhic s-ar putea să se fi oprit chiar sub el.

— Înțeleg. Așa cum se întâmplă cu Onions?

— Nu pentru că nu vreau să știe Stan – sincer, Jack, acum Stan *nu vrea* să știe. Vrea rezultate. Dacă le obțin, o să închidă ochii la felul în care am reușit. Nu pot să o urmăresc eu, pentru că mă cunoaște. Oricărui sticlete greu de cap care i-a fost repartizat i s-a spus să fie atent la mine. Tu trebuie să o faci.

---

[1] Pedeapsă fizică aplicată în marină, în vechime. Marinarul era legat de o frânghie și aruncat în apă, apoi trecut pe sub chilă fie dintr-o parte în alta, fie de la pupă la proră. Ca expresie, semnifică a fi forțat să adopte o atitudine împotriva propriei voințe.

Troy împrăștie firimiturile de la sandviciurile lui Wildeve și aruncă punga de hârtie în apă.

— Știi cumva unde locuiește doamna Edge? întrebă Wildeve.

— Edwardes Square, numărul 52.

— Și presupun că nu trebuie să întreb de unde știi.

— Chiar așa, nu trebuie. Dar eu trebuie să aflu repede.

Trei zile mai târziu, Troy deja știa.

Capitolul 45

Edwardes Square se află în partea de vest a Londrei, la sud de Holland Park – o întindere liniștită, înfrunzită, de o eleganță georgiană târzie. Liniștită pentru că este protejată de Cromwell Road și de Kensington High Street și are case numai pe trei laturi. Înfrunzită, pentru că grupul de case este de fapt un parc mare, înconjurat, spre beneficiul rezidenților, numai de balustrade înalte din fier. Înainte de război, scena din fața ochilor lui Troy ar fi fost luminată de lucirea palidă a lămpilor vechi pe gaz, încă așezate strâmb pe suporturile lor canelate. Era ideea hollywoodiană de Londra. Pelerine, pălării înalte și birje – prin bunăvoința domnului Chesterton și a povestirilor sale cu detectivi[1].

Polițistul în civil postat la ușă începea să se agite. Se tot uita la ceas. De fiecare dată aștepta mai puțin, ajungând să îl privească la mai puțin de un minut. Din partea întunecată a pieței, unde zidul înalt aflat de-a lungul spatelui caselor de pe High Street îl plasa în umbră, Troy îl putea vedea pe bărbat și părea să cunoască bine genul. Cam la patruzeci de ani, mirosind a bere, trecut cu vederea când venea vorba de promovare și clătinându-se alene spre pensionarea rapidă, dacă războiul avea să o permită, cât și spre un loc călduț lângă foc. Dacă Wildeve avea dreptate, în orice moment avea s-o șteargă spre crâșma din colțul sud-estic al pieței și să lipsească o bună jumătate de oră. Polițistul

[1] G.K. Chesterton, scriitor și jurnalist englez (1874–1936).

stinse țigara între degete și o puse cu grijă într-o cutie, pe care o introduse înapoi în buzunarul paltonului. Era un gest cândva îngrijit și meschin în același timp, însă în vreme de război devenise firesc să vezi un om rulându-și o țigară din rămășițele altor douăsprezece. Își ridică gulerul, aruncă o privire rapidă spre piață și plecă.

Poarta parcului era deschisă. Avea să fie lumină pentru încă douăzeci de minute. Troy o putea vedea pe doamna Edge, îngenuncheată în fața unui rond de flori mare, bine îngrijit, protejat de stradă de un gard des de lemn-câinesc multicolor. Ceva îi scârțâi sub picioare. Fu sigur că femeia o să privească în sus, dar ea continuă să dezrădăcineze și să tragă de buruieni. Un pechinez tresări la zgomot, se apropie cu precauție, apoi se întoarse și fugi înapoi, scoțând un singur lătrat de soprană și anunțând parcă prezența lui Troy. Doamna Edge se ridică, ținând în mână ceva maroniu și uscat. Fără să se întoarcă, spuse:

— Fucsiile mele nu par să supraviețuiască climatului englez. Le transformă în pulbere între degete. Scoțându-și mănușile de grădinărit, se întoarse spre Troy. Ce te-a reținut? întrebă ea simplu.

Troy se așeză pe cea mai apropiată bancă și o privi desfăcându-și eșarfa și punând-o în buzunarul costumului cafeniu. Fără ea, arăta mai puțin ca o femeie de la țară.

— O mică problemă de siguranță, răspunse Troy, și bărbatul de la ușă.

Edge se așeză cu delicatețe alături de el, cu spatele foarte drept.

— Da. E o adevărată neplăcere, nu-i așa? Atât de obositor, dar îmi tot repet că e spre binele meu.

Scoase din jachetă un teanc de hârtii împăturit de multe ori.

— Nu e într-o stare foarte bună, mă tem, dar cred că prietenul nostru ar fi remarcat dacă ieșeam să plimb câinele având la mine un document.

Era prea târziu pentru a citi. Troy doar simți greutatea teancului de hârtie și îl strecură în buzunarul interior.

— Firește, sergentul Miller a înregistrat doar faptele. Fapte și observații. Nu speculează – sau nu specula –, însă nu cred că fusese antrenat să vină cu teorii. Voi sunteți aceia, nu?

Troy se întrebă dacă o insultă formulată ca o întrebare chiar necesita un răspuns.

— Cât de mult i-ați spus lui Miller? întrebă el în schimb.

— Suficient pentru a ști ce să caute, sper.

— Insuficient ca să îi împiedice moartea?

Ușoara ironie dispăru când femeia își întoarse privirea dură, de un albastru adânc, spre el. Ridurile din jurul gurii i se accentuară. Se uită la Troy ca o pasăre de pradă.

— Știați că Wayne este un criminal, nu-i așa? insistă Troy.

— Bănuiam. Dar eu bănuiesc multe. Ideea de a-l trimite pe sergentul Miller pe urmele lui era să aflu dacă mi se confirmă sau nu bănuiala.

— A ucis un om în aprilie anul trecut.

— La momentul respectiv, nu știam de existența lui. Nu, domnule Troy, nu știam că este criminal. Am cerut un ofițer al Brigăzii Speciale de abia în noiembrie anul trecut. Vei vedea că notițele sergentului Miller încep din ultima săptămână din noiembrie. Primisem prea multe rapoarte cu privire la un american misterios care se implica în activitățile comuniștilor londonezi. Poate că ei sunt suficient de idioți să-l ia de bun – eu, una, nu. Mi-am dat seama imediat că era un intrus. Era vorba doar de a afla exact ce urmărește și de a-l urmări până la – căută cuvântul potrivit – sursă.

— Sursă?

— Superiorii săi. Persoanele care au autorizat infiltrarea americană.

Troy îi intui furia crescândă. Nu putea să strige la el fără să atragă atenția pe care amândoi doreau să o evite, însă umerii

i se scuturau ușor din cauza efortului de a-și stăpâni mânia, iar privirea ei, dacă ar fi putut, l-ar fi transformat în piatră.

— Domnule Troy, conduc un departament. Știi ce înseamnă asta?

Nici această întrebare nu necesita un răspuns.

— Am lucrat pentru țară întreaga mea viață de adult. Îmi iubesc țara. Mai degrabă aș muri decât să o văd devenind bolșevică. Dar asta nu înseamnă că aș ceda orice parte din ea unei puteri străine doar pentru că acea putere mă asigură că suntem aliați în luptă. Nu mă aștept să înțelegi, pentru că ești doar polițist – însă Wayne face parte din BSS. Această organizație pernicioasă s-a înfipt bine în țară și a reușit datorită simplei necesități a cauzei comune – o relație specială.

Cuvintele lui Roosevelt părură scuipate cu o nemulțumire pe care, cu siguranță, nu dorise să o transmită.

— Războiul se apropie de sfârșit. Deja îl purtăm pe următorul, la fel și americanii. Știm toți cine va fi următorul inamic comun. Dar ducerea acestui război în Anglia, prin uzurparea suveranității noastre, a autorității care mi s-a acordat... asta nu o vor face. Ar însemna să acceptăm un flagel pentru a extermina un altul. Și totuși, dacă BSS reușește să își aroge urmărirea comuniștilor... ce îi poate opri să continue astfel în următorii doi sau douăzeci de ani? Înțelegi ce vreau să spun?

Tirada se oprise. Femeia părea mai calmă, mai puțin retorică, pentru prima dată preocupată de un răspuns.

— Ce... Troy se opri. Ce doriți de la mine, doamnă Edge?

— Ce doresc? Vreau să îl prinzi, bineînțeles!

— Tocmai mi-ați spus că este prerogativa dumneavoastră.

— Nu prerogativa, domnule Troy, ci datoria mea.

— Atunci, datoria dumneavoastră, doamnă Edge.

Femeia suspină. Spatele i se relaxă din rigiditatea de guvernantă, iar ea se sprijini de spătarul băncii, parcă epuizată de efortul consumat cu propria sa furie.

— Nu. Am nevoie de tine, domnule Troy.

— Folosiți canalele oficiale. Ați putea vorbi cu Hollis, Hollis ar putea vorbi cu Petrie. Petrie ar putea discuta cu ministrul de Interne...

— Nu, nu pot. Afacerea asta nu va ajunge la ministrul de Interne, nu este evident?

— Ba da, însă nu mă pot abține să nu mă întreb de ce. Petrie a fost cândva ofițer de poliție. Nu pare posibil să dorească un criminal în libertate pe străzile Londrei – și mai ales un ucigaș de polițiști.

— Iar comisarul tău este un fost soldat. Acest argument nu are rost, nu duce nicăieri. Ascultă-mă. Există canale oficiale, însă acestea sunt blocate de comun acord la un nivel mai înalt decât al oricăruia dintre noi. Crede-mă, domnule Troy, dacă aș putea, aș pune mâna pe telefon și l-aș suna personal pe superintendentul tău, dar asta ar însemna să îmi pun singură ștreangul de gât. Există proceduri și există protocol – dacă nu poți vedea acest lucru, vei rămâne toată viața sergent.

— Dacă sunt folosit, aș dori să știu în ce scop. Știți, doamnă Edge, am sentimentul că afacerea nu ajunge la ministrul de Interne pentru că nimeni nu știe care va fi calea aleasă de domnul Morrison.

Femeia se ridică, scuturându-se de pământ și de bucățele de scoarță. Câinele își ridică botul de pe labe și se agită, sperând că se terminase chinul așteptării.

— Fă-ți datoria, domnule Troy.

Câinele privi cu speranță de la unul la celălalt.

— Fără ură sau părtinire? întrebă Troy.

— Adică?

— Jurământul meu de polițist, doamnă Edge.

Troy se ridică să plece. Câinele țopăi bucuros.

— Era necesar, spuse Troy, să-mi invocați temerile pentru a-mi obține susținerea?

— Ah, înțeleg. Nu-ți place să ți se amintească despre origini. Ei bine, să spunem că era necesar să-ți atrag atenția.

— Era necesar și să atrageți suspiciunea celorlalți?

— Cred că Pym și Onions știu totul despre tine. Unchiul acela este de-a dreptul transparent. În cazul în care consideram că este altceva decât un huligan cu studii superioare, ar fi existat despre el un dosar gros de treizeci de centimetri.

— Și Zelig?

— Zelig e un idiot, nimic mai mult decât o unealtă a americanilor. Îi permite lui Wayne să opereze după plac, iar secretara lui ia majoritatea deciziilor pentru el. Dacă te bănuiește sau este suspicios în privința motivelor pe care le ai sau a ceea ce ai putea descoperi, ar fi un mic miracol. Ar putea adăuga o notă de animozitate pozitivă, care să te țină în alertă. Dacă citești notițele lui Miller, vei găsi dovezile de care ai nevoie. Noapte bună, domnule Troy. Nu ne vom mai întâlni.

Capitolul 46

Întors în Goodwins Court, Troy desfăcu cele cincisprezece foi ale lui Miller, bătute prost la mașină. Muriel Edge avea dreptate: nu fusese în natura omului să speculeze. Înregistra cu meticulozitate ore, date și locuri, dar nu adăuga nimic cu privire la semnificația lor. Troy simțea că poate atinge siguranța fermă a celui aflat în boxa martorilor – îndreptându-se spre vest la exact 11.37. Tropăitul ghetelor pe dalele de piatră. Sinceritate lipsită de imaginație. Un om care nu știa când i se irosește timpul; un om care nu era conștient când viața îi era în pericol.

Noiembrie nu dădu la iveală nimic. Era vorba doar despre faptul că Wayne avea și alte iubite pe lângă Diana Brack și că uneori agăța prostituate în Soho, fără îndoială dotat din abundență cu prezervativele furnizate de guvern ale Unchiului Sam – doar nu era să riște să se îmbolnăvească de gonoree în timp ce își servea patria.

Troy presupunea că Wayne fusese pe urmele lui Miller din decembrie târziu. Timp de două săptămâni, îl urmărise la întruniri în stabilimentele publice din East London, inclusiv la două care avuseseră loc în Bricklayers Arms din Hannibal Road, la doar câțiva metri distanță de apartamentul lui Wolinski și la o scurtă plimbare de locul unde fusese ucis Brand. Wayne dispăruse la întâlniri private în Jubilee Street și Jamaica Road, iar Miller apelase cu scrupulozitate la registrele electorale și înregistrase numele proprietarilor: Edelmann, Sidney Lewis și McGee, Michael Eamonn. La scurtă vreme după Crăciunul din 1943, Miller începuse să

îi piardă urma lui Wayne la schimbarea metroului, peste tot în Londra. În repetate rânduri, notase „Pierdut din vedere suspectul la Moorgate... Holborn... Liverpool Street... Monument". O dată sau de două ori, Wayne îl dusese cu siguranță de nas: „Pierdut din vedere suspectul la Earls Court... Hammersmith... Paddington". De atunci încolo, Miller pierduse două luni fără a raporta altceva decât viața socială de lux a unui ofițer american plătit prea mult. În presupusa noapte a morții lui Brand, 24 februarie – presupusă fiindcă raportul criminalistic insista asupra unei marje de eroare mari, din cauza temperaturilor sub zero și a faptului că legistul polonez avusese un singur braț pentru investigații –, Miller se apropiase, în sfârșit. Ținuse pasul cu Wayne în încercarea acestuia de a-l deruta pe Baker Street, dar îl pierduse pe Liverpool Street. Era, se gândi Troy, apropierea pe care și-o permisese Wayne. De acolo putea să meargă până în Stepney; la fel și Miller. Cu o singură scânteie de intuiție, unica pe care o avusese Miller în tot acel timp, mersese direct pe Jubilee Street și așteptase lângă casa lui Edelmann. Wayne, deloc surprinzător, nu apăruse. Troy era sigur că se întâlnise cu Brand și cu Wolinski fie în apartamentul celui din urmă, fie într-un loc public și îl ucisese pe primul sau pe amândoi după ce îi ademenise în zona bombardată din Green. Îi ademenise? Lui Troy i se părea că logica sa e uneori demnă de povestiri ieftine, dar își aducea aminte cum arăta cadavrul lui Miller. Partea din spate a craniului său se afla acum într-o pungă de celofan; găurile negre din fața și din fruntea lui se potriveau cu cele din fața lui von Ranke și din craniul lui Brand. Așa murise oare și Wolinski? Notițele lui Miller deveniră și mai proaste, abia schițate.

În martie, Wayne fusese incredibil de inactiv. Zile întregi, Miller nu avusese nimic de raportat. Wayne fusese mai abil decât de obicei. Miller nu raportase nici vizita la Zelig, nici prezența lui Troy lângă casa Dianei Brack. Ultimele două

săptămâni din martie nu erau prezente – nu scrisese nimic în carnețel. Miller devenise neatent și stângaci, bătându-și notițele la mașină o singură dată pe săptămână înainte de a raporta către Muriel Edge. Propria stângăcie îl ucisese. Oare omul nu avusese suficient bun simț cât să facă legătura între prezența lui Wayne în East End pe 24 februarie și brațul care fusese găsit la doar trei zile după aceea? Nu știa că are de-a face cu un om care ucidea din plăcere? Era posibil să nu-l mai fi văzut pe Wayne, până când se strecurase cu neîndemânare între el și Wildeve, iar Wayne îl observase.

Troy coborî încetișor de ce îl omorâse Wayne pe Miller la momentul respectiv. De ce nu mai devreme? Poate că îl catalogase drept incompetent și nu fusese îngrijorat până când... ce? Până la apariția lui Troy? Dar Wayne nu ar fi putut să rișteze să îl ucidă pe Miller știindu-se urmărit de el sau de Wildeve. Numai un nebun și-ar fi asumat un asemenea risc. Nu era posibil ca Wayne să fi știut cât de aproape se afla Troy sau că Wildeve era chiar în spatele lui. Era probabil, sigur chiar, că nu îl văzuse pe Troy în acea seară în Holborn. Nu – Miller murise din cauza notițelor sale. Wayne hotărâse să afle exact cât știa Miller și venise cu un alibi impecabil, iar autoritățile existente aleseseră să îl acopere, din motive pe care Troy nu îndrăznea să le ghicească. Eliminându-l pe Miller, Wayne scăpase pentru totdeauna de urmărirea Brigăzii Speciale.

„Toate dovezile de care ai nevoie", spusese Muriel Edge. În realitate, Miller îi oferise doar două lucruri: confirmarea că Wayne se aflase undeva în apropierea comiterii crimei în ziua respectivă și pe domnii Edelmann și McGee. „Zelig e un idiot", adăugase ea. „O lasă pe secretara lui să ia toate deciziile."

Troy își aminti că încuviințase tacit să se vadă cu secretara cu pricina cu patru nopți în urmă, în ziua în care murise Miller. Moartea acestuia eclipsase în totalitate dorința respectivă – acum însă existau alte motive să se prezinte la întâlnire.

Capitolul 47

Tosca îi trânti ușa în picior.

— Ai întârziat o săptămână, ticălosule!

Una dintre cele mai prăpădite replici din vocabularul unui bărbat îi veni în minte.

— Pot să-ți explic. Sincer.

Troy împinse ușa. Tosca se dădu înapoi. Abia îi putea distinge silueta în întuneric, înfășurată într-o pătură de la piept până la glezne, purtând fusta militară și o expresie neiertătoare. Se întoarse și fugi spre trepte. Observă fulgerarea unui picior când ea trecu pe lângă geam la primul etaj, urmată de bufnituri pricinuite de goana pe scări. Închise ușa în tăcere și bâjbâi după balustradă.

Ușa ei era abia crăpată și o rază de lumină pătrundea în bezna împăienjenită a palierului. O împinse și păși cu precauție în încăpere. Tosca, se gândi, părea genul care aruncă obiecte. Întocmai cum bănuise, brațul ei se ridică și o pernă zbură în direcția lui, suficient de prost țintită ca să cadă fără niciun zgomot lângă peretele aflat la câțiva metri de el. Stătea în pat, înconjurată de resturile unui ospăț de consolare. Gogoși pe jumătate mâncate, învelișuri argintii de batoane Hershey și exemplare vechi de câteva luni din reviste americane – *Life, Saturday Evening Post*. Radioul mergea, susurând pe programul Light un concert de seară târzie interpretat de un big band. Elsie Carlisle fredona seducător: „M-ai făcut din nou să plâng".

— Chiar crezi că-ți poți face apariția aici când ai chef? Așa crezi?

— Eu... păi...

— N-ai putut să suni?

— Nu, nu am putut. S-au întâmplat anumite lucruri de când ne-am întâlnit ultima oară.

— Cu excepția deschiderii celui de-al doilea front – și cred că aș afla înaintea ta dacă ar fi cazul –, nu e suficient, orice-ar fi.

— Maiorul Wayne... Troy nu reuși să termine propoziția, pentru că ea țipă.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!! Nu îmi mai pomeni numele ăla, nenorocitule!!!!! Dacă îți închipui că ți-o poți trage în timpul orelor de serviciu...

Troy închise ușa cu o lovitură și se grăbi spre pat, astupându-i gura cu mâna înainte ca zgomotul să îi alerteze dintr-odată pe vecini, ARP-ul și pompierii. Ea îl mușcă de mână, iar el și-o retrase.

— Dacă, sâsâi ea, parcă prinzând aluzia, îți imaginezi că poți să ucizi două păsări cu o singură piatră, așa cum spuneți voi, englezii, cu gândirea voastră aforistică, ia-mă drept ce știu că sunt, hai s-o facem rapid și apoi dispari! Pe urmă, mai gândește-te, polițaiule! Scoate-ți hainele acum sau dispari din fața mea!

Troy fu uimit. Știa cât de directă poate fi, dar tot era surprins.

— Chiar asta vrei să spui? întrebă el.

— Pui pariu? Scoate-ți daravela, fă-ți treaba și ia-ți valea.

— Dumnezeule, spuse el, aproape involuntar.

— Dumnezeule, îl imită ea, dându-se jos din pat și îngenunchind, îmbrăcată în fustă și ciorapi. Începu să tragă de nodul cravatei. Voi aștia mă terminați.

Își lipi buzele de ale lui, forțându-le cu blândețe să se deschidă, cu vârful agil al limbii. Se îndepărtă cu un rânjet

imens, zâmbind și în adâncurile ochilor săi căprui. Aruncă cravata și trase de nasturii paltonului.

— Dacă îndrăznești să pomenești de serviciu – al tău sau al meu – înainte de prima geană de lumină, ești mort. *Capiche?*

Troy încuviință.

— Și acum, puiul meu inhibat din Londra, întinde-te pe spate și gândește-te la Anglia[1].

Îi scoase hainele, dar el nu apucă să își dea seama că era dezbrăcat și că lumina era încă aprinsă. Odată ce remarcă, însă, nu mai păru demn de menționat. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu lumina aprinsă, nici cu radioul deschis, în legănarea muzicii – era o asemenea depravare încât nici nu suporta să se gândească. Însă mottoul Toscăi părea să fie că există un început pentru orice.

[1] În original, *lie back and think of England* – expresie folosită cu sensul de a strânge din dinți, avându-și originea în epoca victoriană, ca presupusă indicație dată mireselor britanice cu privire la satisfacerea necesităților sexuale ale soților.

Capitolul 48

Troy stătea întins, fără să doarmă. Tosca se mișcă în întuneric și se întoarse spre el.

— La ce te gândești?

— La Anglia.

— Nu trebuie să te gândești la Anglia după aceea, ci doar pe parcursul partidei. Este necesar pentru a-ți lua gândul de la păcătoșenia trupului de femeie. Ce-i cu Anglia? La ce te gândești când te gândești la Anglia? La Churchill? La rege? La Hyde Park? La mâncători de friptură de vită?

— Nu. La nimic din toate astea. Mă gândesc la galbenul primulelor primăvara; la perișorii și la luciul frunzelor de fag.

— Perișori?

— Și la păduceii înfloriți în mai, vătuind câmpurile din Hertfordshire.

— Hertfordshire. De acolo ești?

— Da. Și dacă tot am ajuns acolo, mă gândesc la cremă din ouă și lapte și la varză fiartă.

— Ce? Ce naiba au astea de-a face cu primăvara?

— Nimic. Mă gândeam la Anglia, iar mai devreme sau mai târziu ajung la crema de ouă...

— Și la varza fiartă?

— Da.

— Știi ceva? Cred că ți-e foame.

— Varză fiartă nu îmi trebuie. Nu îmi pasă dacă nu mai văd în viața mea o farfurie cu varză fiartă.

— O săptămână de lipsă poate face ca o fată să uite cât de mult îi extenuează pe bărbați sămânța irosită. Se fâțâie treizeci de secunde și nici nu-ți dai seama când au adormit buștean, iar când se trezesc sunt mereu flămânzi.

Sări goală din pat și fugi la frigider. Acesta rezistă un moment, apoi suspină adânc și, cu un ultim sunet plin de reproș, își cedă comoara.

— Am tocmai ce-ți trebuie. Acum e rece și cred că ar trebui mâncată caldă, dar nu mi s-a părut niciodată a fi rea la gust direct de la gheață.

Se întoarse în pat. Troy făcu un efort să-și ia ochii de la sânii ei și să se uite spre farfuria pe care i-o oferea.

— Ce este?

— Încearcă.

Arăta mizerabil: valuri de culoarea sângelui și a cremei de ouă, amintindu-i de culorile companiilor London Midland și Scottish Railway.

— Haide, fă ca americanii. Se mănâncă cu degetele.

Troy rupse o bucată din felul de mâncare.

— Nu e rea. Ce-i chestia maro?

— Anșoa.

— Și umflăturile?

— Capere, cred.

— Și cârnatul?

— Pepperoni.

— Nu e rea deloc. Cum se cheamă?

— Pizza.

— Pete Sir?

— Nu. Pizza! Tocmai am cumpărat-o de la PX. Au făcut o brutărie la dracu' în praznic ca să prepare un fel de mâncare tipic newyorkez. Presupun că ridică moralul trupelor.

— Ai crede că au alte priorități.

— Asta nu-i nimic. Am făcut în buncăre un punct de îmbuteliere Coca-Cola, în așteptarea debarcării. Cum

ajungem la primul capăt de plajă, cum începem să îmbuteliem Coca-Cola pentru băieți!

Troy fu aproape să se înece de râs.

— Vorbesc serios. Oricum, nu trebuia să afli asta. E un secret de stat. Ești gata pentru încă o rundă?

Troy încuviință, crezând că întreabă despre pizza.

— Băiete, credeam că nu mai zici. Ce trebuie să faci ca să te culci cu cineva în orașul ăsta!

Îl prinse de penis cu o mână, iar cu cealaltă stinse lumina. Întunericul și Tosca se contopiră.

Capitolul 49

Fură treziți de un raid obișnuit.

— La dracu'! Iar nu este gaz.

Tosca merse tiptil prin încăpere, mormăind și plângându-se.

— Nu tu mic dejun. Nu tu cafea. Cum își imaginează Hitler că îmi petrec ziua?

Troy coborî încetișor din pat. Ținând cont de unghiul soarelui care se ridica deasupra Trafalgar Square, cu razele filtrate de murdăria de pe fereastra din spate, era încă devreme. Avea la dispoziție ceva timp. Își puse cămașa.

— Ce mănânci de obicei la micul dejun?

— Ouă, pâine prăjită, cafea. Brioșe englezești, dacă sunt la PX. Ce e ciudat e că nu poți să le cumperi nicăieri în Anglia. Adică sunt frigănelele franțuzești? Mănâncă mexicanii chilli? Îți cam pierzi încrederea în ordinea mondială.

Suna absurd. Troy o ignoră și deschise frigiderul. Înăuntru se aflau o duzină de ouă și o bucată neîncepută de o jumătate de kilogram de unt alb american. Era cea mai mare bucată neatinsă pe care o văzuse dinainte de război.

— OK. Stai jos.

— Unde?

— Oriunde te simți confortabil.

Tosca se așeză turcește pe podea, între frigider și pat, în continuare șocant de goală. Troy preluă controlul, adunând cuțite, farfurii și o paletă pentru pește, și porni fierul electric. Apoi se așeză în fața ei. Întoarse fierul cu susul în jos și i-l dădu.

— N-am mai făcut asta de ceva vreme, dar la un moment dat, în timpul campaniei Blitz, am gătit în felul ăsta timp de două săptămâni. E foarte important ca fierul să fie stabil. Și ar fi fost ceva mai bine dacă erai îmbrăcată.

Femeia se foi și se bosumflă. Sânii i se mișcară, iar ea îi trimise un sărut.

— Treaba ta, spuse el și desfăcu pachetul de unt.

Unse talpa fierului de călcat și așteptă să facă bule.

— Glumești!

— Deloc. Și te rog să stai nemișcată.

Tosca strânse fierul cu fermitate, folosindu-și ambele mâini. Talpa încinsă plutea la câțiva centimetri deasupra coapselor ei. Troy sparse un ou de o farfurie și îi dădu drumul pe talpă, unde începu să sfârâie.

— Doamne! exclamă ea. Se face! Chiar se face!

— Durează o vreme. Ai puțină răbdare.

— E OK. Avem multe de vorbit.

Troy nu spuse nimic, așteptând un semn din partea ei.

— Așadar, Jimmy nu trăgea oamenii pe sfoară cu niște cupoane?

Troy clătină din cap și se uită la ou.

— Chiar e grav. Ai fața aceea, genul mă-preocupă-soarta-lumii, deci trebuie să fie grav.

— A ucis patru oameni.

— Poftiiiiiiiiiiim???

Slăbi strânsoarea, fierul se înclină, iar oul alunecă într-o parte. Troy îl prinse cu atenție pe paleta pentru pește, înainte să aterizeze pe ea. Grăsimea încinsă se scurse pe coapsa ei.

— Au, au, au.

— Cred că mai bine ne oprim. S-ar putea să fie mai ușor să pregătim micul dejun dacă vorbim despre altceva.

— Nu, o să fiu OK. Nu pot să renunț acum. Sunt făcută dintr-un aluat tare. Doar că nu mă așteptam să fie atât de grav. Pe cine a ucis?

Troy făcu oul să alunece înapoi pe fier și tăie o felie de pâine.

— Doi refugiați germani. Un polonez care lucra la docuri. Și un polițist care îl urmărea.

— Sfinte Dumnezeule! De ce ar face așa ceva?

— E meseria lui. Treburi murdare, chiar tu ai zis-o.

— Am spus că nu aici.

— Ce face, mai precis, pentru armată?

— Se presupune că nu trebuie să știu.

— Dar știi.

— Jimmy e genul lăudăros. Nu poate să se abțină să nu povestească. Dacă îi reușește ceva deosebit, mai devreme sau mai târziu face aluzii. În ultimul an, a devenit evident cu ce se ocupă. E unul dintre tipii aceia care e trimis cu parașuta în Franța ocupată. Face câteva cascadorii eroice și e scos afară. Vorbește bine franceza și germana, așa că se potrivește.

— Scoate oameni de acolo? Francezi, germani, luptători în Rezistență care ar putea fi folositori pentru eforturile noastre de război?

— Da. Facem deseori asta, însă nu mă întreba despre situații particulare. Cunosc doar ideea generală, dar Zelly nu m-ar lăsa niciodată să am acces la o operațiune individuală. Urăște să scrie chestii pe hârtie.

Troy făcu oul să alunece pe o felie de pâine, îi luă femeii fierul din mână și îl așeză pe un capăt al covorului, apoi îi pasă farfuria. Tosca mușcă din ou și gălbenușul i se revărsă peste buza de jos. Îl privi surprinsă peste farfuria cu micul dejun.

— Ce păcat că nu avem cafea!

— Poți să afli dacă a adus vreun german în februarie anul acesta?

— Îmi ceri să îl spionez pe Zelly?

— Da.

— Presupun c-aș putea. Nu mă dau în vânt s-o fac, dar dacă nu l-aș spiona oricum jumătate din timp, tot ce-aș ști despre Operațiunile Aliate ar fi ceea ce aflu bătându-i la mașină scrisorile către ofițerul de la Aprovizionare, în care se plânge de lipsa la PX a untului de arahide și a maionezei.

Își termină sandviciul în tăcere, având în mod clar ceva în minte.

— Pe cine a ucis ultima dată?

Troy îi dădu din nou fierul și începu să își pregătească micul dejun.

— Un polițist. Marțea trecută.

— În noaptea în care nu ai apărut.

— Eram în Manchester Square, așezând bucăți de creier omenesc în pungi de celofan.

Tosca tresări și se strâmbă, dar insistă.

— Miercuri dimineața a fost o panică de nedescris la birou. Zelly ajunsese înaintea mea, lucru nemaivăzut, iar dispozitivul de codare atașat la telefon nu se mai oprea. A trebuit să ascult la ușă! A vorbit cu Jimmy și cu cineva de sus și avea o dispoziție de rahat. A mai vorbit și cu niște indivizi de la MI5 al vostru.

— Tocmai se întorsese de la o întâlnire cu mine și cu MI5.

— Îl vânai, așa-i?

— Da. Însă ce mă îngrijorează este cine mă vânează pe mine.

— Nu înțeleg.

Troy vorbi în timp ce mânca. Ea îi duse un deget la buze, recuperă o urmă prețioasă de gălbenuș și o linse.

— Prima dată când te-am văzut îl așteptai pe Wayne?

— Nu. Apare ocazional, dar cu siguranță nu trebuia să vină în ziua aceea. De fapt, erai singura persoană cu care urma să se întâlnească Zelly, iar asta i-a crescut tensiunea. Cu siguranță nu voia să te vadă.

— M-am tot întrebat de ce a făcut-o. Nu mi-a spus nimic.

— Mă depășește.

— Doar dacă nu, firește, nu el era cel care trebuia să mă vadă, ci Wayne.

— Poftim?

— Wayne a apărut numai ca să îmi arunce o privire. Știa că există un polițist care îl urmărește. Era vorba despre sergentul Miller din Brigada Specială. Era alarmat de ideea că omul se afla în contact cu Zelig. A venit să mă vadă și să se facă văzut. Dacă eram omul pe care îl observase, dacă mă dovedeam a fi Miller, atunci temerile lui se confirmau. Miller era prea aproape și Wayne știa că trebuie să îl ucidă. Dar eu nu eram polițistul pe care îl văzuse; eram eu. Nu aveam nicio legătură cu Miller și cu ceea ce urmărea el. Nu l-am recunoscut pe Wayne. Dacă aș fi făcut-o, dacă aș fi arătat cel mai mic semn de recunoaștere, și eu aș zace acum la morgă cu un glonț în cap. Sergentul Miller a câștigat câteva zile în plus. Wayne l-a ucis când era cel mai convenabil, dar la fel de bine putea să mă ucidă pe mine. Ce nu știa era că l-am observat mai târziu în aceeași zi ieșind din casa amantei sale și că am făcut conexiunea la care Miller nici nu se gândise. Dacă ar fi știut că mă aflu pe urmele lui, mă îndoiesc că l-ar fi ucis pe Miller.

— Păi, a venit, a vorbit aiurea, apoi a plecat. Însă aproape de ce? Investighezi crimele. Ce altceva mai făcea, ca omul tău să fi fost aproape?

— E doar o bănuială, dar cred că se infiltrase într-o celulă comunistă din East End.

— Imposibil! Nu are instrucțiuni să facă asta. În Londra nu face decât să aștepte – se odihnește, se recuperează. Se presupune că n-ar trebui să facă nimic în Anglia.

— Dar face: ucide oameni.

— Comuniști? Ucide comuniști? Credeam că ai spus că a ucis doi germani. Nu înțeleg.

— Nici eu.

Troy mâncă în tăcere timp de câteva minute. Apoi Tosca sări în picioare și începu să scotocească în sertarul de sus al mesei de toaletă. Aruncă o cheie pe covor și șezu cu o bucată de hârtie albă în mână.

— Ia-o. E cheia mea de rezervă, spuse ea. Până diseară ar trebui să am ceva pentru tine.

— Am nevoie acum de ceva. Ai adresa lui?

— Nu ai adresa lui?

— N-am idee unde locuiește. Am filat Tite Street, dar...

— Și ai filat biroul meu. Tipul ăla din St James's Square e foarte nesuferit. Nu, mă îndoiesc că Jimmy are să se arate. Adresa lui oficială este în blocul de apartamente din Curzon Street pe care l-am preluat pentru birouri. Marriott House. Are câteva camere, dar nu l-am găsit niciodată acolo. Cred c-o folosește ca adresă poștală și atât. A trebuit să intru o dată. Mirosea a stătut. Are acolo un schimb de haine, dar îmi închipui că nu prea stă acasă. Locuiește cu femeile lui, oriunde s-ar afla. Ăsta e lucrul de care ai nevoie acum.

Așeză hârtia cu fața în sus pe covor. Pe ea erau imprimate o mulțime de fotografii mici, șase sau șapte într-un rând, poate treizeci în total. Erau miniaturi ale maiorului Wayne, fiecare ușor diferită, de parcă ar fi fost capturate dintr-un film.

— Se numește polifotografie și este făcută cu o cameră cu mecanism pentru transportul filmului. Erau ultimul răcnet în Washington în vara de dinaintea războiului. Mi-am făcut și eu una ca să i-o trimit mamei. Cred că scoate la iveală drăgălășenia oamenilor. Probabil că și Jimmy se consideră drăguț, deși Dumnezeu știe de ce aș crede eu una ca asta.

Era semnată „Jimmy XXX". Înfățișa buza superioară plină, umedă, cu mult mai proeminentă decât cea inferioară, și privirea limpede, zâmbitoare – într-o multitudine de poziții conștiente.

— Nu am cerut-o eu. Pur și simplu mi-a dat-o într-o zi. Nici măcar nu știu de ce am păstrat-o.

Întorcându-se în Goodwins Court ca să se spele și să se schimbe, Troy analiză reacția Toscăi. Acceptase tot ce îi spusese; fusese șocată, dar acceptase. Nu existase nicio întrebare de genul „Cum de știi asta?" sau „Ești sigur?". Însă rolul lui Wayne era să ucidă. Era cu siguranță o treabă murdară absolută, la ordinea zilei pentru un soldat pe timp de război. Bineînțeles, o mințise cu privire la conexiune. Știa de ce Wayne se ostenise să se infiltreze într-o celulă din East End, chiar dacă era surprins să afle că această sarcină era deasupra altora și dincolo de ei. Dar, ca de obicei, dorea să pună dovezile înaintea declarațiilor. Nu se putea abține să nu se întrebe de ce Tosca își descrisese propriul rol la Norfolk House într-o manieră atât de modestă și de contrastantă cu versiunea lui Muriel Edge. Nu putea să ghicească intențiile comediei ieftine pe care o juca – poate era, pur și simplu, felul în care se purta cu bărbații. Dar unde anume în umorul de duzină din Manhattan se încadrau cuvinte precum „aforistică"?

Capitolul 50

Kolankiewicz stătea în fața focului pe gaz din biroul lui Troy, ascuns în spatele unui exemplar din *News Chronicle*. Wildeve muncea din greu la un vraf imens de hârtii, căscând tot timpul. Troy trecu pe lângă ei și fixă polifotografia pe avizierul de pe perete, lovind-o cu degetul.

— Ăsta e omul nostru, spuse el.

Kolankiewicz lăsă ziarul și sprintă de-a curmezișul încăperii, ca să-l privească pe Wayne după ce își fixase ochelarii pe nas cu o singură mână.

— Un om josnic, comentă el.

— Cum ți-ai dat seama?

— Expresie răutăcioasă.

— Care?

— Toate.

— Grozav. Ar trebui să te faci detectiv.

— Nu mai fă pe grozavul. Când văzut ce am, o să fii al naibii de impresionat.

Își deschise servieta și puse pe biroul lui Troy trei pungi de celofan.

— Am vești bune și vești rele. Primul cartuș, al doilea și al treilea – gloanțele din Manchester Square. Păstrează-le. Ce a dispărut o dată poate dispărea și a doua oară. Gloanțele sunt .45. Cartușele, după cum ai bănuit, au fost trase dintr-o armă automată. Pe laturi există semne de încărcare pe arc, pe care nu le-ai avea dacă ar fi vorba despre un revolver. Acum… veștile bune.

Scoase două fotografii mari și le fixă pe avizier, lângă cele o mie de fețe ale lui Wayne.

— În absența oricărui glonte cu care să compar, am făcut tot ce am putut cu cartușele. Aceste imagini mărite îți vor arăta ce vreau să zic. Dacă iei ora nouă ca indicată de semnele acelea, atunci, de fiecare dată, percutorul pare să fi lovit la două și zece – în termenii tragerii cu arcul, un interior. Până acum, nimic. Nu acord atenție unor asemenea dovezi; oferă prea mult loc unei coincidențe. Dar…

Scoase alte două fotografii din servietă și le așeză peste primul set.

— Uită-te la astea. Mărite de cincizeci de ori. Privește modelul lăsat de percutor pe tubul cartușului.

Troy se uită cât de aproape reuși.

— Sunt identice.

— Întocmai. Presupunând același loc pe ceas, cele două cartușe – din Stepney și din Manchester Square – poartă semnele detonării prin același percutor sau în cel mai rău caz sunt două percutoare care s-au uzat în exact același fel.

— Păi, e… e genial!

— Efectiv, cele două cartușe au plecat din același pistol. Ar fi fost mai util să avem glonțul care l-a ucis pe Herr Buton, dar… în mod științific, este departe de inexactitate. Iar acum, veștile rele…

— Vești rele?

— Nu are să țină la tribunal. Cel puțin, n-a trebuit până acum, pentru că nimeni n-a încercat.

— Rahat, exclamă Troy.

— Gândește-te câte puncte de similaritate trebuie să existe în cazul amprentelor și la cât de probabil este ca omul tău să fi scăpat de pistol.

— Gândește-te cât de des îi prindem cu arma asupra lor! E aproape un atașament sentimental al ucigașilor față de armă. Continuă să o țină strâns multă vreme după ce au

tras ultimul glonț spre tine, chiar dacă îi condamnă mai ceva decât câinele lui Bill Sykes.

Kolankiewicz ridică din umeri.

— Ți-am oferit asta și ți-am spus ce valoare are. Cred că până acum avem doar probe circumstanțiale, rahat în ploaie. Cu asta m-aș duce la tribunal. Dar am fi primii.

Troy se aplecă să se uite mai îndeaproape la fotografii. Simți pe ceafă ambele mâini ale polonezului, pipăindu-i prin păr.

— Ce naiba faci?

— Am auzit că ai fost implicat în ceva lupte. Ai un ditamai cucuiul. Când s-a întâmplat?

— A fost... a fost...

Troy nu își putu aminti când se aflase în stația Holborn, în momentul detonării bombei. Își amintea durerea de cap și norul sângeriu, iar faptul că se gândise din nou la ele păru să le reînvie. Dar, cu toată sinceritatea, nu era capabil să spună dacă raidul avusese loc săptămâna sau luna trecută. Timp de câteva clipe, îl văzu pe Kolankiewicz printr-o ceață roșie și îl auzi doar în același timp cu pulsația unui vas de sânge undeva deasupra ochiului stâng.

— A fost acum două săptămâni, spuse Wildeve.

Atât de puțin? Kolankiewicz analiză capul lui Troy pe toate părțile, mormăind, apoi îi luă fața în mâini, o întoarse spre geam și îl privi adânc în ochi.

— Ai ochii ca o mlaștină poloneză, spuse el. Dar vestea proastă e că ți-au dat drumul prea devreme.

— Nu i-au dat drumul – a plecat singur, comentă Wildeve.

— Așa-i că ești deștept?

— Îmi tot repeți asta.

— Loviturile la cap pot însemna necazuri. Ai migrene?

Troy nu răspunse.

— Înțeleg, spuse Kolankiewicz. Troy, mergi la doctor. Fă-mi o favoare. Nu te joci când vine vorba de cap. E prea aproape de creier.

— Nu te teme, minți Troy. O să merg.

Capitolul 51

Razele argintii ale lunii luminau fiecare crăpătură și groapă de pe Cable Street. Partea de drum care rămăsese intactă strălucea de parcă macadamul ar fi fost dat cu pomadă de păr, trimițând strălucirea pătrunzătoare înapoi către luna hoinară pe un cer fără nori.

Troy și Wildeve lăsară Bullnose Morrisul lângă oficiul poștal din Leman Street și merseră de-a lungul Cable Street, în paralel cu arcadele liniei London-Tilbury, care ieșeau din Fenchurch Street. Dinspre Shadwell se apropiau de ei doi bețivi clătinându-se. Unul era tăcut și amețit, celălalt zgomotos, sărind din groapă în groapă.

— La lumina lunii argintii vom sta îmbrățișați, lună de miere, lună de miere, miere...

Se opri în mijlocul unei băltoace.

— George, am uitat afurisitele de cuvinte.

Pe moment, lui George nu păru să îi pese. Trase un vânt zdravăn, apoi reflectă asupra dilemei.

— Bagă altu' atunci. Bagă păsărele albastre peste nenorocitele de stânci albe din nenorocitu' de Dover. N-am mai auzit de dimineață, cel puțin. Unde ne duce nenorocitu' de război – îți zic, taman când o vrei pe nenorocita de Vera Lynn și nenorocitele ei de stânci din nenorocitu' de Dover, nu-i niciuna prin preajmă. Exact ca nenorociții de curcani.

— Așa e, George. Ne așteaptă vremuri grele, așteaptă numa' să vezi. Messerschmitt-uri[1] peste tot deasupra nenorocitelor de stânci ale nu știu cui, așteaptă numa' să vezi...

[1] Companie germană producătoare de avioane, renumită pentru aparatele de luptă din al Doilea Război Mondial.

Troy și Wildeve trecură de o parte și de alta a cântărețului care se clătina la capătul unei bălți de aproape trei metri lățime. Făcu un pas și căzu pe spate în apa adâncă de mai bine de treizeci de centimetri.

— Aaahhh! Sunt ud! Mi-e ud tot curul!

Pentru prima dată, păru să-și remarce spectatorii.

— Dă o mână, prietene, îi zise lui Troy.

Troy îl privi în ochi pe bețivul care cerea ajutor.

— Îmi pare rău, amice, spuse el. Nu-i niciodată un curcan prin preajmă când îți trebuie unul, așa-i?

Bețivul scoase un vaiet de autocompătimire, la fel de puternic ca o sirenă. Își continuară drumul, depășindu-l cu agilitate pe George, și urmară linia arcadelor.

— Freddie, ce căutăm, mai precis?

— Semne de viață.

— Doar nu vrei să spui că există oameni care locuiesc în astea?

— Nu chiar, dar Bonham bănuiește că Edelmann are un adăpost pe aici.

Când începuse campania Blitz, condițiile din adăposturi erau groaznice. Sydney Edelmann, comunist și consilier local, făcuse scandal și îi convinsese pe diverși membri ai Parlamentului și reprezentanți ai presei să vină în East End și să arunce o privire la felul în care se trăia acolo. Lovind chiar în inima privilegiaților, condusese până și un marș la Savoy, protestând împotriva adăpostului privat construit adânc sub faimosul hotel, pentru uzul exclusiv al oaspeților. Duzini întregi de nemulțumiți din Stepney se îngrămădiseră în hotel, când sunase alarma, cerând adăpost și fiind întâmpinați de poliție. A doua zi, Troy citise un articol în presă și râsese cu hohote la știrea că Edelmann se ridicase la înălțimea provocării și o învinsese invocând Legea proprietarilor de hoteluri. În felul său, era cel mai subtil dintre avocați. Fără agitația creată atunci, Troy se îndoia că adăposturile pentru populație ar fi fost vreodată suficiente. Săracii

ar fi continuat să își petreacă nopțile în beciuri împuțite, fără toalete și fără apă potabilă. Însă, odată victoria obținută, la întoarcerea bombardierelor pentru „micul" Blitz, Edelmann nu avea să folosească el însuși adăposturile, preferând, se spunea, intimitatea arcadei sale de cale ferată fortificată.

Trecuseră pe lângă mai bine de o duzină de arcade și se uitaseră cu atenție. Majoritatea fuseseră acoperite cu foi de tablă și foloseau drept curți pentru fier vechi. „Ajutați la construirea unui Spitfire" era fraza mâzgălită neglijent cu vopsea scorojită de-a curmezișul porților uneia dintre ele, relicvă a verii Bătăliei pentru Anglia[1]. Alte arcade serveau ca ateliere și garaje, cu excepția uneia înalte, din care ieșea un horn îngust, răsucit, care pufăia în noapte fum alb. Troy se opri și îl trase ușor pe Wildeve de mâneca paltonului.

— Cred că l-am găsit.

Wildeve se uită lipsit de expresie la porțile de oțel. Fumul se risipea între pufăituri și nu remarcă niciun semn de viață.

— N-am putea să-l prindem acasă?

— Nu știu ca Edelmann să fi acceptat vreodată ca un polițist să îi intre în casă fără mandat. Uite, iarăși se întâmplă.

Hornul respiră, expirând fuiorul de fum către cer.

— Și crezi că-și petrec toată noaptea acolo?

Troy ciocăni zdravăn în ușă. Auziră alunecarea înceată a zăvoarelor și a lanțurilor, iar ușa se crăpă mai puțin de un centimetru.

— Cine-i acolo?

— Bătrânul Bill[2], răspunse Troy.

— Nu cunosc niciun Bill, veni replica.

„Argoul nostru și-a pierdut valoarea", se gândi Troy.

— Spune-i lui Sydney că sunt sergentul Troy, de la Scotland Yard.

---

[1] În original, *Battle of Britain*, campanie aeriană din al Doilea Război Mondial purtată de forțele aeriene germane contra Regatului Unit, în vara și toamna anului 1940.

[2] În original, *Old Bill*, poreclă dată polițiștilor londonezi.

Ușa se închise. Trecu mai bine de un minut. Un tren șuieră pe deasupra lor, înăbușind orice sunet ar fi venit din interiorul arcadei. Ușa se deschise din nou – o primire generoasă. Din adâncuri, o voce imaterială îl chemă pe Troy.

— Pe legea mea, e domnul Troy!

Un omuleț smead își târșâi picioarele în lumina lunii, cu spatele încovoiat sub povara permanentă a unei cocoașe. Coloana îi era într-atât de sucită, încât îi privi pe Troy și pe Wildeve cu capul întors într-un unghi dureros, cu un ochi deschis și unul aproape închis.

— Băieți! E vechiul meu prieten, agentul de poliție Troy!

Edelmann făcu un gest larg cu mâna, deschizând ușa cu o smucitură. Troy intră, iar Wildeve îl urmă, căscând ochii la o lume străină. Trecură de o ușă interioară și pătrunseră într-o cutie colosală de metal care se întindea, pătrată, în interiorul cercului format de arcul de cărămidă al căii ferate. Vreo șase oameni stăteau în jurul unui foc aflat în centru, unii jucând cărți pe o ladă, alții citind până să fie deranjați de palavre. De-a lungul pereților se aliniau paturi de campanie. Ochi ca de vulpe îi fixară din adâncurile văgăunilor. Era un spațiu curat, acoperit de covoare, ordonat și, cu excepția intrușilor, prietenos și primitor. Sunetul se pierdea cu ușurință în vastitatea spațiului, primind valența unei șoapte de adorație în interiorul unei catedrale de oțel.

— Acum sunt sergentul Troy, Sydney.

— Vai, vai, dar ai făcut ceva pași în lume, băiete. Am zis întotdeauna că ai să te descurci.

— Am putea să lăsăm deoparte personajele lui Dickens? Nu ești nici pe departe Bransby Williams[1], iar eu am venit cu treabă.

— Firește, firește. Horace, adu-le domnului Troy și prietenului său o ceașcă de ceai. Ne găsești în birou.

[1] Actor britanic (1870–1961).

Își târșâi picioarele deschizând drumul, conducându-i într-o nișă creată prin aranjarea câtorva lăzi.

— Afaceri, ziceai.

Troy așeză pe o ladă fotografia lui von Ranke.

— Arată foarte mort, nenorocitul, comentă Edelmann.

— Nu îl cunoști?

— Nu.

Troy așeză pe ladă fotografia lui Brand în tinerețe, mărită din poza de grup a lui Nicolai.

— Nici pe ăsta.

— Ești sigur?

— Dacă aș ști, ți-aș zice. N-aș face niciun rău. În funcție de următoarea întrebare ar fi fost posibil să-ți zic să-ți iei valea.

Troy așeză pe ladă a treia fotografie. Era una mărită din duzinile oferite de Tosca. Edelmann nu spuse nimic. Privi întâi fotografia, apoi spre sergent.

— Și care va fi următoarea întrebare, domnule Troy? Înainte să-ți spun să dispari, firește.

— Următoarea întrebare ar fi dacă știi că cineva din opoziție s-a infiltrat aici.

Edelmann inspiră cu un șuierat slab. Își îndreptă capul, privirea căznită dispăru din ochiul pe jumătate închis, apoi se lăsă pe spate, parcă analizându-l pe Troy.

— Presupunând că aș accepta asta, ce dovezi ai?

Sergentul împunse cu arătătorul fotografia lui von Ranke.

— El a făcut asta. L-a împușcat în față.

— Urât.

— La fel și cu el. Troy arătă spre Brand. L-a tăiat în bucăți.

Edelmann clătină din cap. Troy nu știa dacă înseamnă neîncredere sau disperare.

— Și cred că l-a ucis și pe omul ăsta.

Troy trânti o fotografie mărită a tânărului Peter Wolinski, ca un trișor care juca un atu. Edelmann se ridică și ieși. Troy rămase nemișcat și așteptă, auzindu-i vocea răsunând dincolo de peretele despărțitor.

— Horace, unde dracu' e ceaiul ăla?

Edelmann își târșâi picioarele prin încăpere. Pe cât era posibil în cazul unui om cu diformitatea lui, părea să străbată nervos podeaua. După câteva minute se întoarse, ducând două jumătăți de halbă de ceai. Se așeză în fața lui Troy.

— Te ascult, spuse el. Ai toată atenția mea.

— Cred că Wayne – îl știi drept Wayne, nu? Edelmann încuviință. Cred că e un ucigaș plătit, un asasin al armatei americane. Știu că i-a ucis pe aceștia doi. Sunt vechi colegi ai lui Wolinski de dinainte de război. Cred că l-a ucis pe primul în urmă cu un an, când a încercat să ajungă la Wolinski. Cred că l-a ucis pe al doilea când l-a prins pe Wolinski. Și mai cred că atunci l-a ucis și pe el.

— Nu l-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni, spuse Edelmann. A fost mereu un risc – am bănuit, am știut chiar. Niciodată nu am știut de ce.

— Nici eu nu știu. Când i-ai văzut ultima oară?

— Pe 24 februarie.

— Cum poți fi sigur?

— Întâlnire de studiu. Are loc în aceeași zi a fiecărei luni. Îl văzusem pe Peter în după-amiaza aceea și mi-a spus că avea să vină. Wayne era acolo. De vreo nouă luni tot venea și pleca.

— De ce i-ai permis accesul?

— *Bona fides*. Le-avea, în fond. Scrisori de la cumnatul surorii mele din Pennsylvania, în care spunea cum fusese el membru al UWW[1] în anii 1930. Să-ți spun drept, am fost încântat. Alte brațe în rândul mișcării, și nu genul la care te-ai aștepta. Ruși și polonezi avem cu ghiotura. Mi-a crescut inima să primesc vești din America. M-a făcut să cred că ne îndreptăm într-o direcție. Ne-a dat toate veștile, totul despre uniunile de acolo; cât de mare înșelătorie era Noua Învoială. Toate astea.

Pentru un moment, Edelmann tăcu.

---

[1] *United Workers of the World*, Uniune muncitorească internațională.

— Și Diana Brack? îl îndemnă Troy.

— A venit cu el. A fost de folos – ajuta la încredere. O cunoșteam. Fusese la aceleași conferințe și întruniri ca mine. De obicei, mă aștept la un papițoi sau doi. Unii vin să vadă cum trăiesc sărăntocii, alții sunt chiar serioși. Dacă îți vine să crezi, H.G. Wells ne-a făcut prezentările. Cred că a fost felul lui de a ne testa pe amândoi. Un salut rapid și o strângere de mână. Wells m-a numit Quasimodo din Stepney. Ea a zâmbit. Așa că am zâmbit și eu – nenorocitul.

— Nu l-ai verificat pe Wayne prin relațiile tale?

— Ce crezi, că am numărul de la Kremlin? Nici măcar numărul lui Harry Pollitt[1] nu îl am. Nu așa funcționez, nu, nu.

— Wayne era apropiat de cineva? întrebă Troy.

— Apropiat? Nu e un club de socializare.

Troy știa mai bine, dar se abținu de la comentarii.

— Aveau prieteni apropiați, el sau Diana?

— Nu la început. Intervenea în discuție de fiecare dată când cunoștea subiectul, dar avea tendința să rămână pe lângă ea. Eu îl cunoșteam mai bine decât majoritatea, însă asta nu înseamnă mare lucru. Diana e diferită. Ea alege pe cineva ca țintă. A făcut așa cu mine a doua oară când ne-am întâlnit. M-a văzut într-o încăpere și și-a croit drum prin mulțime de parcă ar fi avut un singur lucru în minte, fără să remarce pe nimeni altcineva. Oamenii o abordează, dar ea zâmbește în felul ei de filfizoană, Domnișoara Maniere în plină acțiune, iar ei își iau valea de parcă tocmai li s-a pus o plombă. Îi place să aibă un prieten special. În grupul ăsta, era Wolinski. Cred că și-a dat seama, după o întâlnire, că era singurul de la care putea învăța ceva.

— Erau amanți?

[1] Harry Pollitt (1890–1960), lider al departamentului sindical din Partidul Comunist al Marii Britanii și secretarul general al partidului timp de douăzeci de ani.

— N-aș putea spune. Nu cercetăm mințile oamenilor, orice ar spune presa, și cu siguranță nu ne interesează cine și-o trage cu cine.

— Relația aceasta specială s-a extins și la Wayne?

— Nu. Abia dacă îi vedeam pe el și pe Peter schimbând o vorbă. Wayne nu e intelectual, l-ar fi plictisit pe Peter mai ceva ca un cântec de leagăn.

Edelmann se opri.

— Douăzeci și patru, îl încurajă Troy.

— Douăzeci și patru. Wayne era aici. Am băut o halbă la Merchant, pe Matlock Street, și ne-am mutat sus să vorbim. Începuserăm de vreo zece minute când Alf – proprietarul de la Merchant – a urcat și mi-a spus că Peter a sunat să anunțe că nu poate ajunge. Așa era Peter mereu, politicos. O așteptam și pe Lady Di. Venea destul de frecvent și cumpăra multe cărți pentru băieți. Iar dacă nefericiții nu puteau fi stimulați să le citească, le spunea oricum ce-i în ele. Dar nu a venit și nu am auzit vreun cuvânt de la ea încă de atunci. La câteva minute după ce-am primit mesajul lui Peter, Wayne s-a ridicat și s-a scuzat că trebuie să plece. Nu îmi amintesc ce a zis, dar a fost ultima oară când l-am văzut și pe el. Nu am făcut legătura; cel puțin, nu conștient. Asta până n-ai venit tu. Probabil mă așteptam să apari tu sau cineva ca tine. Altfel ți-aș fi arătat ușa și degetul mijlociu, nu crezi? Iar acum îmi spui că Wayne a plecat și l-a omorât pe Peter.

— Cred că asta fac, confirmă Troy.

— Doamne, oftă Edelmann și sorbi adânc din ceai. Iar acum trebuie să mă bazez pe tine pentru dreptate. Doamne, Doamne, Doamne.

— Cu asta mă ocup, remarcă Troy.

Edelmann nu spuse nimic, doar împinse halba peste ladă, spre Troy. Un tren se zgudui deasupra, rostogolindu-se dinspre Tilbury. Rămaseră tăcuți.

— Urăsc sticleții, spuse Edelmann într-un târziu. Și mai mult urăsc să depind de ei.

Un alt tren trecu pe deasupra lor, din direcția opusă. Troy număra pârâiturile, muzicalitatea matematică a trenurilor care își zdrăngăneau ritmul de metronom în pacea vastă a nopții, și îl ascultă pe Edelmann sorbind cu zgomot din ceai și urându-l în tăcere. Simți că era vremea să plece. Se ridică și spuse:

— Ținem legătura.

— Să fiu al naibii dacă nu!

În camera principală a adăpostului, Troy îl căută din priviri pe Wildeve, fără să recunoască imediat spatele cel mai apropiat din grupul care stătea și vorbea lângă foc ca aparținându-i. I se păru ciudat. Nu s-ar fi așteptat ca Wildeve să lege o conversație cu oamenii aceia. Era aplecat deasupra lăzii, prins într-o discuție sinceră, pe jumătate în șoaptă, permițând tonului mormântal al adăpostului să imprime un respect bisericesc vocii sale. Doar când ochii bărbaților se îndreptară spre Troy, se întoarse și îl văzu așteptând. Una dintre perechile de ochi care îl priveau pe Troy îi aparținea lui Michael McGee, nevinovatul care îi arătase prima dată apartamentul lui Wolinski. Odată ieșiți, Troy își încheie paltonul și îl așteptă pe Wildeve. McGee apăru primul.

— Ce o să faceți? întrebă el încet, cu un aer de resemnare dintr-un motiv necunoscut.

— O arestare, răspunse Troy.

Wildeve apăru la timp ca să audă ultima remarcă a lui Troy. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. McGee așteptă mai mult, iar ei așteptară ca McGee să accepte că nu avea să afle mai mult și să se întoarcă în adăpost. Troy se îndreptă spre Cable Street. Wildeve îl ajunse din urmă.

— Freddie... Pe cine vrei să arestezi?

Capitolul 52

Două ore mai târziu, acele ceasornicului se târau către ora 22, iar Troy stătea pe marginea biroului, privind afară, spre fluviu. Onions plecase deja acasă când ajunseseră ei înapoi din Stepney. Troy era mulțumit: o zi sau chiar numai o noapte pentru ceea ce era pe punctul de a face ar fi fost neprețuită. Auzi ușa deschizându-se și se răsuci puțin ca să îl vadă pe Wildeve intrând.

— S-au întors, spuse Wildeve.

Troy s-a gândit de două ori înainte să meargă el însuși sau să îl trimită pe Wildeve. Sarcina căzuse pe umerii lui Thomson și Gutteridge.

— Am dus-o în camera de interogatoriu.

Troy se lăsă să alunece de pe birou și începu să își încheie paltonul.

— Nu. Du-o într-o celulă.

— Poftim?

— Nu se află aici ca să ajute ancheta. Este arestată.

— Și mandatul?

Troy își scoase din buzunar mănușile. Ideea că Troy se pregătea să plece părea să îl uimească și să îl exaspereze pe Wildeve.

— Nu există. I-am spus lui Thomson să citeze Legea forței majore. Nu am nevoie de mandat. Ai grijă doar să o avertizezi înainte s-o încui peste noapte. Dacă solicită un avocat, ai surzit. Dacă vrea mâncare, dă-i pâine cu margarină. Dacă

îi trebuie o cană de ceai, vezi să fie călduț. Mă întorc la șapte. Să vedem cum reacționează la trezirea matinală.

Troy se îndreptă spre coridor. Wildeve se repezi după el.

— Ai înnebunit de-a binelea? Forță majoră. Fermanagh o să ne coacă boașele ca pe castane!

— Fermanagh e în Irlanda. S-a retras la reședința de la țară după Dunkirk[1]. O să-i ia câteva zile înainte să-și vâre coada. Legea forței majore e în regulă. Avem de-a face cu doi străini inamici uciși. Avem un polonez dispărut și un american fugar. Acum, legătura ei cu problema este evidentă. Forța majoră e tocmai ce ne trebuie.

Wildeve reuși să se strecoare pe scări în fața lui Troy și îl opri, punându-i palma direct pe piept.

— Ce speri să obții punând-o pe Diana Brack într-o celulă peste noapte?

— Gândește-te la cum ai fi reacționat la una ca asta pe vremea când nu știai ce se petrece, în calitate de polițist. Tu și cu mine am fi fost foarte afectați să fim încuiați într-o celulă, cu pături înțepătoare și mâncare oribilă. Privește din punctul ei de vedere. Nu e tocmai rutină. Gândește-te la povestea prințesei cu bobul de mazăre. Nu are să poată dormi o secundă. Poate că dimineață va dori să răspundă la câteva întrebări. A fost ultima persoană care l-a văzut pe Wayne. E timpul să vorbească.

— Și dacă nu o face?

— Presupun că avem vreo trei zile înainte să trebuiască fie să îi dăm drumul, fie să obținem ceva cu Legea. Dacă nu pot să scot de la ea adevărul, sau măcar o parte din el, până atunci, poți să-mi iei legitimația și să nu-mi mai spui polițist.

Wildeve oftă și acceptă fără prea mare încântare raționamentul lui Troy. Ieșiră unul lângă altul pe poarta dinspre Whitehall a Scotland Yardului.

[1] Locul unei bătălii între trupele anglo-franceze și cele germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (26 mai – 4 iunie 1940).

— Și acum? întrebă Wildeve.

— Am alte angajamente.

— La ora asta?

— Asta ce vrea să însemne?

— Oh... Păi... Kolankiewicz a fost de părere că ai nevoie de odihnă.

— Noapte bună, Jack.

Troy merse de-a lungul Whitehall, în direcția Trafalgar Square – spre Orange Street. Intră folosind cheia pe care i-o dăduse Tosca. Gestul îl făcu să se oprească. Cântări cheia în palmă. Părea să fi acceptat multe responsabilități primind cheia. Urcă scările; ușa era deschisă. Din interior nu venea lumină. Tosca era în spate, stând în picioare în fața ferestrei dinspre sud și privind peste Pall Mall și piață. Purta bluza militară, dar nu avea pantofi și nici fustă, ci rămăsese doar în ciorapi sub lumina lunii. Era, înțelese el, modul ei obișnuit de a-și încheia ziua. Își arunca uniforma și, odată cu ea, uita de muncă. La fel era și prima băutură a zilei, pe care o ținea în mâna dreaptă, în timp ce stânga i se strecură în jurul gâtului pentru a-i apropia fața de a ei. Un picior îmbrăcat în ciorap se răsuci în jurul piciorului său și se opri în spatele genunchiului. Își înclină capul înapoi, rânji și începu să cânte, imitând-o pe Marlene Dietrich.

— Cândva, înainte să încep să zâmbesc, detestam lumina lunii. Umbrele nopții care – hm – păreau plate precum... hm... altceva. Odată m-am trezit la șapte, urând lumina dimineții. Acum mă trezesc în rai și totul e în regulă.

Se opri. Cu ochii strălucind și mișcând din cap, îl încuraja să preia refrenul. Însă el nu putea nici în ruptul capului să-și dea seama despre ce cântec era vorba.

— Doamne, nu mai știe nimeni versurile niciunui cântec?! „Luna albastră", prostuțule! Știi, Rodgers și Hart.

— Îmi pare rău. Știu doar părțile care se pot fluiera.

— E adevărat. Detest lumina lunii. Nu-ți lasă loc să te ascunzi.

— Trebuie să te ascunzi?

— Eram poetică, dar bănuiesc că-mi pierd vremea.

— Transformă fluviul într-o panglică argintie.

— Căcaaat. Asta-i tot ce poți? Asta e ideea ta despre poezie?

— „Căcat" are doar două silabe.

— Taci.

Îl sărută ușor pe buze și începu să cânte din nou – delicat și, ținând cont de vocea ei, de obicei răgușită, surprinzător de melodic.

— Și apoi, dintr-odată, apăru în fața mea, singurul pe care îl voi ține vreodată în brațe – am auzit o voce șoptind *adoră-mă*... Își lipi buzele de urechea lui pentru ultimul vers. Îi simți respirația fierbinte. Asta e o aluzie, să știi.

Troy rămase tăcut.

— Cântă!

— Ce să cânt?

— Adoră-mă.

— Nu sunt pregătit.

— Pfff, nu ești deloc amuzant, curcane.

Se desprinse și își începu lupta obișnuită cu ușa frigiderului.

— Trage camuflajul și hai să facem un pic de lumină.

La explozia luminii electrice, îi așeză pe masă un whisky mare. Lângă pahar se afla un dosar din carton verde. Îl lovi cu degetul.

— Fă ce poți cu el. Trebuie să îl înapoiez mâine-dimineață sau e vai de fundul meu.

Troy îl deschise și luă o înghițitură de whisky. Ea dădu radioul mai încet. Un murmur slab al Ambrose's Orchestra se răspândi pe calea undelor.

— De unde l-ai luat?

— Din același loc de unde am făcut rost și de ăsta.

Un al doilea dosar, din hârtie galben-închis, aterizează pe masă din spatele lui. Se uită la numele familiar și se întoarse să o privească.

— Cine e?

— Tata.

— Se pare că vei fi bogat într-o bună zi, chiar dacă moștenești doar o parte din acțiunile bătrânului.

— S-a întâmplat deja. A murit în noiembrie.

— Îmi pare rău. Dosarul nu e actualizat. Se afla în seiful lui Zelly. Era acolo și unul cu numele tău pe el, dar n-avea nimic înăuntru.

— Nimic?

— Nimic. Doar o foaie goală.

Așadar, Muriel Edge jucase la cacealma. Deschise dosarul verde fără să îl ridice.

— Ce înseamnă OHQ 5?

— Cockfosters. Avem o bază acolo – un conac vechi de țară pe care l-au preluat englezii în numele nostru.

— OK, spuse el. Îl citesc dimineață. Închise dosarul și luă paharul de whisky.

— Poftim? Am auzit bine? Nu vrei să-l citești pe tot acum? Poți aștepta? Ai, Doamne ferește, alte priorități?

Troy nu răspunse. Ea puse jos paharul de whisky și se apropie în vârful picioarelor, încă nu suficient de înaltă pentru a-l privi în ochi. Îi luă paharul, îi înconjură gâtul cu brațele și privi în sus.

— Mi se pare că începi să înveți regulile casei.

— Ar fi de folos dacă le-ai bate la mașină și le-ai prinde pe un perete. Ca într-o pensiune de la malul mării. Știi tu. Nu scuipați pe jos. Fără femei după ora 22.00.

— Fără femei după 22.00! Ce natie țeapănă și crispată!

Îl sărută ușor pe lobul urechii.

— Păsările o fac, albinele o fac, chiar și altceva-altceva...

— Puricii dresați, sugeră Troy.

— Chiar și puricii dresați o fac! Vocea ei se umflă, devenind un mârâit înfundat. HAI S-O FACEM!!!

Se rostogoliră într-o parte pe pat. Troy ateriză deasupra. Ea îi sărută ochii, urechile, gâtul, apoi, cu un gest prefăcut, își lipi degetul arătător de buzele lui.

— Știi, spuse ea, e prima oară când nu a trebuit să te târăsc în pat. Totuși, înainte ca totul să pară o grabă necuviincioasă – ce mai exprimare, grabă necuviincioasă... Oi fi citit Jane Austen sau ce? Am o tratație pentru tine. Uită-te în congelator.

— Poftim?

— Du-te și uită-te în congelator.

Troy se strecură afară din pat, își lăsă jacheta pe podea și se întrebă ce ar fi putut pune la cale. Frigiderul era aproape gol, însă pe raftul din mijloc se afla un borcan de culoarea smântânii, cu capac înfiletabil. Troy îl luă și îl privi în lumină. J.P. Davidson's Own Mayonnaise, preparată și ambalată în Baton Rouge, Louisiana. Ulei de măsline proaspăt. Ouă adevărate. Nu se acceptă înlocuitori. Nu este original fără semnătura lui J.P.

— Credeam că nu poți să faci rost de asta.

— Eu nu, dar Zelly poate. Era tot în seiful lui.

— Nu-i va lipsi?

— Nu... Avea cam două duzini. Și chiar dacă, la naiba cu el. După cum o fi spus Maria Antoaneta, să mănânce dressing pentru salată!

Troy se așeză pe marginea patului, cu spatele la Tosca, și desfiletă capacul.

— Superb, spuse inhalând mirosul. Ce păcat că nu avem cu ce s-o mâncăm!

— Ba avem, spuse ea.

— Cum ar fi?

— Cum aș fi eu!

Se întoarse. Tosca își scosese bluza și își desfăcea brasiera, eliberându-și sânii atât de magnifici, încât îl amețeau pe privitor. Înșfăcă borcanul și începu să-l golească de conținut deasupra torsului.

— OK, dragule, sunt a ta! Drege-mă!

Capitolul 53

Tosca dormea încă la prima geană a dimineții. Troy stătea în pat. Dosarul îi confirmase presupunerile și îi descoperise câteva lucruri noi. Detalia misiunea lui Wayne, în cea mai mare parte în Franța ocupată, cu excepția unei excursii întâmplătoare în Suedia neutră și a câtorva în Elveția. Trei călătorii în zona din jurul orașului Lille. Întâlniri cu forțele de rezistență. Asigurările lui Wayne către BSS că oamenii cu care se vedea aveau să aranjeze o întâlnire cu Brand – omul care apăruse, în cele din urmă, la suprafață, sub forma unui braț în colții unui câine, pe care Kolankiewicz îl numise Herr Buton. În ultima misiune era vorba despre întâlnirea cu Brand și fuga celor doi în Anglia, în urma unei îndrăznețe aterizări nocturne în câmpiile franceze a unui mic avion al USAF. Ce nu preciza raportul era motivul pentru care îl doreau pe Brand. Troy bănuia că scopul dosarului era să înregistreze acțiuni, nu motive, păstrând astfel o parte a secretului în cazul în care oameni ca Tosca se dedau la spart de seifuri. Raportul înregistrase comentariile lui Wayne asupra faptului că Brand se dovedise extrem de necooperativ în timpul instructajului de la Cockfosters. Acestea erau urmate de o notă semnată simplu B McK, exprimând neîncrederea. „Oare avem omul potrivit? De două ori la rând. Probabil că-i un spion. De-a ce naiba se joacă francezii?" Dar Troy știa că Brand nu era spion. Luase pur și simplu tot ce îi oferiseră americanii, apoi, în dimineața de 24 februarie, dispăruse din Cockfosters ca să nu mai fie văzut vreodată. Dosarul

nu menționa vreo urmărire sau capturare. Însă nici nu ar fi avut logică, se gândi Troy. Pe 27 februarie fusese aplicată ștampila și o mâzgălitură declara cazul închis. Avea inițialele J.W.

Tosca se mișcă în maldărul încurcat de cearșafuri și pături și se împinse în brațe ca o pisică întinzându-se. Căscă și începu să facă mutre.

— Ah. Ăăă. Iac. Bleah. Băiete... neplăcut de lipicios este puțin spus. Mă simt de parcă mi-ar fi lipit cineva picioarele laolaltă. Mai rău – privi în jos –, cred că mi-au fuzionat țâțele.

— Când eram copil, confecționam din lemn de plută modele de aeroplane din Marele Război. Îmi aduc aminte că maioneza era un lipici de primă clasă.

— Ai face bine să glumești!

Se clătină afară din pat, înșfăcă un prosop și deschise ușa. De cealaltă parte a palierului se afla o baie. Troy puse ceainicul pe foc, își trase cămașa și pantalonii, îi lăsă destul timp să-și găsească locul și apoi o urmă, ținând în mână dosarul verde. Tosca se afla aproape până la gât în spumă, iar razele de primăvară erau încețoșate de abur.

— O încântare, spuse ea. Urăsc zilele acelea când nu este apă caldă. Să știi că un adevărat romantic n-ar sta pe closet. Ar scăpa de haine și-ar intra lângă mine. Ai pus de cafea?

Troy încuviință. Ea închise ochii și suspină de plăcere.

— Nu era nimic despre un om numit von Ranke, din aprilie trecut? întrebă Troy.

— Nu. Doar multă maioneză, multă ciocolată și o agendă neagră cu numere de telefon și nume de fete. Am furat niște ciocolată. Dacă îți amintești, am mâncat-o pe la miezul nopții. M-am gândit că ai de-a face cu suficiente prostituate în domeniul tău ca să ai nevoie de agenda neagră a lui Zelly, deci nu m-am obosit.

Ochii i se deschiseră pe moment.

— Tot mai crezi că Jimmy l-a ucis pe tipul ăsta?

— Da.

— Dosarul o confirmă?

— Nu. Sporește greutatea dovezilor circumstanțiale, dar asta nu e niciodată suficient. Am nevoie de un martor.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— De ce l-ar trimite BSS pe Jimmy în țări neutre?

— Dintr-o mulțime de motive. La ce te gândești?

— A fost în Suedia anul ăsta. O singură dată. A fost în Elveția de vreo șase ori, din 1942.

— Avem un om în Elveția. E o zonă la îndemână pentru supravegherea vărzarilor. E de asemenea o zonă convenabilă să faci afaceri cu ei.

— Afaceri? Cu inamicul?

— Se întâmplă tot timpul. Dacă nu ai o cale de comunicare cu ei, cum te aștepți să știi când sunt gata să renunțe? Suedia e o altă poveste. Discretă din punctul nostru de vedere. Ca regulă, e vorba numai de salvarea refugiaților. Ca Jimmy să meargă acolo în persoană, trebuie să fi fost cineva special. Nu ajută victimele nazismului din mărinimie. Probabil că aveau ceva ce își dorea. A fost mare agitație în jurul Suediei acum puțin timp. Nu știu despre ce a fost vorba, dar oamenii noștri de acolo au pus mâna pe ceva important.

— Pe *ceva*, nu pe cineva?

— De asta sunt sigură. Totul era codificat, dar există moduri prin care îți poți da seama. Zelly s-a tot plâns și a delirat. „Unde naiba e Jimmy? Chiar când avem și noi parte de acțiune, nu-l găsesc nicăieri!"

— Parte de acțiune?

— Întocmai cuvintele sale.

— Ce înseamnă?

— E un pic ambiguu și nu cred că înseamnă ceva bun.

Se scufundă în spumă și își strânse sânii, creând un mic munte de balonașe albe de săpun pe care le suflă în direcția lui Troy. Îl umplu de spumă pe față și pe cămașă. Începu

să chicotească, iar el știu că audiența se încheiase. Prepară cafeaua și plecă. Nu fu întrebat când se întoarce, însă Troy înțelese din lipsa întrebării că ea cunoștea răspunsul. În acea seară, nici caii sălbatici, nici, tematic, criminalii nu aveau să îl țină departe.

Capitolul 54

Troy o lăsă pe Diana Brack să aştepte, presupunând că ideea de a aştepta îi era foarte puţin familiară. Eliberă una dintre cele mai spaţioase săli de şedinţe ale Scotland Yardului şi o plasă acolo, redusă la infim de locul gol, cu o singură WPC lângă uşă drept companie, care era minimalizată de instrucţiunile lui Troy de a nu discuta cu prizoniera.

— Presupun că ai să-mi spui că toate astea sunt trucuri psihologice, spuse Wildeve.

— Dacă vrei, răspunse Troy fără să ridice privirea de pe birou.

La prânz, Diana Brack aşteptase mai mult de patru ore, iar Troy era la zi cu hârtiile şi pregătit să o înfrunte.

— Vino şi ia-mă de acolo într-o oră, îi spuse el lui Wildeve.

— Poftim?

— Vino şi ia-mă. Întrerupe. Inventează ceva. Un telefon, orice.

Diana Brack se plimba de colo-colo când intră Troy. Furia îi era temperată de discreţie. Nu avea dorinţa de a se lăsa învinsă de trucurile ieftine ale Poliţiei. Nu se folosise de ocazie ca să se plângă de celulă, de ceai sau de mâncarea îngrozitoare.

— Presupun, începu ea, că îmi vei spune că ai motive serioase pentru toate acestea.

Troy luă loc la masa demontabilă şi arătă spre scaunul liber aflat de cealaltă parte. Ea se opri în spatele scaunului, fără să se aşeze. O noapte petrecută în celulă fusese departe

de a-i ciobi aspectul elegant. Troy își ascunse dezamăgirea sub lipsa de expresie a polițistului, îndelung exersată, și aranjă pe masă, în fața lui, cu grijă, câteva dosare. Toate erau goale. Trucul adoptat de Muriel Edge merita încercarea.

— Presupun că îmi poți cita litera de lege care îți permite să mă ții aici.

— Legea forței majore (a apărării) din 1939, cu modificările și adăugirile ulterioare, răspunse Troy. Cuvântul „apărare" se află între paranteze, apropo. Lady Diana, de ce nu iei loc? Cu cât îmi răspunzi mai repede la întrebări, cu atât mai repede vei ieși de aici.

Ea ezită. Privirea de pe chipul său îi spuse lui Troy că nu îl credea. Apoi se așeză, își ridică fusta lungă, neagră, câțiva centimetri, își puse picior peste picior și își aranjă pelerina pe spătar.

Troy se aventură în rutina anesteziantă a orelor și a datelor, a locurilor și a cadavrelor, ascultându-i explicațiile și alibiurile. Nu găsi niciun motiv să nu o creadă. Dacă spunea că în noaptea de 24 februarie se culcase devreme, din cauza unei migrene, fu înclinat să accepte afirmația. În fond, putea verifica apelând la fata din casă. Niciun fel de loialitate nu i-ar fi permis acesteia să reziste câtorva minute de insistență polițienească. În seara în care fusese ucis Miller, chiar el mersese, cu ea și cu surorile lui, de pe Strand până în Trafalgar Square, stătuse o vreme în ceață până când ele își terminaseră bârfele și o văzuse apoi făcând semn unui taxi, cam la douăzeci de minute după ce îl pierduse din vedere pe Wayne, după cum îi reaminti ea. Însă nu îl interesau răspunsurile, la fel cum nu era interesat de întrebări. Era posibil ca Wayne să fi avut un martor ocular la crimele comise – și cu siguranță nu pe Diana Brack – care, până acum, s-ar fi sfâșiat pe dinăuntru încercând să se elibereze de coșmar. Nu insistă. După o oră, conform instrucțiunilor, Wildeve îi

întrerupse. Troy ezită în prag și aruncă peste umăr singura întrebare care conta.

— Unde este maiorul Wayne?

— Tu să-mi spui, veni răspunsul.

Troy o lăsă din nou să aștepte în tăcere.

După-amiază, Troy puse în repetate rânduri aceleași întrebări. O aduse aproape de exasperare. Fu o călătorie lungă. Ea răspunse cu un aer plictisit. Troy aștepta ca Diana Brack să spună că devenise obositor, însă îi fu răpită și această satisfacție măruntă. Ușoarele variații ale răspunsurilor îl ajutară pe Troy să se convingă că spune adevărul. Exactitatea ar fi avut iz de repetiții, de poveste plănuită, inventată. La ora 18.00 o trimise înapoi în celulă, după ce îi adresase o singură întrebare care avea însemnătate și nu primise niciun răspuns.

— De ce? întrebă Wildeve.

— Știe.

— Ce știe?

— Știe că Wayne este un ucigaș. O știe, dar o ascunde și trăiește cu ideea. Asta o face să fie dură. E una dintre cele mai dure persoane cu care am avut vreodată de-a face. Aș prefera să fie la capătul puterilor când îmi va spune despre Wayne.

— Ce ar avea de spus? Ai zis că nu a fost martoră.

— E martoră a omului, nu a faptelor sale.

Troy plecă acasă – la Tosca.

Capitolul 55

Târziu în dimineața celei de-a doua zile, Diana Brack reacționă la aceleași întrebări insipide cu o urmă de resentiment.

— M-am culcat, pentru că aveam o migrenă! De câte ori trebuie să îți spun? explodă ea.

Lui Troy i se păru în regulă. O primă spărtură în gheață. Bătu darabana în birou cu creionul. Se ridică, se întinse și își trecu degetele prin păr – afișă imaginea unui om care nu-și găsește cuvintele.

— Bine, spuse el pe un ton plictisit. Spune-mi despre maior.

— Ce să-ți spun?

Troy își reluă locul, încă întinzându-se și căscând, dar ascultându-i fiecare variație din tonul vocii, precum și ritmul respirației.

— Orice… Cum v-ați întâlnit? medită el. Da. Asta e. Spune-mi cum v-ați întâlnit.

Pentru o clipă, crezu că s-ar putea să nu muște momeala, dar ea oftă și privi în tavan, începând cu un aer tolerant, marcat de o nuanță de ușurare că se schimbase subiectul.

— Nu văd de ce te-ar interesa. Ne-am întâlnit la o discuție a Clubului de Carte de Stânga, într-o sală din Bloomsbury.

— Înțeleg. Nu l-aș fi considerat pe maior un intelectual.

— Nu l-ai considera nici altceva, pentru că nu îl cunoști. Iar dacă l-ai cunoaște, ți-ai da seama că bănuielile tale sunt absurde. În schimb, cred că ai discutat cu Edelmann și îi repeți cuvânt cu cuvânt opiniile. Jimmy nu este intelectual.

Și ce-i cu asta? Are o inteligență pe care Edelmann nu ar putea-o percepe niciodată. O inteligență nativă. E curios de atâtea lucruri! Este o inteligență... animalică, înțelegi?

Troy înțelegea perfect. Inteligența animalică se potrivea întocmai ideii pe care și-o făcuse despre maiorul Wayne.

— Toți cei pe care îi cunosc te prezintă drept aristocrată. Nu înțeleg ce ar putea o femeie ca tine să vadă într-un bărbat ca Wayne – un soldat obișnuit.

— E departe de a fi un soldat obișnuit. La fel de departe cum ești și tu de un polițist obișnuit.

— Ce este un...

O voce din mintea lui Troy îl avertiză să nu întrebe. Era prea târziu. Urma să îi spună oricum tot ce gândea.

— Ce este un polițist obișnuit? Este un bărbat care poartă ghete numărul 45, melon, costume de la un croitor de cincizeci de șilingi și gulere de celuloid la cămașă. Pantofii tăi sunt de pe Jermyn Street, iar o singură pereche ar acoperi salariul pe o lună al unui ins din patrulă. Costumul tău e făcut la comandă în Savile Row, la un croitor la care presupun că tatăl tău a deschis un cont imediat ce ai crescut suficient cât să porți pantaloni lungi. Cămășile tale sunt croite de mână în St James's Street sau prin împrejurimi, iar dacă ai fi vreodată suficient de conservator încât să porți pălărie, ar fi de pe Cork Street. E cam departe de ideea generală de polițist de duzină, după cum bine știi.

Troy fu surprins să afle că fusese observat cu atâta atenție. Își luă o expresie de plictiseală.

— În felul său, Jimmy e tot atât de diferit de oamenii de duzină, la fel ca tine. Făcu o pauză, nesigură cât de departe să meargă. Pune-te în locul meu. Îmi petrec o mare parte din viață înconjurată de persoane care nu gândesc, spunându-mi-se că nu trebuie să gândesc nici eu. Provin dintr-o clasă care consideră acceptarea ca fiind gândire. Imaginează-ți cum a fost copilăria mea. Am fost crescută de unul dintre tiranii

nepreamăriți de cântece ai Angliei, un om care, când am împlinit doisprezece ani, își transformase viața într-un lung geamăt de nemulțumire că nu i se permisese să își îndeplinească promisiunea. Se plângea că soarta sau, mai rău, propriul partid conspirase să îl îndepărteze de la conducere. În calitate de primă născută, îl ofensasem adânc nefiind băiat, iar în adolescență am agravat păcatul devenind genul acela obositor de copil care pune întrebări. Răspunsul lui a fost violența, și nu doar împotriva mea, ci și împotriva fraților mei. Trebuia să facem ca el sau eram striviți. Trebuia să gândim la fel ca el sau eram striviți. Te mai întrebi de ce George și Johnny au devenit bețivi și șopârle de salon? Eu am reprezentat o sursă de iritare constantă pentru tata, iar băieții – o sursă constantă de rușine. Dintre cele două, i s-a părut mai ușor să aibă de-a face cu rușinea. Le-a plătit amenzile, le-a plătit pe mamele bastarzilor pe care i-au avut, a plătit ocazional ca să îndepărteze efectele alcoolului. Ce nu a putut suporta au fost întrebările. Tatăl meu nu a vrut să merg la universitate, pentru că femeile pur și simplu nu fac asta. Dacă știa cum era Oxfordul interbelic, nu ar fi avut motiv de îngrijorare: era ca și cum ai fi făcut parte dintr-un club anost, la modă. Dacă l-ar fi citit pe Evelyn Waugh[1], ar fi știut, însă lectura nu e punctul său forte. Când am plecat de la universitate în 1931, cred că și-a imaginat pentru ultima oară că aș putea să închei o căsătorie convenabilă și să scape de mine, însă l-am dezamăgit.

Troy știa cum îl dezamăgise pe bătrân. Wildeve îl potopise cu bârfe – aventura ei nerecunoscută oficial, însă de notorietate, cu H.G. Wells, un bărbat suficient de vârstnic pentru a-i fi bunic, trebuie să îl fi marcat pe Fermanagh. În comparație cu Wells, Al Bowlly ar fi fost o ușurare binevenită.

— Căutam provocări, spuse ea simplu.

[1] Arthur Evelyn St. John Waugh (1903–1966), romancier britanic, autor de cărți de călătorie și biografii.

— Doar nu vrei să-mi spui că, respingându-ți familia și clasa, ai respins și viața socială.

— Nu. Și nici nu voi reacționa la bârfe. Nu eram foarte interesată de viața socială, oricum, dar e prezentă. Să spunem că mă amuză, uneori, să fac parte din joc. În fond, există atâta presiune să o fac, încât să mă complac din când în când ușurează constrângerea. Nu mi-a fost niciodată dificil să combin seratele cu politica. Sunt surprinsă că le-ar putea considera cineva incompatibile. Dacă preferi politica gătită în sânge, aș putea adopta fraze ca „merită să îți cunoști inamicul" sau „ca să vezi cum se trăiește de cealaltă parte". Eu știu cum se trăiește de cealaltă parte. Sunt cealaltă parte. Pot să mă întorc în lumea lor și o fac. Dar ideea nu e asta, ci lumea noastră. Aș încerca să descriu, dar te-ar face să rânjești sarcastic. Nu cred că tu și cu mine ne-am învârtit în aceleași cercuri. Cu siguranță ai înțelege dacă ar fi fost așa. Clubul de Carte de Stânga, fabienii[1], comuniștii reprezintă tot atâtea moduri de a întâlni oameni care gândesc. Londra este plină de cei care nu o fac.

Se opri, căutând un argument hotărâtor.

— Spune-mi, l-ai întâlnit vreodată pe Sidney Webb?

Troy întâlnise mulți oameni la masa tatălui său, inclusiv familia Webb.

— Are o minte strălucită și energia unui bărbat cu vârsta pe jumătate cât a lui. Însă discuțiile cu Sidney sunt ca acelea pe tema stării sistemului municipal de canalizare cu inginerul de specialitate. Și sunt atâția alții la fel ca el, arhitecți sociali pentru care există aventură în idei, însă nicio idee despre aventură. Simpla soliditate a conceptului mă apasă. I-am dedicat socialismului zece ani din viață. Am fost tentată.

[1] Adepți ai fabianismului, doctrină de la sfârșitul secolului al XIX-lea din Anglia, al cărei scop era susținerea principiilor socialismului prin mijloace graduale și prin reforme, nu pe cale revoluționară.

M-am aflat aproape de a renunța – nu la idei, ci la organizație. Apoi l-am întâlnit pe Jimmy. El reprezintă tot ce nu sunt fabienii. Când a intrat în sala aceea la Bloomsbury, a fost... electric. Se mișca altfel decât orice persoană pe care am întâlnit-o. Avea convingeri înfățișate cu calm. Vorbea și asculta cu un fel nou de liniște. Problema cu oamenii de stânga este că, de multă vreme, iau revolta și presiunea drept eficiență și convingere. Dacă ai ști la câte certuri fără rost am asistat! Eram sătulă de ei până peste cap... Când a apărut brusc un om cu... La naiba, care avea viață! Edelmann are dreptate doar în sensul cel mai limitat. Jimmy este inteligent, are un talent de a ținti spre miezul lucrurilor din câteva atingeri simple, din câteva întrebări. A adus cu el o manieră nouă de a privi lucrurile, o manieră nouă de... eu... eu...

Se opri, privindu-l exasperată pe Troy.

— Doamne! N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu?

Troy simți că știe foarte bine despre ce vorbise, deși ar fi fost de folos să pretindă că nu înțelege. În Wayne întâlnise un om care suflase pânzele de păianjen de pe bătrânii socialiști care abia își târau picioarele. Era și timpul. Îl plictisiseră îngrozitor toată copilăria. Nu doar că înțelegea, ci era și de acord – doar că ea căzuse pradă fațadei prezentate de un om pe care Troy îl percepea drept un șarlatan de primă mână.

— Ce trebuie să facă un om ca să minți pentru el?

— Cum adică?

— Ai luat fotografia. L-ai ascuns pe Jimmy când am venit să te văd în martie. Ce ți-a spus?

— Nimic. Voia fotografia. Nu dorea să te vadă. Atât.

— Și nu ai întrebat de ce?

— Nu. Nu am văzut niciun motiv să o fac.

— Ți-ai petrecut viața punând întrebări și totuși nu l-ai întrebat pe Jimmy de ce evită Poliția?

Sfidătoare, femeia nu răspunse. Încerca să îi susțină privirea, însă nu mai reușea să fie calmă; avea hotărârea știrbită.

— A ucis trei oameni, posibil un al patrulea. Lady Diana, numai un idiot ar încerca gradul de autodecepție pe care îl practici.

Devenise mai roșie la față. Troy simți că femeia se află la un pas de lacrimi.

— Unde e?

— Nu știu, spuse ea pentru a nu știu câta oară, dar de această dată totul fu clar din mecanica tristă a repetiției și a înșelăciunii.

Vocea îi era slabă, iar cuvintele nu convingeau. Troy știu că minte.

Dimineața următoare o trezi la 6.30, iar ea păru bucuroasă că îl vede. Probabil petrecuse o noapte albă gândindu-se la lucruri mai rele decât orice conversație putea avea cu el. Troy suspecta că simpla idee de a-l menționa pe tatăl ei eliberase un potop de idei. Vorbi, și vorbi, și vorbi – refrenul familiar: înțelege-mă, pune-te în locul meu. Dacă Troy ar face întocmai, l-ar putea vedea pe Wayne cu ochii ei și ar înceta urmărirea aceasta fără sens.

Troy ascultă biografia concisă, istoricul de diletantă al radicalismului britanic, și o lăsă să se desfășoare. Împrăștie din nou dosarele pe masă, în fața lui – însă de data aceasta nu mai erau goale.

Diana Brack se răzgândi în privința bârfei și începu să îl compare pe maiorul absent cu Wells: calitatea minții, calitatea prezenței. Troy strecură că a comite o crimă nu era probabil unul dintre numeroasele moduri în care Wells ofensase societatea. Însă defectele lui Wells nu se puteau compara cu ale tatălui ei; trecea de la unul la altul cu o viteză și o complexitate dificil de urmărit. Pentru o vreme, lui Troy i se păru că Wayne, Fermanagh și Wells reprezentau aspecte ale unui singur om, o ființă prometeică, creată de imaginația ei.

Deschise unul dintre dosare în timp ce ea se afla în plină perorație cu privire la tatăl ei. Îi strecură în față o fotografie a craniului crăpat al lui Brand. Diana Brack se opri.

— Ce-i asta?

Troy nu spuse nimic, ci scoase fotografia lui von Ranke.

— De ce îmi arăți astea?

Bărbatul o privi. Ea se uită la fotografii.

— Aceștia sunt oamenii pe care crezi că i-a ucis Jimmy?

Troy încuviință.

— Te-ar surprinde să afli, spuse el, că aceștia sunt oameni prezenți în fotografia pe care ai luat-o?

— Nu, nu – acela era Wolinski.

— Și Brand, și von Ranke. Mă aștept ca trupul lui Wolinski să apară într-o bună zi. Sau poate îmi spui tu cum a scăpat maiorul de el.

Se albi la față. Se holbă la fotografii fără să creadă, privind de la ele la Troy, căutând o urmă de asigurare.

— Jimmy nu ar fi putut face asta. Jimmy nu ar fi capabil să facă asta nimănui.

Troy scoase fotografia sergentului Miller, făcută la doar câteva minute după moartea sa și mult mai sângeroasă. Ea icni. Timp de câteva clipe nu își putu regăsi vocea sau cuvintele. Fața îi era îndreptată în jos, iar ochii – fixați asupra fotografiei. Când îl privi din nou, îndepărtându-și o șuviță de pe frunte, el crezu că vede lacrimi formându-i-se la colțurile ochilor.

— N-a făcut-o, șopti ea. N-a făcut asta!

— I-a împușcat în față pe fiecare dintre acești oameni. Cred că este o tehnică bizar de americană, nu-i așa? Ritualul mafiei. Sergentul Miller a fost împușcat de trei ori, în linie dreaptă. O dată în gură, o dată în obraz, iar glonțul care l-a ucis i-a smuls ceafa. I-am adunat chiar eu creierii de pe bancheta din spate.

Troy împunse fotografia cu degetul arătător, marcând fiecare glonț cu o lovitură în masă. Gura ei se deschise

într-un strigăt tăcut. Și-l astupă cu mâna și se luptă să-și caute cuvintele.

— Nu a făcut-o! Nu ar fi putut!

Troy se ridică și începu să își adune dosarele, lăsând fotografia lui Miller pe masă, în fața ei.

— Cred că știi al naibii de bine că a făcut-o. Și mai cred că bărbatul pe care mi l-ai descris două zile ca fiind diferit într-un mod admirabil și atractiv este diferit în ochii tăi tocmai pentru că este capabil de asta.

Ea respiră adânc timp de câteva secunde, recâștigându-și o urmă de calm și de voce.

— Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.

— Am să vă las pe tine și pe răposatul sergent Miller să meditați.

Când ajunse lângă ușă, ea găsi suficientă putere să strige:

— Știu că nu a făcut asta, știu! Te rog, crede-mă, Troy! Știu! Te rog, Troy!

După prânz, Diana Brack fu condusă iar în sala de ședințe. Troy lăsase luminile stinse și se afla în picioare, în partea îndepărtată a încăperii, sprijinit de ferestrele cu obloane dinspre sud. Ușa se închise în urma ei. Rămase tăcută un moment și pentru că Troy nu se întoarse spre ea, străbătu instinctiv sala în direcția lui. Numărându-i pașii, Troy împinse bara de fier care bloca obloanele și o lăsă să se balanseze, zăngănind ca un pendul când se izbea de cadrul din lemn. Ridică o clapă a oblonului, iar lumina soarelui pătrunse în încăpere. Mișcă o a doua clapă și, înainte să se poată întoarce să o privească, Diana Brack începuse să țipe. Nimic pe lume nu îi putu opri strigătele.

Raza de lumină se transformă într-un potop care scoase în evidență fiecare detaliu al găurilor înconjurate de sânge închegat din fața și din craniul corpului care se găsea pe masa cu roți dintre Diana Brack și geam. Ea își duse mâinile la obraji și țipă printre degete, însă privirea îi era fixată

pe chipul lui Miller, iar până când îi cedară picioarele și se prăbuși pe podea într-o grămadă demnă de milă, nu încercă să își acopere ochii.

Trecură câteva minute. Țipetele deveniră șoapte. Spuse „Nu" din nou și din nou, încercând să își înăbușe suspinele. Troy rămase nemișcat, încadrat de fereastră, umbra capului său poposind asupra feței ei. Ușa se deschise, iar Onions rămase în prag, cu un polițist în spatele lui. Abia ridicându-și vocea la volumul firesc, spuse peste umăr:

— Ia chestia asta de aici și adu o WPC.

Se dădu deoparte cu mâinile în buzunare, cât masa pe roți fu împinsă pe lângă el. Se uită la Diana Brack fără nicio urmă de expresie pe chip. Traversă încet camera și rămase lângă Troy, privind pe fereastră, la fel de calm ca un om care își contempla grădina de trandafiri de la o fereastră franceză din suburbii.

— Ar face bine să merite, spuse el încet, privind jocul razelor de soare peste Tamisa. Ai obținut ceva?

Diana Brack suspină, mai tare decât vorbeau cei doi.

— Minciuni, spuse Troy. Doar minciuni.

— Nu mai ai mult timp. Tatăl ei este afară. Și-a adus și avocatul. Au venit cu un zbor special din Irlanda, spuse Onions, ca pe un fapt divers.

— M-am așteptat la asta. Îl poți amâna?

— L-am amânat deja aproape o oră.

— Întreabă de ea?

— Nu. Întreabă de tine.

— Atunci ar trebui să îl văd.

Se întoarseră și traversară încăperea. Niciunul nu se uită la grămada prăbușită de îmbrăcăminte care era Diana Brack, dar se despărțiră automat când trecură pe lângă ea, asemenea unor oameni care evită un cerșetor pe stradă. Când ieșiră, intră o WPC. O privi pe Diana Brack și îi vorbi lui Troy.

— Ce să fac? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Troy. Și nici să nu *spui* nimic.

Onions își continuă mersul, iar Troy grăbi pasul ca să-l ajungă din urmă. Planul fusese dintotdeauna să o lase pe prizonieră să dea totul în vileag singură. Intervenția lui Onions nu era regretabilă, ci se putea dovedi chiar oportună.

Marchizul de Fermanagh aștepta într-o cameră de interogatoriu. Stătea în picioare lângă fereastră, ușor gârbovit, cu spatele la ei, în momentul în care intrară Onions și Troy. Se întoarse încet, înălțându-se la aproape doi metri. Era la fel de înalt ca Bonham și cântărea pe jumătate cât el, fiind slab ca un schelet. Avea nasul ascuțit și o claie de păr alb, strălucitor, pieptănat pe spate. Troy îi dădu șaptezeci și patru, șaptezeci și cinci de ani. Avea ochii verde-închis ai fiicei sale, însă buzele erau subțiri, parcă schițate cu creionul pe chipul cadaveric. Semăna izbitor cu actorul Ernest Thesiger – mai ales, se gândi Troy, în rolul geniului dement pe care acesta îl jucase în *Mireasa lui Frankenstein*. Lui Troy i se păru imediat respingător, emanând o răutate născută mai degrabă din putere politică decât dintr-o asociere cinematografică. I se păru imposibil să nu îl privească prin ochii fiicei sale. Părea că în ultimele trei zile Fermanagh i se alăturase lui Wayne sub formă de stafie care plutea în spațiul dintre Troy și Diana Brack.

Avocatul lui Fermanagh încercă să facă prezentările, fiind însă întrerupt de clientul său, care bătu în masă cu mânerul de argint al bastonului.

— Destul! Destul! Taci, Pumphret! Sergentul știe foarte bine cine sunt! Ce contează este ce are de spus în apărarea sa.

Onions își asumă o poziție de abdicare judicioasă. Se așează pe un calorifer și se prefăcu indiferent. Fermanagh luă loc la masă, iar Troy se așeză în fața lui, lăsându-l pe avocat să se țină nervos de spătarul unui scaun, nesigur dacă să îl tragă și să se așeze sau să păstreze distanța. Marchizul încuviință cu o mișcare a capului și Pumphret luă loc, iar Troy

știu că nu avea să fie o conversație între trei persoane, ci un dialog. Avocatul fusese adus ca să facă paradă de servieta și de melonul său și să dea o spoială de legitimitate procedurilor. Fermanagh avea să se târguiască pe cont propriu, dacă pentru asta venise. Bărbații de felul lui nu erau obișnuiți să negocieze.

Troy începu să expună:

— O reține pe fiica dumneavoastră în virtutea legislației cazurilor de forță majoră. Anchetez un caz care implică activitățile anumitor străini inamici și cred că deține informații care afectează cazul. Dacă nu aveți o hotărâre judecătorească de *habeas corpus*, intenționez să o reține în continuare.

Făcu o pauză suficient de lungă să îi permită avocatului să înceapă sau lui Fermanagh să facă scandal, însă niciunul dintre ei nu vorbi.

— Să înțeleg că nu aveți o hotărâre judecătorească?

— La naiba cu hotărârile! spuse Fermanagh. Vreau să știu ce dovezi ai! Dacă mi-ai târât fiica aici, trebuie să ai dovezi.

Troy simți că Onions se uită direct la el peste capul marchizului. Găsi tonul lui Fermanagh dificil de citit – pentru o clipă i se păru că aproape își dorea ca Troy să aibă un caz. De ce nu dădea glas indignării sau împotrivirii? De când le păsa de fapte celor ca Fermanagh? De obicei, astfel de oameni acționează într-un mod ce poate ofensa sau provoca teamă.

— Lady Diana a fost văzută părăsind casa unui bărbat strâns legat de caz, un om care a dispărut și este foarte posibil să fi fost ucis. Fiica dumneavoastră a intrat în apartament după ce el a fost dat dispărut și a luat o fotografie înfățișând doi străini inamici și pe omul cu pricina.

— Ai un martor?

— Da.

— Mi-a identificat fiica?

— Da.

— Cine este?

Troy nu voia să admită că era vorba despre el însuși.

— Nu vă pot spune.

— Iar acest om a văzut-o pe fiica mea în apartamentul bărbatului dispărut?

Troy o mirosise pe Diana Brack și nu era nevoie să o fi văzut, dar acel gen de subtilitate nu trebuia irosit cu Fermanagh.

— Da, minți el.

— Însă acest om care a dispărut, al treilea, nu este un străin inamic?

Până acum, Fermanagh se descurcase bine. Reușise, din câteva mișcări simple, să îl aducă pe Troy în punctul slab al argumentației sale. Onions, știa, avea să susțină refuzul său de a recunoaște și de a-și defini propriul rol de martor, dar nu era probabil să apere o minciună.

— Nu, admise Troy, nu este.

— Este un străin?

— Da.

— Fii mai exact, sergent, dacă este posibil.

— Un polonez.

— Aha... De fapt, un aliat?

Troy nu spuse nimic. Fermanagh încuviință și mormăi, cântărind parcă situația. Pumphret avea privirea fixată asupra melonului.

— Subțire, aș zice. Cam subțire. Nu-i așa, Pumphret?

Pumphret nu spuse însă nimic.

— Străini inamici. Treburi murdare, treburi murdare. Coloana a cincea. Naziști în mijlocul nostru.

Fermanagh părea să mediteze cu voce tare. Troy își aduse aminte că citise în ziarul tatălui său, în anii 1930, că Fermanagh făcuse parte dintr-un grup de membri în vârstă ai Partidului Conservator care pledase pentru discuții cu Hitler, care susținuse ideea lui Chamberlain de „pace a timpului nostru" ca pe „un acord just cu aliatul nostru natural", mai degrabă decât ca

instrumentul de amânare pe care îl reprezenta în realitate. Nu însemna că i-ar influența acum gândirea. Patriotismul era ultimul refugiu, însă un refugiu primitor, pentru ticăloși de teapa lui Fermanagh. Troy știa exact unde ducea firul gândirii acestuia.

— Dar nu ai nicio legătură directă între fiica mea și acești oameni, nu-i așa? Troy îl privi lung, hotărât să nu răspundă decât dacă era forțat să o facă. Iar fără legătura aceea... Nu o poți acuza... Nu o poți reține aducând ca argument punctul 18b...

Punctul 18b permitea detenția fără proces – fusese folosit pentru încarcerarea a sute de străini și a câtorva duzini de britanici suspecți, printre ei și familia Mosley. Troy nu avea nici cea mai mică intenție să invoce 18b, iar Fermanagh știa acest lucru. Pumphret poate arăta ca un prost, dar își instruise bine clientul.

— Va trebui, își atinse scopul marchizul, să o lași să plece.

Troy așteptă cât de mult putu, sperând că Fermanagh va umple tăcerea. O făcu, mai degrabă din aroganță pură decât din pricina disconfortului cauzat de privirea neabătută și de tăcerea completă a lui Troy – pe un ton aproape banal, zâmbind cu dinții pătați, ascuțiți, ca de lup, aruncă:

— Mai devreme sau mai târziu.

— Întocmai, spuse Troy, reacționând cu viteza unui șarpe care atacă. Mai târziu. Când *aveți* hotărârea.

Castelul din cărți de joc construit cu atâta grijă de Fermanagh se prăbuși în timp ce el încă zâmbea.

Era evident pentru Troy că marchizul nu dorea să solicite o hotărâre judecătorească. Acum putea citi și omul, și jocul pe care îl juca. Nu se afla aici pentru a-și salva fiica, ci reputația familiei. Nu îi păsa de ea nici cât negru sub unghie, înțelese Troy. Orice tată pe jumătate decent ar fi întrebat de starea fiicei sale, înainte să se lanseze în politica polițienească, iar acel „mai devreme sau mai târziu" arăta că ticălosul

credea, probabil, că o zi sau două petrecute într-o celulă erau benefice pentru o fiică rătăcitoare pe care aproape o dezmoștenise în urmă cu zece ani. Troy știa că nu are un caz solid în virtutea căruia să o rețină pe Diana Brack, că Fermanagh putea să părăsească Scotland Yardul însoțit de fiica sa, că putea obține o hotărâre de *habeas corpus* doar pocnind din degete, dar mai știa și că nu era pregătit să împingă lucrurile până la înfățișarea la tribunal. Pariase pe faptul că Troy nu avea să recunoască o cacealma și pe puterea de intimidare a clasei și a titlului; pierduse. Troy se ridică.

— Mă scuzați, domnule, i se adresă el lui Onions și ieși.

Îl auzi pe Fermanagh lătrându-i numele în timp ce străbătu coridorul.

Troy o trimise din sala de ședințe pe WPC, își trase un scaun înalt și se așeză la vreo doi metri de Diana Brack. Ea îi admise prezența ridicându-și privirea. Machiajul i se scurgea în râuri întunecate pe obraji. Suspinele ei, deși potolite, erau încă perceptibile, și în timp ce Troy aștepta să poată începe din nou, se umflară și umplură încăperea cu adâncurile fără fund ale durerii ei.

Trecură douăzeci de minute sau mai bine, marcate de același sunet. Apoi ea privi din nou în sus.

— Nu a făcut asta, șopti. Nu ar fi putut face… asta.

Troy îi întoarse privirea fără să clipească.

— Ba da, a făcut-o, spuse el în șoaptă. Iar tu și cu mine suntem singurii oameni în viață care știu asta. Singurii care știu de ce este capabil.

Ochii ei verzi fulgerară. Își plecă fruntea și își reluă suspinele ritmice. Ușa se deschise. Onions își vârî capul înăuntru și îl chemă pe Troy.

Sergentul trase încet ușa după el.

— Ce spune Fermanagh?

— Vorbe de filfizon despre respectul pentru procedurile legale, unse cu relația lui cu primul-ministru…

— Winston nu va ridica un deget pentru Fermanagh.

— ...cu jumătate de Cabinet, ca să nu mai vorbim despre comisarul Poliției Metropolitane – „și totuși, legea e lege". E plin de „pe de o parte și pe de altă parte", genul ăla de fleacuri. Cred că i-ar plăcea să te strângă de gât, dar ar prefera s-o fac eu. Face tot soiul de aluzii și nu spune nimic.

— Îl va suna pe comisar?

— Nu, nu cred. Dar... Onions se opri. Va trebui să-i dau drumul.

— Nu sunt pregătit să fac asta.

— Nu m-ai auzit bine, sergent. *Eu* o să-i dau drumul.

— Stan, nu e nevoie. Fermanagh blufează. Nu se va grăbi să obțină o hotărâre judecătorească. Nici măcar nu trebuie s-o facă. Tot ce trebuie să facă este să își calce pe orgoliu și să provoace scandal, după care va pleca de aici cu ea, cu sau fără hotărâre, pentru că nu am nimic solid, iar el știe asta. Dar nu e tot. Nu vrea să plece de aici cu ea. De fapt, nici măcar nu vrea să o vadă. Îi face plăcere să se certe cu mine pe tema legilor și să-și bată joc de propriul avocat. Dar nu va solicita hotărârea.

— De ce?

— Pentru că știe prea bine că e suficient să ridic receptorul și să-l sun pe editorul oricăruia dintre ziarele tatălui meu ca întreaga poveste să fie peste tot în presă, în fiecare dintre cotidiene: cum fiica bătrânului Fermanagh a fost reținută în virtutea Legii forței majore, cu tot ceea ce implică asta, și nu există niciun lucru pe care el sau echipa sa de avocați specializați în calomnie îl poate face în această privință. A venit aici sperând că vom ceda la prima adiere de șrapnel – un titlu și o reputație. Probabil i-a mers toată viața. Îmi imaginez cum tresar polițiștii-șefi din mediul rural când latră el. Însă noi nu am făcut-o, așa că a optat să amestece cacealmaua și scandalul cu câteva fapte și o negociere, iar aici e problema. Amestecul ăsta nu funcționează; e atât de subțire, aproape

transparent. Nu are curajul sau, chiar mai important, voința de a lupta pentru propria sa fiică. O cunoaște suficient cât să-și dea seama că a pus la cale ceva, și orice ar crede că este nu vrea să îl facă public. A venit aici ca să afle ce știu, nu ca să-și elibereze fiica. Adevărul este că îi pasă mai mult de reputația lui decât de ea. În fond, ce înseamnă câteva nopți petrecute într-o celulă, când ideea lui de a pedepsi o copilă era să o bată cu o curea de piele până cădea lată și să o închidă peste noapte în pivnița de cărbuni?

— De unde naiba știi că a făcut asta?

Troy fu surprins, pentru că nu avea idee. Poate fusese amintirea vagă, începețoșată, a unei conversații dintre surorile lui și Diana Brack, auzită fără să vrea? Erau acele conversații despre care nu putuse spune până atunci că și le amintea în cel mai mic detaliu.

— Nu are importanță. Ideea e că o avem aici până când ne obligă să îi dăm drumul. Și încă nu a făcut asta.

— Ce te aștepți să obții de la ea?

Troy știa că adevărul nu își avea rostul, că nu era sigur ce ar fi putut dezvălui și că tocmai acela era rostul. Onions nu avea să se amestece în concepte impalpabile precum convingerea lui Troy că Diana Brack știa că Wayne era vinovat și putea fi determinată să recunoască.

— Cine știe ce ar putea urma? oferi el un fapt divers. Mișcările ei și ale lui Wayne în noaptea în care a murit Brand.

— Știe unde se afla Wayne?

— Sunt absolut sigur că știe.

Onions deschise ușa. Diana Brack nu se mișcase. Zăcea chircită în poziția de lebădă pe moarte, într-o baltă de negru. Dinspre ea veneau suspine slabe – plânsese mai bine de o oră.

— Ei bine, există mai mult de o metodă de a-i bate până își pierd simțirea, și nu cred că vei mai obține nimic, spuse el încet și ferm. Asta este părerea mea și acționez în virtutea ei. Poate pleca.

Onions o chemă din nou pe WPC, care o ajută pe Diana Brack să se ridice în picioare. Onions și Troy priviră: lângă WPC, chiar cocârjată de disperare, femeia părea suplă și puternică. WPC făcu tot posibilul să o susțină pe cealaltă, mai înaltă, și să o conducă pe coridor, înapoi la biroul de la intrare de unde își putea lua lucrurile personale.

Trecu pe lângă Troy cu fruntea plecată, făcu doi pași dincolo de el, se întoarse și îl lovi în obraz, chiar sub urechea stângă, cu un croșeu de dreapta bine țintit care o eliberă de mâna îndatoritoare a WPC și îl trimise pe Troy la podea. În sfârșit, se îndreptă de spate, respirând adânc și privindu-l printre lacrimi. Lovitura fusese plasată cu îndemânarea, dar nu și cu forța unui bărbat. Troy rămase uimit, fără a resimți vreo durere, însă o privi dispărând pe coridor. Onions nu spuse nimic, însă plecă fără să îi întindă o mână pentru a-l ajuta să se ridice. Lui Troy i se păru că gestul avea un înțeles ascuns: „Ți-am spus eu". Rămase pe podea și se întinse, obosit, blestemându-l pe Onions pentru imprevizibilitate și decență, dar și pentru întâlnirea celor două.

Capitolul 56

Troy se îndreptă spre casă mai târziu decât și-ar fi dorit. La intrarea în Goodwins Court, Ruby, prostituata, stătea de pază, întoarsă dintr-o misiune de comando și așteptând noi ordine. Propti de perete un picior îmbrăcat în ciorap de nailon deșirat și blocă aleea strâmtă.

— Deci n-o să ai nevoie de mine în seara asta, Fred.

Troy nu avea niciodată nevoie de ea. Urmă un moment de tăcere, în care așteptă să coboare piciorul și să-l lase să treacă. Nimic pe lume nu îl putea convinge să-l atingă și pur și simplu să-l dea la o parte. Gluma deveni fadă, Ruby își recăpătă poza și pocni din călcâie, apoi își țuguie buzele batjocoritor. Îi trimise un sărut. După un metru, Troy se opri. Ceva din spectacolul de cabaret al derâderii ei obișnuite nu era la locul său – întrebarea. Faptul că afirma, nu întreba.

— Ce vrei să spui? întrebă el întorcându-se să o privească.

— Arată fain, băiete, asta-i clar.

— Cine?

— Habar n-am. Dar tot stă la ușa casei tale de vreo oră și jumătate.

Nu era lumină, așa că nu putu să vadă despre ce era vorba. Merse pe cât de încet îi permiseră tălpile de piele. Aerul nu fu tulburat de vreun sunet sau de vreo mișcare. Aleea era cufundată în beznă, tăcută și pustie. Vârî cheia în ușă și o mână se închise peste a lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea, la câțiva centimetri de urechea lui.

— Ai avut trei zile la dispoziție să vorbești cu mine. N-a fost suficient?

Mâna ei se crispă pe a lui, forțându-l să întoarcă cheia în broască sau să o îndepărteze cu forța. Ușa se deschise.

— Trebuie să vorbesc cu tine, repetă ea.

Troy nu răspunse, ci rămase în prag, întorcându-se spre ea pentru a-i vedea silueta și trăsăturile căpătând formă în beznă. Vocea deveni un contur, conturul – o umbră, iar când umbra vorbi, percepu o sclipire infimă de dinți albi. Nu îi putea vedea ochii, dar știa că sunt ațintiți în ai săi.

— A plecat.

— Firește că a plecat. Jumătate din polițiștii londonezi îl caută de zile întregi.

— Nu. A plecat de-a binelea. Se afla în apartamentul nostru de la Savoy. Dar acum nu mai e acolo. De data aceasta… a dispărut de-a binelea.

Troy mormăi „Hristoase" și intră. Se aplecă deasupra focului pe gaz din camera de zi și aprinse un chibrit. O auzi urmându-l în tăcere și încercă să aprindă lumina. Nu era curent.

— Pană de curent în întregul West End, spuse ea.

Se materializă din întuneric în pocnetul rozaliu al focului. Îngenunche și își apropie mâinile de el.

— Am înghețat până în măduva oaselor. Am petrecut o veșnicie afară.

— Puțin îmi pasă. De ce nu mi-ai spus despre Savoy în după-amiaza asta?

— Crezi că nu am pic de loialitate?

— Față de un criminal?

— Nu accept asta.

— Și atunci, de ce îmi spui acum?

— Nu am unde să mă duc.

Femeia își dădu pelerina jos de pe umeri și își adună picioarele sub șezut. Troy rămase cu mâinile în buzunare și cu haina pe el. Să se așeze sau să își dezbrace haina ar fi

însemnat să admită fără cuvinte că se afla acolo cu permisiunea lui și nu împotriva voinței sale.

— Ai o casă a naibii de scumpă pe Tite Street, o cabană pe moșia din Irlanda a bătrânului și o alta în Suffolk.

— Vreau să spun că nu am la cine să mă duc.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Troy evită să-i înțeleagă implicația și se gândi să o ridice și să o arunce în stradă. Femeia suspină adânc de câteva ori. Dacă se afla la un pas de lacrimi, Troy nu avea să se lase mișcat acasă dacă nu o făcuse la Yard.

— Tatăl meu, începu ea, a luat apartamentul de la Savoy în 1938. Era cumplit de speriat de Blitz – toți eram. A prevăzut că Londra va sfârși în ruine. Bineînțeles, Savoy are unul dintre cele mai solide adăposturi din oraș. Când s-a întors în Irlanda, în 1940, mi-a pasat mie chiria. Nu din generozitate, ci pentru că nu putuse să îl vândă. Sinceră să fiu, nu am folosit niciodată adăposturile. Odată, a început un raid, iar eu am rămas pe loc. De obicei, stingeam luminile și stăteam la fereastră, privind bombardierele de dincolo de fluviu. Apoi nu l-am mai folosit deloc, până când l-am întâlnit pe Jimmy. Aveam nevoie de un loc unde să fim împreună, departe de oameni, din când în când. Ai apărut tu, cu afirmațiile tale prostești, și ni s-a părut locul perfect. Nimeni nu mai știa despre apartament, nici măcar servitorii.

— Nici americanii.

— Cu siguranță nu americanii. A rămas acolo în timp ce îl căutai. Îl puteam vizita doar când dispăreau oamenii tăi, și o făceau destul de des.

Se opri și respiră adânc.

— Firește că am plecat de la Scotland Yard direct la el. Am mers de-a lungul fluviului. Nu m-a urmărit nimeni și am ajuns acolo în câteva minute. Dispăruse.

Troy era furios și exasperat. Se aruncă în scaunul de lângă foc. Ea se afla aproape la picioarele lui.

— Presupun că mă crezi o ticăloasă, dar este singura minciună pe care ți-am spus-o. Dacă-ți spuneam unde se află…

Troy se aplecă, gata parcă să o calce în picioare, cu mâinile întinse și aproape strigând.

— Dacă îmi spuneai unde se află, l-aș fi arestat pe nenorocit!!! Nu îți dai seama în ce pericol te afli?

Ea îi prinse ambele mâini într-ale sale. Troy încălcase linia îngustă care îi separa; nu ar fi trebuit să îi permită niciodată ființei aceleia să se apropie atât de mult. Ea își sprijini fruntea de dosul palmelor lui. El auzi inspirația scurtă care preceda lacrimile și, în timp ce fața ei rătăcea de-a curmezișul articulațiilor și degetelor lui, simți pe mâini lacrimile ude și fierbinți. Comandă brațelor să se retragă și acestea nu se mișcară. Comandă degetelor să se desprindă din plasă, dar erau paralizate. Comandă picioarelor să se ridice și îl înșelară, îmbrâncindu-l pe podea, aproape nas în nas cu adversara lui, precum doi câini care adulmecă. Ea îi dădu drumul la o mână și își trecu degetele prin părul lui, la tâmplă. Troy încălcase linia.

— Când eram copilă, eram fascinată de cât de puțin sociabil erai ca băiat. Aveai părul atât de negru și des… Încă mai este așa. Și cel mai adânc negru al ochilor! Întunecimea, nimicnicia, forța tăcerii. Era copilul acela real, chiar exista? Ochii sunt oglinda sufletului. Ai tăi îl reflectau doar pe privitor și nu redau nimic. Mă uit în ochii tăi și mă văd pe mine, ca într-o oglindă. Într-un copil tulburător. Era de parcă ar fi trebuit să găsesc o cale să obțin un răspuns de la tine, de la ochii tăi tăcuți.

Sărutul acela asfixiant. Troy se gândi la ochii de un maroniu limpede, fără irizații, ai Toscăi, care îi zâmbeau, indiferent de expresia feței. La ochii inocenți, cu o privire largă, albastru-spălăcit, ai lui Wildeve – culoarea ouălor de stăncuță. Și la ochii verzi precum sticla ai Dianei Brack. Nu se uitase niciodată în oglindă decât atunci când se bărbierea. Nimicnicia despre

care vorbea nu îl surprinse, însă își petrecuse majoritatea vieții fără a fi conștient de efectul ei.

— Sărutul acela asfixiant, spuse el cu voce tare, oferind o invitație care nu îi scăpă Dianei.

Își apăsă buzele pe ale lui. Schimbară o privire fugară înainte ca ea să închidă ochii și trecutul să inunde prezentul; parfumul ei amenință cu moartea prin înecare, invocând duhoarea carbidului, cumplită, inevitabilă și apoi o strălucire a prafului clocotitor al carnajului, înainte ca simțurile lui supraîncărcate să o forțeze afară din minte și ca atingerea Dianei Brack să îl pătrundă.

Își făcu palma căuș în jurul sânului ei. Îl cuprinse, pe cât de mic era. Limba ei se plimbă dur peste buzele lui, căutându-i gura. El îi atinse gambele, mototolindu-i rochia, ridicându-i-o de-a lungul picioarelor. Ajunse la mătasea moale a lenjeriei și mâna lui se opri, caldă și umedă, între coapsele ei. Prinse un colț de material și începu să-i tragă lenjeria spre glezne. Gura ei se retrase. Ochii i se deschiseră iar, privindu-l. Își ridică genunchii, răsucindu-și picioarele și trăgându-și lenjeria, aruncând-o cu mâna liberă undeva în spatele lui.

— Nu pot să te văd, spuse.

Într-o poziție care amenința cu iminența crampelor, Troy se chirci bizar și își dădu jos paltonul, smulse nasturii pantalonilor, își eliberă membrul și se prăbuși înăuntrul ei. Diana își înfipse mâinile în ceafa lui și îl trase deasupra ei.

— Voi avea orgasm, zise ea încet.

Lui Troy i se păru o promisiune făcută ei înseși. Însă el fu cel care avu orgasm. Instantaneu, aproape fără să se miște. Se goli în ea val după val.

Se relaxă, proptindu-se într-un cot, cu fața îndreptată spre strălucirea vagă a focului. Diana Brack se întinse pe spate și își desprinse un picior. Din profil, silueta ei se profila în lumina alimentată de gaz. Zâmbea? Nu o mai văzuse zâmbind din acea seară la Adelphi, când îl făcuse

praf cu povestea despre un băiat și bicicleta lui. Nu avusese motiv să zâmbească. Dormea. Respirația îi era atât de regulată, încât nu putea face altceva. Păru să țină o veșnicie. Ochii i se deschiseră, apoi i se închiseră. Pe urmă se deschiseră iar. Se întoarse parțial spre el, își trecu un deget peste obrazul său și îi mângâie părul.

— Există un pat, presupun?

— Sigur că da. La etaj.

— Ajută-mă.

Se ridică în cea mai ridicolă poziție rezervată unui bărbat, gândi Troy cu pantalonii în vine. Întinse o mână ca să o ajute să se ridice. Trecu pe lângă el și urcă scările. Îi auzi pașii în camera de deasupra, pocnetele repetate ale pantofilor de care se descălță. Și-i dădu jos pe ai săi, de la vârf la călcâi, și se dezbrăcă de pantaloni. Își dădu seama că nu știa cum sau cât să se dezbrace, dacă să urce scările îmbrăcat, pe jumătate îmbrăcat sau dezbrăcat. Însă știa că nu avea să urce în fundul gol. Își dădu jos jacheta, șosetele și cravata și rămase o vreme în cămașă și chiloți. Nu mai putea amâna, dar mai câștigă o secundă închizând cu grijă focul pe gaz. Apoi o urmă la etaj.

Aprinsese o lumânare lângă pat și se dezbrăca, întoarsă cu spatele. Flacăra dansa în curenții casei vechi. Își lăsă fusta să cadă și își trase bluza peste cap în acea mișcare a brațelor încrucișate pe care doar femeile păreau capabile să o stăpânească. Își duse mâinile la spate pentru a-și desface brasiera și fu dintr-odată goală. Silueta ei se contură în lumina lumânării – linia taliei, prelungă și curbată, umerii lați, picioarele lungi și șoldurile băiețești. O priveliște irezistibilă pentru Troy. Rămase complet nemișcată. El nu știa dacă aștepta. Umerii i se ridicau ușor sub greutatea respirației, iar oftatul ei, abia perceptibil, păru să umple încăperea. Se apropie și îi sărută ceafa. Ea își suci capul, se întoarse în întregime către el, îl sărută pe gură și îi înconjură gâtul cu mâinile. Fără pantofi, era cu vreo opt centimetri mai înaltă decât el,

o umbră plutind deasupra lui și împiedicând lumina care dansa; își înclină capul într-o parte și îl mușcă ușor de buza inferioară. Mâinile lui se aflau la același nivel cu partea de sus a coapselor ei. Își strecură degetele între picioarele ei și atinse pielea cutată, încreștită, unde sămânța i se uscase deja. Vârfurile degetelor îi atinseră clitorisul, iar dinții ei își adâncir mușcătura. O mângâie ușor. Ea se mișcă, desfăcându-și picioarele. Dădu drumul buzei, care îl înțepă dureros. Diana se întinse pe pat, cu picioarele desfăcute, privindu-l. Cât de ridicol! Bărbatul singur în cămașă și lenjerie intimă. Băiatul prea rușinos să împartă dușurile comune până când nu fusese forțat, care avea nevoie de lumânare la capul patului în fiecare seară, dar o făcea pe mama lui să îi întoarcă spatele cât timp se dezbrăca. Își descheie cămașa și o lăsă să cadă pe podea. Și mai ridicol! Bărbat în chiloți. Îi simți privirea oprindu-i-se asupra ultimului articol de îmbrăcăminte. Ochii ei îi urmăriră erecția care se ițea asemenea unui stâlp de cort. Ea nu avea să vorbească, să îi îndepărteze senzația de disconfort cu un „scapă de ei" glumeț, provocator. Scăpă de ei și urcă în pat – nu se mai simțea ridicol. Ea își îndoi un braț și își scărpină leneș sânul stâng. Troy auzi scrâșnetul unghiilor pe piele. Avansă câțiva centimetri deasupra ei, sprijinindu-se pe palme și pe genunchi. Ea se ridică și își înfipse dinții în mușchiul de deasupra unuia dintre sfârcurile lui, în timp ce îi mângâia penisul cu ambele mâini. Simți că se mărește, că arde, că pieptul îl înțeapă. O împinse înapoi pe perne, își încâlci pumnii în masa densă de păr întunecat și o avu. Se ridică și coborî, împingând cu forță în timp ce ea își arcuia spatele, atingându-l, zvârcolindu-se în zadar ca să îi muște mâinile. Vântul zgâlțâi fereastra și atinse lumânarea. Flacăra se stinse brusc, iar Diana țipă în întuneric.

Capitolul 57

Se trezi în sunetul aplauzelor. Ironia nu îi scăpă. Se iveau zorile – era singur. Fereastra dormitorului era deschisă, iar camuflajul „aplauda", mișcat de briza dimineții. Coborî pe neauzite. Ușa din față era deschisă, mișcată ușor de aceeași adiere. Își găsi pantalonii și îi trase pe el. Desculț, fără cămașă, ieși pe stradă, cumva fiind pregătit să o vadă stând și așteptând. Din ce știa, îi stătea în fire. Lumina nu ajunsese încă în curte. Privi la stânga, spre ieșirea evidentă în St Martin's Lane. Pe neașteptate, un pumn încleștat îl lovi într-o parte a capului, tare și repede, chiar între sprânceană și ureche, dezechilibrându-l dintr-o lovitură. Vederea i se încețoșă, însă rămase conștient câteva clipe, aproape suficient cât să știe că încasa o bătaie zdravănă. Capul, rinichii, coastele. Ceața se transformă într-o explozie de roșu. Ceață sângerie, lună sângerie – o senzație familiară, aproape primitoare. Depășise limitele.

Capitolul 58

Se trezi din nou, întins pe canapeaua din camera de zi. Era învelit cu o pătură. Ruby, prostituata, stătea pe fotoliu, bând ceai. Troy constată că putea vorbi. Lovitura la cap îi ratase falca.

— Cât timp...

— Cam zece minute. Am auzit zgomotul din celălalt capăt al aleii. Dar dispăruse când am ajuns la tine.

Troy gemu și simți gust de sânge. Când inspiră, cutia toracică i se extinse într-o durere tăioasă. Se aplecă peste marginea canapelei și vomită.

— Așa, Freddie, dă tot afară. Are să facă să te simți mult mai bine. Ți-ai încasat-o de la un profesionist.

Bărbatul se împinse înapoi pe canapea, simțind cum întregul corp îi revine la viață într-un șoc dureros.

— Cât e ceasul?

— Cam șase jumate.

— Sună la Bayswater 6242. Cere cu Jack.

Troy se aplecă peste marginea canapelei și vomită din nou. Chiar înainte să își piardă cunoștința, o auzi pe Ruby formând numărul lui Wildeve. Când se trezi din nou, acesta se afla în picioare lângă el. Se ridică într-un cot. Wildeve se încruntă.

— Cum te simți?

— Însângerat.

— Ai nevoie de doctor.

— Nu. Ajută-mă să mă ridic.

— Freddie, pentru Dumnezeu! Cineva te-a zvântat în bătaie!

— Cineva? Cineva?! Știu prea bine cine a fost!

— Ai nevoie de doctor.

— Nu.

— De ce?

— Onions o să mă trimită în concediu medical dacă aude chiar și o șoaptă despre asta. Suntem aproape, suntem foarte aproape...

— Aproape? Aproape de ce?

— E aici. Ea crede c-a șters-o, dar e aici.

— Cine?

— Diana Brack.

— Freddie, despre ce naiba vorbești?

Troy căzu înapoi pe canapea.

— Wayne s-a întors, spuse el.

— Wayne ți-a făcut asta?

— De ce te îndoiești?

— Nu... Nu pare credibil. De ce și-ar asuma riscul? Uite ce, trebuie să chem un doctor. În primul rând, tăietura aceea de la cap sângerează urât.

— Nu, spuse Troy. Adu-l pe Kolankiewicz. Nu-mi permit să fiu trimis în concediu de un șarlatan tipicar. Trebuie să ne întoarcem acolo. E aici... e aici!!!

Expresia feței lui Wildeve, schimbul tăcut de priviri dintre el și Ruby îi spuseseră lui Troy că striga, că pentru ei era un idiot isteric, rupt în bătaie și însângerat. Respiră adânc, încercând să își domolească inima și mintea. Ruby veni lângă el și își făcu de lucru în tăcere. Îi trase pătura până sub bărbie, îi puse o pernuță sub cap ca să îl poată vedea pe Wildeve fără să se forțeze, îi șterse o dâră de sânge care i se scurgea din ochi. Wildeve se aplecă deasupra lui, făcu o mutră vag dezgustată și îi întoarse spatele. Clipele trecură, marcate de zbaterea unui vas de sânge. Încăperea se învârti puțin, apoi își reveni asemenea unei nave care se îndreaptă pentru canarisire. Troy îl auzi pe Wildeve spunându-i lui

Kolankiewicz la telefon că da, știa ce oră este – din nou și din nou.

— E pe drum. Ești în regulă?

Troy încuviință.

— Atunci povestește-mi. Încet.

— Onions nu va afla nimic despre asta, ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles. Te acopăr până te pui pe picioare.

— OK. OK. Wayne se ascundea la Savoy. Acum s-a întors acolo, probabil.

— Să mă ia naiba, spuse Wildeve. La o aruncătură de băț, tot timpul ăsta! Se opri, apoi adăugă cu o urmă de neîncredere: De unde știi?

Troy constată, pentru prima dată, că nu îi putea spune lui Wildeve cum ajunsese în posesia informației. Mai rău, nu îi venea în minte o minciună potrivită.

Capitolul 59

Ruby dormea, lungită în fața focului. Wildeve bea ceai și se ținea deoparte. Kolankiewicz turba de furie.

— Ce ți-am spus? Ce ți-am spus!

Își aprinse în ochii lui Troy lanterna-creion Ever Ready și îl trase de pleoape. Troy tresări atât de durere, cât și din cauza respirației bărbatului. Ce om întreg la cap mânca la micul dejun lebărvurst cu usturoi? De unde naiba îl cumpărase? Probabil că nu era raționalizat.

— Câte degete vezi?

Câteva duzini dansară precum mătura magică a lui Mickey Mouse. Troy ezită.

— Spune adevărul măcar o dată, spuse Kolankiewicz.

— Două, ghici Troy.

— Hristoase. Toate cinci, mincinos nenorocit! Cum te aștepți să te ajut? Ai încredere în mine, sunt doctor. Ai încredere sau îți trag una în boașe chiar acum!

— Prea multe să le pot număra.

— Ah... Ah... Deșteptul lui pește. Ascultă, Troy. Ai presiune în nervul optic de la vasele de sânge din spatele ochiului. Nu e grav. Ai nevoie de odihnă și de întuneric. Umflătura de la cap se retrage, iar presiunea pe nerv odată cu ea. Dar dacă te prostești, dai de necaz. M-ai înțeles?

— Ce necaz?

— Mare necaz. Riscul e mare.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că ai putea orbi.

Kolankiewicz scotoci în geantă și scoase un ac curbat, din oțel inoxidabil.

— Ai nevoie de copci la cap și la piept. Două sau trei de fiecare. Nu am anestezic și sper să te doară. Poate o să te convingă să încetezi cu tâmpeniile. Altfel, ai șanse mari să te alături listei mele obișnuite de clienți.

Duru. Troy țipă. Wildeve se scuză și plecă în bucătărie. Ruby se trezi tresărind și îl urmă. Kolankiewicz legă ultimul nod și căută încă o dată în geanta sa Gladstone. Troy privi acul împroșcând – Kolankiewicz ținu seringa hipodermică în lumină.

— Cretinule, spuse el, ai avut tot timpul anestezic.

— Nu e anestezic, spuse Kolankiewicz, ci sedativ.

Înfipse acul în brațul lui Troy înainte ca acesta să poată protesta.

— Ai cam cinci minute să te urci în pat. Ți-am dat suficient cât să adoarmă calul de la căruța unui berar. Dacă îți arăți fața la Yard în următoarea săptămână, Onions află tot ce s-a întâmplat. Mă înțelegi? Bine. Acum, te rog să mă scuzi – mă așteaptă morții.

Plecă. Troy simți primul val de amețeală aproape orgasmică a drogului și îl strigă pe Wildeve. Acesta îi înconjură umerii cu brațul și îl cără pe scări. Treptele se învârteau, picioarele lui Troy îl abandonară și o exaltare narcotică i se scurse cu repeziciune prin vene. Lumea era un loc plăcut, lipsit de durere. Din exteriorul bulei de cristal a euforiei pe care o simțea, îl atinseră insistențele lui Wildeve.

— Freddie, ce dracu' îi spun lui Onions? Unde să spun că ai plecat săptămâna viitoare?

— Norfolk, mormăi el. Suffolk. Multe... baze aeriene. Plecat să... prind... prind...

Se împotrivi cascadei de lumină caldă, rozalie, care îl atrăgea și se luptă cu un ultim gând. Era ceva extrem de important pe care Jack trebuia să îl știe. Ceva teribil de important. Dacă...

— Savoy, i se împletici limba. Verifică apartamentul. Wayne. Brack. Verifică apartamentul.

Se lăsă să cadă pe perne. Ruby îl împinse cu cotul pe Wildeve și scoase de cine știe unde o pijama dungată din bumbac. Ultimul lucru pe care îl văzu Troy fu cum îi scotea pantalonii și încerca să îi vâre picioarele în pijama.

Capitolul 60

Se trezi din vise în care zbura. Fusese un zmeu deasupra Hampstead High, strunit de Wildeve, care trăgea ața și îl rotea deasupra norilor. Vederea asupra Londrei era extraordinară. Noaptea se lăsă cu o viteză exagerată, se rostogoli ca în fotografiile trucate. Londra se lumină precum Regent Street de Crăciun. Nu se vedea nici măcar un bombardier. Stătu în pat, întrebându-se cum ai fi putut avea o asemenea priveliște a orașului, cumva uimit de puterea imaginației, până când își aminti cum privise o noapte din timpul campaniei Blitz, cu ani în urmă, de pe Primrose Hill. Cu greu o acțiune cotidiană, și totuși mai puțin produsul simplei imaginații nestingherite. Încercă să se dea jos din pat. Simțea o durere surdă, însă nimic din ce ar fi putut numi sincer suferință. Își scoase bluza de pijama. La vreo cinci centimetri sub sfârc, sângele se coagulase în jurul a trei copci negre. Părea să îl lege laolaltă fără a avea legătură cu el. Își trecu degetele prin păr și simți sângele închegat de deasupra urechii stângi. Se ridică în picioare. Nu se simțea atât ametit, cât ușor. Picioarele îi plutiră acolo unde creierul le comandă să meargă, cu jumătate de intenție.

Din capul scărilor o văzu pe Ruby, cu spatele la el. Conducea un bărbat în stradă, cu mâna așezată blând pe talia lui. Ușa se închise, prostituata se sprijini de ea și îndesă o bancnotă de zece șilingi în ciorap. Apoi simți privirea lui Troy.

— Să nu-mi faci morală. Trebuie să-mi câștig existența. Iar dacă aș face-o în locurile obișnuite, nu ar sta nimeni aici să aibă grijă de tine.

Troy nu spuse nimic. Se așeză pe o treaptă la jumătatea scării. Ea zâmbi.

— Te-aș putea prăda, firește. Dar asta ar însemna să trăiesc din câștiguri necinstite.

Întinse o mână în direcția lui Troy. El se ridică și lipăi ușor în jos pe scări, arătând neîngrijit.

— Cât e ceasul?

— Un pic trecut de opt. E duminică dimineața. Ai dormit bine de vineri încoace. Domnul acela drăguț, Klankiwitch, a sunat aseară ca să vadă cum te simți. I-am zis că dormi ca un bebeluș.

Troy își spuse că trebuie să îl întrebe pe Kolankiewicz ce pusese în acel Mickey Finn[1] pe care îl numise sedativ. Ruby trase perdelele. Troy nu își putea aminti când văzuse ultima dată lumina zilei – părea să fi fost în altă viață. Soarele dimineții pătrundea în curte de la est. Pentru prima dată, arăta a primăvară; ca o încercare de primăvară.

Se spălă, se îmbrăcă și ieși. Când trase ușa în urma lui, o surprinse pe Ruby privindu-l peste o revistă. Nu avea habar cât de mult intenționa să stea, dar nu se putea hotărî ce gândea despre ideea de a-i permite unei prostituate să își facă meseria în salonul său. Zâmbi, imaginându-și reacția lui Onions. Constată că se afla încă sub influența sedativului, altfel nu ar fi văzut niciodată partea amuzantă a poveștii. Se îndreptă spre vest. Dacă putea să ajungă la Green Park, atunci se putea hotărî unde mergea, asta dacă mergea undeva.

La Piccadilly se uită înapoi, în direcția dinspre care venise. Soarele strălucea glorios peste Leicester Square, pe un cer mai albastru decât albastrul și practic lipsit de nori, așa cum nu își amintea să mai fi văzut vreodată. Era înfășurat în paltonul său negru, acceptând că mulțimea de vânătăi era

[1] Termen argotic referitor la o băutură în care s-a amestecat o substanță narcotică.

cumva echivalentă cu bolile copilăriei și că o voce din mintea sa îi spusese să nu iasă fără haină. La piedestalul statuii lui Eros, două femei, îmbrăcate în bluze cu mânecă scurtă și sfidând orice pentru soarele de primăvară, împărțeau o țigară.

Merse pe Piccadilly, privindu-și umbra cum dansează în fața lui. În strălucirea unei asemenea lumini, orașul se afla într-un puternic contrast cu vremea. Londra se dezgheța, Londra înflorea, Londra suferea – la fel ca mușchii întinși și presați prea multă vreme, tânjea să se relaxeze. Simțind acțiunea și un final aproape tangibil, Troy se trezi întrebându-se dacă orașul nu avea să expire, cu prima adiere a primăverii, ca un bătrân care și-a consumat energia îndurând greutățile iernii fără să-i mai rămână nimic pentru a se bucura de simpla plăcere de a trăi. Soarele dezvăluia un oraș al vopselei scorojite și plesnite, al ferestrelor sparte și acoperite cu scânduri, al pereților sfărâmați și al acoperișurilor deschise, în nu mai puțin de patru ani în care se descurcase cu ce avea și încercase să repare. Era un oraș trecut prin foc și suferință, peticit și zdrențuit în lumina primăverii.

Pe Half Moon Street trecu strada în Green Park. Un detașament al Poliției Militare americane, purtând caschete și ghete de culoare albă, îi atrase atenția. De undeva din parc auzise imnul lor național. Când se apropie de fanfară, încă nevăzută, începu „Little Brown Jug", iar soldații trecură la acțiune, făcând manevre în ritmul aranjamentului muzical compus de Glenn Miller, trecându-și puștile de pe umăr la pământ, apoi pe celălalt umăr – baletul precis al instrucției militare.

Troy se așeză pe o bancă, minunându-se de frumusețea exercițiului și întrebându-se cinic la ce avea să le fie de folos pe o plajă franceză, în câteva săptămâni. Și mai cinic, pariase cu Onions zece șilingi că al doilea front se va deschide în Normandia. Onions acceptase, adept convins al debarcării în Pas-de-Calais. Nimeni, nici măcar puținii belgieni pe care îi cunoștea Troy, nu paria pe coastele belgiene. Dunkirk era

deseori amintit în fraze care începeau cu „în spiritul...", dar care om întreg la minte ar fi riscat să repete schema?

Soldații începură să mărșăluiască în formație pe acordurile „Chattanooga Choo Choo". Se adunase o mulțime de mai bine de o sută de oameni, care se lansară în urale când americanii începură să cânte în cor primele cuvinte: „Pardon me boy..."

În jurul său, parcul înfrunzea – verdele profund al păducelului, verdele mai palid al stejarilor și al castanilor. Rămași în urmă, abia afișând câte un mugur, erau ulmul și frasinul; frasinul, întotdeauna ultimul căruia îi dădea frunza în mai și ultimul care se despărțea de ea, forțat, deseori tocmai în decembrie timpuriu. În tot parcul, miresmele amestecate ale primăverii pluteau în direcția lui Troy. Păducel, cu siguranță. Liliac? Nu era prea devreme, prea optimist să se gândească la liliac? Parfumurile se separară asemenea unor cursuri de apă. Da, era liliac, chiar era liliac! Parfumurile se amestecară iar, delicatețea liliacului acoperită de pregnanța păducelului – niciodată prea departe de urina de pisică, totuși.

Un cuplu trecu, braț la braț – o tânără care sporovăia la brațul unui locotenent-major american. Parfumul ei, prins de briză, se adăugă celor florale și dintr-odată Troy știu unde mergea. Fugi pe Piccadilly, se opri brusc pe trotuar, simțind cum i se învârte capul și pământul îi fuge de sub picioare, și opri un taxi.

— Tite Street, spuse.

Pe Tite Street, îi ceru șoferului să conducă mai departe. Trecură pe lângă detectivul Gutteridge în colț, care fuma pe ascuns în timpul serviciului. În Tedworth Gardens, Troy opri taxiul și plăti. Se lăsase purtat de o bănuială irațională, așa cum era deseori necesar, și avusese dreptate. Acolo, în mijlocul parcelei, aplecată peste o săpăligă, Diana Brack smulgea cu blândețe buruienile. Purta haine de casă ieftine: pantaloni de călărie, cizme Wellington și un pulover din Fair Isle

mâncat de molii. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal, cu o bandă de cauciuc.

Troy intră pe parcelă printr-o spărtură din gard, își vârî mâinile în buzunare și se apropie. La câțiva metri de Diana, bărbatul masiv în uniforma Salvării se afla în genunchi în fața unei căzi mari de alamă, spălând porcul. Scroafa – observă Troy – privi în sus spre el, zâmbi, îi făcu din ochi și grohăi de plăcere în timp ce peria o curăța, aducând-o la extaz.

— Salutare, curcane, spuse bărbatul.

Diana Brack era cu spatele la Troy și se întoarse să vadă cui i se adresase bărbatul. Își îndreptă spatele și îl privi de sus până jos.

— Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă a trecut un tăvălug peste tine.

— Ceva asemănător, spuse Troy.

— Vin în câteva minute. Și dispăru într-o baracă Nissen de la marginea parcelei.

Troy îl privi pe om spălând scroafa, întrebându-se dacă îi făcuse într-adevăr cu ochiul și promițându-și în tăcere că avea să îl ucidă pe Kolankiewicz pentru că îi dăduse un sedativ care făcea porcii atât de glumeți.

— Frumoasă vânătaie ți-ai tras, comentă bărbatul.

Troy își atinse ușor ochiul.

— În ziua în care am venit aici, pe întuneric, de unde ai știut că sunt polițist?

— E logic, curcane. Îl urmăreai pe maior. Iar eu l-am ochit că nu-i în regulă cu luni în urmă. În plus, mi-am petrecut ceva vreme pe lângă cei de teapa ta. Așa că îi recunosc. Înainte de război am făcut muncă de detectiv – amator, firește – pentru un domn. De fapt, aș face-o și acum dacă nu s-ar fi săturat de armată și n-ar fi într-un post din ăla secret. Totuși, are să se întoarcă. Mai mult ca sigur vom avea noi piste de urmărit, noi crime de rezolvat și noi răufăcători de adus în fața justiției.

Omul împunse scroafa, care se ridică alene din cadă și se scutură ca un câine. Trecu pe lângă Troy și se opri un moment ca să se frece de piciorul lui, apoi se îndreptă agale spre celălalt capăt al parcelei, cu râtul în pământ. Bărbatul aruncă apa și agăță cada de un perete al barăcii Nissen.

— Ia uite aici, spuse el ducându-l pe Troy pe cărarea îngustă dintre parcela lui și a Dianei Brack. Știi ce e asta?

— Conopidă, răspunse Troy.

— Broccoli, îl corectă bărbatul, nespus de mândru de ezoterismul propriilor cunoștințe. Broccoli de iarnă cu căpățână albă.

— Conopidă, de fapt, insistă Troy.

— Poate că miroase la fel, dar nu-i nici pe jumate atât de mare. Am plantat-o în mai anul trecut. În mai anul ăsta, să-i mai dăm zece zile și voi avea cea mai mare și mai coaptă căpățână de broccoli care a fost vreodată confundată cu una de conopidă. Cred c-o să cântărească șapte kilograme. Eu voi primi căpățâna și scroafa frunzele. Ce-ar putea fi mai corect?

Troy aruncă o privire la parcela pustie, plină de buruieni, a Dianei Brack.

— Nu-i tocmai talentată la grădinărit, așa-i?

— Încearcă și ea, curcane, încearcă. Maiorul i-a făcut săpăturile de iarnă. Toată gheața aia s-a desprins destul de bine. Iar când o să dea deoparte buruienile, are să găsească tot prazul pe care l-a plantat în februarie, cuibărindu-se dedesubt ca niște ace verzi într-o căpiță. O fi și ceva usturoi, deși nu știu de ce îl crește – mizerie străină, dacă mă întrebi pe mine –, dar a insistat.

— De ce spui că maiorul e soi rău? întrebă Troy.

Dar înainte ca omul să poată răspunde, Diana Brack apăru din baraca Nissen, îmbrăcată din nou în fustă și jachetă neagră, cu părul pieptănat și periat, trăgându-și mănușile.

— Sunteți pasionat de grădină, domnule Troy? întrebă ea cu cel mai potrivit ton formal.

— Am fost când eram mai tânăr, răspunse el. Dar acum am o casă în Goodwins Court și nu există grădină.

— Înțeleg, spuse ea, continuând jocul de dragul bărbatului masiv. Merse încet pe cărare către partea de nord a pieței, în direcția pe care o apucase și scroafa. Bărbatul nu fu amăgit de distanță, fizică sau metaforică. Luă o săpăligă și se întoarse la plivitul parcelei.

— Un motiv pentru care aș spune că-i soi rău, îi spuse el lui Troy, e că îi face curte doamnei. N-ar putea să-i aleagă mai bine. Cu cât sunt mai ciudați, cu atât mai interesanți. N-o lăsa să te prindă în mrejele ei, curcane. Are să te facă harcea-parcea.

Troy o prinse din urmă pe Diana Brack când ea părăsi piața la capătul îndepărtat.

— Nu putem merge la mine, spuse ea într-un târziu. Ai un om care îmi supraveghează casa. Se opri. Firește, i-ai putea ordona să plece.

Se opri și îl privi, așteptând un răspuns.

— Nu, n-aș putea. Se presupune că nu sunt în Londra.

— Atunci presupun că trebuie să vin la tine.

— Da, spuse el.

— Asta vrei, să vin la tine, nu-i așa?

— Probabil că da, răspunse el.

— Atunci așa voi face.

Merseră mai departe, în jurul perimetrului pieței, în sens invers acelor de ceasornic, către colțul cu Tite Street.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Am fost atacat de un bărbat acum două nopți.

— Un bărbat?

— Acel bărbat.

— Nu, greșești. Ți-am spus că a plecat.

— Cum poți fi sigură?

— Pentru că, dacă ar fi fost aici, m-ar fi găsit. Chiar și cu omul tău postat la ușă, ar fi găsit o soluție.

Se opriră la colț. Încă o jumătate de metru și Troy s-ar fi aflat în raza vizuală a lui Gutteridge.

— La noapte, spuse ea.

— Da, răspunse Troy.

— Imediat ce se lasă întunericul.

Capitolul 61

Era aproape de apusul soarelui. Rătăcise toată ziua, fără niciun scop. Bănuia că plecase de acasă pe la nouă, nouă și jumătate. Se întâlnise cu Diana Brack cam la o oră după aceea, iar pentru timpul scurs de atunci nu putea da socoteală. Pe la patru după-amiaza se îndreptase către ceainăriile rusești din Davies Street, puțin mai la nord de Berkeley Square. Nu mai fusese acolo de ceva vreme, cel puțin dinainte de Crăciun. Ceainăriile fuseseră deschise cu o primăvară înainte de două rusoaice și serveau ceai direct din samovar. Troy nu mergea acolo pentru ceai – ceaiul pregătit în samovar i se păruse întotdeauna fiert în exces, deși prăjiturile erau acceptabile –, ci pentru ambianță, pentru susurul șuierător al vocilor care vorbeau rușește. Erau voci care vorbeau rușește și nu cereau nimic din apartenența sa, așa cum o făcea familia lui. Acolo putea asculta fără obligații, putea asculta rușește fără șantajul moral al surorilor sale sau disprețul cu care Kolankiewicz îi arunca din când în când câte o remarcă. Constatase tot mai mult amestecul etnic reprezentat de America, atunci când canadienii și americanii în uniformă apăreau și comandau ceai, povestind cu femeile din spatele tejghelei într-o rusă fluentă, în ciuda accentului. Poate că originile nu erau evidente, în fond – doi tineri soldați stăteau unul în fața celuilalt și vorbeau rușește, de parcă nu se așteptau să înțeleagă. Discutau despre cât de înapoiați erau englezii, găsind inexplicabilă lipsa congelatoarelor și inacceptabilă calitatea berii. Imaginează-ți lână lichidă, spuse

unul dintre ei, și ai berea englezească. Ce făcuse faimos Milwaukee le-ar fi făcut britanicilor un mare bine.

Ascultă fără să privească, aflând, în limba copilăriei sale, că devenise adult și deci membru al uneia dintre cele mai rigide rase de pe Pământ. Dar știa deja asta. Tosca i-o spunea de fiecare dată. Tosca. Numele ei se rostogoli în mintea sa aproape pustie, narcoleptică, tot drumul spre casă, fără niciun rost și către nicio concluzie. Cât ținu euforia, se simți ciudat de eliberat de dorință – înțepășat și asexuat. Putea să vizualizeze legăturile care îl apropiau de ea, plutindu-i dinaintea ochilor ca niște fâșii de hârtie, dar nu o putea vedea, nu putea să invoce un chip prin magia cuvintelor.

Acasă, Troy găsi pe șemineu un bilețel de la Ruby. „Înțeleg o aluzie. Am plecat acasă să trag un pui de somn. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești – la capătul străzii, începând cu jumătate de oră înainte de ora stingerii. Nu mă aborda dacă par să am de lucru. Nu-mi pot permite să pierd o afacere doar pentru că întotdeauna arăți a polițai. Cu dragoste, R. P.S.: Klankiwitch a fost furios când i-am spus că ai ieșit."

Era întuneric. Stătu, încă îmbrăcat în palton, uitându-se la ușă. Iar când ajunse la capătul răbdării, descuie ușa, își scoase haina și pantofii și se strecură la etaj, întinzându-se pe pat. Auzi zăvorul de la ușă și un pas ușor, fără pantofi, urcând scările. O văzu pe Diana Brack în cadrul ușii, lăsându-și haina neagră să alunece de pe umeri și îndepărtându-și de pe frunte șuvița veșnic rebelă. Dorința îl izbi în vintre, ascuțită și dură. Amorțeala dispăru când fu cuprins de poftă trupească, întorcându-se să îl tortureze în ciuda durerii pricinuite de tăieturi și de vânătăi.

Ea se îndreptă spre fereastră, scăldată de ultimele zbateri ale amurgului, descheindu-și lent bluza. Troy coborî din pat și rămase în spatele ei. Ea își ridică fusta deasupra șoldurilor, se aplecă peste pervaz și i se oferi. Troy își satisfăcu dorința

până când fu răpus de sfârșeală și își simți fiecare mușchi al corpului desprinzându-se de ceilalți.

Nu era sigur, dar părea că ea îl luase în brațe și îl așezase înapoi pe pat. Stătea deasupra lui, sărutându-l pe buze și înecându-l în parfumul atât de cunoscut.

— Ce este? întrebă el.

— Ce este... ce?

— Parfumul tău.

Se așează pe marginea patului, scoțându-și ultimele haine.

— *Je Reviens*, spuse aproape în șoaptă. Foarte scump. Foarte franțuzesc. Și, de la căderea Franței, aproape imposibil de obținut. Cred că e ușor demodat. Îl port de când eram copilă.

Troy știa asta. Forma un tot cu bicicleta, genunchiul tăiat și acel prim sărut stânjenitor. Diana se aplecă peste el, ridicându-l cu o mână pusă în jurul gâtului și scoțându-i cămașa cu cealaltă, dezbrăcându-l, așa cum era și ea. Se întinse cât era de lungă, sărutându-l sub urechea stângă. Îi simți sfârcurile atingându-i pieptul și vechea flacără izbucni la sud, trezindu-i membrul. Nu știa de unde are atâta energie ca să îi alimenteze dorința.

Capitolul 62

Când se trezi, era lumină, iar el era singur. Își puse pantalonii și coborî. Ușa de la intrare era încuiată. Găsi un bilețel pe șemineu. Spunea doar „Curând" și era semnat „D".

Capitolul 63

La scurt timp după prânz, telefonă Wildeve.

— Te-a căutat la telefon o americancă. N-a vrut să-şi lase numele. E ceva de care mă pot ocupa?

— Nu. Altceva?

— Pe naiba. N-ajung nicăieri. Pentru prima dată cred că pot spune că nici prezenţa ta n-ar face diferenţa. Apartamentul de la Savoy era gol, iar întreg hotelul, fără niciun Wayne şi nicio Brack. Portarul l-a recunoscut din fotografia aceea de care ai făcut rost. A spus că locuia acolo deseori, însă nu l-a văzut de marţea trecută – aceea a fost ziua în care am închis-o pe Diana.

— Onions?

— Pe-aici. N-a întrebat încă de tine, aşa că nu a trebuit să mint.

Troy nu se îndoia că Onions avea să întrebe sau că Jack urma să mintă.

În seara aceea o aşteptă pe Diana Brack ascultând un concert la radio. Se cufundă într-un amurg infinit, simţind cum durerea din muşchi îl părăseşte treptat şi împingând ocazional norul roşiatic ce îi întuneca viziunea. Lady Di însă nu veni.

Şi nici în noaptea următoare.

A doua zi se simţi mai în formă, dar şi mai iritat. Până după-amiază târziu, stătuse atât cât putuse şi, găsind că nu mai tolerează radioul şi nu se poate concentra asupra cititului, îşi luă haina şi se îndreptă pe lângă Seven Dials în direcţia

Bloomsbury, fără o destinație anume. Traversă High Holborn, de partea cealaltă a Staple Inn, unde, din pricina unui simț slab al geometriei, Chancery Lane nu se întâlnește cu Gray's Inn Road, și merse agale către joncțiunea dintre Theobald's Road și Clerkenwell Road. Un galion stradal apăru la orizont, iar Troy luă în direcția est tramvaiul 65, care se hurducăia și făcea să sară scântei către Limehouse. Doar când trecu de stația de metrou Aldgate East și zdrăngăni de-a lungul Commercial Road își dădu seama încotro mergea. Se dădu jos la capătul Jamaica Street și merse spre Union Place, urcă scările și bătu la ușa lui Bonham. Putea căpăta o ceașcă de ceai și apoi avea să prindă tramvaiul înapoi. Erau șanse ca Bonham să fie acasă – însă nu era. Troy se sprijini de ușă, dintr-odată obosit. Începuse să plouă, una dintre furtunile bruște de primăvară. Troy își vârî mâinile în buzunare și se pregăti să aștepte să treacă. Putea să se oprească la fel de repede cum începuse. Își pipăi cheile, cuibărite în mizerie și praf, rămășițele exploziei bombei care pândeau în cusătura buzunarului, fără a putea fi scuturate. Cheia de la casă era printre ele, la fel și cheia de la apartamentul lui Wolinski.

Aerul din apartament era uscat și încărcat de praf – aerul stătut al unor încăperi goale. Troy rămase în prima cameră, întunecată și gemând sub apăsarea cărților. Merse aproape în vârful picioarelor dincolo de rândurile de ediții colecționate și intră în cea de a doua cameră. Se așeză pe un scaun în mijloc, aflat exact acolo unde îl lăsase de când fusese ultima dată aici, să inspecteze biroul lui Wolinski. Îl dureau picioarele. Începu să se întrebe dacă nu cumva Kolankiewicz avea dreptate când își făcea atâtea griji și împinse din nou în afara orizontului norul roșiatic. Ploaia se scurgea pe ochiul de geam, după-amiaza devenea cenușie – o seară prematură, iar lumina scădea. Stătu multă vreme, uitându-se la adăpostul penumbrei la fotografiile care acopereau peretele, învălmășeala aceea de Europă Centrală, atât de asemănătoare

cu albumele de familie păstrate de mama sa: faza vieneză a familiei, fetele pe când erau bebeluși, Rod – doar un pușți, o fază care îl precedase pe el și orice gând referitor la el. Troy era, așa cum îl alintase mama sa întreaga copilărie, micul ei englez. Se uită la fețele acelea decente, binevoitoare, cu expresiile lor așijderea, pierdute ulterior în haosul pe care societatea lor decentă și binevoitoare se lupta să îl țină la distanță. Democrație de patiserie; un deget de cremă de ciocolată în barajul european. Exista un singur loc liber pe peretele de fețe, unde atârnase imaginea lui Nicolai împreună cu Brand și von Ranke. Ochii lui Troy rătăciră în josul peretelui, de la spațiul gol la podea. Pe covor se afla ceva strălucitor și alb, aproape de plintă. Îl ridică și trebui să se așeze imediat, cu capul învârtindu-i-se după ce se aplecase atât de mult. Era un cercel cu perlă montat pe o închizătoare de argint cu șurub, de felul celor purtați de femeile care nu aveau urechile găurite. Îl luă în palmă și se uită lung la el. Cu siguranță nu se aflase acolo ultima dată. Căutase cu meticulozitate și nu l-ar fi ratat, așa mic cum era. Își închise palma în jurul lui și se uită la șuvoaiele de apă murdară care își croiau drum în josul geamului, iar norul roșiatic reveni. Roșul deveni purpuriu, iar purpuriul deveni negru, și tot ce putu vedea fură șirurile nesfârșite, repetitive, de cetățeni ai Europei Centrale. Fețele lor i se întipăriră pe retină.

Rămase o eternitate astfel, în tăcere, fără să știe cum trecuse timpul. Ușa de la intrare se deschise și auzi zgomot de pași în cealaltă încăpere. Picioarele se îndreptară spre el și auzi o voce care îi spunea pe nume.

— Cine e? răspunse.

— Nu mă cunoști? Sunt eu – Sydney Edelmann.

— Cât e ceasul?

— Cam opt, cred. De când stai aici, în întuneric?

Troy știa că trecuse o veșnicie. Timpul se scursese într-o liniște monotonă – o stare bizară de calm în bezna înspăimântătoare.

— Cam de cinci ore. Nu am îndrăznit să mă mișc.

— Nu ai îndrăznit! Simți pe umăr mâna lui Edelmann. Nu ai îndrăznit? De ce, omule, ce s-a întâmplat?

Edelmann îl conduse pe Troy pe scări în jos, la apartamentul lui Bonham. Se agăță de balustradă, găsind aproape imposibilă ghicirea spațiilor dintre trepte, a numărului acestora din urmă sau a momentului în care trebuia să ocolească un colț. Îl auzi pe Edelmann bătând cu putere în ușă și pe Bonham urlând „Stai domol", se lăsă împins în salonul acestuia, într-un amalgam de mâini și de întrebări.

— Nu poate să vadă, spuse Edelmann. L-am găsit sus, stând pur și simplu – orb ca un liliac!

Capitolul 64

Edelmann vârî o ceașcă de panaceu universal în mâinile lui Troy: mirosul greu, aproape stătut, de ceai fierbinte cu lapte, aproape că îl făcu pe Troy să vomite.

— Ești un prost, știai asta? spunea Bonham, fără rost. Pur și simplu nu asculți ce ți se spune.

Numai o bătaie în ușă îl opri dintr-un monolog *in loco parentis*. Bonham se repezise la cabina telefonică, cu pumnul plin de monede de un penny, ca să cheme un doctor. Acesta ajunsese cu o viteză surprinzătoare.

Troy îl auzi intrând și bombardându-i cu întrebări pe Edelmann și pe Bonham de parcă el însuși nu ar fi fost doar orb, ci și surd. Bău din mizeria de ceai până când simți mâinile bărbatului prinzându-i obrajii pentru a-i înclina fața înainte și mirosi fum de tutun de pipă venind dinspre hainele lui. Raza cât un vârf de creion a unei lanterne chirurgicale făcu în beznă o gaură cât o gămălie de ac.

— Poți vedea o lumină?

— Da, un punct.

— Am înțeles c-ai fost prins la mijloc, sergent Troy. Explozie de bombă?

— Da. M-am lovit destul de tare la cap.

— Contuzii?

— Am fost inconștient timp de câteva zile.

— Poftim? Și te-au lăsat să pleci?

Bonham trebui să intervină.

— Deșteptul s-a externat singur.

Raza de lumină se îndreptă spre celălalt ochi, un tren microscopic la capătul unui tunel lung. Apoi mâinile îi pipăiră craniul, atingând cucuiele și cicatricele, copcile cusute de Kolankiewicz.

— Acestea sunt recente, de doar câteva zile. Nu le ai de la explozie.

— Nu. Am fost atacat vinerea trecută. Am încasat o mamă de bătaie, spuse Troy aproape scuzându-se.

Îl auzi pe bărbat inspirând, nu doar ușor șocat.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi asigurări, sergent? Domeniul în care lucrezi acum te va ucide, mai ales dacă rămâi așa cum ești. Ar trebui să stai în spital, dar presupun că vei refuza. Ai noroc că e doar orbire; ești și mai norocos fiindcă e vorba de ceva temporar. Multă odihnă și te vei recupera complet. Îți voi bandaja ochii. În următoarele zile nu vei vedea nimic, iar ochii îți vor fi forțați să se odihnească. Mă înțelegi? Mai întâi, copcile acelea trebuie scoase.

Simți o împunsătură de durere când doctorul trase copcile afară, apoi mâini eficiente și blânde îi bandajară capul. Oțet și hârtie maronie, se gândi Troy.

— Acum, spuse doctorul, care este numele superiorului tău?

— Poftim? întrebă Troy.

— Comandantul sau superintendentul.

Troy avu cea mai sumbră bănuială; planurile construite cu atenție erau pe cale să se năruie.

— Cine ești? întrebă.

— Cine sunt? Sunt chirurgul de divizie al Poliției, domnule Troy.

Bonham merse împreună cu Troy în taxi, înapoi în St Martin's Lane.

— Nu m-am gândit. Era la îndemână. Nu am crezut că are vreo importanță.

— E în regulă, George. Nu aveai de unde să știi.

— Vreau să spun că a venit și s-a uitat la tine foarte repede. Se afla chiar peste drum, în Leman Street. Mi s-a părut firesc să trimit după unul dintre ai noștri. Poate... poate nu va înainta un raport la Yard.

— George, te rog! spuse Troy.

Depuse un efort suficient până să îl convingă pe Bonham că nu era nevoie să rămână. Troy insistă pe ideea că se va simți bine să fie pur și simplu lăsat acasă. Ce i s-ar fi putut întâmpla în propria casă? O cunoștea ca pe propriile buzunare. Așadar, Bonham plecă, iar Troy se ciocni de fiecare obiect din camera de zi și din bucătărie și aproape că se opări în timp ce își prepara ceaiul.

Din a cincea încercare aprinse focul pe gaz și ajunse la canapea pe bâjbâite.

Capitolul 65

Apăru în întuneric.

Polițistul.

— Freddie, sunt eu, Jack. Te simți bine? A durat o veșnicie până să răspunzi la telefon.

— Am bâjbâit după el pe întuneric. M-am ciocnit de pian și aproape am căzut lat.

— Firește. Scuză-mă că nu m-am gândit la asta. Freddie…

Se opri. Troy îl auzi inspirând adânc. Se pregătea să îndruge ceva.

— Onions era în biroul tău când am ajuns azi-dimineață. Îți poți imagina. Stătea lângă foc și fuma o Woodbine. Mi-a cerut un raport complet – totul, din ziua de după ce Miller a fost împușcat. Mă tem că nu prea am avut de ales. Odată ce doctorul și-a trimis raportul…

— Ai făcut ce trebuia, Jack. Nu-ți face griji.

— Nu a fost furios. Poate ar fi fost de preferat. Sunt dificil de suportat tăcerile dintre întrebările lui. Cred că va veni să te vadă imediat ce va avea timp. Ah, și a telefonat sora ta. Una sau cealaltă, niciodată nu spun – i-am zis că ești în Norfolk. Norfolk devine un soi de Bunbury[1] pentru tine, nu-i așa?

Troy avea nevoie de un Bunbury. Dacă îi lipsea un lucru, atunci acela era un Bunbury zdravăn, de necontestat.

Așteptă. Auzi pasul greu al ghetelor lui Onions în curte și scârțâitul prelung al balamalelor ușii.

— Nu-i foarte inteligent din partea ta să lași ușa descuiată.

[1] Ținut fictiv din universul Oz, creat de L. Frank Baum.

Troy își îndreptă capul în direcția dinspre care se auzea vocea lui Onions.

— Mă scutește de o grijă. E surprinzător cât de puțin își cunoaște un om propria casă.

— La ce te așteptai?

Troy auzi foșnetul făcut de Onions când acesta își scoase haina.

— Mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai. Rămâi unde ești. Mă ocup eu.

Onions zdrăngăni prin bucătărie. Troy auzi pocnetul ușor al unui ochi al mașinii de gătit și mersul greoi al superiorului său, care se întoarse în camera de zi, scârțâitul canapelei când se așeză, hârșâitul unui chibrit când își aprinse o altă Woodbine, apoi fumul țigării îi atinse nările.

— Am avut o discuție cu băiatul acela al tău. E foarte deștept. Suficient de deștept ca să știe până unde se poate întinde cu minciuna.

— Dacă ți-aș fi spus, m-ai fi suspendat. Mi-ar fi fost luat cazul.

— Exact. Timp de patru sau cinci zile, poate. Acum nu te mai ocupi de el pe termen nelimitat.

— Până când mi se vindecă ochii, se repezi Troy.

— Iar perioada asta... e nedefinită, nu-i așa?

Troy nu răspunse.

— Chirurgul din Stepney nu a putut estima cât timp va trebui să mă descurc fără tine. Problema e că mi-ai fi fost de folos acum.

Troy fu tentat să spună că îi pare rău, dar instinctul îl avertiză că Onions se îndrepta deja în altă direcție. Nu venise ca să își arate simpatia sau ca să accepte scuze.

— Ești valoros pentru mine, continuă Onions. De fapt, ești cel mai bun detectiv intuitiv pe care l-am întâlnit.

— De data aceasta, intuiția nu prea mi-a fost de ajutor.

— Ah, ai jucat cartea idiotului – dar nu asta e ideea. Ai preluat un caz cu o brumă de dovezi și l-ai tot împins mai departe. Nu aveai nici pe naiba ca să te susțină, dar ai identificat victima și criminalul. Nu îți subestima reușita.

— Sunt aproape.

Urmă o pauză lungă. Onions trase adânc din țigara lui ieftină.

— Nu. Nu ești. Nu la asta mă refeream. Spune-mi adevărul, Freddie. Ai ajuns mai departe decât în ziua în care am mers la MI5? Ai altceva decât dovezi circumstanțiale? A văzut cineva vreo urmă de Wayne de când l-a ucis pe Miller?

Troy nu răspunse.

— Ești cel mai bun detectiv intuitiv pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Onions din nou. Am nevoie de tine acum, dar nu mă pot baza pe tine. Îi am pe Gutteridge și pe Thomson.

Făcu o nouă pauză. Troy simți nemulțumirea ușoară cu care vorbea despre cei doi.

— Am două cazuri de crimă. Una s-a petrecut ieri, una în această dimineață, spuse Onions. Mi-ai prinde bine acum.

Troy se străduia din nou să nu se scuze.

— În schimb, îi am pe Gutteridge și pe Thomson.

— Îi retragi de la cazul meu?

— N-am de ales. Chiar și așa sunt nefolositori. Singurul motiv pentru care mai sunt în Poliție este că nu am pe altcineva. Singurul motiv pe care nu sunt în armată este că sunt prea în vârstă. Ăsta mi-e norocul – doi amărâți pe care nici măcar armata nu i-a vrut. Prea bătrâni și prea molatici. Nu pot spune că nu am prevăzut asta. De aceea te-am ferit de înrolare.

— Poftim?

— Te-au vrut în 1940. I-am oprit.

— Mi-ai refuzat înrolarea și nu mi-ai spus?

— Ai fi vrut să te înrolezi?

— Nu asta e ideea.

— Ba da, este! N-ai făcut niciodată un secret din faptul că nu îți este pe plac armata. Te-am ținut pentru că aveam nevoie de tine, la fel cum l-ai păstrat tu pe băiat. Dacă nu ți-ai fi spus părerea, ar fi fost chemat cu luni în urmă. Am nevoie de tine – am nevoie de amândoi. Dar nu te am pe tine, îi am pe Gutteridge și pe Thomson.

— Tot repeți asta!

Ceainicul fluieră pe plită. Onions se ridică. Troy șezu în tăcere până când simți o bătaie pe braț și îl auzi pe Onions spunând „Nu îl răsturna". Apoi, zăngănitul produs când acesta amestecă trei linguriță de zahăr. Troy nu se atinse de ceașcă. Onions făcea un ceai groaznic. Era foarte tare, abia atins de lapte, bun de tăbăcit pielea de țap.

— Repet asta pentru că mă roade. Sunt la ananghie. O adolescentă din Golders Green – ce poate fi mai respectabil? – pune șoricioaică în ceainic și rade întreaga familie. Cel puțin, așa pare.

— Ce vrei să spui?

— A fugit. Nu e acolo ca să o întrebi. Și apoi, un caz tipic pentru Troy: doi marinari se ceartă de la o curvuliță, iar unul dintre ei este găsit cu fața-n jos în Serpentine. Celălalt neagă totul. Înțelegi? Ai rezolva cazurile astea în câteva zile. Dar se întâmplă să nu fii prezent.

— Îi ai în schimb pe Gutteridge și pe Thomson, spuse Troy anticipând urmarea.

— Mai mult, spuse Onions. Voi avea nevoie și de băiat.

Troy știu că trebuie să își păstreze calmul. Onions nu cerea respect pentru gradul său sub altă formă decât cea a calmului. Îi putea pune întrebări scandaloase, i se putea opune cu încăpățânare, dar nu cu furie.

— Stan, dacă faci asta, îl pierdem pe Wayne.

— L-ai pierdut deja.

— Dacă îi iei cazul lui Wildeve, o să-mi fie aproape imposibil să reiau lucrurile de unde au rămas.

— L-am retras deja. I-am alocat ambele cazuri în urmă cu o oră. Am fost nevoit. Va lucra drept secund al lui Tom Henrey. Tom e deja până la gât în probleme.

Henrey era inspector. Cu excepția unei mici diferențe de grad și a uneia mai mari în privința imaginației, era egalul lui Troy în rândurile ofițerilor lui Onions. Era un polițist decent și cinstit, un om care îi dădea lui Onions puțină bătaie de cap. Exista o întrebare evidentă.

— Și cu mine cum rămâne?

— Vom vedea. Nu mi-ești de niciun folos orb. Iar dacă ai putea vedea, ți-aș da cazuri noi. Dacă vei crede că se mai poate face ceva în cazul Stepney când te întorci, vom vedea. Poate că Tom va rezolva Golders Green sau Hyde Park. Pe de altă parte, s-ar putea să nu reușească. Nu mă înțelege greșit, Freddie. Lăsând deoparte faptul că ai ales să îmi tragi un văl peste ochi și că ai fost prins cu mâța în sac, ai făcut o treabă suficient de bună. Dar trebuie să știi când să te oprești.

— Parcă abia ieri îmi spuneai...

— Știu ce ți-am spus. Nu îmi arunca propriile cuvinte în față! După cum spuneam, vom vedea.

Erau vorbele unui tată, o amânare tactică lipsită de sens. Nu altceva, ci vom vedea – opusul lui „Dacă vrei", pe care îl folosea de obicei tatăl lui Troy.

— Vom vedea, spuse Troy ironic. Dacă aș vedea. Stan, nu mi-am făcut singur asta!

— Atunci avem o nouă infracțiune nerezolvată, nu-i așa?

— Știi foarte bine cine este autorul!

— Nu îmi spune că a fost Wayne. Nu a fost văzut de la uciderea lui Miller. Nu se afla la Savoy. Wildeve spune că nu a fost acolo din ziua în care ai arestat-o pe Diana Brack. E improbabil că s-a materializat dintr-o ascunzătoare pe care i-au pus-o la dispoziție yankeii doar ca să-și satisfacă plăcerea de a te bate.

Troy ascultă pauza ciudată. Urma Onions să îl întrebe de ce nu menționase Hotelul Savoy în rapoartele cu privire la interogarea Dianei Brack? Onions începu să bată cu linguriţa în ceaşcă. Zgomotul repetitiv îi spuse lui Troy că întâlnirea se încheiase. Stan spusese ce avea de spus şi nu avea să îi permită lui Troy să se certe. Auzi arcurile canapelei când fură eliberate de greutatea lui Onions şi tweedul foşnind când acesta se îmbrăcă.

— Ar fi mai bine să plec. Se ocupă un doctor de tine?

— Da. Kolankiewicz o să-mi scoată bandajele peste cinci sau şase zile.

— Cum vrei tu. Aş prefera un măcelar decât pe scrântitul ăla. Las uşa nezăvorâtă, da?

Onions boncăni pe acelaşi drum pe care venise, lăsând să plutească în aer mirosul de Wills' Woodbines.

În întunericul său apăru.

Prostituata.

Venea în fiecare seară, de la şapte la opt. Flecărea fără rost şi pregătea masa pentru două persoane. Troy spunea tot ce se aştepta de la el – *da* şi *hm* şi interjecţii de încuviinţare care se apropiau de tradiţionalul *să fiu al naibii*. Nu menţionă şi nu făcu vreo aluzie la problema lui de vedere. Doar simpla ei prezenţă, în rolul asumat, făcea o referire fără cuvinte la neajutorarea lui. Ieşea cu o oră înainte de stingere, spunându-i că o chema datoria şi variind replica prin referiri ocazionale la contribuţia pe care o avea la efortul de război.

În întunericul său apăru.

Doctorul înlocuitor.

— Troy?

Se trezi dintr-un somn uşor. Radioul mormăia încet pe fundal. Îi vorbise o voce pe care nu o recunoştea.

— Troy, sunt eu.

Tot nu avea nicio idee cine era.

— Anna Pakenham.

— Zău?

— M-a trimis Kolankiewicz. A spus că e vremea să-ți dau jos bandajele.

Încercă să se ridice și îi simți mâna proptindu-i-se în piept și oprindu-l.

— Nici să nu te gândești. Stai liniștit și lasă-mă să îmi fac treaba.

— Unde e Kolankiewicz?

— Taie cu ferăstrăul un os. Literalmente. Ultima dată când l-am văzut era ocupat să desprindă vârful capului unui individ. Îți transmite salutări colegiale și o mie de *ți-am spus eu*.

Troy auzi sunetul alunecos al oțelului pe oțel când femeia îi tăie bandajele.

— Nu am mai făcut asta de când eram studentă la Medicină, așa că nu te mișca sau s-ar putea să pierzi o ureche.

— Nu știam că ești doctor.

— Nu sunt. Eram în penultimul an în 1940. Tipul meu pilota avioane Hurricane. Ne-am gândit că oricum totul avea să se termine pentru noi, așa că de ce să nu ne căsătorim și să aruncăm pe fereastră precauția și orice altceva. Ca rezultat, mi-am petrecut primele șase luni ale lui 1941 crezând că sunt văduvă. Uneori durează o veșnicie până să te anunțe germanii că au pe cineva într-un lagăr pentru prizonieri de război. Nu mă mai puteam concentra la nimic, așa că mi-am luat un an sabatic. Acum nu mă pot întoarce până când nu se termină războiul. Lucrez pentru bestia poloneză, iar Angus e închis la Colditz.

Se mișcă în jurul lui în timp ce vorbea și îi eliberă capul de masa de bandaje. Nu o mai văzuse pe Anna de multă vreme. Era intrigat de faptul că urma să fie prima persoană de care dădea cu ochii.

— Nu pot vedea, spuse Troy. Tot nu pot vedea!

Ea îl prinse de bărbie și îi vorbi direct.

— Poți să mă vezi, Troy? Forme, lumini, orice?

— Nimic!

— Vei avea nevoie de răbdare, Troy. Multă răbdare.

În întunericul său apăru.

Iubita.

Fusese un pianist acceptabil când era copil, neglijent ca orice băiat, iar în prezent cânta, în cel mai bun caz, o dată la două săptămâni, din datorie sau din plictiseală. În după-amiaza celei de-a șaptea zile a orbirii sale, uită de picioarele care îl dureau de la atâtea ciocniri de scaunul înalt, victorian, pe care mama sa i-l dăruise de casă nouă și hotărî să vadă câte dintre *Preludiile* lui Debussy putea cânta din memorie. Fu îndemnat nu atât de amintirile antebelice ale recitalurilor de Debussy – mama îl luase să îl vadă pe Walter Gieseking în Hanovra –, cât de spectacolele recente ale pianistului orb George Shearing din cluburile londoneze. În spiritul lui „Și eu pot", bâjbâi până la claviatură și începu să masacreze *Dansatoarele din Delphi*. Începu să prindă gustul în jurul celui de-al cincilea preludiu, iar la al zecelea cânta perfect *Catedrala scufundată*. Se opri la ora 19.30 ca să o lase pe Ruby să flecărească, mâncă recunoscător cina pregătită de ea, simțindu-se mai bine decât în ultimele zile, și îi îndeplini dorința de a cânta ceva pe care și ea îl cunoștea – „Știi tu, ceva pe care-l pot fredona". Munci din greu la „The Lambeth Walk", la „Any Old Iron", în timp ce ea se sufoca de râs, și, cuprins de inspirație, încercă „Someone to Watch Over Me" a lui Gershwin. Păru să fi atins un punct sensibil. Auzi suspine evidente, iar când se opri, Ruby se declară încântată și îl anunță că trebuie să o șteargă. Mulțumit de rezultate, Troy începu din nou aceeași melodie. Încă o cânta când ușa se deschise, câteva minute mai târziu. Se gândi că trebuie să fie Ruby, care găsise o scuză pentru a se întoarce, dar când adierea serii pătrunse pe ușă aduse mirosul de *Je Reviens*, iar el știu că era Diana Brack.

Degetele ei începură cu vârful urechii și îi alunecară în jos pe obraz. Vârful degetului ei mic îi despărți buzele, iar limba ei îi dansă peste ureche. Se opri, paralizat de valul de dorință care îi străbătu întregul corp, cu degetele înghețate pe claviatură, apăsând ultima coardă. Se răsuci pe scaunul pianului ca să-și îngroape fața în hainele ei și să înoate în parfumul ei.

— Hei, copile, nu te opri. Chiar îmi place Gershwin.

Țipă, sări în sus pe scaun și căzu cu spatele la perete. Se lovi puternic la cap și se prăbuși pe podea. Pala de *Je Reviens* se apropie.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-am speriat?

Se simți tras de o mână, dar posesoarea ei nu avea suficientă forță pentru a-l ridica.

— Ușurel. Hai la mama.

Se ridică, tremurând de frică. Tosca îl îmbrățișă. Îl sărută ușor pe buze, înecându-l în parfumul unei confuzii și mai adânci.

— Ți-ai schimbat parfumul, spuse el într-un târziu.

— Și eu care mă gândeam că nu ai să observi! Tocmai ne-am retras un tip din Paris. Abwehr[1] era prea aproape. Mi-a adus parfumul drept cadou. Și-a imaginat că în ziua de azi nu se găsește așa ceva pe aici nici de dragul banilor.

— Are dreptate, tresări Troy. Uite ce e, trebuie să pleci.

— Să plec? Abia am ajuns. Nu te-am văzut de mai bine de două săptămâni. Începusem să cred că ți s-a întâmplat ceva. Ești un om dificil de găsit. Cum de nu mi-ai spus niciodată unde locuiești? Dacă știam că suntem atât de aproape...

— Nu, nu – aproape țipa. Trebuie să pleci! Nu e... nu e... Nu e sigur!

— Nu e sigur? Din pricina cui? Ah. Înțeleg. Vrei să spui Scotland Yard?

[1] Serviciu de informații și contrainformații al armatei, care funcționa pe lângă Marele Stat Major german.

Troy profită de ocazia oferită.

— Da. Asta e. Superintendentul meu vine în fiecare seară.

— Vrei să spui că ți-ar face zile fripte pentru că sunt eu prin preajmă? N-aș putea fi verișoara Katie din Kalamazoo?

— Nu. Nu, te rog. Trebuie să pleci înainte să…

Simți curentul de aer în fața genelor. Tosca își agita mâna aproape de fața lui.

— La naiba. Nu poți să mă vezi, nu-i așa?

Troy nu răspunse. Simți două mâini cuprinzându-i capul și trăgându-i-l în jos. În mod firesc, ar fi trebuit să o privească în ochi, iar ea se uita cu siguranță într-ai lui.

— Am avut dreptate, s-a întâmplat ceva cu tine. Doamne!

— E doar temporar, sincer. Mi-au dat jos bandajele ieri. Vederea îmi revine. Va dura o vreme, atât.

Dacă ar fi fost sigur în ce direcție se afla ușa, ar fi îndreptat-o într-acolo.

— Te rog, spuse el rugându-se ca ea să nu-i ceară detalii, mai ales să nu întrebe cum ajunsese să orbească.

Ea îl sărută iar.

— OK. OK… Dar vino să mă vezi imediat ce… poți.

Îl mai sărută o dată. O auzi suspinând ca și când era gata să plece și știu că crezuse minciuna pe care i-o oferise. Auzi ușa scârțâind când se deschise. Ea se opri.

— Troy? Încă mă iubești, nu-i așa? Adică e doar problema cu ochii. Nu există altceva despre care ar trebui să știu?

— Nimic, minți el. Absolut nimic.

În acel moment, i se păru că viața sa devenise o pânză de minciuni, toate țesute chiar de el. Știa de ce parfumul *Je Reviens* purtat de ea îi pricinuise o asemenea spaimă. Știa că se panicase la ideea că Tosca ar fi putut fi acolo când apărea Diana Brack, însă existau în acea privință aspecte care se întorceau până în adâncurile copilăriei. În plus, nu o mai văzuse pe Diana de dinaintea călătoriei cu tramvaiul în Stepney.

Într-o oră, ușa se deschise cu un scârțâit prelung și un alt val de *Je Reviens* pătrunse înăuntru. Pulsul i-o luă razna. Își ținu respirația pentru o veșnicie. Zăvorul Yale fu blocat cu un clinchet.

— Începusem să-mi imaginez ce e mai rău, spuse în sfârșit Diana Brack.

Capitolul 66

Femeia se desprinse încet de Troy și îl sărută ușor pe fiecare pleoapă, ca o binecuvântare, apoi se întinse să doarmă cu capul pe brațul lui. El îi auzi respirația căpătând ritmul de somn și în câteva minute îi urmă exemplul.

Era lumină când se trezi, iar ea era încă acolo. Pentru prima dată. Troy se luptă timp de câteva secunde cu vederea dublă și triplă, înainte să își dea seama că putea vedea din nou.

Putea focaliza aproape clar, timp de aproximativ zece secunde, dacă făcea un efort de concentrare. Fixă fereastra cu privirea și o lăsă să alunece de la patru la trei la una singură, apoi le permise ochilor să se relaxeze și imaginea dispăru. Încercă să o focalizeze pe Diana, pe cât de aproape se afla – lent, o șuviță de păr, trecută pe deasupra unei urechi, apăru pentru el. Îi atinse urechea. Ea murmură în somn, dar nu se trezi. El își trecu vârfurile degetelor în jos, către lob, și se concentră mai bine. Ce simțiseră degetele sale fusese un cercel circular, simplu, de aur, împins prin lobul urechii. Cercelul cu perlă și montură de argint se afla încă în buzunarul de la piept al paltonului, unde îl pusese cu zile în urmă. Oricine îl scăpase în apartamentul lui Wolinski nu era Diana Brack. Aproape că sperase să fie, pentru că ar fi simplificat lucrurile enorm, însă simplitatea nu era totul.

Ea pregăti micul dejun pentru amândoi, înfășurată în vechiul lui halat de mătase, făcându-și de lucru la mașina de gătit în gâlgâielile baritonale ale radioului. Flecăreala ar

fi redus din stânjeneala situației, însă ea nu flecărea – nu era ceva caracteristic. Îi puse în față un ou fiert, așezat precar într-un suport cu model cu pui. Imaginea ei se fragmentă asemenea bucățelelor de sticlă dintr-un caleidoscop. O focaliză, iar ea se aplecă să îi taie cu grijă vârful oului. Când reveni, o putu vedea clar și observă că zâmbea, cu gura aceea frumoasă și largă, cu dinții ei drepți și albi, și își împingea în spatele urechii șuvița de păr rătăcitoare. Cu excepția momentelor de vulnerabilitate ale somnului, nu o mai văzuse zâmbind din seara în care se întâlniseră la recitalul susținut de Tippett. Pentru prima dată i se păru că distinge trăsături familiare pe chipul ei. Semăna extraordinar de bine cu actrița Judy Campbell, care putea fi văzută atât de frecvent în piesele lui Noël Coward, iar doamna Campbell însăși era Greta Garbo schițată de Modigliani.

— La ce te uiți?

— Mă uit, pur și simplu. Sunt fericit că o pot face.

O privi mâncând, fără să se atingă de oul lui, emoționat cum era de fiecare mișcare grațioasă făcută de ea. De fapt, pur și simplu mânca un ou cu linguriță, dar pentru Troy, care privea totul focalizând vag, ar fi putut la fel de bine să facă mișcările largi ale unui ritual japonez – precise, pozitive, de neînțeles.

— Mănâncă-ți oul, spuse Diana.

Troy se aplecă deasupra farfuriei cu micul dejun, întrebându-se ce vedea la ea și negăsindu-și cuvintele pentru a exprima răspunsul. Un chip pentru care ai ucide sau ai muri – aceasta fusese prima lui reacție când o întâlnise pe Tite Street. Însă acel moment era foarte îndepărtat. Nu își amintea la ce se referise atunci.

— Te-ai uitat azi în oglindă? întrebă ea când el termină de mâncat. Ai o barbă de-o săptămână.

Troy își duse o mână la față. Nu încercase să se bărbierească, dar nu se gândise cum arăta.

— Mâine, spuse el. Încă nu sunt pregătit.

Femeia intră în baie și reveni cu briciul, cureaua de ascuțit și pămătuful din păr de bursuc. Făcu spumă în chiuvetă și îi puse dinainte un castron cu apă fierbinte. Prosopul se afla deja în jurul gâtului său, înainte ca ea să înceapă să-l bărbierească.

— Te bărbieresc eu.

— Ai mai făcut asta?

— Da.

Îi clăbuci fața. Troy închise ochii și căută ultima brumă de scorțișoară arsă care dăinuia încă în preajma ei. Simți pe gât atingerea mătăsoasă, dar fermă, a lamei, alunecându-i pe obraji, modelându-se ușor deasupra buzei superioare. Diana nu scoase o vorbă. Troy deveni extrem de conștient de respirația ei – într-un ritm profund, lent, care îi dădea siguranță și îl seducea fără drept de apel. Îl șterse. Degetele ei se opriră pentru moment pe obrazul său stâng, la câțiva centimetri sub ochi; degetul mare se roti ferm în același punct. Oțelul îi atinse din nou fața și, cu o mișcare rapidă și dură, mușcă din obraz. Troy deschise ochii, simți șuvița de sânge care i se scurgea pe față și o văzu aplecându-se să îi sărute rana.

Diana se dădu înapoi. Își linse buzele – o urmă de sânge, al lui, îi rămăsese încă pe cea inferioară. Zâmbi, dar bărbatul știu că fusese intenționat.

Capitolul 67

Trei zile mai târziu, când ochii săi funcționară din nou la capacitate normală, iar tăietura de pe fața lui se transformase într-o panglică de cojițe și norul roșiatic nu era decât o amintire deranjantă, Troy se întoarse la lucru.

Era prea devreme pentru Wildeve. Biroul lui era ordonat și acoperit de maldăre de hârțoage. Biroul lui Troy era și mai ordonat: era gol, cu excepția carnețelului de notițe și a calendarului. Se întinse peste birou și luă calendarul, cu paginile neîntoarse săptămâni la rând, cu aceeași dată din ziua ultimului interogatoriu al Dianei Brack, asemenea unui ceas care se oprise. Mătură teancul gros dintr-o mișcare, iar când paginile zburară în coșul de hârtii auzi o bătaie în cadrul ușii deschise.

— Era și timpul. Începeam să cred că nu exiști decât în imaginația mea.

Onions se sprijini de tocul ușii. Zâmbi, pe cât era capabil să o facă.

— Dacă am avut vreodată nevoie de tine cu adevărat, atunci astăzi e ziua aceea.

— Necazuri? întrebă Troy, plin de speranță, simțind o șoaptă întunecată răspândindu-i-se în sânge.

— Cunoști Black Swan din East India Dock Road?

Troy clătină din cap.

— Un individ a fost găsit mort în camera lui. Sânge peste tot. Ușa încuiată pe dinăuntru. Un caz demn de Sherlock Holmes. Du-te acolo înainte ca localnicii să-și lase amprentele

peste tot – am primit vestea la ora 7.44. Polițistul de patrulă din zonă crede c-a fost găsit pe la șase și jumătate. Te întâlnești acolo cu chirurgul Poliției.

Troy dorea cu disperare să întrebe unde era Wildeve, când putea reveni asupra lui Wayne, dacă Tom Henrey rezolvase cazurile – numai ultima întrebare părea rezonabilă, însă Onions i-o luă înainte.

— Ia-l pe Wildeve sau lasă-i un mesaj. N-are nimic de făcut momentan.

Troy privi din nou maldărele de hârtii.

— Tom și-a dat seama ce s-a întâmplat în Golders Green și Hyde Park?

— Nu tocmai, spuse Onions. Băiatul tău a făcut-o. Tom e recunoscător, dar stânjenit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Troy înțelegea perfect.

Bateria mașinii Bullnose Morris era descărcată. Troy așteptă până ce fu pornită cu manivela. Wildeve apăru în grabă la garaj când motorul se trezi la viață și se aruncă pe locul pasagerului.

— Îmi pare rău. Am dormit prea mult.

— Somnul celor drepți, ai? spuse Troy scoțând mașina pe chei.

— Ai auzit despre asta? Nu mă pot abține să nu mă gândesc că mi-am stricat reputația.

— Rezolvarea cazurilor de crimă este meseria ta. Niciodată să nu te scuzi pentru asta. Este problema lui Tom, nu a ta. În ziua în care mă vei depăși pe mine trebuie să îți faci griji.

— Sper că e o glumă, Freddie.

Capitolul 68

Troy recunoscu imediat vocea chirurgului care îi bandajase ochii și îi scosese copcile, într-o altă viață, într-un alt loc.

— Sper că ești odihnit, sergent, spuse el.

— Mă simt bine.

— Arăți mult mai bine decât ultima oară când ne-am întâlnit.

Troy ridică cearșaful alb și soios care acoperea cadavrul. Un bărbat de vreo douăzeci de ani zăcea într-o baltă lipicioasă de sânge, care se coagula. Era cu fața în jos, cu mâinile prinse dedesubt și coatele ieșind în afară. Desculț, purta o cămașă fără guler ale cărei mâneci erau suflecate.

Sergentul privi în jur, iar atenția îi fu reținută de sunetul apei care se scurgea încet în chiuveta aflată vizavi de ușă. Privirea lui reveni asupra doctorului.

— Poți continua, îi spuse.

Troy se așeză pe un scaun de lângă ușă și îl privi pe doctor întorcând cadavrul, înțepenit de *rigor mortis*. Încăperea zumzăia din pricina diverselor zgomote: simțul, mai degrabă decât sunetul apei, scârțâielile nesfârșite ale unui han de lemn care se legănase de secole în bătaia vântului, șoaptele teatrale care veneau dinspre scări și un tunet care părea să se rostogolească dinăuntrul lui Troy.

— N-a murit de mult, n-ai spune, sergent?

— Poți să estimezi ora?

— Cel mai devreme, la miezul nopții. Cel mai târziu, în jur de ora patru dimineața.

Troy își privi ceasul. Era 8.30.

Wildeve apăru în cadrul ușii, iar în spatele său, o mulțime cuprinsă de o curiozitate morbidă se înghesui să vadă cadavrul. Troy îi spuse să îi ducă jos și să înceapă ancheta – orice, numai să îi țină deoparte. Privi trupul lipsit de viață, întors pe spate ca un cărăbuș cu membrele înțepenite. Doctorul îi tăia cămașa.

— A fost înjunghiat, spuse el. Direct în inimă. Aș spune că moartea a survenit instantaneu.

— Alte răni?

— Greu de zis. Nu prea poți să îi consulți în starea asta. Nici nu m-ar ajuta să-i ciocănesc genunchiul acum, nu-i așa?

Doctorul se ridică și își șterse mâinile. Lăsă să-i cadă prosopul în geanta deschisă.

— Va trebui să-l trimit la laborator, deși, să fiu sincer, l-aș lăsa să se destindă. Așa cum e acum, nu va încăpea pe o targă. Poți să te uiți cât vrei, dar n-o să vezi mai multe decât am văzut eu.

Troy știa însă prea bine că putea. Dacă moartea survenise instantaneu, de ce îi erau picioarele răsucite în felul acela? Omul făcuse doi sau trei pași și căzuse în timp ce traversa camera. Ce era chestia aceea albă din urechea lui dreaptă? De ce era deschis robinetul? Troy se apropie de chiuvetă și îl închise. Dintr-odată, încăperea se eliberă de zgomotul subliminal dominant și îl putu auzi pe doctor mormăind în timp ce forța închiderea încuietorii genții sale Gladstone, iar dedesubtul acelui sunet de suprafață, zbaterea lentă a propriului sânge, care îi păru ca o silabă gata să fie rostită. Își trecu mâna peste marginea chiuvetei și se uită la cercul maroniu de scame care i se adunase pe vârful degetelor.

Jos, Wildeve țipa ca să se facă auzit, dar părea să știe unde se îndreaptă.

— Tipul ăsta, chelnerul, a dat alarma când a văzut că se scurge sângele prin tavan. El și cu proprietarul – tipul acela

mic și gras care dă peste cap coniac după coniac în colț – au forțat ușa. Amândoi jură că ușa era încuiată pe dinăuntru cu cheia încă în ea. Problema e că în locurile de genul ăsta nu se pun întrebări și nu se semnează registre, așa că nimeni n-are nici cea mai mică idee cine este individul. Crezi că a fost sinucidere?

Troy îl conduse pe Wildeve departe de salon, într-un loc retras. Odată ușa închisă, zgomotul încetă. Plin de adrenalină, Wildeve era entuziasmat de mister; îi străluceau ochii și respira cu dificultate.

— Îți zic eu, Freddie, aici nu-i lucru curat.

— Nu, nu e.

— Ușa încuiată. Mort în mijlocul încăperii. Dumnezeule! Demn de Sherlock Holmes!

— Asta a zis și Onions, dar vă înșelați amândoi.

Wildeve rămase cu gura căscată și se pregăti să vorbească din nou, când Troy ridică o mână în semn de tăcere.

— Doctorul presupune că a murit între miezul nopții și patru dimineața. Să zicem că ar fi fost cea mai târzie oră posibilă. A murit în jur de ora cinci și a fost ucis. E destul de dificil să te înjunghii singur în inimă. Și arma crimei a fost o sabie.

— Poftim? Wildeve era zăpăcit de-a dreptul.

— O sabie. Când se bărbierea. La chiuveta din camera sa. Prin scândurile care separă camera de următoarea. Are spumă de bărbierit în urechi, robinetul era deschis, iar el se pregătea să clătească chiuveta, când cineva a introdus o sabie – sau ceva la fel de lung – prin spațiul dintre scânduri. Pe marginea scândurilor, chiar sub oglindă, sunt urme de sânge. A făcut doi pași înapoi, și-a dus mâna la piept, ceea ce a împiedicat sângele să țâșnească, s-a întors spre ușă și a căzut mort, cu picioarele încă încrucișate. Era comerciant naval. Se pregătea să ridice ancora odată cu fluxul de la ora șase. Verifică diagramele: dacă fluxul nu e undeva între ora șase și ora șapte în perioada asta, îmi mănânc pălăria. Dacă te uiți

printre lucrurile lui, ai să găsești hârtii sau o condică, ceva. Află cine stătea în camera alăturată. A plecat demult, dar vom avea o descriere. Trimite descrierea sau un nume, dacă suntem norocoși, la Poliția Fluvială. Fă-i să oprească orice navă care a plecat odată cu fluxul. Cine l-a ucis îl cunoștea. Eu voi fi la Yard.

Troy se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Freddie... nu poți face asta. Nu poți să arunci toate vorbele astea și apoi să te cari. Nu poate fi atât de simplu.

— Crede-mă, Jack, așa s-a întâmplat. Nu am spus niciodată că ar fi simplu.

Ieși.

— Freddie, nu știu ce încerci să dovedești, dar nu trebuie să mi-o dovedești mie! strigă Wildeve după el.

Singurul cuvânt pe care îl auzea Troy era „Wayne" – zbătându-i-se în sânge și umplându-i urechile cu ritmul său sufocant.

Capitolul 69

Troy rămase toată ziua la birou. Se uită la maldărele de hârtii de pe biroul lui Wildeve, dar nu făcu nimic în privința lor. Privi soarele dansând pasul de diamant al verii peste Tamisa. Venea vara? Se uită la coșul de hârtii plin cu file desprinse din calendar. Venea? Era 1 iunie. Vara era deja acolo. Dumnezeule – cât de mult timp petrecuse în beci?

La ora 17 se îndreptă spre Savoy, își prezentă legitimația și fu lăsat să intre în apartamentul ocupat de Lady Diana Brack, care avea vedere la fluviu, era curat, nelocuit și mirosea vag a *Je Reviens*. Se așeză pe marginea patului și inspiră adânc, nesigur dacă era realitatea prezenței ei sau puterea imaginației lui. Rămase acolo până la lăsarea serii, apoi începu să scotocească în sertare și în dulapuri. Mătăsurile și satinurile se revărsară pe covor, formând un lac sclipitor de rochii, ciorapi și lenjerie intimă. Își trecu printre degete un ciorap aproape fluid. Își îngropă fața într-un chilot, simți atingerea mătăsii foșnind pe barba crescută peste zi, căută parfumul familiar, însă mirosi doar fulgi de săpun.

Nicăieri nu se afla îmbrăcăminte bărbătească. Wayne nu lăsase nicio urmă.

Întors acasă, așteptă să vadă dacă Diana avea să vină în acea noapte. Nu veni.

Wildeve îl ajunse din urmă la birou în dimineața următoare și selectară hârtii în timp ce își beau ceaiul de la ora opt. Troy avu impresia că își vindecă durerea într-o tăcere mohorâtă; apoi vorbi.

— Firește. Ai avut completă dreptate, dar nu asta e ideea, nu-i așa?

— Nu e?

— Nu, nici pe naiba.

— Ce ai?

— Fochistul Alan Bone, care trebuia să navigheze spre Lagos pe *SS Good Hope*. Furios cu spume, negând totul și vinovat cum mă văd și cum te vezi. Dar nu asta e ideea!

— Unde e reținut?

— La Wapping Old Stairs, cu cei de la Fluvială. Freddie, vrei să nu mai faci pe șeful, ci să fii polițist timp de cinci minute?

— Firește, Jack. Dacă vrei...

— Adică...

— Da.

— Adică... ce ar spune Onions?

— M-ar felicita pentru arta delegării, iar pe tine pentru o soluționare rapidă.

— Dar nu am rezolvat nimic! Tu ai făcut-o. Dar...

— Dar?

— Dar... Nu așa cum se cuvine.

— Jack, mă tem că mă depășește. Nu există căi cuvenite și necuvenite. Există numai soluții. N-ar trebui să te duci la Wapping și să-i frigi un pic călcâiele domnului Bone?

Wildeve plecă. Lui Troy i se păru că aproape se năpustise afară. Privi maldărele de hârtii de pe biroul lui Jack și știu că urmau să fie ignorate încă o zi.

Părăsi clădirea prin ieșirea dinspre Whitehall și luă un autobuz spre Kensington Gore, coborând în Albert Hall, aproape de biroul de la Imperial al unchiului său.

Capitolul 70

La jumătatea serii, se afla în casă, tânjind după întunericul pe care nu i-l permiteau nopțile de iunie. Nici măcar nu se obosise să își scoată jacheta sau să pornească radioul. Cântărea masa de fapte și presupuneri care îi marcase ziua petrecută cu Nicolai. În jur de ora 21, încă amăgit și mulțumindu-se doar cu amurgul, văzu ușa de la intrare deschizându-se încet și pe Diana Brack apărând în cadrul ei.

— Unde ești? E întuneric-beznă aici, spuse ea.

— Aici, lângă foc.

O putea vedea foarte clar. Era îmbrăcată la patru ace. Purta o rochie neagră, care îi lăsa umerii goi, croită din crepsatin sau ceva asemănător, ce îi sublinia gâtul lung, talia îngustă, umerii lați. Adăugase o urmă de frivolitate care abia se încadra în tipologie: un șal din pene de struț. Își așeză pelerina pe scaunul de lângă ușă și se învârti zâmbind, căutând aprobare.

— Ai putea ucide îmbrăcată așa.

— Ca să ucid nu mă îmbrac festiv. Asta o fac pentru Berkeley!

— Mergem la Berkeley?

— Cu siguranță.

— Eu... nu am ținutele potrivite. Am rămas fără îmbrăcăminte de seară. Au ros-o moliile.

— Troy, când ai fost ultima dată la Berkeley sau într-un loc asemănător? Bărbații nu mai poartă haine de seară din 1940! Hainele obișnuite sunt perfect acceptabile. Ia-ți o cămașă curată și putem găsi un taxi.

— Nu am nimic să se ridice la înălțimea rochiei tale. Arată extraordinar de scumpă.

— Firește că este! De ce crezi că ieșim? Am așteptat șase luni rochia asta. Am comandat-o de la Victor Stiebel înainte de Crăciun. Să mă ia naiba dacă nu merg undeva unde să fiu văzută!

— Tocmai asta mă deranjează, comentă el și se târî pe scări să-și găsească o cămașă curată.

Trântind ușa în urma lui, se gândi că nu fuseseră văzuți niciodată. Își dădu seama că, pe de o parte, era perfect conștient de risc, iar pe de alta, nu avea să facă nimic în această privință. Diana fugi până la capătul aleii ca să facă semn unui taxi. El o urmă în tăcere. La cotul aleii, i se păru că aude un sunet în spatele său. Se întoarse și două mâini îl împinseră cu forță în zid. Un bărbat înalt se aplecă deasupra lui.

— Freddie, tâmpitule! Ești un idiot în toată regula!

— Dă-mi drumul, Jack, șopti Troy.

— De-a ce naiba crezi că te joci? Wildeve nu așteptă un răspuns. Știam eu. Știam eu. La naiba, de ce nu mi-am dat seama mai devreme? Ți-ai ieșit din minți?

Troy îl privi în ochi, lipsit de expresie. Wildeve îi dădu drumul. Troy auzi scârțâitul familiar al frânelor unui taxi dinspre St Martin's Lane.

— Troy, strigă Diana Brack din stradă, haide!

Se întoarse cu spatele la Wildeve și plecă.

— Freddie, nu se poate. Nu poți face asta!

Troy nu se întoarse, iar Wildeve nu îl urmări. O putea vedea pe Diana Brack stând lângă portiera deschisă a unui taxi. Era agitată – părea aproape gata să se mute de pe un picior pe altul. Dinspre umbrele cele mai adânci auzi vocea lui Ruby: „Cine-i norocos?"

Se așeză pe bancheta din spate. Ea îi luă mâna într-a ei și își sprijini capul de umărul lui. Când taxiul înconjură Piccadilly Circus, își putu auzi bătăile inimii. Circus

era aproape pustiu. Erau doar câțiva cei care ieșiseră și, cu excepția adunării obișnuite din fața Rainbow Corner, foarte puțini erau în uniformă. Un gând nu îi dădea pace, exista un sentiment care îi accelera pulsul: cu ochii minții, îl văzuse pe Wayne și nu pe Wildeve în fracțiunea de secundă în care Jack îl opri brusc din drum. Își repetase săptămâni întregi că avea să fie întotdeauna pregătit pentru maiorul Wayne, și totuși fusese luat prin surprindere complet. Mai rea decât acest gând era îndoiala cu privire la femeie, care apăruse la suprafață și se scufundase în acea fracțiune de secundă.

— Când ai fost aici ultima dată? întrebă ea.

— La Berkeley? Nu am fost niciodată.

— Chiar așa puțin sociabil ai fost?

— Presupun că da, răspunse el pentru a evita o replică mai potrivită.

Găsise în Poliție un refugiu convenabil de la exigențele sociale ale clasei și castei. Fratele său acceptase ceea ce i se oferise și plecase la Cambridge. Surorile lui fuseseră prezentate la Curte și se întorseseră amuzate de confuzia pe care o creaseră, pretinzând că una dintre gemene era cealaltă și căzând de acord că regina Maria era „cam băbătie". Într-o dimineață din 1931, tatăl său privise în sus de la pupitrul pe care își sprijinea ziarul de dimineață – „al lui", se gândi Troy, „al lui" era întotdeauna al altcuiva, al Opoziției – și îl întrebase pe tânărul Troy: „Ei, micul meu englez, ai să le faci jocul compatrioților tăi?" Fusese de parcă ar fi știut că Troy nu avea să o facă, de parcă ar fi acceptat că mezinul era diferit de ceilalți copii ai săi. Nu îi stătea în fire să își forțeze copiii să facă alegeri, însă în acea împrejurare părea să anticipeze răspunsul.

— Nu știu, răspunsese Troy și o lăsase baltă timp de câțiva ani, până în ziua în care anunțase că fusese acceptat în Poliția Metropolitană.

— Ești sigur? îl întrebase tatăl său. Fusese singurul lucru pe care i-l spusese. Iar Troy se întreba ce soi de durere trebuie să-i fi pricinuit bătrânului. Ce vrusese Driberg să spună cu remarca lui?

Nu juca jocul englezilor, ci își permitea să se țină departe de societate. Putea face întocmai ce îi plăcea, și la naiba cu hoinăreala plicticoasă din circuitul Londrei sofisticate. Nu mai fusese de câțiva ani într-un club de noapte. În ansamblu, a fi polițist reprezenta scuza perfectă pentru egoism.

Mașina trase la colțul dintre Piccadilly și Berkeley Street, vizavi de Hotelul Ritz. Chelnerul-șef de la Berkeley o cunoștea pe Lady Diana Brack după înfățișare și după nume. O salută de parcă era un client important, care apărea mult prea rar, și îi spuse că urma să aibă grijă să își primească masa obișnuită. Fură conduși la o banchetă tapisată cu verde.

— Mulțumesc, Ferraro, spuse ea. Oare ai putea găsi o sticlă de șampanie?

Chelnerul dispăru cu pelerina ei pe braț, spunând că va face tot ce îi stă în puteri. Diana îi zâmbi lui Troy peste meniu.

— Este o ocazie? întrebă el.

— Este și nu este. Voiam să ies în oraș. Eram disperată să ies în oraș. Parcă am fi stat în casă toată viața.

— Toată viața? se îndoi Troy.

Diana citi repede meniul, apoi zise:

— Firește, nu prea avem de ales. Un meniu de cinci lire e atât și nimic mai mult. Am venit pentru muzică. Înainte de război aveau o muzică minunată... minunată.

Troy privi în partea opusă, către scena pustie. Panourile afișau numele Romero, scris cu litere înclinate. Numele nu îi spunea nimic. Ar fi recunoscut formația lui Lew Stone sau a lui Harry Roy, însă puține altele. Clubul era plin: după cum spusese Diana, numai câțiva bărbați purtau haine de seară, iar

cei mai mulți erau în uniforme, un număr egal de ofițeri din marină și din aviație, cu o brumă de reprezentanți ai armatei.

Cinci lire însemnau supă și pește. Supa era atât de apoasă, că ar fi putut trece drept fiertura lui Oliver Twist. Peștele era păstrăv de râu, căruia îi lipsea însă o garnitură de cartofi proaspeți de Jersey. Șampania reuși să facă totul uitat. Când Diana privi lucirea aurie și bulele din sticla canelată, Troy își dădu seama că și ea strălucea într-un fel pe care îl remarcase doar rareori.

Îi povesti despre săptămâna pe care o avusese. Era aproape bârfă, aproape flecăreală. Fusese să îl viziteze pe H.G. Wells la Hanover Gate. Obligat să dea o replică, Troy întrebă cum se simțea acesta.

— Bătrân, răspunse ea.

— Firește, spuse Troy. Cred că are optzeci de ani.

— De fapt, șaptezeci și șapte. Dar am vrut să spun... foarte bătrân. A fost tânăr atâta vreme! Începusem să cred că vârsta nu-l va prinde niciodată în mrejele ei. Acum cred că s-ar putea să nu apuce finalul războiului.

— E pe sfârșite.

— Chiar crezi asta? M-am gândit atât de mult la război în ultima vreme.

— Cred că e o schimbare... De cele mai multe ori, propozițiile care încep cu „Înainte de război..." sunt deprimante.

Diana rânji și ridică mâna, de parcă ar fi depus un jurământ.

— Buzele mele nu vor mai rosti niciodată propoziția asta!

Apoi râse. Troy privi ca din altă lume. Nu o mai văzuse niciodată râzând. Fu un moment la fel de extraordinar ca primul râset al Gretei Garbo în *Ninotchka*. Fu năpădit de emoții. Zâmbetele, rânjetele și râsul ei îl captivară; în același timp, implicarea cu care vorbea, revelația discursului, totul îi aducea aminte de cele trei zile pe care le petrecuse, după cum afirmase Onions, purtându-se necugetat cu ea.

Femeia își afișă zâmbetul perfect și își dădu deoparte șuvița din ochi, ținând-o acolo pentru o clipă, în echilibru.

— Voiam să te întreb despre ce se va întâmpla după război, spuse ea dând drumul șuviței. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu, spuse Troy.

— Ce vom face?

Întrebarea îl surprinse. Cu siguranță nu o auzise bine.

— După război... ce vom face? repetă ea, iar el căută în tonul ei toate posibilitățile.

Un val de aplauze anunță întoarcerea formației. Romero era un individ robust, cu sânge latin, trecut binișor de vârsta mijlocie, cu o mustață de plută arsă și păr des, geluit cu Brylcreem și lipit de scalp. Se înclină ușor, se întoarse către formație și dădu tonul la „Night and Day" a lui Cole Porter. Ringul începu să se umple de cupluri care dansau amestecându-se într-o îmbrățișare lentă, publică.

— Ador cântecul ăsta! N-am putea dansa?

— Poftim? Nici măcar nu știu ce fel de dans este!

— Foxtrot, încuiatule!

Diana se ridică și îi întinse o mână. Zâmbetul real, părul negru intens și ochii ei verzi, profunzi îl ridicaseră de pe scaun. Troy luă mâna oferită și se lăsă purtat spre ringul de dans.

— Nu sunt foarte bun la asta, murmură el.

Pe tocuri nu măsura mai puțin de un metru optzeci, iar el se găsi la nivel cu bărbia ei, trebuind să privească mereu în sus. Se poticni mai departe, în lumina stelelor și sub soare, considerându-se norocos că nu o călca pe picioare. Apoi avu revelația. Diana Brack dansa cu spatele, dar îl conducea cu siguranță și în siguranță. Era în brațele lui, însă el se afla în mâinile ei.

După ultima notă, mulțimea aplaudă. Diana îi luă capul în mâini și îl sărută pe gură. Fu un sărut atât de pasional,

încât se simți învinețit. Ea se retrase și îi atinse obrazul acolo unde tăietura de lamă apărea ca o cicatrice mică, roșiatică.

— Ce vom face? întrebă din nou, iar înainte ca Troy să-i răspundă, zise, fără să stea pe gânduri, că trebuie, e absolut necesar să discute cu Romero și se năpusti în direcția scenei.

Troy își reluă locul și își bău ultimele picături de șampanie. „Ce vom face?" Se gândi că nu era posibil ca Diana să se refere la lucrul pe care acele vorbe păreau să îl implice. Însă tonul ei și privirea din ochii aceia verzi precum sticla îi spuseră că tocmai la *acel lucru* se referea.

O văzu traversând ringul de dans și întorcându-se la el. Grația fiecărei mișcări pe care o făcea era nepământeană – o femeie lipsită de orice gest stângaci. Troy se ridică iar. Formația începu „Smoke Gets in Your Eyes". Îi întinse o mână, sperând să o poată ademeni să se așeze înainte de a-l chema înapoi la dans, însă ea se opri la câțiva metri și păru să se uite dincolo de el. Se întoarse să privească spre intrare. Wayne stătea pe treapta de jos, ținându-i pelerina. Privea drept prin Troy, către Diana, de parcă nici măcar nu remarcase că el se afla acolo. Desfăcu pelerina ca pe niște aripi de liliac, deschizând spațiul în care o invita să pășească. Troy privi înapoi. Diana înghețase. Zâmbetul din acea seară dispăruse. Apoi picioarele i se mișcară, alunecând, nu mergând, iar când ajunse lângă Troy, bărbatul îi luă mâna și o reținu cu blândețe. Ea alunecă dincolo de el. Își întoarse capul pentru a-l privi în ochi. Pluti mai departe până când brațele lor fură întinse și unul dintre ei fu nevoit să rupă legătura. Troy simți cum mâna ei alunecă dintr-a lui, cum degetele îi mângâie chinuitor palma, până când numai degetele li se atinseră. Se opri, îl privi încă o dată, degetele i se desprinseră și fugi.

Își croi drum prin mulțimea de cupluri care dansau și ieși în stradă. Erau oameni peste tot. Hotelul Ritz tocmai revărsa o mare de soldați americani, majoritatea în stare de ebrietate. Aceștia se răspândiră pe stradă și pe trotuar, mergând în sus

către Berkeley Square și în jos către Piccadilly Circus, cântând și scandând. Îl văzu pe Wayne oprind un taxi pe partea cu hotelul. Troy trecu strada, când un vârtej de soldați veni înapoi către Berkeley Street și îl învălui ca pe un om neajutorat, înecându-se în reflux. Ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea fugitivă aruncată peste umăr de Diana, înainte ca Wayne să se arunce în taxi și să o tragă după el. Valul uman îl împinse lângă una dintre coloanele hotelului, iar Troy se așeză pe trotuar și o mie de picioare trecură peste el.

Vuietul scăzu în intensitate. Strada se eliberă precum ceața risipită de briză. Troy stătea pe trotuar. Nu se mișca; simțea că nu se poate mișca. Picioarele îi erau amorțite și tot ce simțea era gâdilătura iluzorie de pe mână de la atingerea trecătoare a unghiilor ei. Auzi zgomot de pași apropiindu-se.

— Ridică-te!

Se uită la o pereche de pantofi cu tocuri înalte și urmări cu privirea o pereche de ciorapi de mătase. Stătea acolo, din nou cu pieptul ca un porumbel, umflat de propria mânie.

— Ridică-te, spuse Tosca, iar când Troy nu reuși să se miște, îi întinse o mână.

El o prinse, iar Tosca îl săltă în picioare, îi dădu drumul la mână, apoi îl lovi cu pumnul, puternic, în obraz. Troy simți gust de sânge.

— Ticălosule!

Se îndreptă spre Piccadilly. Un tânăr soldat se apropie de ea și spuse „Bună, drăguță". Femeia îl pocni cu mult mai tare decât îl lovise pe Troy. Tânărul se așeză în mijlocul drumului, complet dezorientat. Troy trecu pe lângă el, mormăi „Îmi pare teribil de rău" și se grăbi să o prindă din urmă pe Tosca. Deși tot drumul până pe Orange Street ea nu scoase un cuvânt, lui Troy i se păru de la sine înțeles că ar trebui să o urmeze. Nu îndrăzni să o depășească.

Capitolul 71

Tosca își umplu un pahar de whisky, dar nu îi oferi și lui Troy, care rămase în picioare uitându-se la ea peste masă. Femeia își aruncă pantofii și își dezbrăcă jacheta militară. De data aceasta, tăcerea făcea fiecare acțiune să pară nouă și îndepărta patina obișnuinței.

— Știi, spuse ea într-un târziu, privind în pahar, am venit să te caut ca să-ți spun că se întorsese Jimmy. Mă gândeam că ai vrea să știi. Am mers acasă la tine, dar târfa aceea care stă pe alee mi-a spus să nu mă deranjez, pentru că ai urcat într-un taxi cu „o bucățică elegantă" și i-ai spus taximetristului să vă ducă la Berkeley. Așa că am mers până la Berkeley și, știi, până când nu am văzut-o cu Jimmy nici nu m-am obosit să mă întreb cine ar fi putut să fie bucățica elegantă. Adică (vocea i se intensifică)... adică (timbrul îi crescu și mai mult)... cât de proastă poate fi o femeie? Ticălosule. Ești un ticălos nenorocit absolut!

Se așeză la masă, își turnă un alt pahar, îl dădu peste cap și își turnă încă unul.

— Nu am o explicație, spuse el.

— Mulțumesc Cerului. Nu mi-ar plăcea să stau aici și să-ți ascult minciunile.

— Trebuie să plec, spuse el prostește.

— De când te culci cu Diana Brack? Pentru că era Diana Brack, nu-i așa?

— Da, oftă el.

— Și te-ai culcat cu ea, așa-i?

— Da.

— Deci de când e valabilă treaba asta?

— Nu sunt sigur.

— Nenorocitule, spuse ea, însă ferocitatea îi părăsea vocea. Fu înlocuită de o tristețe gâtuită. Ești un nenorocit, un mare nenorocit.

— Trebuie să plec, spuse el din nou și se îndreptă spre ușă.

Tosca țâșni de-a curmezișul încăperii, închise ușa, trântind-o cu întreaga forță a corpului său, și îl înfruntă, fără pantofi, abia măsurând un metru cincizeci, cu umerii lipiți de ușă și ochii la același nivel cu bărbia lui, uitându-se drept la el și sfidându-l.

— Troy, dacă pleci acum, nu te mai întorci. Mă auzi? Niciodată!

— Nu pot să rămân. Wayne e la Savoy.

— Ba da, poți. Nu pleacă nicăieri.

— Poftim?

— Întâlnire cu Zelly la șase. Duminică dimineață. Iar luni e ocupat toată ziua.

— Toată ziua?

— Ziua-Z.

— Poftim?

— Luni are loc debarcarea. Și nu îmi cere să repet. Nu am de gând să comit un act de trădare de trei ori, nici măcar pentru tine. Jimmy nu va fugi pentru că nu poate fugi. O să-l vadă duminică pe Zelly. E probabil cea mai importantă ședință din viața lui. Ce mă îngrijorează este ce face sâmbătă.

— Nu înțeleg.

— Ia loc, Troy. Avem de vorbit.

Purtă aceeași bătălie cu ușa frigiderului și scoase afară o pizza cât roata carului.

— Asta e tot ce am. PX nu e foarte bine aprovizionat în ultima vreme. Cred că încă n-ai mâncat caldă.

Troy neagă din cap. Ea aprinse maşina de gătit cu un chibrit şi strecură pizza înăuntru, în folia sa de aluminiu.

— Să nu mă laşi să uit de ea.

Luă un al doilea pahar de pe uscător, se uită dezaprobator la urmele de grăsime de pe el şi îl trânti, împreună cu sticla, în faţa lui Troy.

— O să fiu încântată când o să plec din locul ăsta. Încep să mă simt ca într-o vizuină.

Troy privi în jur.

— Ai putea încerca să faci curăţenie, se aventură el.

— Nu-ţi forţa norocul, Troy. Nu iert nimic. Aici vorbim numai despre afaceri.

— Afaceri? Ale tale sau ale mele?

— Nu ştiu. Ştiu doar că Jimmy plănuieşte ceva, ceva important.

— Ziua-Z ar putea fi destul de însemnată.

— Ceva... ceva legat de el. Ceva foarte caracteristic lui Jimmy. Era în vervă azi. Parcă îi curgea prin vene. E implicat într-un soi de misiune. Se purta aşa cum se poartă de obicei când are în minte ceva special. Avea un mers legănat ca un cocoş, iar el şi cu Zelly tot aveau discuţii secrete. Zelly a tot făcut mutra aia îngrijorată de tâmpit de parcă ar fi crezut că Jimmy urma să îi facă pierduţi pe amândoi. Orice ar fi, e sâmbătă. „Mă ocup de asta sâmbătă", i-a spus lui Zelly. Iar Zelly i-a răspuns „Desigur" şi a continuat să transpire.

Se uită din nou direct în pahar, fără să îl privească, iar vocea i se pierdu.

— Troy, sunt speriată!

Troy îşi scoase haina şi pantofii, lipăi uşor în jurul mesei şi căzu în genunchi. Îi ridică bărbia cu mâna. Împotriva aşteptărilor, ochii femeii nu lăcrimaseră. I se observa îngrijorarea intensă, dar, cel puţin pentru moment, părea să îşi ţină emoţiile sub control. Troy nu avea habar de ce era capabilă.

— O să ucidă pe cineva, presimt.

— Știi pe cine?

— Hristoase, Troy... Dacă știam, ți-aș fi spus acum cinci minute! Bineînțeles că nu știu!

— Știi unde?

— Nu. Tot ce știu e că va fi mâine-seară.

Troy se gândi un moment. Simți nevoia să o asigure, dar nu avea idee ce cuvânt sau gest s-ar fi putut dovedi acceptabil.

— Mă ocup de asta, nu îți face griji, spuse el și așeză o mână pe genunchiul ei.

— Pentru Dumnezeu, ți-ai petrecut ultimele două luni spunându-mi că tipul e un criminal. Mi-ai spus că îi face plăcere. Ăsta e un tip care ucide de plăcere!

— Așa face, spuse el, ca fapt divers.

— Și atunci ce naiba ai de gând să faci???

— Să-l arestez. Cu asta mă ocup.

Ea oftă exasperată, iar bărbatul o sărută ușor pe urechea stângă și o mângâie pe coapsă.

— Vrei să te oprești?

Tosca scutură viguros din cap, de parcă Troy era o insectă mică, încurcată în părul ei.

— Meseria ta implică să înfrunți un maniac?

— N-ar fi prima dată.

Se apropie precaut de lenjeria ei, gândindu-se că nu era momentul pentru precauție.

— Ce dracu' încerci să faci?

— Nimic. Chiar nimic.

Îi luă lobul urechii între dinți. Ea se zbătu și lovi cu picioarele în podea.

— La naiba, Troy! Când ai venit prima dată aici, nu deosebeai elasticul de chiloți de lemnul-dulce! Acum crezi că poți repara orice lucru dacă mă duci în pat. La naiba, nu te cunosc deloc, așa-i?

Troy nu răspunse, ci începu călătoria periculoasă în care încerca să îi tragă lenjeria în jos, spre genunchi.

— Nici măcar nu știam că poți cânta la pian.

— Nu ai întrebat.

— Ce trebuia să fac, să iau la rând instrumentele din orchestră? Iubitule, cum stai cu instrumentele de suflat? Ești gata să bați la tobe? Pentru numele lui Dumnezeu, Troy, termină!

El o ignoră. Camera se umplu de mirosul brânzei care se topește. Era un miros atât de antebelic, atât de tipic bătrânei Anglii, încât era seducător în sine. Se amestecă vag cu parfumul de busuioc și cu izul exotic, aroma continentală, numai usturoi și ciorapi negri – plăceri interzise.

— Pizza e aproape gata, spuse Tosca.

Troy nu răspunse. Ea își săltă fundul de pe scaun, iar elasticul sări înapoi în mâna sa, ca un yo-yo. Chiloții de mătase i se agățară de degete când îi trase spre el.

— O vrei înainte sau după? întrebă Tosca.

Capitolul 72

Tosca își citi cele zece pagini din *Huck Finn* în timp ce Troy pregăti omletă și pâine prăjită. Era a treia oară când ea citea cartea de la capăt de când se cunoșteau, remarcă femeia. Se uitară unul la celălalt peste cafeaua de dimineață, șezând pe jos, aproape dezbrăcați.

— Unde ai ajuns?

— Ducele de Bridgewater tocmai a fost uns cu catran și dat din nou prin fulgi. Asta spune multe despre simțul pericolului.

Ea luă cana în ambele mâini și bău zdravăn.

— Mmm, mmm!

— Lucrezi astăzi? întrebă el.

— Dacă în două zile vine Armaghedonul, cum aș putea să nu lucrez? Firește că lucrez! Concediile au fost anulate pentru aproape toată lumea. Nenorociții aceia care colcăiau ieri-noapte în Piccadilly se aflau probabil sub ordine să iasă și să se îmbete, făcând să pară că Londra este încă plină de yankei. Nu ai remarcat cât de pustie a fost Londra în ultima săptămână? Toată lumea se află pe coasta sudică. Pariez că nu poți bea un ceai cu frișcă în Dorset pentru nimic în lume!

— Așadar, Normandia?

— Te-ai îndoit vreodată?

— Nu tocmai.

— Utah, Omaha, Juno, Gold, Sword.

— Poftim?

— Plajele. Așa le vom numi. Eu am ales Juno pentru că m-am gândit că războiul are nevoie de o mână de femeie. Ike

a spus că nu vrea ca băieții lui să debarce pe o plajă numită Fanny, care fusese prima mea alegere, așa că am ales un nume de zeiță. Bucata mea de istorie – nu-i rău, așa-i?

Își ținu cana ridicată ca să mai primească niște cafea. Troy i-o umplu.

— Trebuie să îmi promiți ceva, spuse ea.

— OK.

— Nu o să mergi să-l înfrunți pe Jimmy singur, așa cum voiai s-o faci aseară. O să mergi la Savoy și o să înconjori hotelul cu o mulțime de polițai. Îmi promiți?

Troy se gândi pentru o clipă. Se așteptase ca ea să îi ceară asta.

— Nu pot să fac așa ceva.

Ea trânti cana, stropindu-i piciorul gol cu cafea fierbinte.

— La naiba, Troy!

— Nu pot face asta pentru că nu am niciun motiv pentru care să îl arestez.

— Prostii! Ți-ai petrecut ultimele două luni încercând să îl arestezi pe ticălos!

— Nu, spuse el. Mi-am petrecut ultimele două luni încercând să obțin suficiente dovezi pentru a-l aresta. Am încercat să-i anihilez alibiul. Încă îl are. Declarația lui Ike e valabilă în continuare. De ce crezi că nu a cooperat nimeni? Pentru că, dacă reușesc, înseamnă să îl numesc mincinos pe comandantul suprem al Trupelor Aliate!

— Toți facem greșeli. Serios, dacă ajungi să-l cunoști, Ike e OK. Nu e morocănos și nici prea deștept. E OK pentru un general, nu ți-ai dori să fie președinte sau ceva asemănător. Cred că i-a spus cineva că este în interesul național, așa cum ziceți voi, și probabil că acel cineva a fost Jimmy.

— Orice ar avea Jimmy în minte în seara asta, trebuie să îl prind *in flagrante delicto*.

— Poftim?

— Trebuie să-l prind asupra faptului. Am nevoie de o dovadă.

Tosca fu șocată. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun cuvânt. Inspiră adânc și făcu zgomote nedeterminate, care sfârșiră prin a forma:

— Troy, Troy, Troy, nu îl înfrunta pe Jimmy!

— Nu am de ales.

— Te rog... Troy, nu știi. Nu-ți poți imagina. Pur și simplu fă rost de o încălcare a drepturilor, orice, doar ia-l de pe străzi la căderea nopții. Nu încerca să-l înfrunți.

Troy o privi în tăcere.

— Atunci măcar ia-ți un pistol. Știu că voi, polițiștii, nu purtați așa ceva, dar fă-ți rost de unul. Poți face asta, nu? Cred că nu înseamnă să ceri mare lucru, nu?

Se îmbrăcară. La fiecare al doilea cuvânt, ea îl numi prost. Troy renunță să mai încerce să explice, apoi ea se uită la ceas și înjură.

— Iubitule, trebuie să fug. Nu mai e timp. Vino să mă vezi în seara asta. Vino să-mi arăți că ești întreg.

Rămase lângă măsuța de toaletă, complet îmbrăcată în verde-măsliniu, jucându-se cu o ureche. Se uită în caseta de bijuterii, trânti ceva și spuse:

— De ce se întâmplă mereu așa?

Se întoarse spre Troy. Îl sărută pe buze, se retrase, zâmbi, îl sărută din nou și, spunând „Vino înapoi în viață!", fugi.

Troy se uită în jur după un telefon și, după câteva minute de căutare, îl găsi sub pat, alături de o grămadă de ciorapi aruncați și de reviste americane. Suflă praful de pe el și îl sună pe Wildeve. Acesta explodă ușor, într-un amestec de anxietate și de furie.

— Freddie, unde naiba ești?

— Sunt acasă. Acum ascultă-mă...

— De cât timp ești acolo?

— Contează?

— Am așteptat lângă casa ta toată noaptea!

Numai Ruby, se pare, îl împiedicase pe Jack să o cunoască pe Tosca.

— Am ajuns acum o oră.

— Pentru Hristos, nu vrei să te oprești din mințit?! Am fost acolo până acum douăzeci de minute. Unde ești?

— Nu-ți pot spune.

— Ești pe Tite Street?

— Nu.

— Ești un idiot, Freddie.

— Foarte posibil. Dar idiotul ăsta l-a găsit pe Wayne.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea. Troy aproape că îl putea auzi pe Wildeve gândind.

— Nu trebuie să întreb cum, nu?

— Nu. Nu trebuie.

— Dar dacă încerci să îmi spui că asta justifică...

— Jack, nu încerc să justific nimic. Am fost un idiot, ai perfectă dreptate! Dar chiar acum maiorul Wayne doarme tun după o noapte grea la Savoy!

— Îi trimit pe Thomson și pe Gutteridge.

— În față și în spate?

— Firește. Când să te aștept?

— În câteva ore. Trebuie să mă bărbieresc și să mă schimb.

— Și dacă Wayne face o mișcare?

— N-o va face. Așteaptă ceva special.

— Așteaptă? Ce naiba vrea să însemne asta? Ah, las-o baltă. Cum de știi? A spus ea...

— Nu trebuie să îmi spună nimeni, Jack. E modul în care operează: noaptea.

— Vrei să spui că s-a întors doar ca să ucidă pe altcineva?

— S-a întors ca să... Troy își căută cuvintele și le găsi doar pe ale Toscăi. E într-o misiune.

— Misiune? Misiune? Ce fel de jargon e ăsta? Freddie, de unde știi?

— Nu pot să-ți spun.

— Nu vrei să te oprești să mai repeți asta?

— Jack, ne întâlnim în poligonul de tragere la două și jumătate.

Troy închise. La picioarele lui se afla o grămadă de ciorapi prăfuiți. Singura suprafață liberă era cea a măsuței de toaletă. Smulse cablul și puse telefonul lângă cutia de bijuterii. Era deschisă. În capac se afla un singur cercel cu perlă cu montură de argint care se înșuruba.

Capitolul 73

Fostul sergent-major de regiment Peacock semăna vag cu regretatul lord Kitchener – vag pentru că o mustață de morsă tindea să facă pe oricine să semene cu regretatul lord Kitchener. Își duse ambele mâini la reverele vestonului maro, pătat, și își trecu ușor degetele mari în sus și în jos, în timp ce îl cântărea din priviri pe Wildeve.

— Nu cred că l-am întâlnit pe băiatul tău, spuse el.

— Detectiv Wildeve, spuse Troy. Adjunctul meu.

— Puțin cam tinerel, așa-i, băiete?

— Am... începu Wildeve pe un ton de școlar nemulțumit, dar Troy îi dădu un ghiont și îl reduse la tăcere.

— Domnule Peacock!

— Domnule Troy?

— Aș dori un pistol.

Peacock își îndreptă privirea asupra lui. Troy nu avea nimic personal cu Peacock, într-un fel sau altul, dar dezaprobarea afișată pe chip îl enerva, fiind un simptom al unei întregi generații. Aerul grav și lipsa de sinceritate în situații care necesitau numai un răspuns sau o acțiune marcau maniera în care bătrânii își ascundeau goliciunea sufletească. Vorbind despre bătrâni, Peacock abia dacă avea cincizeci de ani, însă doisprezece ani petrecuți ca sergent-major de regiment îl marcaseră permanent cu importanța propriei sale banalități. Era, se gândi Troy, făcut din același aluat ca bătrânul grădinar și ca majordomul care lucraseră în gospodăria tatălui său. Orice întrebare, oricât de trivială, pusă

de Troy când era copil fusese întâmpinată cu disimulare, cu implicația că existau lucruri cunoscute de bărbați nerecomandate băieților. Nici adolescența și nici măcar maturitatea nu îl inițiaseră pe Troy în misterul respectiv. Tatăl său, odată întrebat, îl asociase nu cu vârsta, ci cu temperamentul englezilor. Oricare ar fi fost rezultatul pauzei prelungite și inutile, dacă în următoarele zece minute Peacock avea să menționeze că trebuie să plece ca să vadă un om cu privire la un câine, Troy era sigur că avea să îl lovească.

Peacock trase de un capăt al mustății impresionante.

— Cât timp a trecut, domnule Troy?

— De când ce?

— De când nu ai mai tras.

— Nu merg la bâlci să trag în porumbei de lut. Simt doar că situația cere să fiu înarmat. Credem că...

— Firește, firește. E o treabă de autoapărare. N-ai fi aici dacă n-ar fi vorba de ceva rău. Nu-i nevoie să spui. Mă întreb dacă te descurci. (Rahat, gândi Troy.) Ce-ar fi să intrăm în poligon? Doar ca să vedem cum merge. Poate încerca și băiatul. Doar dacă-și dă seama că nu primește un ursuleț de pluș dacă nimerește.

Peacock își găsi propria glumă foarte amuzantă. Clămpăni în ghetele sale mari, maronii în direcția poligonului de tragere, chicotind. Troy și Wildeve îl urmară.

— Îl ucid pe ticălos, îi șopti Wildeve lui Troy.

— Nu dacă-mi intră mai întâi mie în bătaia armei, răspunse acesta.

Peacock se apropie de instalația de fier și sârmă care mișca țintele înainte și înapoi între bancă și sacii de nisip. Strecură înăuntru două ținte cu cercuri concentrice și le manevră până în capăt.

— Credeam că tragem în siluete umane, spuse Wildeve.

— Te-ai uitat prea mult la George Raft. Crezi că suntem la FBI? răspunse Peacock.

Făcând o mișcare cu gesturi largi, scoase de sub haină o grămadă uriașă de chei și deschise ușile duble ale unui dulap mare de mahon. Douăzeci sau treizeci de pistoale se aflau într-un rastel din lemn, ordonate ca sticlele de vin, cu mânerele îndreptate în afară. Peacock scoase un pistol automat negru, strălucitor. Trase de clema din sertarul aflat la baza dulapului, cu mișcări rapide, îndelung exersate, asemenea unui scamator dintr-un spectacol muzical care-și amăgește publicul, și îi dădu pistolul lui Troy. Era greu – nu i se păru cum trebuie.

— Nu pare în regulă, spuse el încet.

— E diferit, comentă Peacock. Trebuie să se simtă altfel. Mai ușor, cu un raport superior putere-greutate.

Raport superior putere-greutate: fu cea mai autoritară și realistă exprimare pe care o folosise Peacock până atunci.

— Pur și simplu nu mă simt bine, protestă Troy.

— E ultimul răcnet. American. E prima dată când facem rost de ele. De la firma Colt. Calibrul .45, automat. Poate opri un elefant.

Troy privi pistolul și constată de ce nu i se părea în regulă. Era același model ca arma crimei. Îl puse pe bancul de probă, surprins de forța superstiției, dar fără să fie dornic să o provoace.

— Ce-au vechile Webley?

— Păi, tocmai. *Vechile* Webley. Tu ai zis-o, nu eu.

— Aș fi mai fericit să folosesc ceva cunoscut.

— Cum dorești. Dacă ai ști prin ce am trecut ca să obțin Colturile, ai…

— Încerc eu pistolul Colt, dacă se poate, interveni Wildeve.

Peacock se opri și îl cântări din ochi pe Wildeve timp de zece secunde – versiunea prescurtată a evaluării.

— Fie, băiete. Aș spune că ai câștigat.

Îi dădu pistolul lui Wildeve, scoase din raft un Webley calibrul .38, îl ținu în mâna stângă și își folosi dreapta pentru

a-l umple cu cartușe. Învârti camera cu degetul mare și îi înmână pistolul lui Troy, cu mânerul înainte.

— Domnul Wildeve, la dreapta. Domnul Troy, la stânga. Fără tertipuri sau acrobații. Foc de voie.

Brațul lui Wildeve se îndoi la primul recul și nimeri în afara țintei. A doua încercare dovedi mai mult control și nimeri în interior, apoi ținti de patru ori la rând în mijlocul țintei, cu o viteză amețitoare.

Rânji către Troy. Troy simți greutatea pistolului Webley. Bătrânul ticălos avea dreptate: uitase că Webley-urile cântăreau o tonă. Parcă avea un calapod de cizmărie legat de încheietură. Întinse brațul, tremurând ca o creangă în furtună, și încercă să țintească. Nu reuși altceva decât o rundă în direcția aproximativ corectă, simți cum brațul i se smulge din umăr și auzi un plescăit dezaprobator din partea lui Peacock.

— Bravo, domnule Troy. Direct în sacii de nisip. Ai nimerit la mai bine de treizeci de centimetri în afara țintei.

Troy trase celelalte cinci gloanțe rămase și rată de fiecare dată.

Peacock reîncărcă și îl privi pe Wildeve cu o expresie mai blândă. În mod evident, era impresionat de priceperea acestuia. Peacock manevră ținta lui Wildeve și spuse că nu avea rost să o schimbe pe a lui Troy, deoarece era „neatinsă de mână omenească". Troy reflectă la ideea de a-l împușca pe Peacock și nu ținta.

— Domnul Wildeve, la dreapta. Domnul Troy, la stânga. Fără tertipuri sau acrobații. Foc de voie, rosti Peacock frazele-standard.

Telefonul de pe birou sună, iar fostul sergent-major dispăru ca să răspundă. Wildeve și Troy schimbară o privire, iar Troy ridică brațul și încercă să echilibreze pistolul. Lăsă brațul în jos și Wildeve făcu la fel.

— Freddie, începu el, pe un ton care implica un iminent asalt violent de întrebări, presupun că nu-mi poți spune ce

se petrece. Pentru că mă gândesc c-am fost tare deștept de n-am întrebat. M-ai tras pe sfoară când erai în spital, după explozia din Holborn. Poate că ai avut dreptate, dar tu știi ce se petrece, pe când eu m-aș simți mult mai ușurat dacă mi-ai spune ce facem.

— Nu e tocmai simplu.

— Nu m-am gândit că ar fi.

Troy aruncă o privire peste umăr. Peacock era încă ocupat cu telefonul. Deșertă o rundă de gloanțe, care se înfipseră toate în sacii cu nisip.

— Cred că e vorba despre o competiție. Vor să ajungă la cercetătorii germani înaintea rușilor sau înainte ca RAF să-i arunce pe toți în aer. Cred că americanii se folosesc de rețeaua de peste hotare și de Rezistența din Franța și din Germania ca să îi aducă pe cei mai buni, pe cei mai străluciți. S-a întâmplat însă ceva îngrozitor.

Îi făcu un semn cu capul lui Wildeve, care trimise câteva runde direct în centrul țintei. Troy trase o a doua rundă, la fel de prost țintită ca prima.

— Primul ucis a fost von Ranke, dar s-au dovedit suficient de neîndemânatici încât să permită găsirea cadavrului. Apoi și-au acoperit urmele cât de bine au putut și au luat-o de la capăt. La mai puțin de un an după aceea, l-au ucis pe cercetătorul numărul doi – Brand – și s-a întâmplat același lucru. De data aceasta și-au luat măsuri de precauție în privința cadavrului. Dacă nu era câinele acela din Stepney, nu am fi știut niciodată despre existența lui.

Wildeve trase din nou.

— Cred că Wayne urmărește în special programul german de construire a rachetelor. Știu că a fost în Suedia în martie. Coincidență sau nu, acela a fost momentul în care un prototip german a luat-o razna și a aterizat în Suedia. Rezistența norvegiană a trecut granița și s-a ales cu mai tot. Cred că Wayne a fost trimis să recupereze bucăți și să le aducă în Anglia. Și cred că de aceea jurnalul lui Miller avea atâtea goluri.

— De unde naiba știi toate astea?

— Nu pot să-ți spun. Însă e purul adevăr. Nicolai mi-a confirmat sursa. Am petrecut cam toată ziua de ieri cu el. Are o bucată din racheta asta nemțească în sertarul de jos al biroului.

— Parcă am fi în *Lumile ce vor veni*.

— Nicolai crede că arată ca un trabuc zburător. Are o focoasă imensă și, mai rău, e silențioasă.

— Silențioasă? Cum ar putea fi silențioasă?

— Zboară mai repede decât viteza sunetului. N-o să știm că vin până nu ne lovesc. Nicolai i-a spus pe nume drăciei: nemții o numesc *Vergeltungswaffen* – înseamnă răzbunare.

— Dumnezeule, spuse Wildeve. Detest poveștile astea înfricoșătoare. Mie să-mi dai o crimă simplă, de modă veche.

— E tot crimă, Jack, în ciuda detaliilor ultramoderne.

— Știi, există ceva care nu se potrivește. Wayne e teribil de important, nu-i așa? Iar noi ne băgăm nasul și încurcăm pe toată lumea, nu?

— După cum spuneam, tot crimă se numește.

— Corect. Tot pentru polițai. Fără discuție. Dar... Freddie, ce naiba, nu ține, nu-i așa?

— Nu înțeleg.

— E atât de important, încât înaltele noastre fețe sunt gata să-i acopere urmele. Asta pot înțelege. Ce nu înțeleg e de ce a lăsat urme.

— Au fugit. Au încercat să scape. Mai întâi von Ranke, apoi Brand. Amândoi erau comuniști. Au fost recunoscători să fie salvați, însă au refuzat să fie prizonierii Unchiului Sam și ai capitalismului. Au fugit la singurul om pe care îl cunoșteau: Peter Wolinski. Dar după ce s-a întâmplat cu von Ranke, americanii erau pregătiți pentru Brand și pentru Wolinski, așa că i-au ucis pe amândoi.

— Știu, mi-am dat seama și singur de asta. De aceea nu se potrivește. De ce să îi ucidă? A fost un gest exagerat, pentru că nu era necesar. Iar dacă Wayne este atât de important

precum spui, de ce să riște să atragă atenția Poliției Metropolitane? Nu se potrivește. Riscurile nu sunt motivate. Ceva lipsește, ceva despre care nu știm încă.

— Exagerare. Troy învârti cuvântul între analiză meditativă și întrebare.

— Trei oameni împușcați mortal, dintre care unul ciopârțit. Nu crezi că *este* o exagerare?

Wildeve trase în țintă cartușele rămase, uitându-se la Troy. Felul în care ținea nu fu afectat. Ecoul rămase o clipă, apoi se stinse. Se lăsă o tăcere bruscă odată cu încetarea zumzăitului vocii lui Peacock, care închise telefonul cu un clinchet de bachelită. Troy trase lent ultimele patru gloanțe, încercând să amelioreze situația. Wildeve trimisese toate cele șase gloanțe în centrul țintei, atât de aproape unul de altul, încât păreau să formeze o singură gaură. Troy ratase cu primele patru, nimerise în afara cercului din a cincea încercare și în interior cu ultima. Tentația de a zâmbi, cu o mică satisfacție, fu retezată din rădăcină de țâțâitul familiar și de scârțâitul sârmelor pe rolele lor metalice. Peacock luă ambele ținte, privind fără rost de la una la alta, de parcă ar fi fost necesară sau neconcludentă o comparație.

— Te rog să îmi scuzi limbajul, domnule Troy, dar nu prea poți nimeri o nenorocită de ușă de hambar, așa-i?

Troy nu răspunse.

— Nu cred că Dumnezeu a vrut să-i facă pe oameni atât de neîndemânatici. Țintiți toți extrem de prost. Mi-ar plăcea să petreci ceva timp încercând să rezolvi situația, dar cred că dacă aș cere asta mi-ai spune că răufăcătorii nu așteaptă. Așa că am să spun doar că individul ăsta pe care-l crezi acolo, undeva, ar fi mai bine să nu fie înarmat. Sau dacă e, mă rog la Dumnezeu să țintească mai prost decât tine.

— Mulțam, zise Troy, impersonal. Iau Webley-ul dacă se poate. Jack?

— Sunt mulțumit de Colt.

— Perfect. Acum am nevoie de permis.

Troy scoase din buzunar permisul, împăturit în două. Peacock se îndreptă spre birou și îl despături în lumina lămpii.

— Cam mâzgălit, comentă el după ce studie semnătura. Așa grăbit a fost?

Troy nu spuse nimic.

— Țin pistoalele afară, pregătite, dar te rog să îl rogi pe domnul Onions să semneze iar.

Îi înapoie permisul lui Troy, care nu răspunse. Wildeve îi trase permisul din mână.

— Nicio problemă, spuse el. Într-o secundă. E doar ora trei. Pun pariu că-i încă în birou.

Wildeve făcu un pas spre scări. Troy îi smulse permisul.

— Nu, spuse el, e-n regulă. Mă duc eu.

Troy și Peacock se uitară unul la altul. Peacock cedă primul și își coborî privirea. Troy începu să urce scările. Wildeve îl urmă.

— Serios, Freddie, spuse el, nu e nicio problemă. De ce nu rămâi aici și nu mai faci...

Încercă să ia permisul. Troy îl mototoli și îl băgă în buzunarul hainei. Ajunseră la parter.

— Of, Doamne, spuse Wildeve. Uneori sunt un tâmpit.

— Chiar că ești, Jack. Știu că-i falsificat. Peacock știe că-i falsificat. Peacock știe că eu știu că el știe. Și o lăsăm așa.

— Obișnuiești să falsifici semnătura șefului? întrebă Wildeve.

— Da. Când știu că va refuza să semneze. Doar că de data asta am făcut-o varză.

Capitolul 74

Patru ore mai târziu, Troy se întâlni cu un tânăr cu față acneică, pe care îl numi Herbert, ascunzându-i pseudonimul obișnuit – Danny Dezertorul –, într-o cafenea din Old Compton Street. Cu promisiunea a douăzeci de lire la o dată ulterioară și consimțământul tacit la „îmi ești dator", cumpără un revolver calibrul .22, micuț, de fabricație italiană, de pe care seria de identificare fusese îndepărtată cu o unealtă de oțel.

Troy vârî pistolul în buzunarul din stânga al paltonului, ieși în stradă și își ridică gulerul pentru a se proteja de burnița care începea să umple cerul serii, promisiunea de vară a unei ploi calde.

Încă nu se lăsase amurgul; era o seară nesfârșită de iunie. El și Wildeve îl trimiseră pe Thomson de la postul de pe chei. Expresia de bucurie de pe chipul acestuia dispăru când Troy îi spuse să i se alăture lui Gutteridge la intrarea dinspre Strand. Îl priviră dispărând din raza vizuală, apoi Wildeve vorbi:

— Ni se spune filfizonii nemiloși, știai?

— Îi arăt eu lipsă de milă dacă îl lasă pe Wayne să se strecoare afară fără să ne spună.

— Știi, m-am tot gândit.

Troy se uita în sus, la fereastra apartamentului Dianei Brack. O lumină rozalie, imaginea fugitivă a cuiva care trecuse între lumină și fereastră – valul de adrenalină, prăpastia dintre dorința de a o vedea apărând la fereastră și nevoia

de a-l vedea pe Wayne, de a ști că se află acolo, unde putea fi găsit.

— Ai numit-o misiune…

— Nu eu am ales cuvântul, spuse Troy și aproape își mușcă limba, dar Wildeve nu păru să remarce înțelesul celor spuse.

— Freddie, ești sigur că vrei să îl lași pe Wayne să fugă?

La etajul al treilea nu se înregistră nicio mișcare. Troy îl privi pe Wildeve.

— Nu văd ce altă opțiune aș avea.

— E al naibii de riscant.

Troy nu răspunse.

— Va fi înarmat, iar noi nu vom fi.

Troy strânse în palmă revolverul de argint și se gândi dacă ar trebui sau nu să îi spună lui Wildeve despre el.

Capitolul 75

O oră mai târziu era aproape întuneric. De sub copacii din grădinile Victoria Embankment, care îi ascundeau în umbră, Troy privi cerul, întrebându-se dacă frântura de lună avea să fie suficientă ca să-l urmărească pe Wayne. Apărea și dispărea din masa de nori cenușii care îi stropeau cu o ploaie ușoară. Privi de la nor la clădire și în josul fațadei, trecând de la etajul al treilea la terasa acoperită. Wayne ieși pe ușa hotelului și ezită în prag. Ținea strâns o haină de ploaie și o pălărie trilby și privea cerul. Își puse pălăria pe cap, își trase marginea peste ochi și dădu un întreg spectacol din desfacerea hainei, vorbind pe un ton amical cu portarul. Își puse haina de ploaie, răsucindu-și cordonul în jurul taliei, fără a se obosi cu nasturii. Își vârî mâinile în buzunare, scoase un pachet de țigări și o cutie de chibrituri, își acoperi gura și aprinse o țigară. În strălucirea flăcării, Troy îi văzu chipul suficient de clar. Era, își dădu seama, numai a treia oară când avea o imagine atât de limpede asupra prăzii sale, dar, cu toate acestea, trăsăturile lui i se întipăriseră în memorie cu săptămâni în urmă: moliciunea buzei superioare, prea plină, albastrul spălăcit al ochilor, care păreau să zâmbească și acum, așa cum zâmbiseră cu multă vreme în urmă, în biroul Toscăi. Era un surâs satisfăcut. Troy se simți provocat de el; putea însemna atât de multe! Wayne stinse chibritul cu o mișcare viguroasă a mâinii, apoi privi din nou cerul.

— Încotro crezi că o va lua? șopti Wildeve.

— Spre metrou. Face parte din *modus operandi*.

— Nu se mișcă.

— Ba da!

Wayne părăsi terasa și se întoarse spre stânga, îndreptându-se spre est pe chei.

— Merge spre Temple. Treci în față, Jack!

— Sigur ar trebui să rămânem împreună?

— Jack, n-avem nicio clipă de pierdut! Pentru numele lui Dumnezeu, pur și simplu fă ce ți se spune! Asigură-te că vin și leneșii ăia.

— Freddie, cum putem să te urmăm dacă...

Dar Troy dispăruse. Coborâse din nou în vizuina iepurelui.

Wayne plăti la un automat de bilete și se îndreptă spre peronul în direcția est pentru District și Circle. Troy rămase pe scară până când trase metroul – o linie District cu destinația Plaistow. Când fu sigur că Wayne se așezase, fugi spre ușă în ultima secundă și se strecură în vagonul din spate. Îl putea vedea pe Wayne prin ușile de legătură, stând lângă o doamnă în vârstă și citind *Daily Mail*. Nu ridică privirea, iar Troy nu îl văzuse întorcându-se să se asigure că nu era urmărit. Acest lucru trăda o anumită aroganță, dar mai dovedea ceva. Diana Brack nu îi spusese lui Wayne că Troy știa despre ascunzătoarea lor. Troy se bucura tainic, fiindcă era singura urmă de loialitate pe care ea i-o arătase. Nu fusese deloc sigur că avea să păstreze secretul sau că era capabilă să păstreze vreun secret.

Wayne ignoră stațiile și nu ridică privirea până când metroul nu trase în Mark Lane, unde se despărțeau liniile District și Circle. Era un loc probabil pentru o schimbare. Dacă ar fi făcut-o, lui Troy i-ar fi fost foarte dificil să se ascundă. Wayne se uită la peron, de parcă s-ar fi asigurat care era stația, și reveni asupra ziarului. Când metroul se mișcă, Troy începu să suspecteze că Wayne se îndrepta spre Stepney. Părea absurd ca un criminal să revină la

locul crimei. Era un clișeu desprins din povestirile de prost gust. La Whitechapel, Wayne coborî. Poate că nu se îndrepta totuși spre Stepney. Apoi însă făcu la stânga de-a lungul Mile End Road, traversă în fața crâșmei Blind Beggar și se întoarse chiar la capătul Jubilee Street.

Troy se ținu cât de mult în urmă putu, iar când Wayne făcu la stânga pe Adelina Grove, fugi spre colț. Maiorul se afla la cincisprezece metri în față, mergând cu hotărâre în direcția Stepney Green. Încă nu se întorsese. Aținându-se pe lângă uși, temător că pașii i-ar putea suna ca niște copite potcovite în liniștea străzii pustii, Troy se mișcă foarte lent, iar când ajunse la colțul dintre Hannibal Road și Jamaica Street – sau ce mai rămăsese din Jamaica Street – constată că Wayne dispăruse din vedere. Se afla la doar câțiva metri de Cressy Houses, la câteva scări distanță de apartamentul lui Wolinski, însă Miller nu înregistrase niciodată vreo vizită a lui Wayne la apartament – ce menționase fuseseră întâlnirile lui de la Bricklayers Arms, lângă care se găsea acum Troy. Împinse precaut ușa pe care scria Jug and Bottle și se găsi în locul unde se vindeau băuturi pentru acasă, o cămăruță amărâtă în care abia dacă era loc de balansat o halbă sau o sticlă. Proprietarul era ocupat până peste cap cu mulțimea de sâmbătă seara, care mai avea la dispoziție mai puțin de o oră pentru băut, până la stingere. Alterna între cuvintele grele adresate unei tinere chelnerițe, care se făcea vinovată de încetineală, și strigătele de „Haideți, domnilor, așteptați!" adresate clienților. Troy se dădu înapoi de lângă tejghea, ieși din lumină și începu să analizeze mulțimea. Probabil că Wayne e mai înalt decât londonezul de rând, se gândi el, așa că nu putea fi dificil de identificat. Și totuși, nu îl putu repera în aglomerație. Chelnerița plecă de la bar și se îndreptă spre șirul de oglinzi de pe peretele din spate, în același timp cu proprietarul, și pentru prima dată Troy avu o vedere clară de partea cealaltă a barului, spre partea îndepărtată, unde se curba pentru a se uni cu peretele și forma o

aripă rabatabilă. Wayne era aplecat deasupra unei halbe de bere neagră, cu înălțimea redusă de faptul că se sprijinea în coate. Era adâncit într-o conversație cu un bărbat mic, care stătea pe un scaun înalt, în colț, cu spatele la Troy. Curbura spatelui aceluia avea ceva familiar – aproape că forma o cocoașă – sau era felul în care bărbatul se apleca să audă ce îi spunea Wayne. Apoi bărbatul se întoarse, iar Troy știu că era Edelmann. Acesta vorbi cu barmanul, împinse peste tejghea o jumătate de coroană, iar cât i se luă comanda se uită aiurea prin încăpere, atât de aiurea încât întâlni privirea lui Troy, atât de aiurea încât își permise să i-o susțină – nici el, nici Troy nu priviră în altă parte, iar maiorul Wayne nu putu să nu observe. Avea halba la buze, iar când ochii i se îndreptară spre Troy, pentru a vedea la ce se uita Edelmann, se blocă, puse paharul jos, neatins, și fugi.

— Rahat! spuse Troy cu voce tare.

Se întoarse și se ciocni de un bătrân care ducea o halbă pentru berea sa și drumul îi fu blocat, iar el se trezi lipit de tejghea, fără să poată trece. Îl împinse pe bătrân înapoi în stradă. Acesta căzu cu un geamăt și o înjurătură când halba se izbi de trotuar, iar Troy fugi. Wayne avea un avans și se afla la jumătatea Union Place – aruncă o privire rapidă către Troy, peste umăr, și dispăru în Stepney Green, fugind către un petic acoperit de dărâmături din care se ițea un horn asemenea unui far.

Troy își blestemă ghinionul. De ce trebuise Edelmann să se afle acolo? De ce trebuise să-l observe pe Troy? De ce, ținând cont de ce știa despre Wayne, discuta cu el la o halbă, de parcă ar fi fost vechi camarazi? De ce fugise Wayne? De ce îl urmărea Troy? Wayne nu putea face nimic decât să-i alerge pe amândoi până nu mai puteau. Întâlnirea era distrusă. Oricine ar fi fost persoana pe care venise maiorul să o întâlnească, oricine ar fi fost viitoarea victimă a lui Wayne – oricine, oricine, oricine: cuvântul răsună în mintea lui Troy –, avea să afle vreodată?

Sări peste rămășițele unui perete de casă și se găsi din nou pe podelele bucătăriilor care existaseră cândva pe Cardigan Street, printre urzicile și murii care alcătuiau „ferma" unde băieții își desenaseră cu cretă jocul de șotron. Wayne nu se vedea nicăieri. Troy se îndreptă spre horn. Wayne apăru brusc dindărătul unui zid suficient de înalt să-l fi ascuns până atunci – dar nu fugea, ci mergea către el. Troy trebui să se oprească, altfel ar fi dat nas în nas. Era o poziție ridicolă – se simțea ridicol –, așa că își strecură mâinile în buzunare, dar găsi prea puțin sprijin în revolverul de argint care se afla acolo. Se găsea în umbra hornului aceluia înalt, în timp ce luna trăgea cu ochiul de după nori și o ploaie blândă îi cădea pe față, amestecându-se cu propria sudoare. La cincisprezece metri distanță, Wayne se opri. Avea mâinile înfipte adânc în buzunarele hainei de ploaie; apa i se scurgea pe borul pălăriei. De undeva din depărtare se făcu auzit ecoul unei deja obișnuite alarme false, pentru că nu mai avuseseră loc raiduri de câteva săptămâni. Lui Troy i se păru că auzea zgomotul ploii mai tare decât pe cel al sirenei, că îl putea auzi pe Wayne respirând mai tare decât își auzea propriile bătăi ale inimii. Apoi sunetul se domoli în tăcere, iar torsul îndepărtat al unui motor pluti pe cerul nopții, ca o iluzie.

— M-am gândit că era timpul să ne întâlnim, spuse Wayne.

Troy nu răspunse; nu se putea gândi la nimic. Privea mâinile lui Wayne, întrebându-se în care buzunar se afla pistolul Colt și încercând să își amintească dacă omul era stângaci sau dreptaci.

— Am auzit că te-ai distrat pe cinste cât am fost plecat.

Se opri ca să-l lase pe Troy să vorbească, dar acesta nu o făcu.

— A fost bună?

Troy înșfăcă patul revolverului și căută trăgaciul cu degetul arătător.

— A fost bună? repetă Wayne. Vreau să spun că poate fi atât de bună, atâât de bună... Dar când e rea, Doamne! E și mai bună.

Își scoase ambele mâini din buzunare și își atinse degetele mari de arătătoare pentru a forma două zerouri înaripate emfatice, semne ale aprecierii obscene. Apoi își relaxă mâinile și își propti degetele în jurul taliei.

Privind înapoi, având la dispoziție un timp nesfârșit pentru recuperare, suferind o durere nesfârșită care îl ajuta să exerseze înțelegerea ulterioară, Troy examină mișcarea de o mie de ori. Ce îl făcuse să dea drumul pistolului și să-și scoată mâinile din buzunar, copiind mișcarea lui Wayne? Ce fusese? Ce însemnase? Un fel de gest de fairplay? Un soi de manieră englezească îngrozitoare, latentă, care îi spusese că nu era corect să aibă un pistol ațintit spre un om care nu se afla în aceeași postură?

Ultimul lucru – putea să jure că auzise zumzetul unui motor de avion când răsună împușcătura și îl aruncă la pământ. Simți o durere cumplită, sfâșietoare, în partea stângă, și avu senzația că îi curgea ceai cald pe sub cămașă. Era cu fața în noroi, avea noroi în ochi când îl privi pe Wayne, care stătea mai departe în picioare, cu degetele adunate, uitându-se în jos spre el pe sub borul fleșcăit al pălăriei.

Își desprinse mâinile și privi spre stânga.

— Termină cu el, spuse Wayne încet.

Troy nu putea vedea. Zăcea pe partea unde îl străpunsese glonțul. Își forță ochii și își suci gâtul, căutând în buzunarul stâng după pistol. Deasupra lui se afla o siluetă înaltă, îmbrăcată în negru: pantofi negri, pantaloni negri cu dungulițe, o haină neagră care strălucea de ploaie și o pălărie neagră cu boruri largi. Avea un pistol automat mare care îi atârna neglijent în mâna dreaptă. Troy nu putu focaliza fața sau vreo trăsătură. Trase de revolver când silueta ieși încet din umbră și se îndreptă spre el. Trase cât de tare putu și

alunecă în noroi și în sânge, însă greutatea corpului său apăsa pe armă, iar percutorul se blocase în cusătura hainei. Privi din nou în jur, răsucindu-se ca să vadă peste umăr. Silueta se oprise și ridica încet pistolul, țintind capul lui Troy. Acesta trase de revolver, care se desprinse cu o asemenea forță încât întregul său corp se răsuci către asasin și, într-o singură mișcare, echilibră arma și trase. Rată. Doamne, ratase!

Silueta rămase nemișcată, cu pistolul ațintit încă spre Troy. De ce nu trăgea? se întrebă Troy. Apoi brațul căzu, iar omul se clătină ușor, parcă împins de o mână nevăzută, căzu în spate și lovi pământul cât era de lung, împrăștiind noroi și ținând încă strâns pistolul.

Troy se ridică, nesigur pe picioare. I se păru că durase o veșnicie până să își scoată fiecare membru din noroiul lipicios, împotriva durerii care îl trăgea în jos. Însă Wayne se blocase. Troy încercă să ridice din nou revolverul, însă durerea era mai mult decât putea îndura. Wayne nu își asuma niciun risc și nu se mișca. Deasupra capului, zumzetul avionului se apropie. Troy se luptă cu propriii mușchi și reuși să echilibreze arma. Wayne întinse brațele și ridică mâinile, fie într-o rugăminte tăcută, fie ca gest inconștient de a se apăra de gloanțe. Zumzetul se afla chiar deasupra lor, arzător, copleșitor, făcând contururile neclare, amăgitor – amăgitor, puterea sugestiei. În spatele lui Wayne, forme păru că încep să capete contur în întuneric, pietrele se despicară, cărămizile vorbiră, un murmur se ridică, întâlnind zumzetul de deasupra. Formele deveniră siluete, murmurele se transformară în voci, zumzetul deveni un bubuit, un huruit adânc ca de bas, care îi răscolea sângele, fragmentând lumea dinaintea ochilor săi în timp ce se chinuia să rămână focalizat pe Wayne și să-și mențină degetul pe trăgaci. Ținti, însă degetul nu vru să i se miște. Nu putea să tragă. Apoi tunetul explodă peste tot în jurul lui și i se păru că pământul se deschide și îl înghite.

Capitolul 76

— Ești un băiat tare norocos, îi spuse infirmiera când se trezi prima dată, însă prima lui trezire dură doar câteva minute. Apoi căzu din nou într-un somn lipsit de durere, în care Diana Brack îl săruta ca să se simtă mai bine, după cum spunea ea, îl săruta din nou și zâmbea cum nu mai zâmbise niciodată.

Următoarea dată când se trezi, o altă infirmieră îi spuse că se afla la London Hospital și că avea să fie bine, însă și ea afirmă că era un băiat tare norocos. Troy întrebă în ce zi se aflau și i se spuse că era miercuri, însă nu însemna nimic pentru el, pentru că nu își amintea care fusese ultima zi când noțiunea timpului avusese relevanță. Se afla în spital, avea o rezervă doar pentru el și era miercuri. Era 1944 – sau cel puțin așa își amintea. Nu putea fi sigur asupra lunii. Dormi și visă pivnița în care el și Bonham găsiseră bucăți din Brand, doar că bucățile erau el și zăcea ca o păpușă de cârpă deasupra grămezii aceleia puturoase, mucegăite, de șipci și ghips, unde mirosul morții se contopea cu cel de carbid. Puterea visului schimbă mirosul de carbid cu cel de *Je Reviens*, iar el nu o putu vedea; totuși, trebuia să fie acolo. Se uită în jur, cu gâtul dureros – o siluetă înaltă și întunecată se profila lângă ușa cuptorului, iar când se întoarse, era Bonham, iar Bonham mirosea a *Je Reviens*.

În ziua următoare, durerea reveni și, odată cu ea, amintirile. Omorâse un om. Aproape cu siguranță omorâse un om. Revolverul fusese îndreptat spre capul acestuia și nu ratase – printr-o

întâmplare fericită, nu ratase. Zăcu timp de o oră după micul dejun. Traficul huruia pe stradă. O infirmieră intră și deschise ferestrele, spunându-i că era o dimineață frumoasă și însorită și că aerul proaspăt avea să îi facă bine. În cadrul ușii apăru Wildeve.

— Jack, cine era? Pe cine am...

Onions trecu repede pe lângă el, apăsându-și pălăria Homburg în vintre. Onions detesta pălăriile. Nu putea fi de bine dacă i se păruse potrivit să poarte o pălărie. Infirmiera trecu în viteză pe lângă el și le spuse să nu îl obosească pe Troy, care avea o rană urâtă și era un băiat tare norocos.

Onions își așeză pălăria pe cărucior și se uită un moment pe fereastră, apoi făcu gestul caracteristic de a-și trece mâinile prin păr și se ridică, adunându-și gândurile.

— Nu știu exact de unde să încep.

Se întoarse cu fața la Troy și îl fixă cu privirea.

— Nu asculți ordinele, pleci de la locul unui caz, îmi falsifici numele pe un permis de eliberare a unei arme, cumperi ilegal un pistol, înscenezi o răfuială ca la OK Corral[1]... Nici nu știu cu ce să încep!

Onions se aplecă peste piciorul patului, strângând cu putere balustrada.

— Nu ești mort datorită acestui băiat. Îți dai seama? Dacă nu l-ar fi dus capul să încerce să ți-o ia înainte, ai fi acum la morgă. De ce, Freddie, de ce-ai făcut-o? N-ai simțit pericolul în care te aflai?

Ridică o mână. Nu aștepta un răspuns din partea lui Troy. Nu că acesta ar fi avut unul potrivit.

— Băiatul îmi spune că i-ai zis despre misiunea lui Wayne. Corect? O misiune. Revenise pentru a se ocupa de o ultimă

[1] Răfuiala de la OK Corral a avut loc la 26 octombrie 1881, în Tombstone, Arizona, și este considerată cea mai faimoasă înfruntare cu pistoale dintre bandiți și oamenii legii în întreaga istorie a Vestului Sălbatic.

treabă. Exista cineva pe care trebuia să îl omoare. Nu ți-ai putut da seama cine era?

Pentru prima dată, păru să dorească un răspuns, dar Troy îl privi în tăcere.

— Singura misiune a lui Wayne era să te ucidă pe tine: o răzbunare personală. Ți-a întins o capcană, împreună cu femeia aceea a lui, iar tu ai intrat drept în ea. Wildeve și-a dat seama – cum de ai fost atât de orb?

Troy îl privi pe Wildeve. Expresia acestuia, chiar și poziția corpului, spuneau „Îmi pare rău", însă Jack nu avea de ce să regrete. Troy știa acum că îi salvase viața. Printre formele și murmurele trezite la viață dintre cărămizi recunoscuse o formă și un murmur care îi aparțineau lui Jack. Wildeve clătină din cap. Nu îi spusese lui Onions despre Diana Brack. Troy îl privi pe Onions; dacă acesta ar fi știut despre relația lui cu „femeia aceea", s-ar fi aflat cu siguranță în capul listei.

— Nu doar atât. Wayne nu era omul tău. Ai petrecut douăsprezece săptămâni lucrând la caz, mi-ai spus că avea firea unui ucigaș, că îi plăcea să omoare, iar acum se dovedește că a făcut-o un alt nenorocit. Wayne era prea mândru ca să-și murdărească mâinile. Nu l-a ucis pe Brand, nici pe von Ranke, nici pe Wolinski. A avut un asasin plătit care îi făcea treaba, un tip a cărui existență nu ai bănuit-o niciodată.

Troy îl împușcase pe nenorocitul respectiv. Cel mai pregnant gând într-o învălmășeală de idei și de sentimente conflictuale se referea la identitatea acelui om – oare îl identificaseră?

— Cine era? întrebă, abia auzit.

— Spune-i! lătră Onions la Wildeve.

— Păi... Nu știm. Nu avem corpul. Wayne a plecat cu el. Avea o mașină parcată lângă Green, gata pentru fugă. A înșfăcat cadavrul și a reușit să scape. Tot ce am e pistolul.

— Mulțumit? Onions se întoarse furios către Troy. Mulțumit de rezultat? Pentru că asta e tot ce avem!

— Nu, șopti Troy.

— Nu? urlă Onions.

— Îl avem pe Wayne drept complice la o tentativă de crimă – asupra mea.

— Ești depășit, Freddie. E crimă, toată treaba, din toate punctele de vedere. Edelmann e mort.

Troy fu șocat. Ce avea Edelmann de-a face cu asta? Îl lăsase la Bricklayers Arms.

— Edelmann?

— Mort. Împușcat cu același pistol care te-a costat jumătate de rinichi.

Troy se opri. Nu era sigur cum avea să reacționeze Onions.

— Atunci… e al nostru, șopti.

— Al nostru! Ești depășit, băiete. Nu știi ce zi e azi?

— Joi, spuse Troy. Joi…

— Joi, la două zile după Ziua-Z, mai precis. Ziua debarcării a fost marți. Normandia e atât de plină de fier vechi, că arată precum curtea unuia care strânge lucruri inutile. L-au trimis pe Wayne în Franța în prima zi. Nu-l putem atinge!

— Poftim?

— Singura șansă era să îl prindem în jurisdicția noastră. În Franța ar trebui să convingem Poliția Militară – și au alibiuri câte cupoane pentru carne! S-a dus, Freddie, pentru totdeauna!

Troy se întinse pe spate și închise ochii.

— Ar trebui să te suspend, spuse Onions coborându-și vocea și îmblânzind-o vag. Dar doctorii îmi spun că o să fii inapt vreo trei luni, poate mai mult, așa c-o să lăsăm lucrurile cum sunt, o să lăsăm leul să doarmă, și asta e ce-ți sugerez să faci și tu.

Își luă detestata pălărie Homburg.

— Vin să te văd în weekend, spuse pe un ton aproape neutru, apoi plecă.

Wildeve se apropie și se așeză pe marginea patului. Trecură câteva minute în care se auzi doar murmurul traficului de afară.

— E în regulă, spuse el. Toți spun că vei fi OK.

— OK? întrebă Troy.

— Ai pierdut o bucată de rinichi, dar poți să pierzi unul întreg și să-ți funcționeze mecanismul.

— Mecanism, răspunse Troy mașinal.

Wildeve se pregăti pentru inevitabil.

— Nu prea știu cum să-ți spun. Am ghicit că Wayne se îndrepta spre Stepney. Părea să aibă treburi neterminate. Să-ți spun adevărul, mă pregăteam de câteva săptămâni. Am ținut legătura cu Edelmann încă de când m-ai luat în adăpostul lui. Cred că te plăcea – doar că nu era OK ca să se știe asta despre un bătrân bolșevic.

Era de neconceput – viteza cu care se petrecea totul. Despre ce vorbea? Cum de știuse Jack să meargă la Stepney? Troy nu știuse nici el până când…

— Cum ți-ai dat seama? Intuiție de copoi?

— Poți să-i spui și așa dacă vrei.

Spusele lui Wildeve rezonau întocmai cu ce ar fi spus el însuși: atât formularea, cât și tonul.

— Deși ar fi mai corect dacă aș spune că Wayne întrebase prea multe despre toți eroii aceia induși în eroare – m-am gândit că trebuie să fie vorba despre altceva. Am greșit. Acel ceva nu putea însemna să te ucidă pe tine, așadar, rămâne altceva – dacă mă înțelegi.

Lui Troy îi suna tot mai mult a raționament tipic Troy.

— Sâmbătă nu am făcut ce îmi spuseseși să fac. Am fost la Savoy și l-am sunat pe Edelmann. Apoi am luat un taxi direct până la Stepney. Dacă traficul ar fi fost mai liber, aș fi putut ajunge acolo înaintea ta. Edelmann avea mulțimea pregătită. Ne înțeleseserăm. A încercat să îl rețină pe Wayne cât a putut, dar nu a reușit mare lucru. Wayne m-a dat peste cap când a ieșit din crâșmă. Mi-am pierdut cunoștința cam un minut; Edelmann m-a cules de pe jos. A fost o greșeală – nu ne permiteam să pierdem și ne-a costat scump. Când te-ai

luat după el, te-am urmat, dar eram prea mult în urmă. Am auzit când celălalt individ te-a împușcat, dar a apărut de nicăieri și m-a luat complet prin surprindere. Am văzut când l-ai împușat și fugeam spre tine când a explodat bomba și...

— Bombă? Am fost lovit de o bombă?

— Nu. Nu lovit. A aterizat la vreo sută de metri, dar stăteai pe acoperișul pivniței ăleia nenorocite, iar unda de șoc l-a aruncat în aer. Pentru toată lumea a fost ca și cum s-ar fi căscat pământul și te-ar fi înghițit.

Pământul îl înghițise. Își amintea senzația – și visul, asta explica visul. Fusese în pivnița aceea nenorocită, nu era doar un vis.

— Wayne a luat pistolul și l-a aruncat pe mort peste umăr ca pe un sac de cartofi. Nu mi-a venit să cred. Știu că Wayne e o namilă, dar a fost ca și cum celălalt nu cântărea mare lucru. Apoi ne-a văzut și a început să tragă.

Wildeve îi arătă mâneca jachetei, vârându-și un deget printr-o gaură.

— Ai avut noroc, spuse Troy încet.

— Nu și Edelmann. Glonțul care m-a ratat pe mine l-a ucis pe el, săracul. Am aruncat o jumătate de cărămidă în Wayne și a scăpat pistolul, dar a fugit, chiar și cu cadavrul pe umăr. Încă nu îmi vine să cred. De ce nu a lăsat cadavrul?

Troy se gândi că știe răspunsul.

— Dar aveți pistolul, nu-i așa?

— Da, și destule amprente. Dacă le-am putea potrivi cu ale lui Wayne, ar merge direct la spânzurătoare. Se opri. Spune-mi, Freddie, chiar nu ai știut că tu erai cel pe care voia să îl ucidă?

— Nu. Tu ai știut?

— Nu... N-am avut habar. Dar... Ridică din umeri.

— L-a ucis pe Edelmann, spuse Troy.

Wildeve încuviință, cu lacrimi în colțul ochilor.

— Unde-mi sunt hainele, Jack?

— Poftim?

Troy își făcu vânt din pat, simți un val de durere în abdomen, dar deschise dulapul de lângă.

— Freddie, ce crezi că faci?

Hainele sale se aflau în dulap într-un teanc ordonat. Scoase pantalonii.

— Avem treabă.

— Freddie!

— L-ai auzit. Nu sunt suspendat. Am un mandat semnat de rege. Ai o mașină?

— Da... vechiul tău Morris e afară, dar nu putem...

— Ba da, putem. Ajută-mă la cămașă!

Wildeve înmărmurise.

— Jack! Pentru Dumnezeu!

Capitolul 77

Coborâră în trombă pe chei, către Chelsea, în direcția Tite Street.

— Îți spun, am căutat aici. Nu am găsit-o. Fata în casă n-a mai văzut-o pe Diana Brack de vineri seara. Acceptă, Freddie, a șters-o. Săracul Gutteridge a stat aici zi și noapte!

Troy avea dificultăți de respirație. Mersese prea repede, iar șocul de a fi văzut o tăietură de aproximativ cincisprezece centimetri și un șir de mai bine de douăsprezece copci îi cam tăiase elanul. Se imaginase, cumva, intact, în cel mai rău caz cu o gaură de glonț.

— Nu în casă, șopti el, ci în piață.

— Poftim?

— În piață. Acolo unde bătrânul acela ținea porcul.

Trecură pe lângă Gutteridge, care își perfecționase arta de a dormi cu ochii deschiși, și opriră lângă gardurile peticite ale pieței. Când încercă să coboare din mașină, Troy rămase fără aer și Wildeve trebui să îl extragă de pe scaun. Troy deschise drumul printre cartofi și conopide către baraca Nissen, unde Diana Brack își ținea uneltele. Scroafa era în țarc, vârându-și râtul printre barele de fier ruginit și adulmecând cu plăcere dimineața însorită.

Ușa colibei era zăvorâtă. Wildeve o izbi cu piciorul, își aprinse lanterna și intră.

— Dumnezeule, spuse, Dumnezeule!

Troy luă lanterna scăpată din mână de Wildeve, care, cu picioarele tremurânde, se împletici înapoi la lumina zilei,

vomitând violent într-un strat ordonat, verde-smarald, de cartofi.

Troy aprinse din nou lanterna. Știa ce văzuse, dar, spre deosebire de Wildeve, trebuia să privească din nou.

Era dezbrăcată și ținută la fundul căzii de cositor cu o bucată de marmură de șemineu așezată deasupra taliei. Avea ochii deschiși și un punct mic, înnegrit, întocmai celui imaginat de el în propriul corp, îi marca mijlocul frunții. Cada era plină, însă apa nu era suficient de adâncă, astfel încât nasul și vârfurile degetelor îi ieșeau la suprafață și pluteau precum buruienile într-un pârâu. Mintea umană e atât de ciudată, încât Troy se gândi la Ofelia pictată de Millais, plutind cu buchetele ei de flori, mai frumoasă în moarte decât în viață.

Chiar și înăbușit de apă, mirosul morții plutea în aer. Îl remarcase imediat ce intraseră în colibă. Ieși, sprijinindu-se de peretele de oțel. Wildeve se oprise din vomitat și părea să fie cocârjat de lacrimi tăcute.

— De ce ar face așa ceva? întrebă el. De ce... Adică... A împușcat-o, a înecat-o, ce i-a făcut?

— Nu a înecat-o. E doar o încercare de a ține departe mirosul. Și nici nu a împușcat-o. Eu am făcut-o.

Wildeve ridică privirea și își șterse de pe buze, cu mâneca jachetei, un firicel de salivă. Bărbatul masiv se grăbea spre ei, coborând cărarea, cu lumina reflectându-se pe capul său chel. Scroafa grohăi, anticipând.

— Ia uite! Taman omul care-mi trebuie. Știi că o pacoste mi-a ciordit cada de alamă, aia în care spăl porcul?

— Am găsit-o, spuse Troy simplu.

— Mulțumesc Cerului. E în colibă?

Troy se clătină și simți că i se scurge sângele din cap. Bărbatul îl prinse și îl luă în brațe, așa cum își ia un tată copilul mic.

— Hei, curcane, ești în regulă? Arăți cam palid.

Bărbatul îl duse până la Bullnose Morris și îl așeză ușor pe locul pasagerului.

— Păzește coliba, spuse Troy. Și dacă aș fi în locul tău, n-aș intra.

— Bine, curcane. Ca-n vremurile bune. Te întorci, așa-i?

— Da, spuse Troy cu voce scăzută, mă întorc.

Wildeve își sprijini capul de volan, încă respirând din greu, accelerat.

— Nu înțeleg, Freddie. Nu înțeleg.

— Du-mă pe Orange Street, spuse încet Troy.

— Ar trebui să te duc înapoi la spital.

— Orange Street, repetă Troy.

Wildeve călcă ambreiajul și băgă mașina în viteză.

— Unde au să se sfârșească toate astea? întrebă el.

— Orange Street, spuse Troy. Se sfârșesc cu Orange Street.

Capitolul 78

Troy îl lăsă pe Wildeve să aștepte în mașină. Când ajunse pe primul palier, crezu că se va sfâșia în bucăți. Nu mai cunoscuse o asemenea durere. Merse mai departe, știind că, dacă dura prea mult, Jack avea să vină să îl caute. Urcă având palma strâns presată peste copci, simțind senzația familiară de ceai cald care i se răspândea pe sub cămașă. La ultimul etaj, ușa Toscăi era încuiată. Scotoci în buzunarul jachetei după inelul de chei și o găsi pe cea dată de ea. Deschise încet ușa, lăsând-o să se bălăngăne în balamale. Făcu un pas înăuntru și își sprijini greutatea de perete, respirând cu dificultate și privind mizeria din jur. Cafetiera stătea, pe jumătate plină, pe masă, de parcă ar fi pregătit cafea pentru doi, fără ca subconștientul ei să realizeze că el nu se întorsese. Alături se afla o pizza pe jumătate mâncată. *Huck Finn* era întors cu fața în jos pe masa de călcat. Ciorapii erau întinși la uscat pe o sfoară deasupra chiuvetei, haine desperecheate atârnau pe spătarele scaunelor și erau aruncate peste tot în stilul ei șleampăt – și era sânge peste tot. Sânge pe cearșafuri, sânge pe pereți, sânge pe podea. Închegat, uscat, maroniu. Un abator la mansardă. Sânge, atât de mult sânge încât aproape îi simțea gustul – pe limbă și pe buze –, însă era sângele lui, nu al ei, sângele lui și sângele care i se scurgea printre degete, îi șiroia pe picior și băltea pe podea, adăugând mai mult efect la aspectul general de măcel.

Capitolul 79

Troy dormi. Trecu o veşnicie.

În timpul somnului, apoi în cel al stării de veghe, apăru... un şir de vizitatori.

Mama lui – suferind de artrită, între două bastoane şi două fiice, vizitând pentru prima dată oraşul de la moartea soţului ei. Nu îi vorbi în engleză, însă rusa are o mie de cuvinte diferite pentru *prost*.

Fratele Rod, cu pieptul acoperit de medalii; eroul întors acasă, capul familiei, venise să îi spună că totul era OK şi că se plătise pentru cameră şi că nu avea să îi lipsească nimic. Lui Troy ar fi trebuit să-i pese. Firește că îi păsa. Nu era nimic pe lume ce şi-ar fi dorit mai mult decât să fie singur.

Bonham – ţinându-şi cascheta între genunchi şi cojind în ea o portocală, o tratație rară. Aroma umplu aerul. Amândoi inspirară în tăcere amintiri din trecut. Bonham îşi vârî capul în caschetă şi nasul în coji, refuzând să mănânce chiar şi o singură felie din ce adusese pentru Troy; dar inhală adânc şi numi momentul „Crăciun".

Într-o zi se trezi dintr-un somn de după-amiază şi îi găsi pe Kolankiewicz, pe Anna şi un puşti. Anna stătea cu spatele la el, privind pe fereastră jocul luminilor arzătoare de iunie pe clădirea de peste drum. Kolankiewicz juca un joc de cărţi. Troy îşi dădu seama că băiatul era Crevete Robertson. Îl învăţa pe Kolankiewicz un joc de noroc. Polonezul pretindea că nu auzise despre el. Troy privi cum i se permise să câştige de două ori şi se desfătă cu surpriza copilului, când

Kolankiewicz îi spuse că e rândul său și îl privi jumulindu-l pe băiat de mai mult de o jumătate de coroană. Anna se întoarse și văzu că Troy se trezise.

— Bună, străine, spuse ea.

Kolankiewicz și băiatul ridicară ochii de la joc.

— Domnul Robertson are ceva să-ți zică, nu-i așa, domnule Robertson?

Anna îl privi direct pe băiat când își termină propoziția. El păru stânjenit, dar nu roși. Se apropie de marginea patului și i se adresă lui Troy.

— Am crezut că ești un labagiu, îi spuse, ca fapt divers.

— Daaa, comentă Troy, neștiind unde avea să ducă discuția.

— Doar că apoi tata a citit în ziar cum ai urmărit pe cineva care l-a omorât pe tipul de l-am găsit bucăți. Doar că nu era un tip până la urmă, era o păsărică filfizoană pe care ai găsit-o în baraca din Chelsea. Așa-i că păsărica aia l-a terminat pe tip?

— Da, spuse Troy, a fost păsărica filfizoană.

— L-a omorât și pe omul-barbă, atunci.

— Pe cine?

— Omul-barbă. Așa-i ziceam lui Wolinski. Așa îi spune tata, de fapt. E frizerul de pe Mile End Road. Nu contează la ce oră vine, spune tata, că are barbă crescută de dimineață.

— Am înțeles, spuse Troy.

— Și apoi ne-am dat seama că nu ești un labagiu, ci un erou.

— Când ați decis asta?

— Păi... ai fost împușcat, nu?

— Asta mă face erou?

— Nu. Oricum, am făcut chetă pentru tine și am strâns juma de dolar, doar că l-am pierdut acum la cărți.

Ce ar crede oare acest copil despre eroismul său dacă ar ști că primise o bătaie soră cu moartea, în propriul prag,

din partea unei femei pe care o numea atât de eufemistic „păsărica filfizoană"?

— Ți-ar liniști vanitatea rănită să știi că ai fost învins de un maestru? Nu cunosc pe nimeni din întreaga Poliție Metropolitană sau dintre toți polițiștii din Home Counties care s-ar așeza la joc cu tipul ăsta.

Băiatul păru șocat.

— Dă-mi voie, spuse Kolankiewicz și îi dădu lui Troy o jumătate de coroană în penny și jumătăți de penny, revărsând monedele pe pat.

Infirmiera intră și le spuse că Troy trebuie să se odihnească. Anna îl sărută și își trecu degetele prin părul lui, apoi îi spuse că a știut mereu că e un prost. Iar Troy putu doar să își imagineze cât de multe știa.

La ușă, când infirmiera o ținea deschisă, ca aluzie, băiatul se opri. Avea ceva în minte.

— Așa-i că tot păsărica filfizoană te-a împușcat și pe tine?

— Așa-i, spuse Troy.

Troy dormi. Trecu o veșnicie.

Infirmiera aduse o carte de vizită. Cineva dorea să îl vadă. Troy o ridică și citi: „Frederick, marchiz de Fermanagh". Era trecută și adresa din Irlanda. Pe spate scria „Trebuie să te văd, te rog".

— Spune-i că nu doresc să îl văd, spuse Troy.

În fond, purtau același nume. Dar nu își putu aminti dacă ea îl folosise vreodată pe al lui.

Capitolul 80

Cam la o săptămână după întoarcerea în spital, o mașină care pârâia și dădea rateuri păru să navigheze pe cer. Zgomotul era atât de puternic, încât o putea vedea cu ochii minții: o rablă ordinară, mai rea, mult mai rea decât vechiul său Morris, lăsând în urmă o dâră de fum de eșapament negru. Dar nu se afla pe stradă, ci pe cer. Apoi se opri, iar el auzi un foșnet, ca o creangă aruncată la pământ de furtună, apoi un pocnet precum porțile iadului închizându-se, iar fiecare geam al camerei sale se transformă în fragmente de cristal, care îi acoperiră patul cu cioburile lor sclipitoare. Nu avea tăieturi, era doar prăfuit. Infirmiera năvăli înăuntru. Spuse „Of, scumpule", lovi frâna de la baza patului și îl scoase pe coridor.

O auzise, o auzise! Întreaga idee, spusese Nicolai, era că nu avea să o audă nimeni când venea!

— Dacă o poți auzi, ești mort!

Decembrie 1948

Capitolul 81

Nu fusese un război bun. Îl detestase. Însă o dată ce se sfârși, îi simți acut lipsa.

Se întoarse la lucru în octombrie. Mânia lui Onions se transformase în tăcere. Era de la sine înțeles că nu avea să fie promovat. Wildeve ajunse însă sergent. Meritase. În lipsa lui Troy se descurcase de minune și reușise să iasă din mizeria iscată de „Cazul târfei din cadă", cum îl supranumise cu cruzime Scotland Yardul, fără vreo pată la dosar. Din câte știa Troy, Jack nu spusese nimănui despre relația sa cu Diana Brack, iar când raportase uciderea sergentului Larissa Tosca din armata SUA și o descrisese ca „informator", Jack nu pusese întrebări și nu făcuse presupuneri. Pentru o vreme, el și Troy împărțiră și gradul, și biroul; apoi, în vara lui 1945, la două zile după victoria împotriva Japoniei, cu trei zile înainte de a împlini treizeci de ani, Troy fu promovat. Onions cedase: Troy era inspector.

Cu toate acestea, gândul la demisie îi trecea prin minte lui Troy în fiecare săptămână de lucru. Nici măcar o explozie postbelică de infracțiuni nu îl împăcase cu profesia. Detesta pacea chiar mai mult decât detestase războiul.

Fratele său Rod nu îi împărtășea opinia. Sfârșise războiul ca erou, acoperit de medalii, și reușise să scape cel mai devreme posibil. Își anunțase intenția de a candida pentru Parlament imediat după ce Churchill dizolvase coaliția. În acea vară, candidă pentru South Herts, iar

când numărătoarea lungă și lentă luă sfârșit, spre surpriza tuturor, mai puțin a sa, află că obținuse locul pentru laburiști. În 1948 se afla în primul rând, în calitate de locotenent-colonel de aviație Sir Rodyon Troy, baronet, RAF (în rezervă), membru al Parlamentului, ordinul DSO[1] cu baretă, medalia DFC, numărul doi în Ministerul Aviației. Rod era un iubitor al păcii. Pacea, la fel ca războiul, îi fusese prielnică. Dacă existau cu adevărat, puține lucruri îl supărau.

— De ce îmi cere Tom Driberg numărul tău personal? întrebă, evident supărat.

— Nu știu, spuse Troy. Dacă i-l dai, vom afla.

Troy auzi câteva cuvinte înfundate când Rob i se adresă secretarei acoperind receptorul cu o mână.

— Freddie, nu știu ce pui la cale, dar nu cred că vrei să te apropii prea mult de Driberg. Are o anumită reputație. E suficient că mă ține de vorbă la ora ceaiului.

— Nu sunt implicat în nimic care să te îngrijoreze. Dacă Whitehall 1212 nu este suficient de bun pentru el, atunci chiar te rog să îi dai numărul meu de acasă.

— Nici măcar nu știam că îl cunoști.

— Era un client fidel al întâlnirilor de taclale și haleală ale bătrânului, cum le numeai tu – îți amintești?

— Nu, nu îmi amintesc. Dar mi-ar fi greu să îl uit, nu? Mă întreb unde eram.

Închise. Troy se întrebă ce se întâmplă. Nu mai văzuse nici urmă de Driberg din acea zi din 1944 când fusese pe coastă ca să îl găsească pe inspectorul Malnick. Judecând după articolele sale, Driberg își petrecea majoritatea timpului în străinătate. Știa de la Rod cât de bine le pica

[1] Distinguished Service Order, decorație militară britanică acordată ofițerilor armatei pe timp de război. Bareta semnifică acordarea decorației a doua oară.

asta celor care se ocupau cu supravegherea desfășurării alegerilor.

Acasă, în Goodwins Court, Troy se așeză la pian. Descoperise de curând compozițiile lui Thelonious Monk[1] și experimenta un gen muzical curios de atractiv și totuși complet străin. Oare ce declanșase Debussy când folosise prima dată o linie melodică sincopată în *Colțul copiilor*? Apoi sună telefonul. Era Driberg.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Ai putea veni până la mine?

— Nu poți să vii aici?

— Nu tocmai. E o chestiune personală. Nu aș vrea să fiu văzut vizitând casa unui polițist.

— Dar ar fi în regulă ca un polițist să îți viziteze casa?

Driberg nu mușcă momeala și îi dădu o adresă în Knightsbridge. Troy îi spuse că avea să ajungă într-o oră. Spera că Driberg nu avusese din nou o confruntare cu Poliția, caz în care nu putea face nimic pentru a-l ajuta.

Era un decembrie friguros. Zile și nopți de îngheț crunt, înrăutățit de insuficiența rațiilor. Chiar și pâinea, terciul acela cenușiu, era raționalizată. Conduse spre Knightsbridge dorindu-și să fi avut o mașină cu sistem de încălzire, încotoșmănat cum era în două haine și purtând o cagulă. Un val primitor de căldură îl întâmpină când Driberg deschise ușa și îl conduse înăuntru. Pierduse și mai mult păr de la tâmple, dar ce se mai afla acolo se ridica în creste, precum cartonul gofrat, dându-i încă aspectul unui câine speriat.

— Foarte drăguț din partea ta, Troy, spuse el. Chiar foarte drăguț.

Îi scoase cele două rânduri de haine, iar Troy se simți cu câteva kilograme mai ușor.

[1] Thelonious Sphere Monk (1917–1982), pianist și compozitor de jazz american.

— Dacă această chestiune este personală, înțeleg că nu are nimic de-a face cu faptul că sunt polițist, se aventură Troy.

Driberg deschise ușa care dădea din hol în camera de zi.

— Am spus personală? Am vrut să zic delicată.

Troy știa deja asta.

Un om stătea cu spatele la el într-un fotoliu înalt. Tot ce putea vedea Troy era vârful capului său. Când intrară, nu se ridică, dar se aplecă și mai mult în față. Driberg continuă, îndreptându-se spre bar și oferindu-i lui Troy un pahar mare de scotch. Troy merse încet spre șemineu, pentru a se afla față în față cu celălalt musafir. Era curios cum de se puteau spune atât de multe pornind de la un creștet al capului pe care părul se rărea.

— Neville? întrebă el cu precauție și o urmă de surpriză.

Pym își ridică privirea din pahar, ținându-l încă în ambele mâini. Era palid și arăta de parcă nu ar fi dormit de câteva zile. Anii nu fuseseră blânzi cu el de la ultima întâlnire dintre ei, în urmă cu mai bine de patru ani, la MI5.

— Bună, Troy. Drăguț din partea ta să vii atât de repede.

Driberg apăru lângă el, încălzindu-și spatele la focul care trosnea.

— Nu ai fi putut să mă suni chiar tu? întrebă Troy.

— Nu eram sigur că ai fi acceptat să vorbești cu mine, spuse Pym. Nu ne-am întâlnit în condiții foarte favorabile ultima dată, nu crezi?

— Am impresia că întâlnirea aceasta nu va fi diferită.

— E o chestiune delicată, interveni Driberg.

— Așa e întotdeauna.

— De ce nu stai jos, Troy? Cred că e cel mai bine dacă Pym îți povestește el însuși.

Troy se așeză pe apărătoarea capitonată a șemineului și sorbi din băutură, hotărând să îi permită lui Pym să deschidă

subiectul. Despre orice ar fi fost vorba, nu era ceva personal, ci cu siguranță se afla acolo în scop profesional.

Pym se lăsă pe spate. Îi luă o vreme să se adune. Driberg privea în gol. Troy gusta un whisky din malț de orz provenit dintr-o singură distilerie.

— Am petrecut noaptea trecută în închisoare, izbucni Pym.

Troy dădu din cap și privi în pahar, încercând să nu îl privească în ochi.

— Am fost arestat pe Holloway Road și dus la secția de poliție... tot în Holloway Road... și... eu... știi...

— Neville, interveni Troy tăios. Te rog. Scuipă tot.

— Doamne, gemu Pym. Înghiți din whisky și începu din nou, iar formalitatea chinuită fu înlocuită de o stare mult mai disperată. Eram într-o toaletă de pe Holloway Road. Presupun că era cam la jumătate de oră după stingere. De obicei, e momentul propice. Bețivii termină de ușurat și se clatină spre casă – știi prea bine că oricine mai rămâne în jurul unei toalete pentru bărbați caută același lucru ca tine. Se petrec lucruri interesante în locul acela, găsești și suficienți tineri, așa că merg acolo destul de des. Iau metroul spre Piccadilly din West End și taxiul înapoi dacă întâlnesc pe cineva în care am încredere să-l iau acasă. Noaptea trecută a fost în regulă: eram vreo șase, nimeni cunoscut, ne-am tot frecat-o unul altuia – treabă de grup, în care fiecare știe ce are de făcut. Apoi s-a întâmplat. A apărut un polițai în uniformă, mare cât casa, și a strigat „V-am prins, nenorociților!". Toată lumea a fugit.

Pym se opri. Tremura și vocea i se accelerase.

— De ce nu ai fugit și tu? întrebă Troy.

— Nu am putut. Și nici băiatul cu care eram.

Se opri iar și își bău ultima picătură de scotch. Driberg îi luă paharul imediat și se întoarse cu el aproape plin.

— Eram... eram în genunchi, îl luam în gură pe băiatul ăla.

— Băiat?

— Zic eu băiat. Părea să aibă șaișpe ani – pe puțin.

— Așa c-ai fost săltat?

— Da, croncăni Pym.

— Ofițer?

— Sergent. Contează?

— Un simplu ofițer ar fi făcut lucrurile mai simple. Cam câți ani avea?

— În jur de patruzeci, presupun.

Troy nu credea să aibă șanse încercând să aibă o discuție cu un polițist de carieră care era încă în uniformă la patruzeci de ani, avea un grad suficient ca să știe ce înseamnă asta și, fără îndoială, nu avea să reacționeze plăcut la intervenția unui inspector cu zece ani mai tânăr decât el.

— Ne-a luat pe amândoi la secția locală. N-am idee ce s-a întâmplat cu băiatul. M-au scos la ora șase în dimineața asta și m-au acuzat de atentat la pudoare. Am mințit în privința numelui meu, așa că mi-au întors pe dos buzunarele și mi-au găsit permisul de conducere și câteva scrisori. Le-am spus că sunt ziarist. Nu m-au contrazis.

— Cu ce te ocupi acum, Neville? întrebă Troy.

— Dumnezeule, încă nu ți-ai dat seama care-i toată ideea? Lucrez încă pentru MI5!

Urmă o tăcere bruscă, timp în care Troy auzi bătăile ceasului și respirația răgușită a lui Pym.

— Vezi de ce te-am rugat să vii aici? spuse Driberg. Neville a venit la mine. Te-am sunat. M-am gândit că s-ar putea să... simpatizezi.

— Asta pot să văd foarte clar, dar ce naiba crezi că pot face în privința asta?

— Aș fi recunoscător pentru orice, spuse Driberg pe un ton prietenos.

— Nu se poate să transpire afacerea, spuse Pym. Sunt terminat dacă se află. Mi-aș pierde autorizația; mi s-ar spune

că sunt expus la șantaj. Chiar dacă îmi dovedesc nevinovăția și plec de la tribunal cu scuze din partea Poliției, tot îmi pierd autorizația și sunt dat afară cât ai clipi.

— MI5 ar putea să șteargă afacerea asta într-o secundă, mult mai ușor decât aș putea eu s-o fac, spuse Troy. Nu poți avea încredere în nimeni?

— Nu asta e ideea, Troy. În cine pot avea încredere nu e relevant – nimeni n-ar avea încredere într-un poponar!

— La ce mă gândeam eu, interveni Driberg cu blândețe, este că ai putea să preiei afacerea, poate să-l faci scăpat pe Pym cu un avertisment; s-ar putea să nu se afle niciodată că nu este ziarist și nu ar trebui să ajungă în presă.

Troy privi de la unul la celălalt. Nu îi venea în minte niciun motiv pentru care îl aleseseră pe el, cu excepția faptului că îl cunoșteau amândoi. De ce s-ar fi gândit că ar fi *simpatizat*, după cum se exprimase Driberg? Și totuși, așa era.

Scoase dintr-un buzunar agenda neagră și o deschise la o pagină goală.

— Care este numele sergentului?

Capitolul 82

— Dacă îți spun, sublinie el în mod grotesc, că avea scula băiatului în gură și i-o sugea!

— Nu mă îndoiesc, spuse Troy.

— L-am văzut cu ochii mei! L-am luat pe nenorocit de pe el cu propriile mele mâini!

— Îl cunoști pe băiat?

— Nu. Nu știm nimic despre el.

— L-ai reținut peste noapte?

— Nu, l-am scos prin spate și l-am bătut de i-au sărit capacele.

Troy se întrebă la ce fel de înțelegere ajunseseră cu băiatul: să îi dea drumul în schimbul unei declarații contra lui Pym?

— Câți ani avea?

— Șaisprezece. Dacă ar fi fost mai tânăr, l-aș fi luat pe amicul tău și l-aș fi altoit și pe el.

Pym avusese noroc, suficient cât să nu o încaseze, deși, dacă ar fi fost așa, Troy s-ar fi aflat într-o poziție mai favorabilă din care să negocieze. Fusese norocos să aleagă un băiat de vârsta potrivită, deși se îndoia că aspectul contase pentru Pym la momentul respectiv.

— Nu e amicul meu.

— Nu e? Le faci servicii poponarilor fără măcar să-i cunoști?

Dacă Troy își făcuse vreo iluzie cum că gradul ar avea vreo importanță pentrul omul acela, acea iluzie dispăru. Nu

se putea discuta rațional cu el și nu putea fi lingușit, iar Troy se îndoia că ar fi putut fi amenințat.

— Știu de ce ești aici, continuă polițistul. Se cunoaște în vocea ta. Aveți același accent. E unul de-ai tăi, așa e? Ce e, un fost coleg de școală? Eton, cumva?

— Harrow, spuse Troy fără rost.

— Iar asta vă pune mai presus de lege, așa-i? Primiți o educație spilcuită și credeți că este o lege pentru bogați și alta pentru restul. Așa e? Poți să ți-o bagi undeva, domnule Troy, pentru că nu așa vor sta lucrurile. Te cunosc, domnule Troy. Nu cred că e vreun polițai la Metropolitană care să nu te cunoască. Se știe că ești printre cei mai buni și-a fost o vreme când se vorbea doar despre tine, iar către sfârșitul războiului erai aproape o legendă. Circulau mai multe povești despre tine și despre „cazul târfei din cadă" decât despre doctorul Crippen și jefuitorii de cadavre din Edinburgh la un loc. Ești cunoscut, domnule Troy, ești un personaj, dar asta e dincolo de tine, și ți-o zic în față, ar trebui să faci lucruri mai bune cu timpul tău decât să faci comisioane pentru poponari. Se duce la fund, domnule Troy, și asta e tot!

Capitolul 83

— Neville, sunt Troy. Mă tem că nu am veşti bune. Omul nu se clinteşte. Dacă era doar un simplu poliţist, n-aş fi luat în seamă hotărârea lui, dar niciun inspector local nu va risca să treacă peste decizia unuia dintre sergenţii săi. Fisura pe care ar crea-o la secţie ar fi devastatoare.

— Înţeleg, spuse Pym extenuat. Aşadar, eu sunt cel care va fi devastat?

— Am putea încerca să găsim cel mai bun avocat.

— Cei mai buni avocaţi nu se ating de cazuri de felul ăsta, nu-i aşa? Îţi mulţumesc, Troy, continuă el, cu un ton arţăgos, dar nu cred că *putem* face mare lucru.

Pym închise. Troy fu lăsat să asculte tonul. Acel *putem* fusese emfatic, tăios chiar. Troy nu considera că îl meritase.

Zilele trecură. Troy se gândi la problemă, dar găsi că îl înfurie, aşa că o împinse într-un colţ al minţii. Cu mai puţin de o săptămână înainte de Crăciun, Pym îl sună acasă.

— Nu cred că ai dori să vii până la Albany, aşa-i? spuse el.

— Nu, Neville, nu cred c-aş dori.

— Te rog, Troy. Este important. Se opri. Să zicem la ora nouă? Este ultimul lucru pe care ţi-l voi cere vreodată.

Troy ar fi trebuit să înţeleagă avertismentul.

Uşa nu era zăvorâtă. Pym se afla în şemineu, cu creierii împrăştiaţi pe perete. Îşi proptise revolverul de serviciu de cerul gurii şi trăsese. Un plic pătat de sânge, cu numele lui Troy pe el, stătea sprijinit de ceasul de pe raft. Troy şterse o bucăţică de materie cenuşie de pe plic şi se aşeză să citească

scrisoarea. Era datată 19 decembrie 1948, iar Pym trecuse și ora, ca să fie sigur: 20.35.

Dragă Troy,

Am ales calea cea mai ușoară. Sper să nu o consideri o lașitate. Am trimis scrisori către Driberg și către tatăl meu. Dacă ai putea avea grijă ca vestea morții mele să nu ajungă la ei înaintea scrisorilor, ți-aș fi recunoscător.

Pot face foarte puține pentru tine, în schimb. Numele real al lui Wayne este John Baumgarner. Este colonel în Central Intelligence Agency – așa se numește acum BSS. Au fost foarte supărați pe el pentru c-a lăsat-o pe nebuna aceea să se foiască de colo-colo, ucigând după plac, dar era prea important pentru ei ca să te lase să-l prinzi. Acum are ordine stricte să nu mai calce în Regat. În prezent, este șeful transportului aerian din Berlin.

Al tău,
Pym

Capitolul 84

— Trebuie să-mi găsești un zbor spre Berlin.

— Ce?

— Rod, trebuie să plec la Berlin.

— Ești nebun? Stalin a blocat orașul!

— De ce crezi că te-am sunat pe tine?

— Freddie, transportăm pe calea aerului orice în afară de apă de la robinet, altfel ar muri de foame. La naiba, omule, le trimitem până și cărbune!

— De aceea trebuie să faci asta pentru mine. Nu pot să mă urc într-un avion civil. Trebuie să îmi găsești loc într-un zbor al RAF.

— E oficial? întrebă Rod.

— Aș cere-o dacă nu ar fi? contracară Troy.

— OK. OK. Lasă pe mine. Nu îți fac promisiuni, dar am să văd ce pot face.

Troy puse receptorul înapoi în furcă. Wildeve se holba la el. Își lovea dinții cu un creion și se holba.

— M-am gândit.

— Văd asta.

— Ce jurisdicție crezi că avem în Germania?

— Am un mandat semnat de un judecător de pace britanic. O parte din Germania este britanică, la fel cum o parte din Berlin este încă britanică.

— Da, însă e vorba despre legea militară, nu despre cea civilă. În plus, care sunt șansele să-l prinzi pe Wayne în sectorul britanic?

— Egale cu zero, cred, izbucni Troy.

— Tocmai, spuse Wildeve. De fapt, în timp ce tu erai ocupat cu legistul și vânai zboruri, eu am obținut consultanță legală pentru afacere. Freddie, nu poți să îl atingi pe Wayne...

— Baumgarner!

— Baumgarner, continuă Wildeve. Cel puțin nu atâta vreme cât e în Germania.

— Trebuie să încerc, Jack. Nu-ți dai seama?

— Ba da. Cred c-ai fost norocos să-i iei din nou urma. Și mai norocos pentru că Onions s-a hotărât să petreacă Crăciunul în Warrington, bucurându-se de plăcerile sângeretelui și ale musacalei de cartofi.

— Dacă eșuez, nu trebuie să afle. Dacă reușesc, atunci nimic nu e mai presus de succes.

— Tocmai, spuse din nou Wildeve. Cred doar că avem nevoie de puțin ajutor și de foarte mult noroc.

— Cum ar fi?

— Am un tip care tocmai ce-a fost desemnat să asigure legătura cu Interpolul. Lasă-mă să văd dacă pot găsi un nume. Avem nevoie de cineva din Poliția berlineză. Cineva care să aibă scânteia aceea de imaginație cu care ne mândrim noi doi, dar care știm prea bine că le lipsește, în general, oamenilor noștri. Wildeve rânji larg. Lasă pe mine.

Capitolul 85

Rod reuși să îi găsească lui Troy un loc într-un aparat RAF Douglas Dakota care pleca din Brize Norton cu destinația aerodromul Gatow din Berlin, via Hanovra, târziu în după-amiaza zilei de 22 decembrie.

Rod îl conduse pe Troy la avion, traversând asfaltul negru. Luminat doar de becurile îngropate în piste și bătut de un vânt înghețat, noaptea coborâtă asupra aerodromului îi dădu lui Troy senzația de Crăciun, de parcă sutele de luminițe ar fi fost lumânări care, în mod miraculos, refuzau să pâlpâie în bătaia vântului. Se simți gras și greu, îmbrăcat cu o jachetă de zbor RAF din blană de oaie, pe deasupra hainei și a jachetei – un Moș Crăciun ciudat de negru care se clătina către sania aflată în așteptare. Motoarele avionului Dakota erau deja pornite când Rod îl ajută să urce în compartimentul de marfă și îl așeză pe una dintre băncile tari de lemn care se aliniau de-a lungul fuzelajului. Era aproape imposibil să îl audă vorbind, însă păru determinat să încerce.

— O dată ce ești în aer, se va face al naibii de frig.

— E deja al naibii de frig! Și suntem încă pe pământ!

— Nu fi tâmpit, Freddie. Nici nu-ți poți imagina ce frig o să fie. Mi-am dat seama că lucrul cel mai important e să-ți protejezi mâinile și urechile. Pilotul o să-ți ceară să-ți pui cascheta pe cap chiar înaintea decolării. Îi permite să îți vorbească și mai adaugă un strat de protecție.

— De ce ar vrea să îmi vorbească?

— Nu e un zbor de pasageri, Freddie. Vorbește cu echipajul. Practic, asta te include și pe tine. Tot ce spun este să faci cum ți se zice. Apropo, strigă Rod, a sosit asta pentru tine. A fost telegrafiată la birou acum zece minute.

Îi îndesă în mână un plic mic, maroniu. Troy îl deschise. Scria: „Dieter Franck. Inspector la secția de poliție de pe Uhlandstrasse. Sectorul britanic. Vorbește bine engleza. Sincer ca bună ziua. Te așteaptă azi după-amiază. Cele bune. Jack".

Un sergent de zbor își vârî capul pe ușă și salută.

— Va fi o mică întârziere, domnule. Încă șase sau șapte minute.

— Mulțumesc, spuse Rod. Știi, Freddie, încă mi se pare atât de firesc să mă aștept să fiu salutat. Presupun că obiceiurile din timpul războiului nu vor dispărea prea ușor.

— Știu. Mi-ai spus. Ai avut parte de un război prielnic. Istoria a fost generoasă cu tine, spuse Troy pe un ton sec.

— Cu tine nu.

— În activitatea mea nu prea mai contează, nu-i așa?

Rod cântări afirmația. Motoarele își începeau turația. Troy se putea auzi gândind pentru prima dată.

— Credeam, spuse Rod, că ai avut parte de un război urât.

Troy nu spuse nimic. Ar fi fost în zadar să ridice din umeri – un gest pierdut dedesubtul multitudinii de straturi care îl sufocau. Încercă din greu să își asume o expresie de platitudine lipsită de reacție.

— Imediat după acțiune, prin 1945, presupun, m-am gândit c-ai luat-o razna complet. Dar am început să meditez și, pentru prima dată, m-am uitat la felul în care merseseră lucrurile pentru mine și... da, ai dreptate, cred că am avut parte de un război favorabil...

— Încarcerat de britanici, doborât de vărzari și cu o grămadă de medalii ca premiu de consolare!

— Nu tocmai. Nuam simțit furie pentru că am fost încarcerat. Cât despre faptul c-am fost doborât, am petrecut câteva ore prin Sheerness și m-au ridicat. N-aveam nicio zgârietură. Per ansamblu, am scăpat ieftin. Războiul mi-a fost, cum zici tu, prielnic. Cred că mi-a plăcut. Dar ție nu. Ai fost împușcat…

— De două ori.

— Înjunghiat.

— De patru ori.

— Lovit de bombe.

— Din nou, de două ori.

— Bătut.

— De mai multe ori decât pot număra. Uite, Rod, ce încerci să demonstrezi? Nu-mi poți debita toate balivernele astea doar ca să-mi bagi în cap ce am pierdut pentru că nu m-am oferit voluntar.

— Chiar cred că ai avut parte de tot felul de grozăvii…

— Evident că războiul e doar un nenorocit de picnic! Sunt măcelăriți oameni cu milioanele pentru bucuria nostalgiei supraviețuitorilor…

— Nu asta am vrut să spun. Am crezut c-ai fost lovit de soartă din toate părțile. Apoi, privind în urmă, mi-am amintit de prima mea misiune în calitate de comandant. Prima mea escadrilă, în 1941. Tipii pe care îi aveam sub comandă mă surprindeau: felul în care alergau către avioane, nerăbdarea sinceră de a ajunge în miezul acțiunii – mă întrebam dacă fusesem vreodată așa. Știam că nu. Mi-am dat seama ce aveau ei, iar eu nu. Ce erau ei, iar eu nu. Aveau instinct de ucigaș, și știam asta pentru că-l observasem la tine. L-am văzut la tine chiar și când eram copii. M-ai urât ani de zile după ce te-am împins de pe bicicletă, dar și pentru o mulțime de alte lucruri care ar fi trebuit să nu aibă consecințe. Nimic josnic, disprețuitor sau trecător, ci o ură continuă, o preocupare neiertătoare, implacabilă.

— E meseria pe care o practic. Unii îi spun justiție.

— Corect. Nu mi-ar plăcea să cred că te afli în drum spre Berlin doar ca să reglezi niște conturi.

— Rod, sunt polițist. Cele mai dulci și mai frumoase cuvinte ale limbii engleze sunt „Te arestez în numele legii". Nu trebuie să îl ucid. Nu trebuie să ucid pe nimeni. Legea e lege și ar trebui să fie suficient.

Rod îl bătu într-o parte a pieptului, deasupra buzunarului hainei, exact unde își ținea revolverul.

— N-am făcut niciun rău că am întrebat, nu?

Motoarele își reluară turația. Sunetul propulsoarelor îl copleși. Nu mai era loc pentru alte cuvinte. Rod zâmbi și coborî scara de oțel. Troy își puse mâna în jurul pistolului și se întrebă de ce Dumnezeu concepuse lumea în așa fel încât îi făcuse atotștiutori pe frații mai mari.

Capitolul 86

Un caporal îndesat și trist, îngropat sub un palton milităresc, îl întâmpină pe Troy pe aerodromul Gatow.

— Am un jeep, iar șefu' spune să te duc oriunde vrei să mergi, spuse el pe cel mai autentic accent din Birmingham.

— Mulțumesc, ăăă... Troy se uită la dungile de pe brațul lui. Caporal... ăăă...

— Clark, domnule. Subcaporal Clark, de fapt, domnule. Artilerie.

— Cunoscut drept Nobby? se aventură Troy.

— Swifty, răspunse bărbatul. Pentru că măsor un metru șaptezeci și cântăresc nouăzeci și cinci de kilograme. Sunt traducător. Orice doriți să spuneți, îmi comunicați mie. Vorbesc germana fluent.

Lui Troy îi veni greu să creadă. Omul abia dacă părea să vorbească fluent engleza.

— Cunoști secția de poliție de pe Uhlandstrasse? întrebă el.

— Da, domnule.

— Trebuie să mă întâlnesc cu inspectorul Franck.

— Știu. A telefonat să anunțe că a plecat acasă.

Troy oftă.

— Ați întârziat două ore, domnule. A spus că vă așteaptă mâine pe la prânz.

Troy oftă din nou. Deja pierduse o jumătate de zi.

— Ar fi bine să găsesc un loc unde să stau.

— S-a rezolvat deja, domnule. Veți sta la Clubul Ofițerilor de pe Kurfürstendamm.

Capitolul 87

Pe la prânz, Troy și Clark îl așteptau pe inspectorul Franck în biroul acestuia. Nu era cu mult mai cald înăuntru decât afară. Troy întinse o mână spre calorifer – era rece ca gheața. Clark deschise capacul unei vechi sobe de fier.

— Este o scânteie de viață aici, domnule. Îmi închipui că nu mai este combustibil în boilerul principal. Arată a treabă prost făcută.

— Chiar o să auzim cuvintele astea tot restul vieții?

— Dacă am avea niște lemne…

Troy privi pe fereastră. O armată zdrențăroasă de muncitori curăța ce mai rămăsese din clădirea de pe partea cealaltă a străzii. Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o haină maronie de ploaie, adună un braț de lemne, apoi se îndepărtă în grabă printre dărâmături și dispăru. Un polițist în uniformă le aduse două căni de cafea. Îi spuse ceva lui Troy, care îl privi pe Clark.

— Spune că asta vă va încălzi, domnule.

Troy sorbi din cafea. Era fierbinte, într-adevăr, dar avea un gust de parcă ar fi fost folosită și refolosită zile întregi, de parcă ultimul strop de viață ar fi fost stors din boabe. Făcu o mutră acră.

— Știu, spuse Clark. Bine ați venit la Berlin.

Ușa se deschise cu putere și omul masiv pe care Troy îl remarcase printre ruinele de peste drum intră, ținându-și strâns prada. Se grăbi spre sobă, deschise capacul folosindu-și cotul și băgă cât de multe lemne încăpură.

— E un proces lent, spuse el, însă bucată cu bucată ne hrănim sobele cu mare parte din vechiul Berlin. E a treia clădire de pe strada asta pe care am curățat-o de tot ce avea, de când a început blocada.

Își scutură haina cu palmele.

— Franck, spuse el întinzând o mână și zâmbind larg. Dieter Franck. Te rog să-mi spui Dieter.

Troy se prezentă, fără a-și menționa numele de botez, și îl prezentă pe Clark drept șoferul său.

Inspectorul Franck își întinse mâinile și se încălzi în timp ce soba începu să trosnească. Era, bănui Troy, cam de aceeași vârstă cu el, deși anii nu îl tratau cu aceeași clemență. Se îngrășa în talie și părul i se rărea, însă zâmbetul îi lumina fața largă, durdulie, cu o impresie de sinceritate dezarmantă. Așa ceva era rar la un polițist.

— Să trecem la afaceri. Colegul tău, sergentul...

— Wildeve, completă Troy.

— Așa. Sergentul Wildeve m-a sunat ieri-dimineață. Îl urmăriți pe colonelul Baumgarner?

— Am un mandat de arestare pe numele lui.

— Ah, cât te invidiez!

Inspectorul Franck îi cedă soba lui Clark, deschise un sertar aflat lângă birou și scoase un dosar gros, legat cu ață. Dezlegă ața și lăsă dosarul să cadă cu zgomot pe birou. Câteva fotografii alb-negru se împrăștiară. Baumgarner era mai gras decât Wayne și avea o bărbie dublă și pungi în jurul ochilor. Troy presupuse că avea aproape patruzeci de ani, însă nu exista îndoială că era același bărbat.

— Baumgarner a ajuns aici în urmă cu mai puțin de doi ani, în ianuarie anul trecut. Am început să aud zvonuri referitoare la el undeva prin iunie, bârfe ale informatorilor neoficiali, apoi am început să am dovezi care confirmau, într-un fel, cele auzite. Colonelul este un om care trebuie să

desfășoare o activitate secundară, orice ar face. În Berlin e vorba despre arme și droguri.

— Droguri?!

— Morfină. Furată sau, pentru că Baumgarner se află în poziția în care se află, deviată din transporturi legale către lumea interlopă și vândută pe piața neagră la prețuri exorbitante. Mi s-a părut îngrijorător, însă nici nu se compara cu ce aveam să aud mai departe. Germania, după cum era de așteptat, gemea de arme la sfârșitul războiului. Fiecare mardeiaș care vrea o armă poate avea una, însă cele mai prețuite sunt cele americane – suveniruri ale victoriei, mult mai valoroase decât armele germane. Un adolescent certat cu legea care flutură un Colt sau un Smith and Wesson pe sub nasul oponentului are mai mult de câștigat decât cu un Luger vechi. Wayne aprovizionează această piață. Furnizează arme și mai bune unei mici armate ilegale deja bine echipate. De fapt, sponsorizează un război interlop.

— Ce dovezi ai?

— Tineri delincvenți pe care i-am săltat cu arme asupra lor. Majoritatea vorbesc despre un furnizor misterios. Din toamna trecută s-au petrecut jumătate de duzină de răfuieli în stil mafiot, iar toate par să aibă ca sursă comerțul cu arme și droguri. Nimic care să arate clar în direcția lui Baumgarner, dar suficient să adauge greutate zvonurilor. Informatorii afirmă că sursa este un străin. Unii vorbesc clar despre un american. Unul sau doi chiar îi spun pe nume, însă nu avem niciun martor care să-l fi văzut comițând vreo infracțiune. Majoritatea cred că e german, însă germana lui e la fel de bună ca a mea. Este Baumgarner, sunt sigur. Am petrecut multă vreme urmărindu-l. I-am construit un profil și cred că îl înțeleg foarte bine; nu că l-aș fi întâlnit vreodată, firește.

Troy se lăsă pe spate, ascultând. Ideea că i se putea alcătui un „profil" lui Baumgarner era fascinantă: era noul vocabular al muncii polițienești. Se cam așteptase să fie birocratizat.

— Imaginează-ți un bărbat, determinat de Dumnezeu știe ce – hormoni, reacții chimice, orice – să-și satisfacă anumite necesități doar prin acțiune. Un bărbat care trebuie să trăiască la limita periculoasă a vieții, pentru care viața fără riscuri nu înseamnă nimic. Pe timp de război, toate țările au nevoie de asemenea oameni; îi caută și îi folosesc. Englezii, în fond, i-au transformat în acele sute de oameni, bărbați și femei în egală măsură, pe care i-au parașutat în Franța ocupată pentru a-și încerca șansele contra unui inamic nemilos. Însă masca legalității deformează. Pericolul nu e la fel de periculos dacă este permis. Dacă ești colonelul Baumgarner, BSS și CIA sunt domeniile tale naturale, și totuși acestea folosesc canale de legitimizare a acțiunilor în scopuri proprii. Atunci, astfel de oameni găsesc o altă cale. Cei ca Baumgarner au nevoie de o linie secundară de activitate, care, în mod esențial, trebuie să fie ilegală. Pentru o vreme, cred că pătrunderea în lumea interlopă berlineză, transformând-o în propria lor piață neagră, le satisface pornirile. Este vorba însă despre senzații banale, după războiul prin care au trecut. Așadar, încălcarea absolută a legii este necesară: mai devreme sau mai târziu, vor ucide. Așa că vine un moment în care un delincvent adolescent îl supără pe bunul nostru colonel, sau încearcă să îl amenințe, și devine prima victimă, iar victimele se succed ca un șir de piese de domino, iar cadavrele încep să umple orașul. (Dieter făcu o pauză.) Nu spui nimic, inspectore Troy. Nu seamănă cu omul pe care l-ai cunoscut?

Recunosc, am avut la dispoziție mai puțin de doi ani să îl studiez, comparativ cu…

— Am avut doar mai puțin de paisprezece săptămâni. Nu aveam nicio idee despre un profil al lui Baumgarner până nu ai început să vorbești. L-am întâlnit față în față numai de trei ori. Prima dată mi-a cerut un foc, a doua oară nu a spus nimic, iar a treia oară a încercat să mă ucidă.

Dieter râse ironic. Timp de câteva secunde, Troy se întrebă care era gluma.

— Păi, teoria mea tocmai s-a dus naibii. Să mă învăț minte să mai filosofez. Tocmai voiam să emit ipoteza că, de fapt, cheia care duce la Baumgarner este că nu ucide în persoană. Ar fi prea ușor pentru el. Se spune că are un acolit, un asasin îmblânzit, un tânăr psihopat care apasă pe trăgaci pentru el. Am dedus că plăcerea de a ucide, pentru Baumgarner, este reprezentată de control, de manipularea unei alte ființe umane – o armă umană pe care o poate îndrepta unde dorește, cerându-i să omoare. Dar poate m-am bazat prea mult pe zvonuri și este irelevant.

Troy ezita. Redase pentru Yard detaliile exacte ale tentativei de asasinare, însă după aceea se gândise sub formă stenografică la lucrurile petrecute. Când spusese că Baumgarner încercase să îl ucidă, evitase adevărul și amintirile, însă se potrivea cu felul în care se gândea la cele întâmplate. Baumgarner încercase să îl ucidă. Felul mecanic, inflexibil în care spusese, pur și simplu, „Termină cu el" era încă perceptibil.

— Nu. Ai absolută dreptate. În Londra, în 1944, a pus să fie uciși patru oameni întocmai în modul descris de tine. Aveam să fiu al cincilea, însă nu a tras în persoană.

— Un asasin plătit? Un psihopat?

— O... femeie, spuse Troy, care știu că nu putea să continue subiectul fără să mintă.

— Bizar, comentă Dieter. Însă modelul se potrivește, nu?

— Da, spuse Troy. Mă gândesc că ți-ar plăcea să dispară din curtea ta, nu?

— Firește. Dar mai întâi am nevoie de dovezi solide.

— Am asta.

Dieter ridică o sprânceană.

— Am un pistol cu amprentele lui pe el. Raportul criminalistic potrivește pistolul cu gloanțele recuperate de la

locurile crimelor pe care le-a comis și jumătate de duzină de martori care au asistat la împușcarea unui om în Londra.

— L-a împușcat personal?

— Cu spatele la zid. Era încolțit. Nu îți dezminte teoria, nu-i așa, faptul că un om încolțit, oricât de lipsit de scrupule ar fi, va ucide fără intermediar?

— Nu, chiar deloc. De fapt, mă încântă să aflu că poate să-și piardă cumpătul și că avem o șansă să punem mâna pe el.

— Trebuie să-l duc înapoi în Anglia.

— Știu. Asta i-am zis și sergentului tău. Dacă mandatul tău avea jurisdicție aici, l-aș târî bucuros pe nenorocit de pe străzi și ți l-aș oferi în cătușe, dar... Dieter nu termină ce avea de spus. Se ridică și se întinse. Spune-mi, ți-ar plăcea să ne vezi ținta?

— Sigur. Știi unde se află?

Dieter scutură dosarul gros și împrăștie pe birou o duzină de pagini.

— Nu vorbești germană, așa-i?

Troy clătină din cap.

— Ce-mi amintesc din școală. Tot mai rău cu fiecare an care trece.

— Ăsta e în engleză.

Împinse spre Troy mai multe documente fotografiate.

— E jurnalul lui. Cum naiba l-ai obținut?

— Nu există secrete în Berlin. Cel puțin, nu secrete păstrate prea multă vreme. Am pus să i se... „jefuiască" biroul. Foarte discret. Am jurnalul lui pe toată luna decembrie. Din păcate, dacă înregistrează întâlnirile cu delincvenții, e într-un fel de cod, dar ce am aici e în engleză, iar astăzi la prânz împarte cadouri de Crăciun la Fredericksplein, în sectorul francez, totul făcând parte din bunăvoința nelimitată a nou descoperitului Unchi Sam.

— Ai grijă cu acest Unchi, spuse Troy. E ca omul care a venit la cină[1] – nu mai pleacă niciodată.

Dieter se aplecă și împunse cu degetul arătător data de 23 decembrie.

— Putem ajunge acolo în douăzeci de minute dacă luăm jeepul tău.

[1] Aluzie la filmul de comedie *The Man Who Came to Dinner,* din 1942, printre ai cărui protagoniști se află și actrița Bette Davis.

Capitolul 88

Lui Troy, orice loc bombardat i se părea la fel. RAF nu prea lăsase o cărămidă peste alta, iar dacă era cazul, își imagina el, era nevoie de doar un singur soldat rus care să apară și să dea jos cu cizma ultima cărămidă de deasupra penultimei ca să facă Berlinul una cu pământul. Pentru Dieter, erau locații familiare. Troy stătu în spatele jeepului, cu pânza agitându-se frenetic deasupra lui, în timp ce Dieter se apleca mai aproape de Clark și îi striga indicații în germană. Cu toate acestea, când se opriră cu o smucitură, se aflau în mijlocul unei alte porțiuni de nicăieri. Dieter se întoarse spre Troy.

— Vom atrage mai puțină atenție dacă străbatem pe jos ultimele câteva străzi. Asta dacă Herr Clark nu se supără să rămână aici.

Clark plesni ușor buzunarul pentru hartă aflat pe coapsa stângă a pantalonilor săi militari și scoase un volum *Penguin New Writing* cu colțurile îndoite.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse el. O să fiu în regulă.

Câteva minute mai târziu, se apropiară de o mulțime suficient de mare, adunată într-un loc ce fusese cândva o piață, dacă nu elegantă – ar fi părut lipsit de spirit prusac –, atunci măcar grandioasă.

Punctul central al învălmășelii, al murmurelor adulților străpunse de strigătele copiilor încântați părea să fie un camion militar.

Din spatele camionului, o siluetă fără pălărie, purtând o haină de ploaie din gabardină cenușie, se afla în centrul atenției la capătul razei vizuale. Troy își făcu loc cu coatele, apropiindu-se. Dieter îl urmă, mormăind scuze în germană. Îl prinse pe Troy de mânecă.

— Ai grijă! Nu vrei să-i superi pe oamenii ăștia. Dacă se iscă necazuri, faptul că fluturi o legitimație nu are să ne scoată de aici. E oportunitatea lor și nu o să lase nimic să intervină între ei și conținutul acelui camion. Sunt oameni care din anii 1930 nu au avut ce să le dea copiilor. Nu îi călca pe bătături, la propriu sau la figurat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îl văd, spuse Troy. Este Baumgarner, așa-i?

— Da, el este. Și dacă aș încerca să îl arestez acum, ăștia ne-ar sfâșia în bucăți.

Troy privi din nou în direcția camionului. Era Baumgarner, care împărțea ciocolată, fructe și cadouri în ambalaje țipătoare unei armate de copii care chițăiau și de adulți aflați în adorare. Se distra cu publicul asemenea unui prezentator la circ sau unei actrițe de pantomimă, mizând pe speranțele lor și jucându-se cu recompensele într-o germană rapidă care nu însemna nimic pentru Troy, dar dacă nu era mai elevată decât flecăreala unui vânzător ambulant, nu s-ar fi mirat. Baumgarner era mai gras: fotografiile erau acum completate de apariția sa în carne și oase. Se îngrășa rapid în zona mediană. Forma zveltă, vulpină, se distorsiona, se maturiza, devenind ceva diferit, ceva mai brutal, mai bestial. Însă privirea era neschimbată. Ochii săi se rostogoleau deasupra publicului, la un moment dat privind direct spre Troy fără a lăsa să se înțeleagă că îl recunoaște, ochi de un albastru limpede și fără griji, de parcă lumea, în ansamblul său, nu însemna nimic pentru el, de parcă nu exista o conexiune între gândurile și cuvintele lui. Cât timp speculantul distra mulțimea, mintea de lup stătea la pândă în spatele

ochilor acelora zâmbitori, subțire și înfometată, și îi privea ca pe niște oi. Troy privi de o parte și de alta. Acești germani erau slabi și amărâți – hainele soioase și zdrențuite văzuseră prea multe ierni –, obrajii lor supți, cenușii, ochii bulbucați, holbați trăiseră prea multă vreme sub pumnul de fier. Troy descoperi o comparație pe care nu o căutase luptându-se să ajungă la suprafața minții sale conștiente: îi aduseră amintе de fotografiile din ultimele săptămâni de război. Când Belsen fusese cucerit, porțile sale se deschiseseră și primii soldați britanici îi întâlniseră pe morții vii. Odată recunoscută, comparația părea absurdă: germanii aceștia erau vii și relativ bine, privațiunile fuseseră puține, burțile le chiorăiau, nu le fuseseră permanent goale, iar dacă ar fi fost așa, atunci nu asta meritau?

Ochii li se aprinseră, râsul și uralele li se umflară în gâtlejuri la ceea ce Troy consideră a fi glume din partea lui Baumgarner – urlate astfel încât să poată fi auzite până la capătul mulțimii. De fiecare dată când arunca un obiect din spatele camionului se isca un val prin mulțime, când oamenii se luptau pentru a și-l însuși. Un baton Hershey se învârti către Troy și ateriză la două rânduri în fața lui; o duzină de copii se aruncară asupra lui ca niște piranha. Troy nu văzuse niciodată așa ceva în Anglia pe toată durata războiului.

— Am văzut suficient, spuse Troy.

Dieter deschise drumul înapoi spre marginea mulțimii.

— Idioții ăștia îi mănâncă din palmă, spuse Troy.

— Trebuie să înțelegi că omul ăsta e un erou.

— Poftim?

— Oamenii aceia îl privesc ca pe un erou pentru că sunt disperați să aibă eroi.

Se opriră în fața unei grămezi de cărămidă roșie înalte de aproape doi metri.

— În 1945 eram o națiune înfrântă, un popor îndoctrinat de credința că nu puteam pierde – dar am pierdut. Era

esențial, din punct de vedere psihologic, să găsim o modalitate de a ne asocia victoriei. Abia mă întorsesem în oraș când Churchill a ales să facă o vizită. Am auzit povestea de la vreo șase oameni care au văzut ce s-a întâmplat. Mergea cu mașina printre ruine, într-un peisaj asemănător cu acesta, când mașina și escorta au fost, practic, înconjurate de germani. Berlinezii s-au apropiat de mașină cât au putut, iar unul sau doi au reușit chiar să își lipească fețele de geamuri. Apoi, garda lui Churchill și-a dat seama că nu erau ostili. Bătrânul a insistat să iasă. Se opriseră lângă un morman de dărâmături, exact ca ăsta.

Dieter urcă în vârful mormanului.

— Churchill s-a dat jos și s-a urcat, sprijinindu-se în baston, pe grămăjoara de rămășițe berlineze. Și-a aprins o havană, a făcut semnul victoriei și a salutat mulțimea, și-a pus pălăria în baston și a ținut-o în aer. A trimis un inel de fum către cer, iar mulțimea a izbucnit în urale și nu s-a mai oprit.

Dieter făcu semnul lui Churchill pentru victorie și completă peisajul cu câteva mormăieli gratuite despre naziști, apoi se înclină în fața audienței inexistente.

— La final, garda lui de corp a trebuit să îl implore să coboare. Iar când a făcut-o, mulțimea s-a călcat în picioare ca să îl poată bate pe bătrân pe spate, doar ca să îl atingă. Îți zic eu, Troy, nici Papa nu are parte de o asemenea primire. Churchill a fost ca un sfânt pentru ei.

— Un sfânt neonorat în propria țară. L-am dat afară din funcție, spuse Troy.

Dieter sări pe pământ.

— Irelevant, dacă îmi permiți. Churchill este un cetățean al lumii. În ziua aceea, a fost german. A fost mai prețuit pentru ei, în calitate de cuceritor, decât amintirile lui Carol cel Mare, Bismarck și Hitler la un loc. Astăzi, Baumgarner este german. El reprezintă simbolul victoriei. Mulțimea asta e doar un fragment – Baumgarner este intangibil.

— Acum nici o oră ai spus că dacă ai putea l-ai târî de pe străzi în cătușe.

— Dacă aș putea, dar nu pot. Dacă tu și cu mine îl putem scoate din Berlin, atunci, cum se spune în SUA, e cu totul alt joc. Să nu îți imaginezi că putem să-l atingem în acest oraș. Îi aparține. L-a cumpărat cu cățel, cu purcel și cu *Bierstein*; cu tipii buni – cetățenii aceia inofensivi pe care tocmai i-ai văzut – și cu tipii răi. Nu știu ce putem face, dar știu că trebuie făcut în afara orașului.

Clark îi duse înapoi la secția de poliție. Mintea lui Troy se învârtea într-un tumult de idei. Berlinul trecu pe lângă el neobservat.

Capitolul 89

— Ce vrei să spui prin „cod"? întrebă Troy.

Dieter se aplecă peste birou și urmări cu degetul o coloană din fotografia întunecată și neclară a jurnalului lui Baumgarner.

— Uită-te și tu. Miercurea trecută: JBP la 2200, KG.

— N-aș numi asta cod, spuse Troy. Sunt doar prescurtări.

— Dar sunt la fel de obscure. Nu știm cine este JBP, iar KG ar putea fi o locație din douăzeci. Uite – Dieter dădu o pagină și ajunse la ultima săptămână din decembrie. Home Run. 55K. Acum, cine este Home Run? Iar 55K este o greutate, o sumă de bani sau ce?

Atenția lui Troy fu captată de 27 decembrie. Prima zi după cea actuală, 23, căreia îi corespundea o însemnare. Se opri sub dată, iar Dieter o privi și el.

— Vezi? Din nou! Cine este LH133? Unde se va afla la ora 10.00? Ce este Id 2200? Numărul de telefon al lui Freud? Și acolo, următoarea zi, ce reprezintă DC la 0145? Și în sfârșit avem un nume întreg, dar dacă George Town nu e un nume inventat, atunci nu știu ce e.

— Dieter. Spui că ai învățat engleză în Anglia?

— Am fost acolo între 1938 și 1941.

— Înainte să ajungă americanii. Deci nu ai fost în America?

— Zi ce ai de zis, Troy. Dacă am fost tâmpit, mai bine spune-mi odată.

— LH133 seamănă foarte mult cu felul în care liniile aeriene au început să abrevieze numerele zborurilor. Id poate fi

Idlewild – aeroportul internațional din New York. DC este cu siguranță Washington. Și mergi prea departe cu George Town, chiar imaginându-ți un spațiu care nu există. Georgetown nu este o persoană, ci o suburbie din Washington. Ticălosul pleacă acasă!

— De ce ar zbura cu o linie civilă, date fiind resursele sale?

— Nu mi-ar plăcea să traversez Atlanticul cu un aparat al USAF decât dacă aș fi nevoit. Am zburat cu RAF ca să ajung aici – n-a fost tocmai confortabil. Zboară acasă în cele mai bune condiții.

Dieter smulse jurnalul din mâna lui Troy și înjură tare. Ridică receptorul și vorbi cu operatorul. Troy privi peste umăr la Clark, întrebându-se cât de atent fusese acesta, dar el avea nasul îngropat în carte, stând cu paltonul descheiat și cu picioarele răsfirate în jurul sobei. Dacă auzise cele discutate, indiferența lui evidentă și discreția traducătorului contribuiau la crearea unui front solid, de nepătruns.

Câteva minute mai târziu, Dieter puse jos receptorul, îl privi direct pe Troy și fluieră apreciativ.

— Un vechi prieten lucrează la biroul de transporturi aeriene. Există un zbor de la Berlin la New York, la ora zece dimineața, pe douăzeci și șapte. Baumgarner are biletul rezervat.

— Unde face escală? întrebă Troy.

— La Hanovra și la Shannon.

— Rahat, spuse Troy.

— Shannon este în Irlanda, nu? Mandatul tău nu are jurisdicție în Irlanda?

Troy se opri pe moment, oftă adânc și spuse inevitabilul:

— Nu putem lăsa avionul să aterizeze la Shannon.

— Troy, astea-s visuri! Cum crezi că ai să deviezi cursul unui avion?

Dieter își împinse scaunul înapoi și se ridică. Rămase lângă sobă și își încălzi mâinile. Clark ridică privirea când umbra trecu pe lângă el, dar se întoarse la cartea sa fără o a doua privire.

— Troy... poate că te-am indus în eroare în privința felului în care poți obține lucruri aici. Am pus mâna pe o copie a jurnalului lui Baumgarner printr-un subterfugiu. A fost propria mea acțiune și mi-am asumat răspunderea pentru ea. E contestabilă. Dacă te gândești că-l putem face să aterizeze în Londra fără permisiune, uită! Acum Berlinul este un oraș în care poți cumpăra o armă la colțul străzii, dar nu poți să-i ceri unui birocrat să îndoaie un colț de hârtie. Înțelegi?

— Prietenul tău poate să afle numele pilotului?

— Troy, te rog!

— Poate?

— Da.

— Bine. Nu propun să cerem favoruri. Nu propun să-i spunem ceva unui birocrat de neînduplecat. Fă-mi numai rost de cineva care poate fi mituit.

Capitolul 90

Clark și Troy se întoarseră la jeep.

— Avem timp de pierdut, așa-i, domnule? întrebă Clark. Ați vrea să vedeți orașul?

— Cred c-am văzut dărâmături cât să-mi ajungă pentru o viață.

— Oh, dar există mai mult decât atât. Avem Poarta Brandenburg, Reichstagul – dacă ar fi Consiliul Londrei, ar exista o placă albastră pe care ar scrie „Marinus van der Lubbe a fost aici", așa, însă, e scris doar cu creta.

Stăteau unul lângă celălalt în jeep. Clark nici măcar nu pornise motorul fără vreo indicație din partea lui Troy.

— Nu vreau turul turistic. Du-mă la o cafenea, oriunde ai chef, spuse Troy.

— Ar trebui să fie ceva mobil la Tiergarten, cred.

— E un pic cam pișcător frigul ca să stăm afară, n-ai zice?

— Ba da, însă Tiergarten v-ar putea interesa ca polițist. Vatmanii nu mai strigă „Tiergarten"; pur și simplu urlă „piața neagră".

Cafeaua de la bufetul mobil contrasta plăcut cu cea din Uhlandstrasse: era proaspătă și adevărată. Era, probabil, și furată. Troy privi peste marginea cănii la amestecul de sperietori umane – oameni scheletici cu pachete învelite în hârtie maronie, femei scheletice împingând cărucioare fără copii. Totul părea familiar; imagini din jurnale de știri antebelice despre o națiune în retragere. Refugiații universali. Doar că oamenii aceia nu plecau nicăieri, ci mergeau în cerc, se

ciocneau și se desprindeau învârtindu-se ca niște bile de biliard.

Clark se lansă într-o volubilitate surprinzătoare.

— Inspectorul e un pic filosof, n-ați spune?

— Am ajuns la disperare încercând să obțin un răspuns la obiect – dar cred că știe despre ce vorbește.

— Ah, da. Revenirea la respectabilitatea Germaniei. N-ar fi o teză rea de doctorat sau poate un titlu de lucrare pentru Societatea Fabiană.

Troy se uită cu coada ochiului la Clark, întrebându-se ce se ascundea în spatele suferinței sale.

— Doar că n-are dreptate, adăugă Clark.

— Cum așa?

— Ei bine, domnule, totul se limitează la o singură întrebare. Există o mulțime de moduri în care o poți încadra, însă rămâne una singură. Al cui suflet vrei să îl cumperi? Pe a cui bunică ți-ar plăcea să o ai? Ai cui copii îi vrei copți într-o plăcintă proaspătă, pe care s-o înghiți cu sânge de virgină? În orașul acesta, dacă nu-i bătut în cuie, atunci e de vânzare. Nu pot să-l acuz pe inspector fiindcă îl prezintă în cea mai bună lumină posibilă – este țara lui, în fond, dar cred că se înșală. Dacă nu vă supărați că întreb, domnule, câți bani ați adus?

— Două sute cincizeci. Lire sterline.

— Păi, domnule, cred că ar fi suficient ca să cumpărați un arhiepiscop și să mai rămână o liră sau două pentru o mână de virgine. Un singur pilot n-ar trebui să reprezinte o problemă. În Berlinul modelat de Stalin, toată lumea fură. Toată lumea.

— Toată lumea? întrebă Troy.

Clark își coborî vocea și îi adăugă un strop de secretoșenie prefăcută:

— Spuneți-mi, domnule, sunteți căsătorit?

— De ce întrebi?

Clark își descheie paltonul și îi prezentă interiorul: ciorapi de nailon, lenjerie de mătase și jartiere cu volănașe atârnau de o rețea formată din ață și agrafe.

— Pentru că, dacă sunteți, cu siguranță am ceva pe măsura soției.

Odată încheiată demonstrația, își încheie haina.

— Eu i-am vândut tipului cafeaua. Cele mai bune boabe negre prăjite ale NAAFI[1]. Nu-i rea deloc.

[1] Navy, Army and Air Force Institutes, organizație creată de Guvernul britanic, în 1921, pentru administrarea unităților recreaționale destinate militarilor și pentru a vinde bunuri acestora și familiilor lor.

Capitolul 91

Troy făcu totuși o afacere cu Clark. Schimbă ediția sa veche de o zi din *Manchester Guardian* cu *Penguin New Writing* a lui Clark și se retrase în căldura insuficientă a camerei sale din Kurfürstendamm. Îi venea greu să se concentreze. Descrierea făcută de Jack – „cinstit ca bună ziua" – fusese menită ca recomandare, însă Troy se întreba dacă nu avea să se dovedească o obligație. Nu credea în totalitate teoria lui Clark despre Berlin; părea să fie vorba despre o berlinizare universală. Pe de altă parte, Clark subliniase că aproape toate secțiile de poliție din oraș serveau o cafea decentă.

Se întunecase deja când îl sună Dieter.

— Troy, am numele pilotului de pe LH133. Este Marius von Asche și se află chiar aici, în Berlin. A primit două zile libere înainte de zborul spre New York.

— Îl putem vedea?

— Am vorbit cu el. Vrea să se vadă cu mine, dar nu și cu tine. Încă nu.

— Poftim?

— Totul a fost în regulă până când și-a dat seama că ești englez. Există printre noi unii care nu au iertat – iar ăsta e un semn foarte rău.

— Ce vrei să spui?

— Doar că am niște presimțiri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dieter, zi odată!

— Nu pot, chiar nu pot.

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— Troy, asta chiar nu e posibil.

— Atunci va trebui să faci tu târgul.

Tăcere – întocmai cum se aşteptase Troy.

— Eu... nu pot să fac asta.

— Dieter, am banii. Nu am de gând să las ocazia să-mi scape printre degete!

— Troy, te rog. Las-o în seama mea. Poate că, dacă mă vede şi dacă vede că sunt sincer, se va învoi să se vadă cu tine.

Închise. Dieter, se gândi Troy, era atât de cinstit, că se afla deja în rai cu drepţii.

Capitolul 92

Troy îl aștepta când Dieter ajunse la birou în dimineața următoare. Privea pe fereastră. Zumzetul permanent al avioanelor ce zburau pe deasupra făcea geamurile să vibreze. În Berlin se întâmpla rareori să nu treacă un avion pe deasupra capului. Sunetul caracteristic Londrei, timp de mulți ani, fusese vaietul jalnic al sirenei. Odată cu pacea, lui Troy i se părea că devenise flecăreala oamenilor, care acoperea zgomotele traficului. Sunetul caracteristic Berlinului era pulsația narcotică a motoarelor cu piston și a elicelor. Mergeai la culcare ascultându-l, te trezeai ascultându-l, trăiai ascultându-l. Clark era imun la el și își luase poziția specifică, înfășurându-se în jurul sobei, cu nasul adâncit în *Expresul de Stambul*[1] a lui Graham Greene. Fusese suficient de precaut să își aducă lemne și cafea. Când intră Dieter, soba dădea suficientă căldură cât să facă să se clatine capacul cafetierei.

— Cât de bine miroase!

Clark ridică privirea din carte.

— Serviți-vă, domnule. Un cadou din partea NAAFI.

Dieter nu puse la îndoială folosirea cuvântului „cadou", ci își turnă o cană și se așeză la birou, savurând aroma cafelei ca un om căruia îi lipsise multă vreme. Când duse cana la buze, privirea sa o întâlni pe a lui Troy, care nu avea niciun chef de mici galanterii matinale.

— Ei bine? spuse el.

---

[1] Editura Polirom, 2005.

Dieter puse jos cana.

— Spune-mi, ce ai făcut pe timp de război?

— Ce-are a face cu von Asche?

Dieter sorbi din nou din cafea.

— Are. Ascultă-mă un moment.

— Am fost polițist.

— De ce?

— Cum de ce? Pentru că asta am făcut, asta fac și cred în asta.

Dieter încuviință, dând din cap într-un mod de-a dreptul enervant.

— Tocmai, tocmai. Eu am petrecut războiul în Anglia și în Norvegia, ca membru al Operațiunilor Speciale. M-am întors la Berlin cu americanii, în 1945.

Troy bănuise asta.

— A fost, așa cum ai zis, ce am făcut. În ce am crezut. Von Asche a fost în Luftwaffe.

— Și?

— A luat parte la unul dintre ultimele atacuri asupra Londrei. Se laudă că a bombardat Londra până în ziua debarcării. Asta a făcut el. În ce a...

— În ce a crezut? Ce naiba are asta de-a face? Nimeni nu mai crede în asta acum!

— Întocmai, spuse Dieter cu un ton care îl făcu până și pe Clark să ridice privirea și să trădeze faptul că trăgea cu urechea.

— Deci omul e nazist! Și cum acest lucru e imposibil ca ideologie, în ce crede? În bani?

— Presupun că da. Bani, mai mulți bani, și mai mulți bani. Are de gând să ne facă zile negre. Cuvintele sale exacte au fost: „Sper că prietenul tău are suficienți". Cât ai, apropo?

Troy îi spuse. Dieter fluieră ușor.

— E venitul pe trei luni sau mai mult, Dieter.

— Știu. Sper că ajunge ca să-i satisfacă pe cei lipsiți de speranță. A fost de acord să te întâlnească. La ora două, în holul Hotelului Wilhelm I.

Clark ridică din nou privirea din carte.

— Știi unde e? întrebă Troy.

— Hotel de lux, domnule. Asta dacă Berlinul mai are vreo urmă de lux. Un strop de patină și catifea printre ruine, s-ar putea spune. Din punctul de vedere al unui polițist, aș spune că e important că are mai multe ieșiri decât vizuina unui iepure și că are peste o sută cincizeci de locuri. Tot ce se întâmplă este public. Aș spune că tipul ăsta își păzește spatele. Cafeaua e bună, dacă înțelegeți ideea.

Ridică din nou cartea și îi făcu cu ochiul lui Troy. Părea să-i facă o plăcere bizară să-și menționeze sursa alternativă de venit în prezența a doi polițiști. Troy se întrebă dacă avea să bea vreodată în Berlin o ceașcă de cafea care să nu fi făcut parte dintr-o afacere dubioasă de-a lui Clark.

Capitolul 93

Chelneri tineri, îmbrăcați în jachete scurte, maronii, mâncate de molii, se grăbeau încolo și încoace, servind porții de ștrudel de numai doi centimetri și jumătate și tartă cu fructe tăiată în felii subțiri, ca de jambon. Foarte frecvent, unul dintre ei apărea cu un făraș cu mâner lung și o mătură și se încăpățâna să continue lupta inutilă cu pulberea de ghips care cădea asemenea unei furtuni lenețe de zăpadă deasupra clienților care se aflau acolo pentru ceaiul de după-amiază. Lux și patină – nu fusese o descriere rea. Foița de aur se cojea, tavanul și pereții erau crăpați și covorul se rărise, dar emblema imperială se vedea, la înălțimea cornișelor, oriunde rămăseseră intacte câteva zeci de centimetri de zidărie, iar vulturii prusaci priveau dintr-un model care se țesea în jurul găurilor din covor. Aceeași eleganță zdrențuită caracteriza majoritatea clientelei. Era prea frig pentru a renunța la haine, așa că mai toți erau complet îmbrăcați, o pădure de lână și astrahan umede, cu miros greu, care aveau o plăcere zgomotoasă în a pretinde că se aflau într-o lume în care nu interveniseră anii 1920 și 1930. Bârfeau și agitau tacâmurile ca să se încălzească și se delectau cu o seară de Ajun convivială, și mai plăcută datorită dificultăților comune. Odată moralitatea restabilită, se gândi Troy, germanii îi aminteau de acei englezi pentru care asediul Londrei de către Luftwaffe își asumase nuanțele unei epoci de aur a bonomiei și camaraderiei în fața unui inamic letal. Pentru o clipă, se simți ca acasă.

Von Asche nu era omul la care se așteptase. Era palid, ascetic, ușor afectat și parfumat delicat. Avea o față ascuțită, un nas acvilin și mâini fragile, cu degete lungi și unghii îngrijite. Dosurile mâinilor, pomeții și fruntea îi străluceau în nuanțele lustruite ale chirurgiei plastice pentru arsuri. Părea neafectat de lipsa căldurii în hotel. Își atârnă haina lungă, neagră, cu guler de blană ros, pe spătarul scaunului și înfruntă frigul care făcea pielea de găină îmbrăcat în costumul negru, la două rânduri. Troy hotărî că se dădea în spectacol. Dacă ar fi purtat haina, talia sa îngustă, băiețească, ar fi fost ascunsă, și, apăsat de greutatea mânecilor groase, nu ar fi putut gesticula atât de liber cu degetele sale lungi, cu unghii *prea* lungi, ovale.

Se ridicase și îi întinsese mâna lui Troy. Troy i-o strânsese. Dieter ignorase mâna și se așezase. Un băiat în jachetă scurtă apăru de nicăieri, ținând o tavă mare, plasă în fața lor o cafetieră și trei ceșcuțe și dispăru. Von Asche scoase din buzunarul interior o tabacheră de argint. Încuietoarea era un buton alb, o piatră semiprețioasă montată în argint și gravată cu o svastică mică, neagră. Troy și Dieter îi refuzară oferta, așa că își aprinse o țigară și trase adânc. Luă o scrumieră din mijlocul mesei și scutură scrumul, cu degetul arătător îndoit pentru a lovi țigara lungă americană. Șezură cu cafeaua obligatoriu provenită de pe piața neagră, fără s-o atingă, așteptând o pauză obligatorie.

— Doi polițiști, spuse el. Nu știu dacă să fiu flatat sau intimidat.

Plăcerea evidentă pe care i-o făcea situația era plăcere doar dacă o dovedea. Avea de gând să le-o arunce în ochi.

— Totuși. Mă gândesc că trebuie să fie foarte important pentru voi. Cine e omul ăsta, pasagerul pe care-l vreți redirecționat spre Anglia?

— Nu pot să-ți spun, zise Troy.

— Ah, haide, haide, Herr Troy. Fă bine și intră în joc.

Troy nu răspunse. În ceea ce-l privea, ticălosul n-avea decât să recite întreg „Drake's Drum"[1] ca să se dovedească suficient de la curent cu englezii ca să-i umilească; tot ce-și dorea el era ca omul să-și spună prețul.

— Omul ăsta cu siguranță nu e german, altfel colegul tău, aici de față, l-ar aresta pe stradă. Vorbim despre un cetățean britanic sau despre unul american? Nu te poți aștepta să nu fiu curios.

— E un american, se învoi Troy.

— Aha!

Von Asche suflă un inel de fum și se bucură de moment. Troy îl simți pe Dieter zbârlindu-se și speră să se țină de cuvânt și să nu intervină.

— Așadar, ați ajuns să vă mâncați între voi. Nici nu-ți poți imagina cât de plăcut este să aflu că învingătorii au ajuns în situația asta. Nu că ți-aș oferi mai ieftin ceea ce vrei.

În sfârșit, adusese vorba de bani.

— Deci o vei face?

Von Asche prelungi pauza. Troy nu voia ca Dieter să intervină, preferând ca tăcerile să își urmeze cursul. De obicei, cuvintele care umpleau tăcerea altuia duceau la indiscreție.

— Dacă voi ateriza în Anglia?

— Da.

— O defecțiune, o urgență la aparat?

— Orice.

— Și unde aș ateriza?

— West London. În partea îndepărtată de Hounslow se construiește un nou aerodrom. I se spune Heath Row.

— Aha. Se opri, inhală și exhală pe îndelete și adăugă: Întotdeauna mi-am dorit să văd Anglia.

— O s-o faci?

[1] Poem scris de Sir Henry Newbolt (1862–1938).

— Aveam speranțe să fie mai devreme – să zicem, prin 1940 –, dar n-a fost să fie. Cu toate astea, ar fi frumos să văd Anglia.

Zâmbi. Omul îl tortura pe Troy. Îl sfida să distrugă totul cu o declarație brutală de patriotism.

— Ai s-o faci? repetă Troy.

— Câți bani ai?

— Plătesc o sută de lire. Cash, spuse Troy.

Von Asche își dădu capul pe spate și râse.

— Nu, nu, nu, Herr Troy. Ai mult mai mult decât atât. Cât ai adus? Două sute cincizeci?

— Două sute.

— Mai încearcă.

— Două sute cincizeci. Ultimul meu cuvânt.

Von Asche strivi capătul țigării și aprinse alta imediat. Suflă fumul către Troy și zâmbi.

— Ultimul tău cuvânt. Înțeleg. Cred totuși că ultimul cuvânt îmi aparține, nu?

Se aplecă peste masă și își coborî vocea într-o șoaptă teatrală.

— *Und das Wort ist „Tausend"!*[1]

Troy îl simți pe Dieter ridicându-se de pe scaun și întinse cu blândețe o mână ca să îl oprească.

— Nu pot plăti atât, spuse el încet, aproape impersonal.

— Atunci poate că acest american nu este atât de important pe cât crezi.

Dieter nu mai putu fi reținut.

— Troy, asta e nebunie! Omul e un escroc!

— Tocmai, spuse von Asche, fără să fie deranjat de Dieter. Cererea ta este o escrocherie. De aceea ai venit la mine, nu-i așa? Dacă dorești ca această escrocherie să fie făcută de acest escroc, atunci prețul este de o mie de lire. Bani gheață!

[1] Iar cuvântul este „o mie"! (lb. germană în original).

— Două sute cincizeci cash. Îți scriu un cec pentru diferență.

Von Asche clătină ușor din cap.

— Nu, nu, nu, Herr Troy. Bani gheață. Nu mi-ar plăcea să aflu că nu e valabil cecul sau că mă arestează colegul tău când încerc să îl încasez.

Își întoarse privirea spre Dieter, zâmbind, râzând de el în tăcere, delectându-se cu disconfortul lui. Pielea lucitoare din jurul ochilor săi se încreți se precum celofanul.

— Troy, spuse Dieter, turbând de mânie, nu poți să faci asta!

Troy îl ignoră.

— Cash să fie, zise el.

Dieter se ridică în picioare, scoase ostentativ o bancnotă din buzunar și o aruncă lângă ceașcă.

— Mă găsești în jeep.

Von Asche se uită în sus spre el. Urmă o tăcere în care zumzetul din încăpere deveni sonor, cât așteptară ca Dieter să plece.

— Nu pare să-ți împărtășească pasiunea, spuse în sfârșit von Asche. Ce a făcut tipul ăsta ca să-l vrei cu atâta ardoare?

Troy se ridică și puse o bancnotă deasupra bancnotei lui Dieter.

— Prețul este o mie. Nu primești decât banii, spuse el.

— Cum dorești. Voi lua prânzul de Crăciun aici, mâine. De la douăsprezece la două. Vă sugerez să veniți și voi. Firește, dacă Poliția berlineză găsește indigestă o asemenea tranzacție, poți să vii singur.

Scoase un nor colosal de fum și îi zâmbi lui Troy.

— Voi fi aici, zise acesta.

Capitolul 94

Afară, în stradă, Dieter își încălzea picioarele. Troy găsi dificil să conchidă dacă era mânie sau o simplă măsură împotriva frigului cumplit. Clark aștepta în jeep, citind, cu nasturii încheiați până sub sprâncene. Dieter se întoarse când îl auzi pe Troy apropiindu-se.

— Dumnezeule, Troy, ce-ai făcut? Ce-ai făcut? O mie de lire? E nebunie, nebunie curată! Nu ai o mie de lire!

— Du-mă la un telefon și o să am.

Dieter păru să cântărească afirmația timp de o secundă sau două, apoi oftă adânc.

— OK. OK. Trebuie să ne întoarcem la secție și să cerem convorbirea.

Era trecut de ora 18 și din nou nu era curent când operatorul sună înapoi, pentru legătura internațională cu reședința familială a lui Troy din Hertfordshire. Cu excepția câte unui pârâit ocazional, se auzea suficient de clar, iar Rod își asculta fratele în tăcere.

— Așa, Freddie, permite-mi să mă lămuresc, fură primele sale cuvinte, iar Troy știu imediat că are de gând să se certe. Vrei să merg la bancă la ora șase și jumătate, în bezna serii de Ajun, să îl scot pe bătrânul McCrimmon de la club sau din ce altă văgăună or frecventa văduvii în Ajun. Apoi vrei să-i cer să scrie un ordin pentru șapte sute cincizeci de lire, să-l trimită prin cablu unei bănci din Berlin, care va trebui apoi să se deschidă special pentru ca tu să poți ridica banii, cu care ai să mituiești apoi un pilot german ca să însceneze o

aterizare de urgență în Anglia, moment în care o să apari cu mandatul tău din Bow Street și o să-l arestezi pe nenorocitul de care ai fost obsedat încă din timpul războiului. Spune-mi, Freddie, asta e ceea ce-mi ceri în această seară de Ajun?

— Da – păru aproape nepotrivit ca răspuns.

— Ai înnebunit complet? explodă Rod. Pentru Dumnezeu, Freddie, e seara de Ajun! Copiii mei își agită cadourile sub pom, să vadă dacă zăngăne, surorile tale sunt sus, făcând schimb de rochii și de povești indecente, soția mea toarnă sherry pentru toată lumea, mama ta pune întrebări stânjenitoare despre ora la care ajungi anul ăsta și de ce ești singurul care nu are simțul punctualității. Ce să-i spun, că ai luat-o complet razna?

— Știu ce fac.

— Hristoase, omule! Ești polițist! Nu poți să faci asemenea lucruri!

— Rod, te rog, fă asta! E important. Poți face asta. Nu e mult.

— Firește că pot. Ideea e că nu vreau. Nu-l voi scoate pe McCrimmon la ora asta din noapte…

— Rod, avem milioane în banca aceea nenorocită!

— Nu asta e ideea. E bătrân. Are dreptul să fie lăsat în pace. N-am să-i fac asta și nu am să te las să-ți faci singur asta. E o obsesie, nu-ți dai seama? Pentru Hristos, Freddie, las-o baltă! S-a terminat. S-a terminat cu ani în urmă. Nu poți să-ți continui viața pe baza unei supărări atât de vechi!

Se auzi un pocnet zgomotos când Clark deschise capacul sobei și aruncă înăuntru o altă bucată din vechiul Berlin. În lumina roșiatică a flăcărilor, Troy îl putea vedea pe Dieter privindu-l din întuneric, cu bărbia în mâini și coatele pe birou, ochi în ochi. În mod evident, predica moralizatoare a lui Rod se auzise în încăpere. Urmă un schimb de replici șoptit la capătul celălalt al firului, apoi bachelita zăngăni și se auzi o altă voce, mai profundă, cu accent, obosită.

— Freddie, e Nicolai. Vino acasă, băiatule, s-a terminat. Omul înțelept știe când să renunțe.

— Nu pot face asta.

— Ba da, poți, sau asta are să te omoare.

Troy puse receptorul în furcă. Dieter încă îl privea. Se lăsă pe spate și își ridică bărbia din palme.

— E seara de Ajun, spuse el.

— Știu. Mi se tot repetă.

— Soția mea va pregăti cina în curând. Ar trebui să fiu acasă, să-mi duc fetele la culcare. De ce nu vii și tu? Avem puțină carne, dar suficient vin. Cine știe, s-ar putea să mă transform într-un prusac adevărat și să deschid un șnaps.

Troy se uită la Clark. Era invizibil de la talie în sus, dar îl putea auzi întorcând paginile pe măsură ce înainta cu lectura.

— Poți să-mi faci rost de un zbor înapoi?

— În seara asta, nu.

— E OK. Mâine e în regulă.

Clark se aplecă să își privească agenda la lumina focului.

— Dimineața poate fi complicat. Tot soiul de aparate RAF se îndreaptă către vest. După-amiaza târziu e în regulă. Există o cursă charter directă spre Anglia, la ora șase. Nu ai face escală la Hanovra.

— E bine, spuse încet Troy, simțind primul val de resemnare. Șase e în regulă. Cine știe, poate fac un tur al orașului.

— Pot să vă duc undeva, domnilor? întrebă Clark.

Troy se întoarse spre Dieter.

— Putem merge pe jos până la tine acasă?

— Da. Sunt doar câțiva kilometri.

— În cazul acesta, nu. Ia-ți liber noaptea asta. E Ajunul Crăciunului.

Clark se ridică și își vârî cartea în buzunarul de la coapsă.

— Lumea tot repetă asta, spuse el.

Scotoci în adâncurile paltonului și trânti un pachețel pe birou, în fața lui Dieter.

— Un fleac pentru doamna. Cum ar fi cina de Crăciun fără un pahar de coniac și o ceașcă de cafea bună după aceea? Din păcate, nu pot să vă ofer coniacul. Domnilor, vă urez noapte bună. Ne vedem mâine la Gatow, domnule Troy.

Plecă. Luminile se aprinseră și se stinseră câteva secunde, apoi curentul căzu din nou, becurile pocniră și se aflară iar în întuneric. Lui Troy i se păru un simbol potrivit al vieții sale din ultima săptămână.

Capitolul 95

Dieter îl avertiză pe Troy cu blândețe că ar prefera să nu discute despre muncă odată ajunși acasă. Îi plăcea să aibă o viață separată de serviciu. Troy nu își putea imagina cum ar putea fi o asemenea viață – trăise prea multă vreme într-o singură lume.

Dieter luă în brațe două fetițe, care îl înconjuraseră încă din prag. Le spuse să îl salute pe domnul Troy și să îi ureze noapte bună și le duse sus să le culce.

Doamna Franck – Cosima – era mică, blondă, guralivă și vorbea limba engleză la fel de fluent ca soțul ei. Luă haina lui Troy, îi oferi un pahar de Hock și îi spuse să ia loc într-o cameră de zi îngustă și înaltă, împodobită cu decorațiuni făcute de mână și cu un brad făcut în casă care se afla lângă fereastră. Dieter îl improvizase din bucăți ale vechiului Berlin, așezase crengile în unghi drept față de trunchi și îl vopsise verde. Arăta ca un Crăciun cu Marcel Duchamp. Sub crengile sale, adunate în jurul găleții de zinc în care era înfipt, se aflau cadouri în ambalaje strălucitoare. Troy își aminti priceperea cu care folosise Rod ideea de Crăciun pentru a-l face să vină acasă.

După ce fetițelor li se citi și fură convinse că trebuiau să doarmă, Dieter coborî, iar cei trei împărțiră două sute de grame de carne de porc, care ar fi hrănit mai bine doar două persoane. Vinul era destul. Dieter nu găsi șnaps, ci cinci centimetri de Armagnac antebelic, care scăpase cumva de bombele britanice și de infanteria rusă.

Dieter era altfel în această lume diferită. Vorbea într-o manieră discretă. Tendința de a lansa o teză din absolut orice fusese lăsată la ușă. Avea talent pentru conversația măruntă. Își manifesta constant afecțiunea față de soția sa – îi acoperea frecvent mâna cu a lui, apăsând-o și nu ținând-o. Era un gest obișnuit, o asigurare matrimonială. Cosima petrecuse întreg războiul în Berlin. Văzuse cum lumea se întorsese pe dos, fusese făcută praf și aproape distrusă. Troy privi nuanțele din gesturile lor, cât ascultă povestea infernală. Nu mai văzuse nimic asemănător, se gândi, de la moartea lui Ethel Bonham. Chiar dacă atingerile permanente și felul în care Cosima îi împungea blând umărul cu capul, ca o pisicuță, erau departe de intimitatea vagă a soților Bonham, imaginea – metafora – era prezentă. Se potriveau perfect; era surprinzător de firesc. Aveau parte de frumusețe, siguranță, armonie și plăcere. Constată că era un stil de viață pe care îl respinsese, sau care trecuse cumva pe lângă el, iar la treizeci și trei de ani nu părea posibil să i se mai ofere. Nu îi simțea lipsa nici cât negru sub unghie.

Se făcu miezul nopții. Clopotele care mai rămăseseră în clopotnițe sunară. Troy simți că era timpul să plece, să îi lase să se bucure de intimitatea fascinantă pentru privitor, dar în care nu-și avea locul.

— Îți chem un taxi, spuse Dieter.

— Prefer să merg pe jos, răspunse Troy.

— Dar sunt trei kilometri!

— Cu atât mai bine, contracară Troy. Am nevoie de aer.

Îi mulțumi lui Dieter pentru tot ce făcuse și porni pe străzile pustii înapoi spre Kurfürstendamm. Se întrebă dacă sentimentul deloc neplăcut care se răspândea în interiorul său era ușurare și eliberare de urmărirea imposibilă, sau pur și simplu Hock și Armagnac. S-a terminat, își spuse. S-a terminat.

Era remarcabil, se gândi Troy, cât de departe se întinsese. Frustrarea pe care o simțise față de Dieter lăsase loc unui sentiment asemănător cu recunoștința, pentru că rămăsese ferm și cinstit într-un moment în care Troy era gata să încalce orice regulă, să treacă peste orice lege. Ningea domol, iar fulgii cât jumătățile de coroană se răspândeau în jurul lui într-o feerie albă a zorilor de Crăciun. Întreaga lume era albă. Undeva, în zăpada care se aduna în spatele lui, auzi un lipăit – un pas umed – și se întoarse să privească. Lumea deveni verde. Era un verde mai degrabă plăcut, vechea nuanță de verde victorian a unei mese bune de biliard. Tatăl său avusese una tapisată cu nuanța aceea.

Capitolul 96

Troy zăcea într-un somn agitat pe veranda lungă și albă, ai cărei pereți se cojeau, a casei din Hertfordshire a tatălui său. Nu avea idee de ce se afla acolo. Păreau să fi trecut mulți ani de când zăcuse astfel, și totuși era conștient că se găsea într-o etapă de convalescență îndelungată după una dintre multele boli ale copilăriei care îl chinuiseră de-a lungul anilor. Era învelit bine, aproape până la gât, și sprijinit pe pernuțe de capătul unui cărucior de hamal făcut din stejar și fier, ca un bagaj care aștepta să fie ridicat. Soarele strălucea către vest. În grădină, spre capătul unei peluze care acoperea mai mult de o jumătate de hectar, putea vedea silueta masivă, aplecată, a bunicului său din partea tatălui, Rodion Rodionovici. Apropiindu-se de optzeci de ani, încă slavofil, un adept al vieții simple și prieten al regretatului conte Tolstoi, era îmbrăcat ca un țăran rus și balansa o coasă grea în iarba peluzei neîngrijite, amăgindu-se că era grâu rusesc.

Tatăl lui Troy cumpărase casa aceea în vara anului 1910, pentru singurul motiv că veranda lungă, îndreptată spre sud, îi amintea vag de casă. Râzând, numise mormanul sfărâmicios de arhitectură georgiană *dacha*[1] sa. Când unul dintre nativi remarcase răutăcios că nu exista o diferență mai mare decât cea dintre acel sătuc englezesc din Home Counties și Munții Urali, atașamentul tatălui său față de casă devenise complet. „Nu există nimic pe lume", spunea el,

[1] Casă de vară tradițională rusească.

oferind o replică aproape isterică, „nu există nimic pe lume care să stea între mine și Moscova".

În luna noiembrie a aceluiași an, Tolstoi murise ca un țăran, într-o colibă din Astapovo, înconjurat doar de familie, de discipoli, de episcopul de Tula și de presa internațională. Rodion Rodionovici știuse că era vremea să plece. Numai statutul mondial al bătrânului ținuse la distanță poliția secretă. Fără el, în Rusia nu exista viitor pentru un susținător al lui Tolstoi. Înainte de Crăciun se afla în Hartfordshire, unde avea să își petreacă restul vieții, îmbrăcându-se în haine țărănești din pânză groasă, refuzând să învețe limba engleză, scriind scrisori lungi către *The Times* (pe care nora trebuia să le traducă), împuind mințile nepoților cu povești despre vechea patrie și revoluția pașnică și bând cu nesaț cantități mari de vin roșu.

Bătrânul lăsase coasa și se apropia încet. Mâinile sale uriașe se sprijiniră pe balustrada verandei – Troy putea număra firele de păr de pe degetele lui – și își aplecă fața de urs către nepot.

— Ești treaz? întrebă el în rusă. Privi peste umărul drept al lui Troy. Nu cred că s-a trezit încă.

Troy se strădui să privească și constată că era legat la ochi. Auzea sunetul îndepărtat al unei ape care picură și simțea miros de mucegai și de putreziciune.

— Dă-i-o jos, spuse o voce de femeie, tot în rusă.

Troy clipi în lumina unui bec fără abajur. O femeie micuță era flancată de doi bărbați. Se aflau într-o pivniță.

— Ce-ai pățit, iubitule? Lumina-i prea puternică? Te-au lovit băieții mei prea tare?

Troy îi privi pe cei doi bărbați. Îmbrăcați amândoi în pardesie negre, erau masivi și misterioși. Aveau fețe late și brutale de slavi. Semănau bine între ei.

— Avem nevoie de ei? întrebă el.

Femeia le făcu semn spre ușă celor doi. Aceasta se trânti în urma lor și dintr-o mișcare rapidă Troy o prinse pe Tosca de gât.

— Am crezut că ai murit!

— Ușurel, dragule, icni ea.

Strânsoarea lui se intensifică.

— Am crezut că ai murit!

O pironise de un perete de cărămidă. Furia îi dădea o forță pe care nu o simțea.

— Am crezut că ai murit! Era sânge peste tot!

— Dă-mi drumul și-ți spun!

Troy își slăbi strânsoarea. Simți că aveau să-i cedeze picioarele, dar rămase să privească în ochii căprui și limpezi.

— Am crezut că te-ai prins.

— Că m-am prins?

— Știi tu. E un truc vechi. Am fost sigură că prinzi ideea. Ah. Haide, dragule. Am vorbit despre nenorocita de carte de prima dată când ne-am întâlnit. Îți amintești? Huck Finn?

— Grupa de sânge se potrivea cu a ta. Am verificat informațiile din dosarul tău militar. Chiar am crezut că ai murit. Huck Finn a folosit sânge de porc!

— Haide, unde crezi c-aș fi găsit un porc viu la trei străzi de Trafalgar Square? În plus, a fost nevoie de mai puțin de o halbă. Stropești prin jur și chiar arată ca un măcel.

— O înscenare?

— Desigur. Ce altceva?

— O înscenare NKVD?

— Acum avem un nume nou. Și inițiale noi.

— Și presupun că acum ne aflăm în Est?

— Păi, nu cred că mai suntem în Kansas, Toto.

Capitolul 97

Sămânța pierdută nu îl aruncă pe Troy într-un somn lin, revitalizant. Tosca dormea, însă Troy simțea că nu avea să se mai odihnească niciodată. Nu înțelegea mare lucru și era ținut într-o stare de alertă chinuitoare. Ceafa îi pulsa. Își strânse cămașa în jurul corpului și se împletici până la geana de lumină care venea dinspre crăpătura dintre storuri. Lumina se revărsa pe podeaua acoperită cu linoleum crăpat, asemenea unui ciob aflat sub picioarele sale. De câte ori rătăcise în jurul dormitorului ei, când în lumină, când în umbră, gândindu-se la piesele pe care i le așezase dinainte, momindu-l ca pe un copil cu amalgamul unui mozaic?

Tosca deschise ochii. Nu fu nevoie de vreo zbatere a pleoapelor ca să își revină din somn. Se trezi instantaneu, total, privind țintă.

— Doamne, Troy. Nu dormi niciodată?

— Așteptam.

— Ce Doamne iartă-mă așteptai?

— Să-mi spui cât de prost am fost.

— OK. Ai fost un prost. Un idiot de primă clasă. Acum vino înapoi în pat.

— Cât timp m-ai tras pe sfoară și m-ai hrănit cu firimituri? De la început?

— Nu vrei să începi discuția asta. Chiar nu vrei.

— M-ai luat de fraier. Chiar cred că merit o explicație.

— Of, Doamne, ai devenit un soi de ticălos infatuat, sau ce?

Troy se apropiase prea mult de pat. O mână îl trase cu putere înapoi. Piciorul ei stâng țâșni, îl atinse ușor în stomac și îl prinse într-o poziție șezândă. Strânsoarea mâinii sale era puternică. Ea se ridică în capul oaselor și îl privi în ochi.

— Asta vrei? Asta primești. S-ar putea să mă lungesc. Trebuie să mă întorc în urmă cu niște ani.

— Am răbdarea lui Iov, spuse încet Troy.

— Nu, nu cred asta. La fel ca unul dintre sfinții aceia creștini plictisitori, și tu tinzi să te martirizezi.

Era cea mai complexă noțiune pe care o auzise Troy de la ea.

— OK. Imaginează-ți asta, pacoste ce ești. În anul 1905, tatăl meu, la fel ca al tău, renunță la revoluție. Pleacă din Rusia. Crede că nu va avea loc niciodată. Sosește la New York. Se stabilește în Lower East Side, unde locuiesc broscarii și evreii, cam o duzină într-o cameră. Acolo o întâlnește pe dulcea mea mamă italiancă – avea doar șaptesprezece ani când s-a căsătorit cu el în 1910, iar în 1911 apar eu. Născută și crescută în America. Apoi se întâmplă. Revoluția chiar vine, iar bătrânul de-abia așteaptă să se întoarcă. Îl roade, dar nu poate pleca. În Europa, toată lumea se luptă cu toată lumea. În 1919 reușește să primească permis de plecare spre Sankt-Petersburg. Traversăm toți trei Atlanticul. Eu am vomitat în fiecare zi, timp de două săptămâni, însă tata era fericit. Ne lasă într-un apartament ieftin din Moscova, își semnează cu pompă carnetul de partid și dispare brusc – nu îl mai vedem pe ticălos vreo doi ani. Luptă pentru Mama Rusie, cel mai roșu soldat al Armatei Roșii, iar până la sfârșitul războiului îl umplu de medalii atât de repede că au nevoie de un capsator. Așa că vine acasă fără un ochi, cu trei degete lipsă și pieptul plin de medalii. Arată ca un costum de Halloween. Eu aveam unsprezece sau doisprezece ani. Vorbeam fluent în rusă, ceea ce era bine, pentru că mama nu putea decât să se chinuiască cu amestecul ei de italiană

și de engleză și să urle că vrea acasă. Nu mergem acasă, rămânem aici pentru totdeauna, îi spune el. Și numai ca să-i facă o demonstrație, se folosește de privilegii și îi ia un apartament de mare clasă; apoi mă înrolează în aripa tânără a partidului. În fiecare seară, mama plângea până adormea.

Troy deschise gura ca să spună ceva, dar mâna Toscăi fulgeră când el inspiră, iar vârfurile degetelor i se opresc pe buze.

— Orice ar fi, ține pentru tine. Taci. Ai vrut toată povestea, așa că ascultă și nu mă întrerupe. Așa. Suntem în 1924. Lenin a murit de vreo trei luni. Troțki pierde teren. S-a terminat parada de 1 Mai. Caraghioșii coboară de pe podium, iar un lunatic strigă „Trăiască sfânta Mamă Rusie!" și ațintește un pistol spre Troțki. Ce face tatăl meu? Idiotul se aruncă din mulțime în fața lui Troțki și încasează o magazie de gloanțe drept în piept. Firește, i se face o înmormântare de erou. Asta însă nu contează prea mult pentru mama, care se gândește numai că-l îngroapă în trei locuri diferite: un ochi e undeva prin Siberia, iar cele trei degete, în Ucraina. A doua zi după înmormântare cere să plece – ca un copil forțat să meargă la o școală care nu-i place – și întreabă: „Acum pot să plec acasă?" Pentru că avusese parte de Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Te aștepți ca răspunsul să fie negativ. Și i se refuză plecarea până în 1931, când mi se spune să mă prezint la sediul partidului. Copseseră o schemă de stătea pisica în coadă. Sunt o membră loială a partidului? Firește că sunt, zic eu. În fond, să spun „Nu" ar însemna un bilet dus spre ocnele de sare. La numai douăzeci de ani știu asta. Cum văd eu viitorul Europei? Aici mă cam încurc, pentru că-i o întrebare importantă. Par să-mi amintesc ceva despre colapsul inevitabil al maleficilor imperialiști britanici, pentru că mișcarea muncitorească nu poate fi oprită și se intensifică în insulițele ploioase. Lasă rahaturile, spune șeful suprem, și l-am citat fidel. Britanicii n-au ce căuta în asta – lasă-i să

bea ceai. Ce zici de nemți? După cum spuneam, n-aveam decât douăzeci de ani. Păi, Hitler, am spus. El e problema. Într-un an sau doi, poate cinci, micul caporal ar putea deveni cancelar al republicii de hârtie. Acela a fost răspunsul corect. Un jackpot. Marea lovitură. Nu mi-ar plăcea să mă întorc în State? m-au întrebat. Pentru o secundă, două, mă amețește; vorbeam despre Germania. Acum ce-i cu America? Dar înțeleg mesajul. Mama poate pleca acasă, dar eu trebuie să plec cu ea ca agent al Uniunii Sovietice.

Ți-am zis că era o schemă, nu-i așa? Ne-au aranjat un trecut fals ca să explice doisprezece ani petrecuți în Rusia – culeseserăm lămâi pe nu știu ce dealuri din Napoli sau un loc asemănător. Și cum avem amândouă cetățenie americană, nu avem probleme la întoarcere. Eu mă înrolez. Îmi fac pregătirea de bază în Virginia și mă duc să-l slujesc pe Unchiul Sam, dar în realitate sunt omul Unchiului Joe, pentru că rușii sunt îngrijorați că, atunci când vine războiul – și nu există îndoieli că va veni –, America va rămâne neutră și va lăsa Europa să se ducă la fund cu Rusia de gât. Așa că au nevoie de oameni în interior. Cred c-am fost una dintr-o duzină, poate mai mulți, care și-au croit drum mai aproape, mai sus. Nu aveam nicio idee despre ce urma să se întâmple, nici despre lucrurile în care credeam.

Apoi, la câteva luni după instrucție, am fost trimisă la o slujbă de birou în Washington. Era aprilie sau mai 1932. În primăvara aceea, mii și mii de oameni săraci, majoritatea veterani din Primul Război, au mărșăluit spre Washington și și-au făcut tabără la periferie, într-un oraș imens de bordeie. Tot ceea ce voiau era o bonificație, ceva ce li se datora oricum, pentru că-și făcuseră treaba în război. Știi ce le-a făcut săracilor săi căminul vitejilor și ținutul libertății? A trecut cu buldozerele peste colibele lor, iar MacArthur, Ike și lunaticul ăla de George Patton au asmuțit cavaleria asupra sacilor ălora de oase. Am fost acolo și am văzut. Troy, dacă

nu crezusem în ceea ce făceam până atunci, după aceea am știut cu siguranță. Viață, libertate și urmărirea lăturilor.

— Iar acum în ce crezi?

— Poftim? Poftim? Ce naiba îți dă dreptul să mă întrebi în ce cred?

Tosca sări din pat, aterizând greu pe podea. Pumnii ei loviră pe rând fiecare stor, izbindu-le de fereastră. Se întoarse către el, roșie de furie, cu brațele în aer și sânii tremurând sub apăsarea furiei.

— Troy, Troy, Troy! Tu ce crezi? Nu-mi răspunde! Pot *eu* să-ți spun. Troy, tu nu crezi în nimic.

Îngenunche la picioarele lui, îi luă mâinile într-ale ei și îl trase în jos către ea. Îi prinse capul în mâini, față în față, cu nasurile aproape atingându-li-se. Una dintre mâinile ei cuprindea spațiul dintre cucuiul de la ceafă și tăietura de la tâmplă, cealaltă îi mângâia obrazul.

— Troy, șopti ea răgușit, dacă ai fi crezut în ceva, ar fi fost în dreptate, sau cum vrei să-i spui, sau poate în cuvântul legii. Eu prefer s-o numesc dreptate. La început, am crezut că asta te mâna – dreptatea. Însă nu e așa. Nu-ți pasă dacă cei pe care-i prinzi atârnă în știreang sau pleacă liberi; ție îți place un singur lucru: urmărirea. Ai un simț al mijloacelor fără a avea un simț al scopului. Nu poți vedea dincolo de urmărire. Ești ca un fel de al cincilea cavaler al Apocalipsei. După Război și Foamete sosește Îngerul Răzbunării. Nu întreabă niciodată unde duc toate astea, dar nici nu renunță niciodată. De parcă n-ai face parte din sistemul care urmează, sistemul în care se potrivește totul. Eu fac parte din el. Știu ce fac, știu ce și de ce se leagă. Tu nu știi. N-ai știut niciodată. Așa că nu mă poți întreba în ce cred.

De la sfânt și martir la demon posedat în o mie de mișcări simple, medită Troy. Gura ei se închise deasupra gurii lui. Când ea se retrase din sărut pentru a-l privi, rememoră, pentru o clipă, patru ani de furie și de durere. Tosca linse

lacrimile, îl sărută pe Troy pe ambele pleoape, pe frunte, pe întreaga față. Apăsat în carnea obrazului ei, intoxicat de mirosul Toscăi, el spuse cât de limpede putu:

— Chiar am crezut că ai murit.

— Atunci e timpul să posedăm stafia, replică femeia și îi smulse cămașa.

Capitolul 98

Caloriferul pârâia într-un colț, izbucnind ocazional cu un pocnet care răsuna în întreaga clădire, într-un diminuendo lent. Troy stătea la fereastră și privea în stradă. Era cea mai cenușie zi. Străzile erau pustii. Era o dimineață de Crăciun lipsită de bucurie, întreruptă numai de zumzetul aproape subliminal al avioanelor. Tosca se afla de un secol în baie. Troy era complet îmbrăcat și stătea cu mâinile în buzunarele hainei, așteptând din nou. Auzi o bătaie ușoară în ușă. Troy deschise. Un bărbat mic și smead, îngropat într-un palton uriaș, cenușiu, cu chipul pe jumătate ascuns de un fular înfășurat peste bărbie și de o pălărie trilby îndesată pe frunte.

— Mă scuzați, spuse el într-o engleză aproape perfectă și își balansă servieta înainte, făcându-și cunoscută dorința de a intra.

Troy se dădu la o parte. Omul așeză servieta pe pat și se întoarse spre Troy. Acesta se întrebă dacă Tosca avea un pistol și ce ar trebui să facă dacă bărbatul scotea o armă. El desfășură însă un strat de fular, dezvăluind tipul de față care avea urme de barbă întreaga zi, și își împinse pălăria pe creștet. Lui Troy i se păru că avea vreo patruzeci și cinci de ani.

— În sfârșit, spuse el.

— În sfârșit? În sfârșit ce? întrebă Troy.

— În sfârșit ne întâlnim. Cam târziu, însă nu cred că e prea târziu să îmi exprim recunoștința.

Troy îl privi lung. Nu putea să localizeze chipul şi nici accentul. Un ceh, un polonez – unul dintre acei ofiţeri de aviaţie care fuseseră în Anglia cu doar câţiva ani în urmă?

— Nu trebuia să ştii că o făceai pentru mine. Dar crede-mă, să ştiu că moartea mea n-a fost ignorată m-a ajutat să am mai multă încredere în umanitate. Poate părea bizar, dar mi-a dat un respect înciudat faţă de Poliţia Metropolitană, pe care nu prea l-am simţit în anii petrecuţi în Londra.

O fotografie sepia, un petic mai deschis pe un tapet cu model, unde aceasta se aflase cândva – totul reveni în mintea lui Troy, chiar şi trivialitatea modelului floral.

— Eşti Peter Wolinski, spuse el.

Omul privi nerăbdător spre uşa băii.

— Da, spuse el, şi mă vei ierta dacă va fi o întâlnire scurtă. Te rog să fii bun şi să-i spui maiorului Toşkevici că am trecut pe aici.

— Toşkevici?

— Dacă trebuie să adopţi un pseudonim, inspectore, îţi va fi mai uşor să te adaptezi cu cât este mai apropiat de numele tău real. Dar presupun că este întocmai logica adoptată de regretatul tău tată. Nu a încetat niciodată să fie unul dintre noi, să ştii, dar nu cred că a existat vreun fel în care să ţi-o spună. Ei bine, la revedere.

Deschise uşa, dar Troy îl prinse de mânecă.

— Şi unchiul meu?

— Doamne, nu! El lucrează pe cont propriu. Care naţiune întreagă la minte vrea un agent secret care spune adevărul în Colţul Vorbitorilor? Doar paranoicii cei mai săriţi de pe fix din Serviciul Secret ar putea crede că este unul dintre noi.

Plecă. Troy se întoarse la servietă. Ascultă sunetul apei care curgea în baie. Deschise încuietorile servietei şi apoi capacul. Înăuntru se afla un teanc de bancnote noi, de cinci lire. Se mai uită o dată la uşa băii. Se deschisese fără zgomot,

iar Tosca stătea în cadrul ei. Era complet îmbrăcată și machiată. Se aplecă să-și pună pantofii, spunând:

— Poți să mergi liniștit.

Troy ridică pachetul de bani și răsfiră câteva bancnote.

— Sunt adevărate?

— Bineînțeles că nu. Crezi c-aș risipi o mie de biștari pe-un nenorocit de nazist? Îi foloseam cu căruța pe timp de război. Ăștia n-au fost folosiți. Am luat o parte și eu.

— Dieter spunea că sunt puține secrete în Berlin, suspină Troy.

— Von Asche n-o să vadă diferența. Sunt cele mai bune. Plătește-l și acceptă șansa. E o schemă bună. M-aș fi putut gândi la ea chiar eu.

— Mesagerul a fost tot ideea ta?

— Nu. Cred că Peter a fost efectiv curios. Cred c-a simțit că trebuia să-ți dovedească ceva. După patru ani, probabil c-a vrut să știi că e încă în viață. Ceva de genul. Știi cum sunt polonezii ăștia, nu-s ca tine și ca mine – cred că-s pe jumătate nebuni din naștere.

— Tu și cu mine suntem la fel?

Troy împărți grămada în două și își îndesă câte un teanc în fiecare buzunar al paltonului. Tosca își puse haina de blană și îi spuse că era vremea să plece. Pe stradă, Troy o întrebă cum avea să se întoarcă.

— Fără probleme. Suntem pe Schadowstrasse. La capătul străzii ești deja înapoi pe Unter den Linden. Practic, poți să scuipi prin Poarta Brandenburg.

— Și ce fac? întrebă el nelămurit. Trec prin ea?

Tosca își strecură brațul pe sub al lui Troy și își lăsă ușor capul pe umărul lui. Merseră alături în frigul mușcător, ca doi tineri îndrăgostiți.

— Firește, spuse ea. Cu mine alături, crezi că o să te întrebe cineva ceva? Mergi doar direct spre sectorul

britanic. Sunt cunoscută prin părțile astea. Crede-mă, dragule, sunt cunoscută.

Îi dădu brusc drumul și făcu câțiva pași milităreşte.

— Nu cred c-o să i se pară cuiva amuzant, spuse Troy.

La Poarta Brandenburg se aflau patru soldați, plictisiți și înghețați. Troy se întrebă dacă aveau să o salute pe Tosca sau să îi blocheze lui drumul. Priviră, dar nu păru să apară nicio urmă de recunoaștere sau de îngrijorare pe chipurile lor, iar când Tosca păși pe sub arc, doi dintre ei își luară puștile pe umăr, dând impresia că își fac datoria, și se îndepărtară. Arcul era scrijelit de gloanțe, iar bucăți din el aproape se fărâmițau sub ochii lui – praful unui Reich vechi de o mie de ani.

— Ne vedem diseară la Gatow, spuse ea și îl sărută pe obraz, ca o soție perfectă care își conduce soțul navetist la trenul de 8.10 din Weybridge.

— Poftim?

— Credeam că zbori cu RAF la noapte.

— Da, așa e. Dar cum naiba te aștepți să intri într-o bază britanică?

— Of, iubitule, elementar. Doi și cu doi fac patru. Gatow e un aerodrom. Asta înseamnă că acolo aterizează avioane, nu? Acum, cum aterizează avioanele? Știu, au piloți, dar, îngerul meu prostuț, au nevoie și de controlori aerieni, nu-i așa? Altfel, ar zbura unul în curul altuia precum curcanii din New England pe furtună! Cine crezi că poate controla traficul aerian? Noi. Niciun avion nu ar putea să ajungă la sol prin coridorul de aer ca să aterizeze dacă le-am fi zis vărzarilor de pe partea asta să conducă traficul aerian.

— Lumea ta, spuse el, este alcătuită din atâtea nuanțe de gri… nici nu merită să-mi mai bat capul.

— Cum vrei tu. Dar Unchiul Joe și negustorul de mărunțișuri din Missouri au câteva afaceri în curs pe ici, pe colo. N-aș fi surprinsă dacă Stalin a primit de Crăciun o

cravată lipsită de gust. Crede-mă. O să fiu acolo. Plătește-l pe vărzar și du-te la Gatow. Și nu te prosti. N-am toată ziua la dispoziție. În seara asta, Bob Hope joacă la Tempelhof și nu am de gând să-l ratez.

— Sunt curios… spuse Troy.

— Face parte din joc.

— …tot mai curios. Cred că nu l-ai cunoscut pe tata.

Ea clătină din cap, rânjind.

— Sau pe Tom Driberg?

— Acum te prostești.

Îl sărută din nou pe obraz, se întoarse și, cu ceea ce Troy ar fi numit un pas săltat, se îndreptă în grabă înapoi spre Unter den Linden. Troy privi spre gărzi. Unul dintre soldați făcu o mișcare ca un îndemn, arătă spre vest și își reluă locul, cu spatele la el. Troy trecu pe sub arc, ascultându-și propriii pantofi răsunând pe dale în tăcerea imensă, de parcă era singura persoană din întregul Berlin. Peste tot, grămezile de moloz fuseseră transformate în munți albi, strălucitori, de ninsoarea de peste noapte, însă nimic pe lume nu putea face să pară naturale ruinele pricinuite de mâna omului. Un peisaj alb, traversat de linii zimțate. Îi amintea lui Troy de o zi din urmă cu aproape cinci ani, când el și cu Bonham merseseră împreună cu școlarii zdrențăroși din Stepney pe străzile ruinate din Green – un alt peisaj alb, orbitor, al dărâmăturilor cauzate de război. Tăcerea se risipi. Se auziră avioane deasupra capului. Nu mai erau Heinkel, nici Dornier. Erau Douglas Dakota care zumzăiau și torceau, ridicându-se peste Tempelhof.

Capitolul 99

Clark îl conduse pe Troy la un separeu de la popota din Gatow. Sala era pe trei sferturi goală, dar cei doisprezece oameni, sau poate mai mulți, de la bar păreau hotărâți să compenseze sărbătorind Crăciunul pe cât de zgomotos și de chercheliți posibil. Părea un soi de bucurie glacială.

— Bărbații necăsătoriți care nu au primit permisii întregi, domnule. Bărbații căsătoriți nu se află în bază și oricine a primit o permisie are un loc mai bun în care să meargă. Nu e nicio problemă dacă stați aici.

Privi pe fereastra de la etajul întâi la viscolul care se rotea afară și către pământ, unde plugurile de zăpadă se străduiau să țină pistele curate.

— N-aș paria că veți avea parte de ordine.

— E în regulă, spuse Troy. Mergi liniștit. O să fie bine.

— Îmi pare rău c-a fost o pierdere de vreme, domnule.

Troy îl privi. Nu era numai politețe – omul era sincer.

— N-a fost. L-am plătit pe von Asche la prânz.

Clark păru surprins, apoi un zâmbet risipi aspectul de nefericire prefăcută.

— I-ați spus inspectorului Franck? Nu vă supărați că întreb.

— Nu. Cred c-ar fi mai bine să nu știe, nu?

Clark îi strânse mâna lui Troy, ușor stânjenit.

— A fost o plăcere, domnule.

— Nu, domnule Clark, a fost instructiv.

Clark plecă. Abia ce ajunsese la ușă când intră Tosca, purtând uniforma de sergent-major și scuturându-și zăpada de pe haină. Aproape că se ciocni cu Clark, îi aruncă un rânjet prietenos, spuse repede „Bună, Swifty" și se grăbi spre Troy, cu răsuflarea tăiată și zâmbind larg.

— Mi s-a acrit de vremea asta.

Se trânti în separeu, vizavi de Troy. Era aceeași uniformă, aceeași figură, numai tunsoarea era diferită. Nu-i venea să creadă.

— Credeam că nu mai ajung!

— *Bună, Swifty?* întrebă Troy. *Bună, Swifty!* Îl cunoști pe Clark?

— Firește. Și el pe mine. De unde crezi c-am luat cafeaua pe care ai băut-o la micul dejun? Ți-am zis că-s cunoscută prin părțile astea. Vin pe-aici destul de des. Deși de fiecare dată când trebuie să-mi pun nenorocita asta de uniformă se face mai strâmtă. Mă miră că se mai potrivește, după toți anii ăștia.

Inspiră și își mângâie stomacul.

— Există cineva pe care să nu-l cunoști?

— Ce vrei să spui cu asta? De parcă n-aș putea ghici!

— De când îl cunoști pe Wolinski?

— Nicidecum de atâta vreme cum crezi tu.

— Dar era agent al Rusiei la Londra, nu?

— Nu se afla acolo să vândă ficăței.

— Dar nu îl cunoșteai?

— Las-o baltă! Hristoase! I-am zis eu că-i o idee proastă să apară acum. Avea să te pună pe gânduri. Nu. Nu îl cunoșteam. Acum putem vorbi despre altceva?

— Când ai plecat din Londra și ți-ai înscenat moartea. Ce trebuia să cred?

— Că am murit. A trebuit să fac asta – chiar a trebuit.

— Ai lăsat totul în urmă?

— Evident. Trebuia să șterg orice urmă. Știam că o să vii să faci cercetări, dacă trăiai, firește, și știam că, dacă tu credeai că trăiesc, nu aveai să renunți. Exista pericolul să-mi spulberi acoperirea. Misiunea mea se terminase. Nu mă aflam acolo ca să-l supraveghez pe Jimmy; n-am avut idee despre ce făcea până nu ai apărut tu. Nu eram acolo nici ca să-l controlez pe Wolinski – nici măcar nu l-am întâlnit până în 1946. Trebuia doar să mă asigur că nimic nu va împiedica deschiderea celui de-al doilea front. Odată cu ziua debarcării, misiunea mea s-a încheiat. Probabil că nu s-ar fi întâmplat atât de repede, însă după răfuiala cu Jimmy s-a dezlănțuit iadul. Zelly s-a făcut purpuriu, poate definitiv, iar Jimmy a fost expediat în Franța a doua zi.

— Au spus la Yard că s-a întâmplat în prima zi.

— Păi, e și normal, nu crezi? Și a doua zi era suficient de rea. N-aveau în niciun caz de gând să-l lase pe Jimmy să-și riște gâtul în prima zi. Nici măcar lui Churchill nu i s-a permis să meargă în prima zi!

— Așa că ai renunțat la tot?

— Sigur. Ar fi fost o crimă tare convingătoare dacă mi-aș fi făcut mai întâi bagajele! Am pierdut câteva chestii drăguțe. Aveam o rochiță de mătase… și mi-ar fi fost de folos bijuteriile.

Troy nu avea nevoie să i se amintească de bijuteriile ei.

— Am ceva de-al tău, spuse el blând.

— Ai păstrat o amintire?

— Da. Am exemplarul tău din *Huckleberry Finn*.

— E OK, poți să-l păstrezi.

— Și am o pereche de cercei cu perlă în montură de argint.

Îl privi întrebător, zâmbind dulce, parcă nedumerită de alegerea pe care o făcuse, dintre toate lucrurile pe care le lăsase în urmă; în câteva secunde însă, avu revelația. Își

îngropă fața în mâini, își aplecă fruntea și vorbi printre degete.

— Doamne. Unde l-ai găsit?

— În apartamentul lui Wolinski. Nu prima dată când am fost acolo, nici a doua. A treia. L-ai scăpat în camera din mijloc. Presupun că era prin mai. Ai fost acolo după ce ne-am întâlnit, după ce am discutat cazul, despre care îmi spui acum că nu știai nimic.

— Chiar nu știam nimic! Crezi că te-aș fi lăsat să te pui cu Jimmy fără să-ți spun totul?

— Nu știu ce să cred. Sunt înclinat să cred că mi-ai dat firimituri, că m-ai tras pe sfoară, că m-ai folosit.

— Nu, nu a fost așa! Nu l-am cunoscut pe Wolinski. N-am avut niciun amestec în ceea ce făcea în East End. Faptul că el și Jimmy și-au încrucișat drumurile a fost o coincidență nefericită. Fiecare dintre noi avea un număr de urgență la care putea suna – după ce Brand a fost ucis – și crede-mă că nu știam că asta a declanșat totul. Wolinski m-a sunat pe mine. Trebuia să plece imediat. L-am introdus în rețea, i-am făcut rost de banii de care avea nevoie ca să dispară. Nu ne-am întâlnit. I-am lăsat banii într-o cutie poștală oarbă. Apoi ai apărut. Nu aveam niciun motiv să cred că aș putea să mai am ceva de-a face cu asta. Apoi m-a sunat din Scoția. Își lăsase în apartament lista cu coduri, un nenorocit de caiet de matematică. I-am zis s-o lase baltă, pentru că nimeni nu avea să-l observe și oricum nu aveam să mai folosim codurile acelea. Nici n-a vrut să audă. Idiotul spunea că avea să se întoarcă el însuși să o ia. Așa că m-am dus. Mi-a luat o veșnicie să caut. Cred că am stat acolo mai bine de zece minute. Cred că mi-am pierdut cercelul când mă uitam prin rafturile acelea nenorocite. Singurul lucru pe care nu ți l-am spus a fost că Wolinski era încă în viață. Dar nu îți puteam spune asta. La naiba, Troy, dacă tu crezi că te-am folosit, întreabă-te despre celelalte femei din viața ta! Te-am folosit pe post de

războinic personal, pentru că nu puteam să port eu însămi lupta unui bărbat? Asta a făcut Muriel Edge. Te-am purtat de daravelă până a venit vremea să îți dau un șut? Asta a făcut nebuna aia…

— N-o spune!!!

— Îmi pare rău, zise ea, pentru prima dată de când se cunoșteau.

— De ce îi spune toată lumea „târfa aia nebună"?

— Poate fiindcă era? se aventură Tosca precaută.

Urmă o tăcere dificilă, întreruptă de zgomotul bețivilor și al elicelor avioanelor.

— Să-ți trimit cerceii prin poștă?

— Nu. Vin să-i iau data viitoare când sunt în Anglia.

— Data viitoare când ești în Anglia?

— Sigur.

— Dacă vii în Anglia, va trebui să te arestez ca pe un dușman al Coroanei!

— Băiete, tu te auzi? Dușman al Coroanei!

— Serios.

— Vaaaiii, doar n-o să mă arestezi pe mine!!!

— De ce nu?

— Pentru că, prostuțule, dacă mă arestezi, nu poți să te culci cu mine.

— Dacă restul lasă de dorit, măcar vocabularul ți se îmbunătățește, remarcă Troy.

Capitolul 100

Heathrow era numit aeroport. Troy presupuse că această invenție trebuia să-l distingă cumva de locuri precum Croydon, care fusese întotdeauna numit „aerodrom", sau de Brize Norton, care rămânea doar un câmp de aterizare. Era o elevație lingvistică, o înfloritură a limbii. În plan fizic, cuprindea un orășel de barăci și buldozere lângă munți de noroi înghețat, chiar la periferia Londrei, suficient de departe ca să pară o țară diferită. Pe o vreme ca asta, se gândi Troy, ar putea să fie Polul Nord.

Vântul purta pulberea albă de zăpadă, amestecând-o în mici vârtejuri printre picioarele primilor pasageri, când aceștia coborâră scările pe asfaltul proaspăt măturat, mulțumind lui Dumnezeu cu voce tare că atinseseră în siguranță pământul și întrebându-se unul pe celălalt care ar fi putut fi problema. Troy stătea între mulțime și siguranța caldă a clădirii, iar ei se despărțiră în jurul lui asemenea unui râu care înconjoară o stâncă; se răspândiră în grabă de ambele părți, părând să-l ignore. Peste capetele lor, Troy prinse imaginea unui bărbat foarte înalt. Își scoase revolverul și rămase cu el în mâna stângă, lăsând-o să-i atârne pe lângă corp. Dintr-odată, deveni vizibil. Cineva țipă și trase spre el, iar mulțimea se risipi într-o parte, mânată de teamă. Nimeni nu se mai afla între el și bărbatul care stătea acum la baza scărilor avionului.

Baumgarner avea între buze o țigară neaprinsă și își pipăia buzunarele, căutând chibrituri. Mâna sa dreaptă se mișcă

spre buzunar. Troy ridică pistolul la nivelul capului său. De parcă ar fi auzit gestul tăcut, Baumgarner ridică privirea și îl remarcă pe Troy pentru prima dată. Scoase mâna, aprinse un chibrit și îl duse către țigară, ferindu-l de vânt cu ambele mâini. Trase adânc, suflă un singur inel de fum către cer și îi întoarse privirea lui Troy. Ochii umezi, laconici, bosumflarea provocatoare a buzei superioare – zâmbi șters. Mâna dreaptă puse cutia de chibrituri înapoi în buzunarul hainei și rămase acolo, strânsă în pumn. Își luă țigara de la buze și vorbi cu lentoarea tipic occidentală, nepăsătoare, care răsunase în urechile lui Troy atâta vreme.

— Ciudat, nu-i așa, Troy? Trebuie să ucizi o singură dată ca să prinzi gustul.

Doar pentru plăcerea sunetului, Troy trase spre el percutorul revolverului, armându-l.

Cuprins

Februarie 1944

Capitolul 1 9
Capitolul 2 11
Capitolul 3 16
Capitolul 4 22
Capitolul 5 27
Capitolul 6 34
Capitolul 7 40
Capitolul 8 44
Capitolul 9 50
Capitolul 10 52
Capitolul 11 53
Capitolul 12 62
Capitolul 13 69
Capitolul 14 77
Capitolul 15 79
Capitolul 16 82
Capitolul 17 86
Capitolul 18 98
Capitolul 19 102
Capitolul 20 105
Capitolul 21 114
Capitolul 22 119
Capitolul 23 123
Capitolul 24 127
Capitolul 25 134
Capitolul 26 140
Capitolul 27 144
Capitolul 28 151

Capitolul 29 153
Capitolul 30 160
Capitolul 31 167
Capitolul 32 172
Capitolul 33 179
Capitolul 34 182
Capitolul 35 185
Capitolul 36 191
Capitolul 37 193
Capitolul 38 194
Capitolul 39 196
Capitolul 40 200
Capitolul 41 203
Capitolul 42 207
Capitolul 43 210
Capitolul 44 218
Capitolul 45 223
Capitolul 46 229
Capitolul 47 232
Capitolul 48 235
Capitolul 49 238
Capitolul 50 245
Capitolul 51 248
Capitolul 52 257
Capitolul 53 264
Capitolul 54 268
Capitolul 55 271
Capitolul 56 288
Capitolul 57 295
Capitolul 58 296
Capitolul 59 299
Capitolul 60 302
Capitolul 61 310
Capitolul 62 313
Capitolul 63 314
Capitolul 64 318
Capitolul 65 321

Capitolul 66 332
Capitolul 67 335
Capitolul 68 337
Capitolul 69 341
Capitolul 70 343
Capitolul 71 351
Capitolul 72 356
Capitolul 73 361
Capitolul 74 369
Capitolul 75 371
Capitolul 76 378
Capitolul 77 385
Capitolul 78 388
Capitolul 79 389
Capitolul 80 392

Decembrie 1948

Capitolul 81 395
Capitolul 82 402
Capitolul 83 404
Capitolul 84 406
Capitolul 85 408
Capitolul 86 412
Capitolul 87 413
Capitolul 88 420
Capitolul 89 425
Capitolul 90 428
Capitolul 91 431
Capitolul 92 433
Capitolul 93 436
Capitolul 94 441
Capitolul 95 445
Capitolul 96 448
Capitolul 97 451
Capitolul 98 457
Capitolul 99 462
Capitolul 100 467

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti,
tel.: 021 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Băiatul se holbă, nevenindu-i să creadă ceea ce putea vedea limpede pentru prima dată: câinele lățos îi lăsase la picioare ciotul zdrențuit al unui braț omenesc.

În Londra celui de-al Doilea Război Mondial, un detectiv cu origini rusești și sentimente confuze față de patria pe care o servește trebuie să rezolve cel mai dificil caz de până atunci – un șir de crime macabre și dispariții misterioase. Victimele? Refugiați germani și polonezi care fac parte dintr-o echipă de cercetare științifică ce promite idei revoluționare. Alianțe secrete, spioni, femei fatale și o lume măcinată de război îl pun în fața unor provocări neașteptate.

E o crimă. Nu e vorba despre fapta unui om furios, disperat, care o ia razna și ucide. Făptașul a planificat totul pentru a scăpa cu fața curată.
Oricine a putut face asta o dată o poate face din nou.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-99-8